

สารบัญ

ภาคนิทานโบราณคดี

- เมื่ออาดมาพบสมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว
- เทวดากับการสวดมนต์
- ปฐมเหตุ ต้นพุทราในพระราชวังโบราณอยุธยา
- พรหมนคร เมืองแห่งความหลัง ต้นกำเนิดคำว่าแม่ครัวหัวป่า พรหมนครถูกสถาปและวิธีแก้กรรม
- มะขามกายสิทธิ์
- เสียงร้องประหลาด

ภาคกฎแห่งกรรม

- หนี่กรรมข้ามชาติของอาดมา
- ความมหัศจรรย์แห่งกุศลกรรม
- นิมิตรของลูกสาวนายพลลี
- ยาเทวดารักษาโรคเล่าใ้เน่า
- ประสบการณ์การปฏิบัติธรรม
- เมื่อข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก
- อานิสงค์การปฏิบัติธรรม
- พระพุทธรูปเป็นเหตุ
- เจรจาภาษาหนูภาษาแมว
- กรรมฐานป้องกันยาพิษ
- การรับส่งทางโทรจิต
- ยิ่งเกลียดยิ่งใกล้
- บุญบันดาล เพชรตาแมว หลวงพ่อเสกเงินได้

ภาคปฏิบัติ

- การกำหนดจิต
- ทางสายเอก
- ทานน้ำใจ

ภาคนิทานโบราณคดี

เมื่ออาตมาได้พบกับสมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว

คืนวันหนึ่ง อาตมานอนหลับแล้วฝันไปว่าอาตมาได้เดินไปในสถานที่แห่งหนึ่ง ได้พบกับ พระสงฆ์รูปหนึ่งครองจีวรคร่ำ สวมธรรมาวุธเรียบร้อยน่าเลื่อมใส อาตมาเห็นว่าเป็นพระอาวุโสผู้รัตตัญญูจึง น้อมนมัสการท่าน ท่านหยุดยืนตรงหน้าอาตมาแล้วกล่าวกับอาตมาว่า

“อันคือ สมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้วแห่งกรุงศรีอยุธยา ฉันต้องการให้เธอได้ไปที่วัดใหญ่ชัย มงคล เพื่อดูจารึกที่ฉัน ได้จารึกถวายพระเกียรติแก่สมเด็จพระนเรศวรมหาราชผู้เป็นเจ้า เนื่องในวาระที่สร้าง พระเจดีย์ฉลองชัยชนะเหนือพระมหาอุปราชาแห่งพม่า และประกาศความเป็นอิสระของประเทศไทยจากหงสาวดีเป็นครั้งแรก เธอไปดูไว้แล้วจดจำมาเผยแพร่ออกไป ถึงเวลาที่เธอจะได้รับรู้แล้ว”

ในฝันอาตมารับปากท่าน ท่านก็บอกตำแหน่งให้แล้วก็ตกใจตื่นนอนใกล้รุ่งอาตมาก็ทบทวน ความฝันนั้นก็อยู่ในใจว่าเราเองนั้น กำหนดจิตด้วยกรรมฐานมีสติอยู่เสมอเรื่องฝันฟัง ชานเป็นไม่มี อาตมาก็ ได้ข่าวในวันนั้นแหละว่าทางกรมศิลปากรทำการบูรณะปฏิสังขรณ์พระเจดีย์ใหญ่ในวัดใหญ่ชัยมงคล และ จะทำการบรรจุขี้ยอดพระเจดีย์ อันเป็นนิมิตหมายการสิ้นสุดการบูรณะแล้วจะรื้อนั่งร้านทั้งหมดออก เสรีจึ้น

อาตมาจึงได้ขอร้อง ดร. กิ่งแก้ว อรรถากร ให้เลื่อนการปิดยอดบัว ไปอีกวันหนึ่ง เพื่อที่อาตมา จะได้นำพระขี้ยอดพระเจดีย์ ขี้ยอดพระเจดีย์ ที่อาตมาได้สร้างขึ้นตามแบบดั้งเดิมที่พบในเจดีย์ใหญ่ใกล้กับวัดอัมพวันซึ่งพังลงนี้ ที่ กิ่งเหล็ก เป็นคนรวบรวมเอามาให้อาตมาตั้งแต่เมื่อเริ่มมาพัฒนาวัดใหม่ จนแตกหักพัง ทั้งนี้หลายสิบปีอาตมาได้ปั้นเอามาผสมสร้างเป็นองค์พระใหม่ไปร่วมบรรจุไว้ที่ยอดพระเจดีย์บ้าง

วันนั้นอาตมาเดินทางไปถึงก็ได้เดินขึ้นไปบนเจดีย์ตอนที่สุดบันไดแล้วมองเห็นโพรงที่ทาง เขาทำไว้สำหรับลงไปด้านล่าง มีร้านไม้พอไต่ลงไปภายในตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าลงไปคราวนี้ ถ้าพลาดตกลงไป จากนั่งร้านไม้ก็ยอมตาย คนที่ร่วมเดินทางมาเขามัวแต่ไปบนลานชั้นบน อาตมาก็ดึงลงไปชั้นล่าง มีไฟฉาย ดวงหนึ่ง เวลานั้นประมาณ๐๕.๐๐ น. อาตมาลงไปภายในแล้วก็พบนิมิตดังที่สมเด็จพระพนรัตน์ได้บอกไว้ จริง ๆ อาตมาจึงได้พบว่าแท้ที่จริงแล้วสิ่งที่สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้วท่านได้จารึกถวายพระพร ก็คือ บทสวดที่เรียกว่า “พาหุงมหากาธุณิกโก” ทำของนิมิตนี้ ระบุว่า “เราสมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว ศรีอโยธยเขต คือผู้จารึกนิมิตรจนเอาไว้ถวายพระพรแด่มหาบพิตรเจ้าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช”

พาหุงมหากา (ธุณิกโก) คืออะไร

ถึงตอนนี้ ผู้เขียนได้กราบนมัสการหลวงพ่อรุญแล้ว เรียนถามท่านขึ้นด้วยความสนใจว่า พาหุงมหากาธุณิกโกคืออะไรขอรับหลวงพ่อ

อ้อ ก็คือบทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แล้วก็พรพาหุงอัน
เริ่มด้วย พาหุงสหัส ไปจนถึง ทุคคาททิกุญฺญิ แล้วเรื่อยไปจนถึงมหาการุณีโกนาโถหิตายะ และจบลงด้วยกะวะ
ตุ สัพพมังคะลัง สัพพะพุทฺธา สัพพะธัมมา สัพพะสังฆานุภาวนะ
สทาโสตถิ ะวันตุ เต อาตมาเรียกรวมกันว่า พาหุงมหากา

อาตมาจึงเข้าใจในบัดนี้ เองว่าบทพาหุงนี้คือ บทสวดมนต์ที่สมเด็จพระพนรัตน์วัดป่าแก้ว
ได้ถวายให้พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชไว้สวดเป็นประจำ เวลาอยู่กับพระมหาราชวัง และใน
ระหว่างศึกสงคราม จึงปรากฏว่าพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเจ้าทรงรบ ณ ที่ใด ทรงมีชัยชนะอยู่
ตลอดมามิได้ทรงเพลี่ยงพล้ำเลยแม้จะเพียงล้าพังสองพระองค์ก็กับสมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้าท่ามกลาง
กองทัพพม่าจำนวนนับแสนคน ก็ทรงมีชัยเหนือกองทัพพม่าด้วยการกระทำยุทธหัตถีมีชัยเหนือพระมหาอุป
ราชา ณ คอนเจดีย์ปุชฌนิยสถาน แม้ข้าศึกจะยิงปืนไฟเข้าไปใส่พระองค์ในตอนที่เข้ากันพระศพของพระมหาอุป
ราชาออกไปราวกับท่าฝนก็มีปาน แต่ก็มิได้ต้องพระองค์ ด้วยเดชพาหุงมหากาที่ทรงเจริญอยู่เป็นประจำ
นั่นเอง

อาตมาพบนิมิตแล้วก็ไต่ขึ้นมาคู้ความสบายใจ ถึงปากปล่องที่ลงไปเกือบสามชั่วโมง เนื้อตัว
มีแต่หยากไย่ เคนลงมาแม่ชีเห็นเข้ายังร้องว่า หลวงพ่อเข้าไปในโพรงนั้นมาหรือแต่อาตมาไม่ตอบ

ตั้งแต่นั้น มาอาตมาจึงสอนการสวดพาหุงมหากาให้แก่ญาติโยมเป็นต้นมา เพราะอะไร เพราะ
พาหุงมหากานี้ เป็นบทสวดมนต์ที่มีค่าที่สุด มีผลดีที่สุด เพราะเป็นชัยชนะอย่างสูงสุดของพระบรมศาสดา
จากพญาวัว สวดิมาร จากอาพาพกะยักษจากช้างนาฬาคีรี จากองคฺุลิมาล จากนางจิญญมานวิกา จากสังจะกะ
นิครนธ์ จากพญานันโทปนันทนาคราช และท่านท้าวผกาพรหมเป็นชัยชนะที่พระพุทธองค์ทรงได้มาด้วย
อิทธิปาฏิหาริย์ และด้วยอำนาจแห่งบารมีธรรมโดยแท้ ผู้ใดได้สวดไว้เป็นประจำทุกวันจะมีชัยชนะความ
เจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนาน มีสติระลึกได้
จะตายก็ไปสู่สุคติภูมิ

ขอให้คุณโยมช่วยประชาสัมพันธ์ให้ด้วยนะ ให้สวดพาหุงมหากากันให้ทั่วหน้า นอกจากจะ
คุ้มตัวแล้วยังคุ้มครอบครัวได้ สวดมาก ๆ เข้า สวดกันทั้งประเทศก็ทำให้ประเทศมีความรุ่งเรืองพวกคน
พาลสันดานหยาบก็แพ้ย่ำไปอย่างถ้วนหน้า

ไม่แต่พระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเท่านั้น ที่พบความมหัศจรรย์ของบทพาหุงมหากา
แม้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ก็ทรงพบเช่นกัน โดยมีบันทึกโบราณบอกไว้ว่าดังนี้

“เมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชตีเมืองจันทบุรี ได้แล้ว ก็ทรงเห็นว่าสงครามกู้ชาติต่อจากนี้ไป
จะต้องหนักหนาและยืดเยื้อ จึงทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระยอดธงแบบศรีอยุธยาขึ้นแล้ว นิมนต์พระเถระ
ทั้งหลายมาสวดบทพาหุงมหากาบรรจุไว้ในองค์พระ และพระองค์ก็ทรงเจริญ

รอยตามพระบาทสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ด้วยการเจริญพาหุงมหากา จึงบันดาลให้ทรงกู้ชาติสำเร็จ

โยมช่วยบอกญาติโยมด้วยนะ ว่าสวดพาหุงมหากากันให้ได้ทุกบ้าน สวดให้ได้มาก ๆ จะมีแต่
ความรุ่งเรือง สวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงสวดชินบัญชร เพราะชินบัญชรนั้นเจ้าประคุณสมเด็จพระท่านให้

สวดบูชาพระอรหันต์ของท่าน ต้องสวดพาหุงมหากาก่อนแล้วจึงมาถึงชินบัญชรให้จดจำกันเอาไว้ นั่นแหละ มงคลชีวิต”

หลวงพ่ोजรัญ ได้พูดเรื่องพาหุงมหากานี้ อย่างละเอียด แล้วทรงแสดงด้วยเพราะท่านต้องการให้ ผู้เขียนได้จดจำและเอาไปบอกต่อกับท่านผู้อ่านต่อไป

ท่านผู้อ่านที่เคารพ วัดอัมพวันเป็นดินแดนแห่งความสงบร่มเย็นด้วยอำนาจแห่งสติปัญญา การเจริญภาวนา การเดินจงกรม การละเว้นสิ่งที่พึงละพองเว้นเป็นดินแดนแห่งธรรมะและการหลีกเลี่ยงจากความวุ่นวายของโลกภายนอก เพื่อแสวงหาความสงบแห่งจิตใจ แต่การเข้าไปต้องด้วยศรัทธาอันน้อมนำเข้าไป ไม่ใช่เพราะขาดพวกพ้องไม่ได้หรือเสียไม่ได้

ประตูดอัมพวันเปิดต้อนรับผู้แสวงหาสมบัติมนุษย์ผู้ที่เป็นผู้เจริญด้วยสติปัญญาและการรู้จัก คำว่าการการะและการเห็นสมณะเป็นอุดมมงคล หลวงพ่ोजรัญท่านยินดีให้ธรรมปฏิบัติและตอบข้อข้องใจในสิ่งที่เข้าไปเพื่อความเจริญแห่งชีวิตของผู้ถามและแก่ส่วนรวมทั่วไป และโปรดอย่าลืมคติของหลวงพ่อกว่า “มาได้ รอได้ ทนได้ พบได้ ได้ดี” มนุษย์สมบัตินี้ หลวงพ่อกว่า แสวงหาได้ไม่ยากด้วยการภาวนา และการปฏิบัติกรรมฐาน

ดอน เจตีย์

จาก น.ส.พ.มหัจจรรย์

เขียนจากคำบอกเล่าของพระครูภาวนาวิสุทธิ์

วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

ถวายพรพระ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(ว่า ๓ จบ)

๑. พุทธคุณ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะ
โร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา
เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติฯ

๒. ธรรมคุณ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง
เวทิตัพโพ วิญญูหิติฯ

๓. สังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะ
คะวะโต สาวะกะสังโฆ สามิฉิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัญฐะ ปุริ
สะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุต
ตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

๔. พุทธชัยมงคลคาถา (ถวายพรพระ)

- ๑) พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
คีรีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาภิรมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ
- ๒) มาราติเรกะมะภิชฺฉิมิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักกะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ
- ๓) นาฬากิริง กะชะวะรัง อะคิมัตตะภูตัง
ทาวักคิจักกะมะสะนีวะ สุทธารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

- ต้นเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี
- ๔) อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทาร์ณันตัง
 ฐาวันติโย ชะนะปะถังคฺฤลิมาสะวันตัง
 อิทธีกิสังชะตะมะ โน ชิตะวา มุนินโท
 ต้นเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี
- ๕) กัตวานะ กัฏฐะมูทะรัง อิวะ คัปปินียา
 จิญญายะ พุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัทธม
 สันเตนะ โสมะวิธินาชิตะวา มุนินโท
 ต้นเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี
- ๖) สัจจัง วิหายะมะติสัจจะกะวาทะเกตุง
 วาทากิโรปีตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
 ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
 ต้นเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี
- ๗) นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุชัง มะหิทธิง
 ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
 อิทฐปะเทสะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ต้นเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี
- ๘) ทุกคาหะ ทิฏฐิภุชะเคนะ สุทักฺขะหัตถัง
 พรหมัง วิสุททธิชฺฐติมิทธิพะกาภิธานัง
 ญาณาอะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
 ต้นเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี
- ๙) เอตาปี พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะกาธา
 โย วาจะโน ทินะทีเน สระเต มะตันที
 หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
 โมกขัง สุขัง อะริคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

๕. มหาการุณิโก

มหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง ปุเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเต
 นะ สัจจะวัชชะนะ โหตุ เต
 ชะยะมังคะลัง ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวาทะโนเอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ
 ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลิงเก

สีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ สุนักขัตตังสุมังคะลัง สุปะภา
ตัง สุหุฏฐิตัง สุชะโณ สุมุหุตโต
จะ สุยัญญัง พรหมะจาริสุ ปะทักขินัง กายะกัมมัง วาจา กัมมัง ปะทักขินัง ปะทักขินัง มะโนกัมมัง
ปะณิธีเต ปะทักขินา ปะทักขินานิ
กัตวานะ ละกันตักเต ปะทักขิเณ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุเต
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุเต
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะทเวตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถิ ภะวันตุเต

กาถาชนะมาร

ปัญจะมาระ ชิโน นาโถ ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง จะตุสัจจัง ปะกาเสติ ธรรมะจกัปปาวัตตะยิ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เม ชะยะมังคะลัง

บทกรวดน้ำ

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิเตโร

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้า จงมี

ความสุข

อิทัง เม ญาติินัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาติะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า

จงมีความสุข

อิทัง เม ครูปัจฌายาจริยานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ครูปัจฌายาจริยา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จแก่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้าขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของ

ข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม ทเวตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ทเวตาโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่ทวดทั้งหลาย ขอให้ทวดทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง เม เปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ เปตะโย

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลาย ขอให้เปรตทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา

ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมี

ความสุข

บทแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น
อะเวรา (โหนด) จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย
อัปยาปัชฌา (โหนด) จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกัน
เลย
อะนีฆา (โหนด) จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย
สุชี อัตตานัง परिหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจาก
ทุกข์ภัยทั้งสิ้น เอเตฯ

ที่มาและอานิสงส์ของบทสวดมนต์ชัยมงคลคาถา หรือ พาหุง มหาการุณิก

ที่มาของบทสวดมนต์ชัยมงคลคาถา อาตมาได้ตำราเก่าแก่ครั้งกรุงศรีอยุธยา เป็นใบลานทองคำ
จารึกของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว ปัจจุบันเรียกว่า วัดใหญ่ชัยมงคล อยุธยา ได้รจนาวายพระพร
ชัยมงคลคาถาแด่สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สมเด็จพระพนรัตน์เป็นอาจารย์ของสมเด็จพระนเรศวร
มหาราช

อานิสงส์ของบทสวดมนต์ชัยมงคลคาถา หรือพาหุงมหาการุณิก สมเด็จพระนเรศวรมหาราชไม่
เคยแพ้ทัพ สมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีเจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก ไม่เคยแพ้ทัพ พระชัยหลังช้างของ ร๑
นั้นมาจากบทพาหุงมหาการุณิก ผู้ใดสวดมนต์ชัยมงคลคาถา หรือพาหุงมหาการุณิก เป็นประจำทุก ๆ วันแล้ว
มีแต่ชัยชนะทุกประการ เรียนหนังสือก็เกิดปัญญา มีแต่ความเก่งกล้าสามารถผู้ใดสวดทุกเช้าค่ำ คิดสิ่ง
ใดที่ดีเป็นมงคล จะสมความปรารถนาทุกประการ

วิธีสวด

(ก) ตั้งนะโมสามจบ

(ข) ๑. สวดพุทธคุณ

๒. ธรรมคุณ

๓. สังฆคุณ

๔. พาหุง

๕. มหาการุณิก ตามลำดับ

(ค) สวดพุทธคุณ (๑) อย่างเดียวเท่ากับอายุ บวก ๑ เช่นอายุ ๒๘ ปีให้สวด ๒๙ จบ อายุ ๕๔ ปีให้สวด
๕๕ จบ เป็นต้น

เทวดากับ การสวดมนต์

“หลวงพ่อกับ ธรรมดาอยากทราบความคิดเห็นของหลวงพ่ที่มีต่อเทวดาที่เขาสวดชุมนุม เทวดานั้น จะมีจริงหรือไม่”

หลวงพ่อจารย์ท่านตอบในทันทีว่า “อาตมาเชื่อ หรือไม่จึงเชื่อ อาตมาจะไม่ให้ฟัง”

แต่เดิมนั้นอาตมาไม่เคยเชื่อเรื่องเทวดาเพราะอาตมาไม่เคยสัมผัส สนิ่ แล้วอาตมาจะไปเชื่อ อย่างไร ในเมื่อแม่ชีก่อนทอง ปานเนร

อายุ ๘๘ ปี มาบอกกับอาตมาว่า เทวดามาสอนสวดมนต์แม่ชีมาเรียนกรรมฐาน อาตมาสอนให้เดินจงกรม ให้พิจารณาเห็นหนอ แต่แม่ชีเดินจงกรมแล้วไปคิดถึงเทวดา ไปฟังเทวดาเข้า เทวดาก็มา แกก็เก็บเงิบไว้ แต่แล้วในที่สุดแก็เก็บไม่ไหวต้องการให้มีใครสักคนได้รับรู้เอาไว้ แก็จึงมาบอกอาตมาว่า

“หลวงพ่ คิฉันเห็นเทวดาเข้ากะ มาสอนสวดมนต์ให้ด้วยเจ้าคะ ”

“เทวดาที่ไหนกันแม่ชีเอ๊ย อาตมาไม่เชื่อหรอก” แต่แม่ชีก็ว่าไม่ได้โกหก อาตมาถามว่า

“เทวดามาตอนไหนเล่า” แม่ชีบอกว่า

“พอคิฉันได้ยิมนานาชาติ ๑๒ เป็นเวลาเที่ยงคืนเทวดาก็ปรากฏให้คิฉันเห็น ไม่ได้มาเปล่านะคะ มาสอนให้คิฉันสวดมนต์บทเมตตาใหญ่ คิฉันจึงสวดได้”

อาตมาก็บอกให้แม่ชีไปถามเทวดาว่าอยู่ที่ไหน วันรุ่งขึ้นแม่ชีก็มาเล่าให้ฟังว่า เทวดาอยู่ที่ต้นพิกุล ต้นพิกุลที่ว่านี้ อาตมาถามเชียวชาญด้านต้นไม้ เช่นหลวงสมานวนกิจ อธิบศิกรมป่าไม้มาที่นี้ ในตอนที่แม่ชีเห็นเทวดา ประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๐ หลวงสมานฯ ว่า อายุกว่า ๑,๐๐๐ ปี เทวดาบอกแม่ชีว่า เดิมอยู่บนสวรรค์ แล้วละเมิดกฏต่อนางฟ้าจึงถูกให้ลงมาอาศัยวิมานต้นพิกุลอยู่จนกว่าจะหมดกรรมแล้วก็บอกวันเวลาเอาไว้ชัดเจน อาตมาก็จดไว้แล้วที่เป็นจริง พอถึงเวลาก็เหมือนที่เทวดาให้สังเกตสังกา อาตมาก็ให้แม่ชีไปถามเทวดาว่า ไปชวนมนุษย์สวดมนต์ทุกบ้านหรือไม่ เพราะอาตมาเริ่มจะเชื่อเพราะบทเมตตาใหญ่ที่แม่ชีสวดนี้ อาตมาไปหาที่ไหน ๆ ก็ไม่เจอ จนกระทั่งไปรู้ว่าสมเด็จพระสังฆราช(แพ) วัดสุทัศน์ได้นำเอาไปต่อท้ายพุทธมนต์พุทธาภิเษก และตำรับนั้น ไปตกอยู่กับพระครูมูล วัดสุทัศน์ฯ พระครูมูลนี้เป็นศิษย์สมเด็จพระสังฆราชแพนะ ทำสมเด็จนี้เองดีมากนะมีละก็เก็บเอาไว้ให้ศิษย์

อาตมาไปขอตำรับมาตรวจสอบที่วัดท่านพระครูมูลบอกว่าไม่ได้ ๆ ตำรับนี้ของอาจารย์ อาตมาให้ใครยืมไม่ได้ อาตมาก็บอกว่าไม่ได้เอาไปเลย แต่จะเอาไปสอบทานอะไรหน่อย แล้วก็เล่าความจริงให้ท่านฟัง ท่านก็ใจอ่อนบอกว่า เอ้าเอาไปเถอะให้ยืมเจ็ดวันแล้วเอามาส่งคืนนะ อาตมาก็เอามาเป็นตัวขอมทั้งนั้น อาตมาก็บอกแม่ชีว่ามาท่องให้อาตมาฟังหน่อย แม่ชีก็เริ่มท่อง ก็แกอายุ ๘๘ แล้วนี่นะ ก็ยานคางกว่าจะหลุดออกมาได้ตามประสานแก่

โยมเชื่อไหมล่ะว่า แม่ชีก่อนทอง คนนี้เป็นคนไม่รู้หนังสือ อ่านหนังสือ ไม่ออก ตัวขอมยังไม่กระดิกใหญ่ แล้วเมตตาใหญ่ที่แก

ท่อง อาตมาก็ไม่เคยเห็นมาก่อน เก่งด้วยความมั่นใจอาตมาสอบกับต้นฉบับของท่านพระครูมูล
ปรากฏว่าไม่รู้ใหม่โยม

“ตั้งแต่ตัวแรกจนตัวสุดท้ายไม่มีผิดเลย”

อาตมาถามว่าเทวดาไปชวนคนสวดมนต์ทุกบ้านหรือเปล่า เทวดาบอกกับแม่ชีมาว่า

“เปล่า บ้านไหนจัดที่บูชามีโต๊ะหมู่ มีพระพุทธรูปตั้งไว้แล้วเจ้าของบ้านสวดมนต์ เทวดาก็
มาร่วมสวดมนต์ด้วย พระพุทธรูปเหล่านั้น ที่ไม่ได้เข้าพิธีอะไร เข้ามานูชาจากเสาชิงช้า หากเจ้าของบ้าน
เอามาสวดมนต์ไหว้พระทุกวันด้วยใจศรัทธา เทวดามาสวดมนต์ หน้าเขาก็เลยเข้าสิงรักษาองค์พระ
เอาไว้ ก็เลยศักดิ์สิทธิ์ใหญ่ทำให้เกิดสิริมงคลในครัวเรือน”

หลวงพ่อบุญชู โสธรนั้น คนกราบไหว้บูชากันมากเลยมีเทวดามารักษา๑๖ องค์ ทำให้เกิด
อภินิหารนาประการ พระพุทธรูปสำคัญ ๆ ก็มีเทวดารักษาทั้งนั้นแหละเทวดาท่านว่าอย่างนั้นและ
เทวดาก็ว่าบ้านไหนมีพระพุทธรูปแค่ตั้งโชว์เทวดาก็ไม่ไปสวดมนต์ เพราะร้อยวันพันปีไม่เคยทำวัตร
สวดมนต์ เทวดาก็ไม่มา ผ่านเลยไปเลย มาไม่ลงมาสวดมนต์ คนเราก็มีเทวดารักษา คนดีมีศีลธรรม
เทวดาที่เป็นบัณฑิตรักษา ถ้าคนชั่ว วิถีเหล่าเมยาทำชั่ว เทวดาพาลพวกมิจฉาธิภูก็มารักษา อาตมาถามต่อไป
ว่า

“แล้วเวลาพระสักเค้ามจะรูเป เทวดาลงมาหรือไม่” เทวดาว่า

“รับลงมา เทวดาบัณฑิตมาก่อน พอเห็นเจ้าภาพกินเหล้าเมยาทำกันในงานบุญก็เบ้หน้าแล้ว
กลับ เทวดาพาลก็เข้ามาแทนที่ เลยเกิดเรื่องเกิดราวตามนั้นแหละ”

ปฐมเหตุ ต้นพุทธาในพระราชวังโบราณอยุธยา

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ ๒๘ พ.ศ. ๒๕๓๔

ขอฝาก พ.อ.ทองคำ ศรีโยธิน ไว้ด้วยว่า คัมภีร์โบราณของอาจารย์ภทสวตมนต์ชัยมงคลเถา
นั้น อาตมาให้สัญญาสมเด็จพระพนรัตน์มาจะไม่ให้ใครดู ถ้าไปให้ใครดู อาตมาก็สิ้นชีวิตแน่ ๆ เหมือน
อาจารย์ปลัดภักดิ์ เรียนเมฆ ที่ให้อาตมาเล่าเรื่องพระในป่าให้ฟัง

อาตมาบอกว่า ถ้าเล่าแล้วอาจารย์ต้องตายนะ ขาบอกว่าตายให้ตาย เพราะพระในป่าบอกว่า
ตายไปแล้ว ๓ เดือนจะฟื้น และบอกว่าวันนี้จะมาสาวไส้หลวงพ่อดีอัมพวัน ให้หมด

เลยบอกว่า เอ้าตกลง โยมต้องตายนะ เล่าเหตุการณืให้ฟังที่ร้านก๋วยเตี๋ยวกาบบาง เขาอัดเทป
ไว้ ๕-๖ ม้วน ถ่ายรูปด้วย ขณะเล่ามีงูใหญ่โผล่ขึ้นมา ไม่มีรู หลานเขยจะดี ก็ห้ามไว้ก็คิดว่าอาจารย์ปลัด
ภักดิ์ต้องตายแน่

พอเล่าเหตุการณ์เรียบร้อย อาจารย์ปลัดภักดิ์เอาพระเกศพระที่หล่อที่หอประชุมภิกษุภคศรีทิพมา
มาขอถ่ายกลับไปเทปก็ไม่ติด รูปก็ไม่ติด อาจารย์ปลัดภักดิ์ก็แน่นที่หัวใจรุ่งเช้าถึงแก่กรรม

ภรรยาอาจารย์ปลัดภักดิ์ มาถามอาตมาว่า อาจารย์ปลัดภักดิ์ จะฟื้นหลัง ๓ เดือนแล้วจริงหรือไม่
อาตมาบอกว่า โยม ไปดูเสียให้ดี เลือคออกทาง หู ตา ปาก หรือเปล่า ถ้าออกแล้วไม่มีฟื้น ถ้าทวาร ๘ เปิด
ไม่มีฟื้นนะ

แต่คนที่ฟื้นแบบ พ.อ.เสนาะ ไม่ใช่ตายนะ แค่ออกไป หัวใจยังเต้นทำงานอยู่ ฟื้นได้ ถ้าขาดใจ
ตาย ไม่มีลมวิญญาณออกไปแล้วไม่มีกลับมา ฟื้นจากเหตุการณ์พิเศษเท่านั้น เลยอาจารย์ปลัดภักดิ์ถึงแก่
ความตาย ถ้าอาตมาไม่ได้รับสัญญา มาจะให้คุณ โยมทองคำดูให้ได้

อย่าลืมนะเขาขึ้นไปยอดเจดีย์วัดใหญ่ชัยมงคลกัน อาตมาโคกลงบ่ช้าขึ้น ไม่ได้ก็ขอตายที่นี่ ที่
สมเด็จพระพนรัตน์ท่านมาเข้าฝันบอก และได้ตามนั้นด้วย

อาตมาถึงยืนยันว่า พระสงฆ์ไทยเรานี้มีความรู้ในพระพุทธศาสนาอีกซึ่ง กรุงศรีอยุธยาไม่มี
คนดี พระอุบาลีที่ไปประกาศศาสนาที่ประเทศศรีลังกา ท่านแปลพระไตรปิฎกจบ สมเด็จพระพนรัตน์
วัดป่าแก้ว ท่านเป็นผู้รจนาคัมภีร์ว่าด้วยชัยชนะของพระพุทธเจ้า บทที่เรียกพาทูมหากา (ธูมิโก)
ขึ้นมา ถวายพระพรชัยมงคลแต่สมเด็จพระนเรศวร

อาตมาจึงให้เขาสวดมนต์บท “พาทูม มหากาฯ” เป็นประจำ ถ้าเด็กมีศรัทธาสวด สอบได้ที่
หนึ่งเลย ถ้าสวดไปซังกะตาย ไม่มีศรัทธาสวดรับรองไม่ได้ผล

บท “พาทูม มหากาฯ” เป็นจารึกของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว เอาประวัติที่พระพุทธเจ้า
ผจญมาร มารจนาคัมภีร์ แล้วท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ เอาไปเผยแพร่ที่ประเทศศรีลังกาจนได้รับยกย่องมาจนทุก
วันนี้

ปฐมเหตุต้นพุทรา ในพระราชวังโบราณกรุงศรีอยุธยา

คุณโยมทองคำโปรดทราบ มีอีกคัมภีร์หนึ่งเป็นคัมภีร์ฉลองวัด ฉลองศีกมหาอุปราชจารึกไว้ว่า ทำไมมีต้นพุทราที่พระราชวังมากมายถ้าไม่มีเหตุผลเขาไม่ปลูกไว้หรอก นี่คนโบราณคัมภีร์นี้ บอกไว้ชัด ตอนที่สมเด็จพระนเรศวร ยกทัพไปได้ นำคัมภีร์ชัยมงคลคาถาไปด้วย พอสวดพาหุงสะหัสซังตกนี้ น้ำมันแผลงฤทธิ์ เลย แม่ทัพนายกองตามไม่ทัน เข้าไปถึงกองทัพพม่าร่มล้อมไว้เลย

ไปเพียงสองพระองค์กับพระเอกาทศรถ พระอนุชา พม่าจะฆ่าเสียก็ตายแล้วเหมือนลูกไก่ในกำมือ จะบีบก็ตายจะคลายก็รอด แต่พระองค์มีบุญญาธิการเพราะมนต์บทพาหุงสะหัส

ผลสุดท้าย มีสุนทรพจน์จากทัตทายปราศรัย ก่อนกระทำยุทธหัตถีว่าทั้งสองฝ่ายขอสมมาลาโทษต่อกัน พระนเรศวรตรัสว่า เจ้าพี่มหาอุปราชเอ๋ย เราเป็นพี่น้องกัน อย่าให้ทหารไพร่พลต้องล้มตายรามา ยุทธนากันตัวต่อตัวดีกว่าพระมหาอุปราชเห็นด้วยทันทีเพราะบทสวดมนต์พาหุงมหากาฯ อิติปิโส ภควา ไครจะสู้ได้ อัญเชิญพระคุณของพระพุทธเจ้าออกไปสนทนาไปด้วยจิตเป็นเมตตา คนจึงเชื่อฉီถ้าออกปากไปด้วยโทษะ คนไม่เชื่อฉือ ลูกก็ไม่สนใจ นี่เรื่องจริงตรงนี้ พระนเรศวรทรงกระทำยุทธหัตถีด้วยซังตกนี้ น้ำมันกำลังเจ็ดซังสาร มีพลังยิ่งกว่าซังมหาอุปราช ก็พุ่งเข้าไปเลย

“เราไม่โกรธกันนะ อย่าเอาบาปกันนะ”

พระมหาอุปราชก็ตกลงพอพูดขาดคำบีบ ซังแปรนเสว เสียทำเข้าไปเลย เข้าไปทำอะไร มหาอุปราชฟันเลย ไปชนกันอย่างนี้จึงฟันถึง จำไว้พระนเรศวรเก่งมาก ทรงหมอบเลยถูกพระมาลาเบี่ยง เบี่ยงแล้วทำอะไร กำลังอยู่กระชั้นชิด ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า เอาของจ้าวฟัน ไม่มีทงเคียวฟันได้หรือจะขาดไหม มันมีน้ำหนังก่อตั้งไหน มันยาว ฟังตรงนี้นะ อยู่ในคัมภีร์เสร็จ พระนเรศวรหมอบซังหลังส่งของจ้าว ภายใน๑ วินาที สอดเข้าไปในรักแร้เลย แล้วชักด้ามกลับ ซังแผ่นที่นี้ซึ่งพระนเรศวรเสียหลักแล้วก็ช่วยดึงด้วย

พระนเรศวรจับของจ้าวแน่นเลย ของจ้าวขึ้นมาที่คอสะพายแล่งแล้ว พอซังดึงบีบ ซังจะล้ม พระมหาอุปราชสะพายแล่งขาดลงคอซังทันที แต่ซังพระนเรศวรจะต้องล้มเสียทำทหารพม่าแน่ แต่ซังกลับถอยหลังไปโดนต้นพุทรา เอายันเข้าไว้ได้ ต้นพุทราจึงมีบุญคุณต่อพระนเรศวร พระนเรศวรจึงเอาพุทราต้นนี้มาปลูก และไหว้ต้นพุทรา พระนเรศวรจึงบูชาต้นพุทราว่ารอดตายนี้เพราะต้นพุทราแท้ ๆ ซังมายันต้นพุทราไว้เพราะปฐมเหตุนี้ ต้นพุทราจึงมีมาก จนตราบนานทุกวันนี้ ในราชวังโบราณกรุงศรีอยุธยา

ใครไม่เชื่อไม่เป็นไร อาตมาเชื่อมั่นเบอร์เซ็นต์ เพราะเราฝันของเราเอง และโคดลงบ่อได้ คัมภีร์นี้ มาคนอื่น ๆ ขึ้นข้างบน อัญเชิญพระธาตุไปบรรจุ และนำพระเครื่องเมืองพรหมนคร พระเสมาชัย พระเสมาขอ ไปบรรจุไว้ที่วัดใหญ่ชัยมงคลด้วย

พระเสมาขอ คือ พระนเรศวรขอเมืองคืน พระเสมาชัย คือ ได้ชัยชนะปลงพระชนม์พระมหาอุปราชแล้ว พระนเรศวรสร้างแล้ว

บรรจุไว้ที่เจดีย์วัดชัยชนะสงคราม อยู่ใต้วัดอัมพวันอาดมาก็ขอบรรจุพระเสมาขอ และเสมาชัยไว้ที่วัด
ใหญ่ชัยมงคล เพื่อเป็นอนุสรณ์ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชสืบไป

พรหมนคร เมืองแห่งความหลัง

พระภวนาวินิตคุณ ๒๗ มี.ค. ๓๔

จะขอเล่าประวัติเมืองพรหมนครว่ามีประวัติมาอย่างไรต่อเนื่องกับเมืองพรหมนคร คือเรื่องแม่ครัวหัวป่า ที่เรียกแขก ๒๕ แม่ครัว ๓๐ แม่ครัวหัวป่าอยู่ตรงไหนกัน ได้รับพรจากพระพุทธเจ้าหลวงทำขนมอร่อยหมด และจะเล่าถึงอาตมาได้ฟังจากพระเครื่องของสมเด็จพระนเรศวรประการใด เรื่องนี้ยังไม่เคยเปิดเผยให้ใครฟัง

เมืองพรหมนครเป็นเมืองมาแต่สมัยโบราณ พระเจ้าพรหมมหาราช พระราชบิดาพระเจ้าไกรสรราช ผู้ทรงสร้างเมืองสิงห์บุรี เป็นผู้สร้าง เพราะชื่อเมืองตรงกับพระนามของพระองค์พระเจ้าพรหมมหาราช ทรงสร้างเมืองพรหมบุรีแล้ว ต่อมาพระเจ้าไกรสรราช พระราชโอรสทรงสร้างเมืองสิงห์บุรีขึ้น พระราชทานนามเมืองให้สอดคล้องกับพระนามว่า “สิงห์บุรี”

เมืองสิงห์ไม่ใช่อุตรตรงปัจจุบันนี้ เป็นเมืองสิงห์อยู่ที่แม่น้ำน้อยโน้น ที่เรียกว่า เมืองสิงห์ เมืองสรรค์ เมืองสุพรรณบุรี บ้านช้าง บ้านตาล บ้านพรานแสวงหา บ้านกุ่ม บางบาล อำเภวิเศษไชยชาญหัวตะพาน กบเจาอยู่แม่น้ำสายโน้น

เมืองพรหมบุรีนี้ปรากฏพงศาวดารว่าเป็นเมืองที่มีมาตั้งแต่ครั้งสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๖ (พระเจ้าอู่ทอง) ผู้ทรงสร้างกรุงศรีอยุธยา เรียกว่า “เมืองพรหมนคร” และในกฎหมายตราสามดวงก็เรียกว่าเป็นเมืองสำหรับหลานหลวงปกครอง

มาในสมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ โปรดให้ยุบลงเป็นอำเภอขึ้นกับจังหวัดสิงห์บุรีที่ตั้งเมืองพรหมนครแก่นั้นอาตมาได้สอบประวัติได้ถูกต้องหมดแล้ว เมืองพรหมนคร ตั้งอยู่ใต้วัดอัมพวันเหนือวัดประสาธน์ (เจดีย์หัก) ตำบลพรหมบุรี ปัจจุบันคือบ้านนางเอื้อะ พรหมายน อาศัยอยู่ขณะนี้ นางเอื้อะ นั้นเป็นแม่ยายช่างปูน เซยโถมักทายกวัดนี้ และเป็นผู้สืบเชื้อสายเจ้าเมืองพรหมนคร

ตัวเมืองเก่ามีกำแพงเมืองถึงเหนือวัดอัมพวัน ที่เรียกว่าวัดกำแพงเมืองยังมีซากอยู่ขณะนี้ เหนือขึ้นไปเรียกว่าวัดพระแก้ว มีเนื้อที่มากบริเวณเมืองด้านตะวันออกยังมีวัดสมิต วัดช่างเหล็ก วัดช่างทองขณะนี้ไม่มีซากเหลืออยู่เพราะถูกขุดถูกทำลายไปหมด

สมัยนั้นเจ้าคณะเมืองฝ่ายสงฆ์คือ พระครูญาณสังวร วัดอัมพวัน ต่อมาสมัยหลังคือพระครูพรหมนครบวรราชมุนี วัดอัมพวัน เป็นเจ้าคณะเมือง

ต่อมาสมัยหลังอีกเจ้าคณะเมืองย้ายไปอยู่วัดคงคาเคียด ซึ่งตรงกับวัดอัมพวันปัจจุบันเรียกว่าวัดป่าหวาย สมัยต่อมาเมืองพรหมบุรีย้ายที่ตั้งทำการใหม่ไปตั้งที่ปากบางหมื่นหาญ ดบงหมื่นหาญ ปัจจุบันคือร้านดาวทอง ตลาดปากบาง และย้ายไปตั้งที่ทำการจวนหัวป่า เหนือวัดพรหมเทพาวาสแล้วย้ายข้ามไปฝั่งตะวันออกที่ รร. พรหมวิทยาคาร สมัยต่อมา นายอนันต์ โปธิ์ พันชั้นนายอำเภอพรหมบุรีได้ย้ายที่ว่าการอำเภอ

ล่องไปตั้งอยู่ที่เหนือวัดกุฎีทองในปัจจุบันนี้

ประวัติพระเครื่องเมืองพรหมบุรี วัดประสาท เดิมเป็นวัดโบราณใหญ่โตมาก มีเนื้อที่ถึง๑๘๐ ไร่ เจริญมาก่อนที่พม่าจะได้สร้างค่ายคูแห่งนี้ขึ้น

ในสมัยก่อนที่กรุงศรีอยุธยาจะเสียแก่พม่าเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ได้ขนย้ายทรัพย์สินสิ่งของมีค่ามา เก็บไว้ในวัดนี้มากมายภายหลัง ชำรุดทรุดโทรมลงมากจนกลายเป็นวัดร้างไปเหนือวัดอัมพวัน ที่เรียกว่าบ้านเตาอิฐนั้น เป็นหมู่บ้านมอญได้ทำอิฐสร้างเจดีย์องค์ใหญ่ของวัดประสาทสมัยนั้น อาตมาได้ ทราบจากศิลาจารึก ถึงการสร้างพระเครื่องนั้น สร้างบรรจุสมเด็จพระนเรศวรมหาราชได้ประกาศ อิศรภาพและออกสงคราม จนได้ปลงพระชนม์พระมหาอุปราชา ณ สถานดอนเจดีย์ เสร็จสงครามแล้ว ได้จัดสร้างพระเครื่องขุนแผนเนื้อแบบกระเบื้องดินเมืองจีน บรรจุไว้ ณ วัดป่าแก้ว(วัดใหญ่ชัยมงคล) อยุธยา พระเครื่องประกอบด้วย แร่มะขาม เป็นพระขุนแผนเสมาชัย ขุนแผนเสมาขอ และทำการฉลอง ใหญ่ ฉลองการมีชัยชนะแก่พม่าในครั้งนั้น

เสร็จแล้วได้นำไปบรรจุตามวัดต่าง ๆ ในกรุงศรีอยุธยาและวัดประสาท เมืองพรหมนคร (พรหมบุรี) ในศิลาจารึกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า วัดชัยชนะสงครามเจดีย์วัดประสาทก็ได้ชำรุดโดยภัย ธรรมชาติ จากแรงน้ำ พุ่งจากวัดคงคาเตือศป่าห้วย) เจดีย์ก็หักลงแม่น้ำเจ้าพระยา เหลือแต่ฐานแล้วหัก ลงน้ำมาได้๕๐ กว่าปีแล้ว พระเครื่องจากเจดีย์นั้นมากมาย เรียกว่าเสมาชัยเสมาขอมีความศักดิ์สิทธิ์ มาก

ใน พ.ศ. ๒๕๐๐ อาตมาได้มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ปีนั้นก็มีอุบาสกคนหนึ่งชื่อ กิ่งเหล็ก ช่างประณีต บ้านได้วัดอัมพวัน ได้นำพระเสมาชัย เสมาขอ ที่ชำรุดไปถวาย ได้จากเจดีย์วัดอัมพ วันบ้าง และได้แร่มะขามจากเจดีย์หักบ้างอาตมาคิดว่าพระเครื่องประวัติศาสตร์อำเภอพรหมบุรีของเรา จะสูญไปโดยคนรุ่นใหม่จะไม่ทราบประวัติ จึงได้นำเอาแร่มะขามและพระที่ชำรุดนั้น มาประกอบเป็น องค์ชิ้นใหม่ เป็นการจำลองพระขุนแผนเสมาชัยและขุนแผนเสมาขอ เมื่อประกอบพิธีมหาพุทธาภิเษก แล้ว ก็ได้แจกแก่ท่านทั้งหลายเพื่อเป็นสิริมงคลต่อไป นับว่าเป็นพระมิ่งขวัญประวัติศาสตร์ของเมือง พรหมนคร จังหวัดสิงห์บุรี

อาตมาบรรจุไว้ในโบสถ์ และทรัพย์สินสมบัติจากพระนครศรีอยุธยาก็เคลื่อนที่อยู่ในป่าของ บริเวณกรรมฐานนี้มากมาย มีทั้งทอง เพชรนิลจินดาแต่เราเอาไม่ได้ ไม่ใช่ของเรา ขอฝากไว้ที่เมือง พรหมนคร ไม่มีใครรู้ประวัติ และพอดีอาตมาได้ประวัติมา และยังมีอีกมากมายหลายประการที่ได้ไว้ เป็นของเก่าแก่ของดีมีปัญญาเก็บไว้เป็นหลักฐาน และได้มากกว่านี้สมัยก่อนก็มีประวัติมากกว่านี้ด้วย อาตมารวบรวมตัดข้อความให้ท่านฟังสั้น ๆ เพราะเป็นเรื่องที่พิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก ได้จากสมุดหมายเหตุ ของชาติด้วย ในประวัติศาสตร์ของชาติไทย และได้จากศิลาจารึกมาปะติดปะต่อ

พระเสมาชัย เสมาขอยังอยู่อาตมาก็จัดพิธีมหาพุทธาภิเษกที่ดอนเจดีย์ เพราะได้แร่มะขามผูก ขึ้นมาจากวัดชนะสงครามและนำมาผสมไม่มีใครรู้ต้องการให้เด็กรุ่นใหม่ได้ทราบว่าพระประวัติศาสตร์ ของเมืองพรหมนคร สมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช พระเสมาชัย เสมาขอ ก็เอาบรรจุไว้ บางคนเห็นพระใหม่ไม่อยากได้ นี้แหละเราก็ไม่เคยไปแจกจ่ายให้ใคร ก็เล่าสู่กันฟัง พระพุทธเจ้าหลวงเคยเสด็จมาที่วัดนี้ตอนนั้น เสด็จแปรพระราชฐานมาอยู่ที่พระราชวังบางปะอิน

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเสด็จวัดพระนอนจักรสีห์ทางชลมารคถึง๒ ครั้งในด้านพุทธจักรคณะสงฆ์ก็
สั่งจากมณฑลอยุธยาลงมา ให้วัดอารามต่าง ๆ ประดับธงทิว และปลูกพลับพลาหน้าวัดถวายพระพรชัย
มงคล ตอนที่พระองค์เสด็จชลมารคตามแม่น้ำเจ้าพระยา มีเรือขาว มีเรื่อนำมากมายให้โหมขมมา
เสด็จไปตามชลธาร

ตอนนั้นจังหวัดสิงห์บุรียังไม่เมืองสิงห์อยู่ที่แม่น้ำน้อย เรียกเมืองสิงห์เมืองพรหมนครมี
อาณาเขตถึงบ้านบางเบิด เลยตัวจังหวัดไปติดต่อกับอำเภออินทร์บุรีนั้นวัดพรหมศาครบ้านบางพุทรา
นั้นแหละ เป็นสถานที่ของเมืองพรหมนคร และตัวจังหวัดสิงห์บุรีปัจจุบันก็คือ เขาเมืองพรหมนคร
พระพุทธรเจ้าหลวง ท่านเสด็จมาวัดนี้ ปัจจุบันตอนนั้น พ.ศ. ๑๒๕๕ มีเจ้าอาวาสชื่อ พระครูพรหมนครบวร
ราชมุนี อินทร์ภู่วัตรสังฆปาโมกข์ เป็นเจ้าคณะเมืองพรหมนคร ขณะนั้นเมืองยังอยู่ได้วัดซึ่งไม่ได้
ล้อมเมืองพระครูพรหมนครก็สั่งลูกต๋านในเขตของท่าน ได้ปลูกพลับพลาหน้าวัดเพราะนี้ เจ้าพระยาเพียบ
เต็มฝั่ง เมื่อพระพุทธรเจ้าหลวงเสด็จตามวัดก็ถวายพระพรชัยมงคล สวดชยันโต

พระพุทธรเจ้าหลวงพอพระทัยจึงได้จอดเรือประเทียบเข้ามาเทียบท่า และได้ถวายพระบรม
ฉายาลักษณ์ให้แก่วัดนี้โดยมีลายพระหัตถ์ใจความว่า “ถวายวัดอัมพวัน ร.ศ. ๑๒๕” ลงพระปรมาภิไธย
ว่า “จุพาลงกรณ์” ยังอยู่ทุกวันนี้ ชาวบ้านเมืองนี้ไม่มีบุญไม่รู้จักคุณค่าประโยชน์ของสำคัญในวัดจึง
ได้นำพระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธรเจ้าหลวง ไปประดับไว้ที่ศาลาการเปรียญพร้อมด้วยรัชกาลที่ ๖ เอา
แขวนไว้ธรรมดา เพราะไม่มีใครดูว่าเป็นข้อสำคัญ

ในเวลากาลต่อมา อาตมาก็มาที่นี่เป็นเจ้าอาวาส พ.ศ. ๒๔๕๕ รักษาการ ๑ ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ จึง
ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาส พอถึง พ.ศ. ๒๕๐๐ เกิดลมเกย์พัดเอาศาลาพังพัดกระเบื้องลงน้ำไป ตอน
นั้นน้ำเต็มฝั่งเจ้าพระยาพระบรมฉายาลักษณ์ก็ปลิวลงน้ำ ทั้งรูประจกแตกหมด รูปนั้นก็มีวนห่อลอย
ไปตามกระแสน้ำ และลอยขึ้นมาอาตมาไปสร่งน้ำที่แพท่าที่วัดนี้ ก็ไปหยิบดู อ้ามีพระบรมฉายาลักษณ์
ตัวหนังสือขาดรุ่งริ่ง การเสด็จครั้งนี้ เสด็จวัดพระนอนจักรสีห์ที่ท่านไม่ได้ลงวันที่ไว้ว่าเดือนอะไร
เพียงแต่ระบุ ร.ศ. ๑๒๕๕ เสด็จไปพักแรมวัดพรหมศาคร เจ้าเมืองตั้งพลับพลารับข้างแรมคืนที่พลับพลา
นั้น

ต้นกำเนิดคำว่า “แม่ครัวหัวป่า”

ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เจ้าเมืองก็เกณฑ์พวกคณะราชบริหารของเจ้าเมืองพรหมนคร บ้านนั้น เรียกว่า จวนหัวป่า ในสมัยพระพุทธเจ้าหลวงอยู่ตรงนี้เอง เรียกว่าตำบลหัวป่า ที่เป็นหัวป่า เพราะที่โรงสีหน้าปากบางเป็นแหลม ไปถึงวัดแจ้งมันแหลมจึงเรียกว่าหัว แหลมชนไปที่ท้ายจักรสีห์เป็นป่าดงพงไพรมากมาย

บัดนี้ น้ำท่วมเอาหัวแหลมหายไปเลยหัวป่าก็เป็นมาอย่างนี้ และคนหัวป่าเมื่อครั้งก่อนมา ทำกับข้าวไม่อร่อย ก็ทำกับข้าวแบบธรรมดาแต่ไม่ทราบได้รับพรอันใด เจ้าเมืองก็ขอร้องช่วยเหลือกัน ทำกับข้าว แกงส้มแดงกวน น้ำพริกปลาร้า แกงคั่ว อะไรทุกอย่าง ถวายขนมคาวหวาน ลอดช่อง ข้าวหลามตัด ข้าวหลามบึ้ง ข้าวหลามเผาทำไปถวายหมด พระพุทธเจ้าหลวงทรงอยู่เสวยถึง๒-๓ วัน เสวยแล้วก็พอพระทัยมาก ชื่นอก ชื่นใจ แกงส้มแดงกวน น้ำพริกปลาร้าที่โบราณท่านว่าไว้ “แม่ครัวหัวป่า แยก ๒๕ แม่ครัว ๓๐” ก็ตั้งใจจะไปทำเอาหน้าเอาตากันสวยเสร็จแล้วทรงประกาศพร “นี่นะ แม่ครัวหัวป่า แม่ครัวทั้งหลาย ขออนุโมทนา ข้าพเจ้าขอบใจที่ทำอาหารอร่อย อาหารดี โปรดรักษารสอาหารอย่างนี้ไว้ถึงลูกหลานนะ” พระองค์ทรงมีสุนทรวาจาพระราชทานพรและโอวาทต่อไป “จงรักษาความดีไว้ มีฝีมือมาก” นี่แม่ครัวหัวป่ามีฝีมือจริงๆ พริกก็อร่อย น้ำปลาร้าก็อร่อยแกงส้มแดงกวนก็ อร่อย อร่อยไปหมด

แต่พระพุทธเจ้าหลวงประมุขของชาติไทย องค์พระปิยมหาราช ท่านมีบารมีสูง มีบุญญาธิการมาก เพียงแต่ประกาศสุนทรวาจาว่า “อาหารอร่อย ถูกปาก ถูกใจ ทำดี รักษา รักษากลิ่น รักษา รักษาสชาติที่คนทำด้วยฝีมือไว้ตลอดไปนะ” ตั้งแต่นั้นมาบ้านหัวป่าทำกับข้าวอร่อยหมดถึงลูกหลาน

อาดตมาบวชใหม่ ๆ ก็ไปฉันตามบ้านหลายตำบล หลายวัด หลายแห่ง แต่ก็คิดใจรสอาหารหัวป่า เด็กเล็กเกิดมารุ่นใหม่ทำอาหารอร่อยหมดมันเป็นพรสวรรค์ อีกครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าหลวงเสด็จวัดพระนอนจักรสีห์อีก ก็ได้มีรับสั่งว่า ให้เจ้าเมืองพรหมนครจัดอาหารเสวยโดยแม่ครัวหัวป่าท่านเจ้าเมืองพรหมนครก็จัดอาหารถวาย พระองค์ท่านจึงพอพระทัย ตั้งแต่นั้นมา เท่าที่อาดตมาสังเกต ตำบลหัวป่าได้รับพรพระพุทธเจ้าหลวง เด็กเล็ก ๆ หัดทำกับข้าวใหม่ ๆ ก็อร่อยหมดมีพรสวรรค์เจ็ดชั่วโคตร

ตำบลหัวป่าอยู่เหนือวัดชลอนอยู่ใต้ปากบางแต่อยู่คนละฟากแม่น้ำ วัดชลอน เมื่ออันนี้เรียก วัดพรหมเทพवास ท่านผู้ใหญ่เล่าว่าตรงนี้น้ำขี้ขมมาก เรียกว่าวัดชลวน คนเก่าเขาตั้งให้ชาวเรือเมืองเหนือเมืองใต้มา แล้วเรือขึ้นมาถึงนี้ จะชนกันเพราะน้ำมันขี้ขมมากและวนด้วยเรือต้องชนกัน เรียกชลวน อ่านไปอ่านมาเลยกลายเป็นวัดชลอนไป ชลอน(อ่านว่า ชะลอน) กับชลวน (อ่านว่า ชล-วน) ใกล้เคียงมาก

นี่แหละบ้านหัวป่าทำกับข้าวอร่อยจริงๆ ทำขนมมนมเนยอร่อยมากแล้วก็มีอาชีพทำขนมขาย ขนมตะโก้ ขนมเปียกปูน ขนมตัด

ข้าวหลามตัด ข้าวหลามเผา ข้าวหลามบ้องอร่อยหมด ทำข้าวหมากก็อร่อย เครื่องจิ้มก็อร่อยจนทุกวันนี้ เพราะได้รับพรพระพุทธรเจ้าหลวง คนกรุงเทพฯ หว่าหัวป่าอยู่แปดริ้วบ้าง หัวป่าอยู่ในวังบ้าง พุดส่งไปได้ พุดไม่รู้จริง นี่พระพุทธรเจ้าหลวงให้พระเจ้าเมืองพรหมนครไว้

พอดัง ร.ศ. ๑๒๗ พระพุทธรเจ้าหลวงเสด็จอีกครั้งหนึ่ง ตั้งยุบเมืองพรหมนคร ตั้งยุบเมืองอินทร์บุรี ขึ้นต่อเมืองสิงห์บุรี แล้วย้ายเมืองสิงห์จากแม่น้ำน้อย ขึ้นมาอยู่แม่น้ำเจ้าพระยาทรงตั้งให้เป็นตัวจังหวัด และสร้างศาลัดดินสำเร็จทันเวลา.ศ. ๑๒๕ และฝากบังคับทะเลเบียน หอทะเลเบียน ไว้ที่จังหวัดอ่างทองชั่วคราว และสร้างศาลากลาง และหอทะเลเบียน ร.ศ. ๑๓๐

นี่คือประวัติศาสตร์พระพุทธรเจ้าหลวงทรงสร้างหอทะเลเบียนศาลากลาง และศาลัดดินเหมือนกันหมด สวยงามมาก แต่เจ้าเมืองรุ่นใหม่นี้ของเก่าหมด ไม่นุรักษ์ศิลปกรรมของท่านไว้เลย เรื่องเมืองพรหมนครและแม่ครัวหัวป่าก็ขอจบลงแต่เพียงนี้

พรหมนครถูกสาป และ วิธีแก้กรรม

ขอเล่าเปิดอกให้ลูกหลานฟัง เมื่อสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เสด็จตีทัพเชิงใหม่แตกไปแล้ว ก็เสด็จล่องลงมา ถึงเมืองพรหมนคร ชาวบ้านชาวเมืองแคว้นนี้ ทูลความเท็จ ปิดบังอำพรางท่าน ทั้ง ๆ ที่พมามาซ่อนชুমออยู่ก็ทูลว่าไม่มี เมื่อทรงทราบความจริง ก็ทรงพระพิโรธ ทรงสาปแช่งไว้

แล้วทรงยกกองทัพล่องเรือไปสว่างที่วัดสระเกษ จึงไปสระพระเกศา และสรงพระพักตร์ที่วัดสระเกษ เพราะประวัติศาสตร์บันทึกไว้เช่นนี้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันจึงเสด็จไปยังวัดสระเกษ เมื่อ ๒-๓ ปีที่ผ่านมา ขอให้พวกเราหมั่นเจริญกุศลภาวนา หันหน้าเข้าวัดจะสามารถแก้กรรมแห่งกรรมที่ถูกสาปข้อนี้ได้ แล้วลูกหลานจะรู้ รวย มีวิชาความรู้สูงขึ้น

จากกาลกระโน้นผ่านมาถึงปัจจุบันนี้ ทั้งชาววัดชาวบ้านก็ค่อย ๆ กลับฟื้นรุ่งเรืองขึ้นมาอีก เพราะพระพุทธรเจ้าหลวง ท่านตรัสบอกเหตุการณ์ไว้ ก็ตรงกับความจริงทุกประการ

วันนี้ อาตมาเชิญชวนพี่น้องเราชาววัดอัมพวัน มาพร้อมใจนบนำเพื่อกุศล ก็เพื่อจะแก้กรรมที่ต้องโดนสาปนี้ เพราะฉะนั้น ขอจงพร้อมจิตอุทิศส่วนกุศลให้แก่ท่านเจ้าเมืองพรหมนครในอดีตผู้เป็นปู่ ย่า ตา ทวด ของบ้านเรา รวมทั้งบิดามารดาของโยมปู่ โยมสวบนชโยม โดยเฉพาะนางเอี้ยะ พรหมายน ซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากเจ้าเมืองพรหมนคร ผักกล่าวใน โอกาสนี้ ด้วย

ศุภนิมิตอันเป็นมงคลที่เห็น ได้ชัด ก็เช่นพระสงฆ์องค์เจ้า ๕๕ จังหวัดก็มาอบรมที่นี่แล้ว สงขลา ปัตตานี ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคอีสาน ท่านก็มาหมด รู้จักวัดของเราดี ขึ้น แสดงว่าบ้านที่โดนสาป กำลังจะพ้นจากคำสาปแล้วกำลังกลับร่ำรวยกลายเป็นส่วนมากแล้ว

โปรดทราบว่า พระพุทธรเจ้าหลวง ท่านเสด็จมาให้พระนะ จึงกลับร่ำรวยกลายเป็นมามากมายหลายอย่าง อาตมารู้สึกซึ่งใจเหลือเกิน ที่ญาติโยมต่างถิ่นเขามากันมีดคำ ยามดีถลกรถที่หลังวัดคนบ้านเรานี้ ใจเข้าไปทักทายเชิญขึ้นรถอู่เต็น เชิญซ้อนท้ายจักรยานยนต์ส่งเขาที่วัด ขออนุโมทนาสาธุการ ขอให้พี่น้องเราชาววัดอัมพวันโปรดเอาไปใช้ทำความดีต่อไปเถิด จะเจริญสุข สวรรค์มีชัย

การแก้กรรมที่เยี่ยมยอดที่สุดคือ การที่ญาติโยมมานั่งเจริญกรรมฐานแล้วแผ่ส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร ทุกท่านจะกลับร่ำรวยกลายเป็นลูกหลานจะมีศรีสุขจะประกอบอาชีพการงานก็จะมีเงินไหลนองทองไหลมาขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยบุญกุศลทั้งหลายโปรดประทานพรให้ลูกหลานพี่น้องเราทุกคน ทั้งที่มาและมีได้มาก็ตามจงมีความสุข ความเจริญวัฒนาสถาพรด้วยกันทุกท่านเทอญ

มะขามกายสิทธิ์

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ ๑๐ เม.ย. ๓๔

สมัยอาตมามาอยู่วัดนี้ใหม่ ๆ ชาวบ้านรู้ว่าลือกันว่า ที่หลังวัดมีต้นมะขามใหญ่-๖ คนอ้อมไม่รอบ ไม่รู้เป็นอย่างไร อีเหี้ยยอีคามันมากินลูกไก่ เขาก็ไล่ฆ่ามัน มันบินมาเกาะอยู่ต้นมะขามหลังวัดขา ปีนลูกของมายัง ลูกป็นไม่ออก ยิงอีเหี้ยยก็ ไม่ออก ยิงอีคามันมากินลูกไก่ก็ไม่ออกแต่แล้วเอาระบอบกปีน หันไปทางอื่น ยิงออกมาได้ เขาบอกหลายหนแล้วจะฆ่าอีเหี้ยยที่เหี้ยยลูกไก่เขามากินลูกเปิดเขา อีคามันทำรังที่ต้นมะขาม ก็พยายามจะฆ่ามันก็ยิง ไม่ออกไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุผลประการใด

เขาลือกันเช่นนั้น อาตมาก็นั่งฟังต่อมาก็ชวนพระเถรไปถางต้นหนามพุงคอก กอไผ่ ต้นข่อย ค่อย ๆ ถางไป มันเป็นป่าดงพงไพร ต้นตาลก็เยอะ นำกล้วพิลิกถางไปถึงโคนต้นมะขาม ตั้งใจจะถาง ให้เตียนเพื่อจะดูว่าเป็นเพราะอะไร ปีนถึงยังไม่ออก อาจจะมีพระสมเด็จของใครมาคล้องกิ่งไว้ที่ไหน ก็คิดอย่างนั้น อาตมาก็แผ่เมตตาไปดูสถานที่แล้วก็ไปพบที่ประหารชีวิตนักโทษ อยู่ที่โคนต้นมะขาม เป็น หินมีแท่นรองและนั่ง มีสลักกรบถ้วน พอที่จะสันนิษฐานได้ว่าเป็นที่ประหารชีวิตแน่นอน ประหารชีวิต นักโทษ แต่สมัยไหนไม่ทราบ เราก็รู้เพียงเท่านั้น ก่อน

ต่อมา หลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ กับหลวงบุเรศบำรุงการ มาที่วัดนี้ อาตมาก็ บอกให้หลวงสมานวนกิจไปดูต้นมะขามต้นนี้ว่าอายุเท่าไร หลวงสมานวนกิจ ก็คำนวณต้นมะขามต้น ใหญ่กว่าอายุพันกว่าปี หลวงสมานวนกิจ บอกว่า คงจะไม่พลาดหรือครับ ถ้าพลาดก็คงไม่มากนัก อายุพัน กว่าปีแน่ ๆ อาตมาก็ไปเอาฝักมะขามมาลองแกะดู ทุกฝักมี ๑๒ เม็ดทั้งนั้น เป็น ๑๒ นักษัตรทุกฝัก ชวด ฉลู ขาล เถาะมะโรง มะเส็ง มะเมีย มะแม วอก ระกา จอ กุน อาตมาก็แปลกใจว่าทำไมฝักมะขาม เป็น ๑๒ นักษัตรทุกฝัก จึงให้หลวงสมานวนกิจ วิจัยดูว่าเป็นเพราะเหตุใด

หลวงสมานวนกิจกับหลวงบุเรศบำรุงการ ก็มาพูดคุยกันว่า เอ๊ะไม่เคยเห็น เรียนด้านป่าไม้ เรียนด้านไม้มาทุกชนิด แต่ไม่เคยปรากฏมะขามเป็นอย่างนี้ เม็ดเป็น ๑๒ นักษัตร มองเห็นได้ชัด ชวด หนู ฉลูวัว ขาลเสื่อ เหมือนกันหมด ฝักหนึ่งมี ๑๒ เม็ดทั้งนั้น หลวงสมานก็ไม่เข้าใจ หากคนวิจัยไม่ได้ ในเวลาถัดมา อาตมาก็ถางให้มันเตียน เอาหนามพุงคอก ออกให้หมด อยู่แต่ต้นมะขาม ก็โล่งเตียน เลยต้นมะขามไปทางซ้ายมือประมาณ ๑๐ วา เป็นที่เศษศพในป่าช้า สมัยโบราณกอไผ่ล้อมรอบ ไม่มี เมรุ ใช้ไม้ไผ่ปักขึ้น เอาฟืนใส่ แล้วก็เอาศพมาใส่ สมัยโบราณเผากันอย่างนั้น ไม่มีใครกล้าไปตรงนั้น อาตมาก็พิจารณาดูเสมอมา และชาวบ้านก็มายังป็นไม่ออกอีกก็แสดงว่าต้นมะขามกายสิทธิ์ คนไม่รู้ แล้วย่านบ้านนี้ผู้น้อยบ้าน เมื่อสมัยก่อนไม่มีใครรู้

อาตมาก็เข้าใจว่านี่เป็นที่ประหารชีวิตนักโทษ ก่อนจะประหารต้องบวงสรวงเทวดา มีหัวหมู บายศรี คนหน้าเป็นคนรำดาบ คือเพชรฆาต คนหลังเตรียมทำอยู่ ๒ คน สำหรับพินคอก คนหน้าที่รำมี ปี่ กลอง ไม้ไซ่คนพิน แต่คนหลังพินแน่ ๆ พินเสร็จแล้วถีบลงบ่อไป

ก็ขอวิจัยต่อไปว่า มะขามกายสิทธิ์ คงจะเป็นเพราะเทพเจ้าสิงสถิตอยู่ที่ต้นมะขามมากมาย อยู่ มาเวลาหนึ่งปีผ่านมา อาตมาก็ขุดหลุมนั้น ขอแรงพระขุด ขุดเวลาเย็น ๆ กลางคืน ไม่ให้ใครมารู้เห็น ได้

ร่วม 20 ศพ อยู่ในบ่อเดียวกันหมดกระดูกก็ผุแล้ว ยังได้แหวนไว้หลายวง ตะกรุดบ้าง แหวนแขนบ้างอยู่ในบ่อนั้น

ในที่สุดก็ไม่ได้บอกให้ชาวบ้าน ได้รู้ มีทนายอยู่คนหนึ่งชื่อเล็ก กับอีกคนหนึ่งชื่อตาดี และมีโยมปู่ นอีกคนหนึ่งก็แก่มากสมัยนั้น ให้รับรู้ด้วยกัน เลยเอาศพมากอง จะต่อโลงก็ไม่ไหวมันมากมาย เอาขอไม้ไผ่มานิมนต์พระสงฆ์องค์เณรมา มาตึกาบังสุกุล เสร็จแล้วก็เผา และขอถวายพระราชกุศลด้วย

ในเมื่อเผาเสร็จสิ้นไปแล้ว อาตมาก็เก็บกระดูกไปลอยน้ำ หลังจากนั้นเวลากาลต่อมา ต้นมะขามก็ค่อยๆ หงอย ใบแห้ง ร่วงโรย ภายในสองปีก็ตาย แต่มีมะขามต้นลูกอยู่ขณะนี้ ก็กลายเป็นเม็ดไม่เป็น ๑๒ นักฆัตร มีเป็นหัวลิง หัวค้าง หัวหนู หัวเสือ เป็นกะโหลกผี ก็มี

แต่บางคนเก็บมาได้ เป็นรูปอาตมาอยู่ในเม็ดมะขาม ถามโยม พท.วิง ดูได้ มีใ้แ่วนตาเสียด้วยไม่รู้ที่อยู่ในเม็ดมะขามได้อย่างไรแย้งกันเลย อันนี้เรื่องจริงที่ผ่านม๗ ปีโน้น นี่เล่าประวัติเม็ดมะขามให้ฟัง

ในเวลากาลต่อมา มีพวกชลประทานมาทำคลองชลประทาน ก็บุกป่าฝ่าดงมาทำหลังวัดให้ เลยก็ขอเม็ดมะขาม ไปให้ลูกกลิ้งคอ เขาเช่าบ้านสองชั้น อยู่ ลูกยังเล็ก ๆ อาซู่ ขวบ ๒ ขวบ ตกจากชั้นบนมาไม่เป็นอะไรเลย ก็ถือว่ามะขามกายสิทธิ์เข่าว่ากันอย่างนั้น อาตมาไม่ทราบเอาไปกลิ้งคอแล้วตกตึกมาไม่เป็นไร พวกชลประทานเป็นผู้รู้ก่อน เพราะเคยมานุกเบิกหลังวัด ทางด้านตะวันออกเป็นหลังวัด

อาตมาก็ประเมินได้ว่ามีทวดาสังสถิตอยู่ที่ต้นมะขามนี้ หลวงบุเรศฯกับหลวงสมานวนกิจ ขอมรับ เห็นจะจริงอย่างว่า ต้นมะขามปี๑๒ นักฆัตรนี้ไม่มีประวัติในการเรียนป่าไม้มา ขอมรับว่าต้นมะขามกายสิทธิ์ นี้เป็นที่ประหารชีวิตนักโทษพอทำบุญถวายพระราชกุศลแล้ววิญญาณก็จะออกไป ต้นมะขามนี้ ก็ถึงแก่ความตาย โดยไม่มีใครไปเผาไฟแต่ประการใด ค่อย ๆ เหี่ยวไปภายใน ๒ ปีเขาก็ตาย เหลือแต่ต้นลูกอยู่ในปัจจุบันทุกวันนี้จึงกลายเป็นไม่เป็น ๑๒ นักฆัตร แต่ก็ยังมีหัวลิงหัวค้างอยู่ ไปดูได้ถ้าโยมจะเก็บไปก็เอาไปเถอะอนุญาต ถ้าไปได้ยินเสียงร้องในบ้าน อย่าเอามากิน ไม่ได้นะ

เด็ก ร.ร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ อรุณาเขาก็เล่าให้อาตมาฟังว่า หลวงพ่อคะ หนูไปสอบพยาบาล หยิบเม็ดมะขามของหลวงพ่อไปไม่ได้บอก เอาเม็ดมะขามใส่กระเป๋าไป บอกว่า

“มะขามช่วยหนูด้วย หนูสอบได้ที่หนึ่งเลย”

เขาว่าอย่างนั้นก็แปลกดีนะจะเป็นอย่างนี้ หรือเปล่าเราขี้มทราบนะ มันไปสอบได้ของเขาเข้ามาพอเหมาะกันอีกคนหนึ่งไปเข้าแพทย์ได้หนูแอบเอาเม็ดมะขามหลวงพ่อ ไป๑๖ เม็ด เป็นหัวราชสีห์ หัวงู เขายังเอามาอวดเลยขัดเสียดาย ใส่ถุงไว้ บอกว่าหนูสอบได้เลย เอ! ก็เข้าทำ

“แต่หนูอย่าไปหลงเม็ดมะขามนะว่าสอบได้ มันจะได้ด้วยหนูเองก็เป็นได้นะ” ก็บอกกับหนูเขาอย่างนั้น

เสียงร้องประหลาด

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ ๑๐ เม.ย. ๓๔

มีคนถามอาตมาถึงเรื่อง เสียงประหลาดที่ท่านเจ้าเมืองปราจีนบุรี(นายประมวล รุจนเสรี) ได้ยินเมื่อคืนวันที่ ๕ เม.ย. ๓๔ นั้นว่าเป็นเสียงอะไรแน่จะเล่าให้ฟังสั้น ๆ ว่าแถวย่านบ้านนี้เป็นบ้านโคกสาป ตอนสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จยกทัพกลับจากเชียงใหม่ล่องไปสู่กรุงศรีอยุธยา ไปทางเรือตรงนี้เป็นสถานที่เมืองพรหมนคร มีเจ้าเมืองครองนครนี้ พระองค์ทรงแวะเข้ามาถามย่านบ้านนี้ว่าพ่ามีเหลือแถวนี้บ้างไหมพม่าอยู่หลังวัดนี้เยอะสร้างวัดอยู่ที่นี้ หลังวัดอัมพวันเขาเรียกว่าวัดชีปะขาวสร้างหันหน้าโบสถ์ไปทางตะวันตก พม่ายังอยู่ที่นี้อีกกลุ่มหนึ่ง ยังกลับเมืองไม่หมดคนบ้านนี้เพ็ดทูลว่าไม่มีพม่า ท่านบอกว่าอย่าโกหกเรานะ ถ้าโกหกเราแล้วเอาดีไม่ได้ เลยไม่เสด็จแวะ เสด็จไปวัดสระเกษ เลยไซโยไปหน้อยอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำเจ้าพระยา สมเด็จพระนเรศวรทรงสระพระเกศาที่นี้ จึงชื่อวัดสระเกษมาจนทุกวันนี้

มีหลวงพ่อก็คหนึ่งชื่อ หลวงพ่อโต๊ะ เป็นอุปัชฌาย์ ท่านอายุมากหลายปีแล้วในสมัยนั้น (ปัจจุบันมรณภาพแล้ว) ท่านขุดในฐานโบสถ์เก่าเพื่อจะสร้างโบสถ์ใหม่ ได้พระรูปสมเด็จพระนเรศวรเป็นเนื้อสัมฤทธิ์ ไม่ทราบว่ามีใครสร้างตั้งแต่สมัยใด อาตมายังเคยไปเห็น บอกว่า

“หลวงพ่อ ขอให้ผมไม่ได้เฮอร์นี่” ท่านบอกว่า

“คุณอย่าเอาเลย ผมจะเอาไว้ถวายในหลวง”

ไอ้โฮ! เนื้อดีจัง เป็นเนื้อสัมฤทธิ์ เป็นพระรูปสมเด็จพระนเรศวร รูปลักษณะคล้ายกับที่ผู้ว่าฯ (นายประมวล รุจนเสรี) สร้างเป็นเหรียญ แต่พระองค์ยื่นถือคาบ ตอนออกสงคราม ไม่ทราบใครสร้างไว้ในปิ้งขึ้น ในหลวงเสด็จวัดสระเกษหลวงพ่อโต๊ะก็ถวายพระรูปสมเด็จพระนเรศวรแด่ในหลวงไป

เลยเสียงร้องประหลาดที่วัดนี้ มีเสมอจนจะเล่าเรื่องแพทย์หญิงบุญเยี่ยม มานั่งเจริญกรรมฐาน ๗ วัน ที่กุฏิใต้ ทางโยมไปทานอาหารกันเป็นกุฏิหลังเล็ก ๆ มีถนนเดิน ไฟสว่าง ตี๔ อาตมาลงโบสถ์ สวดมนต์สอนพระนวกะในระยะเข้าพรรษา ณ โอกาสนั้น แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็ออกเดินจงกรมนั่งกรรมฐาน วันหนึ่งที่หน้ากุฏิไฟสว่างอย่างนี้ มีภิกษุรูปหนึ่งเดินเข้ามาหา แล้วกล่าวว่า

“โยม ขอเจริญพร” แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็มองไปที่หน้ากุฏิ บอกว่า

“พระคุณเจ้าอยู่วัดไหนคะ อยู่วัดนี้หรือเปล่าคะ ทำไมจิวรขาดหมคนี่” พระภิกษุองค์นั้น

ตอบว่า

“อาตมาชื่อพระเฟื่อง”

“อาตมาอยู่ที่นี้ ได้ถึงแก่มรณภาพไป๑๕ ปีแล้ว”

“มาทำไมเล่าคะ”

“มาขอส่วนบุญ ช่วยแบ่งบุญให้อาตมาด้วยเถอะ” แล้วเล่าประวัติให้ฟังว่า

“อาตมาก่อนมาบวชนี้เป็นจำตารวจอยู่นครราชสีมาแล้วลาออกมาบวชบ้านอาตมาอยู่ใต้วัดอัมพวันนี่ ขอส่วนบุญได้ไหม?”

ขอเจริญพร เพื่อทราบเสียตอนนี้ว่าผู้ที่มิบัญญัติศาสนา มักจะผู้มาขอส่วนบุญอย่างนี้ บางที่จะได้ ยินเสียงร้องครวญครางขอบุญกุศลให้ช่วยเขาหน่อย มันไม่ได้ยินทุกคนหรอกแล้วแพทย์หญิงบุญเยี่ยม ก็ บอกว่า

“พระคุณเจ้าดิฉันจะแผ่เมตตาถวายกุศลให้”

นี่แหละคนมิบัญญัติศาสนา บ้างจะมีผู้มาขอส่วนบุญ พระก็เป็นเปรตได้ณะอาตมาออกจากโบสถ์ ยังไม่สว่างศิไลย ประมาดตีห้าครึ่ง แพทย์หญิงบุญเยี่ยมมาคอยที่หน้ากุฏิแล้วบอกว่า

“หลวงพ่อ ดิฉันจะถามอะไรสักหน่อย”

“ถามอะไรล่ะ มาทำไม ยังมีค้อยู ยังไม่สว่าง ไม่ได้นั่งกรรมฐานหรือ”

“เมื่อสักครู่ ตอนตี๔ ดิฉันออกมานั่งที่หน้ากุฏิกรรมฐาน มีพระองค์หนึ่งมาขอส่วนบุญ และ พระองค์นั้นบอกว่าชื่อเฟื่อง มีไหมคะ”

อาตมาก็บอกว่า “มีตายไปตั้งสิบกว่าปีแล้ว”

แพทย์หญิงบุญเยี่ยมบอก “ไอ้โฮ! ขนหัวลุกเลย” พระเฟื่องเป็นเปรตอยู่ที่วัดนี้ เคี้ยวนี้ยังอยู่นะ ทำไม่ถึงเป็นเปรต ตอนบวชเป็นพระภิกษุอยู่วัดนี้ ไม่เคยทำกรรมฐาน สอนให้ก็ไม่เอา หัวคือหัวรั้นเวลาเย็น เข้าบ้านทุกวัน บ้านอยู่ได้วัดนี้ บอกได้ไม่กลัวหรอกมีพระองค์หนึ่งชื่อหลวงตาอ่อน ชอบปลุกดิน น้อยหน้าปลุกไว้เยอะ ปลุกไว้ถวายพระ ไม่ได้เอาไปไหนทำสวนน้อยหน้าไว้เยอะแยะ มีน้อยหน้าสุกแล้ว ก็ ถวายพระกันเท่านั้นเอง เป็นของสงฆ์ หลวงตาเฟื่องก็แม่เลย ลักของเขาไปเข้าบ้านทุกวันเอาโน่นไป เอานี้ ไป ทำไมจะไม่เป็นเปรตเล่า เคี้ยวนี้ยังอยู่ในวัดนี้ ถ้าแพทย์หญิงบุญเยี่ยมเคยรู้จักพระเฟื่อง เคยมาที่นี้ถามมา จะไม่เชื่อเรื่องนี้ นี่เขาไม่รู้จักเลยนะ บอกเป็นตุเป็นตะหมดเลยบอกแพทย์หญิงบุญเยี่ยมไปว่า “โยม แผ่ ส่วนกุศล ทำกรรมฐานเข้า” ทำกรรมฐานนี้ช่วยเหลือเปรตได้ดีมาก ก็แผ่ส่วนกุศล ให้สมประสงค์ไปซื้อผ้า มาถวายสังฆทานให้ พอวันที่เจ็ดจะกลับ เวลาเดียวกันหลวงตาเฟื่องห่มผ้าสวยมาแล้ว “โยม ขอ อนุโมทนา ขอบพระคุณมาก บัดนี้ได้รับส่วนกุศลแล้ว” ก็รีบร้อยไป และ “สัพพ” ให้ด้วย นึกว่าพระ เปรตจะขลาดสัพพไม่ได้ แพทย์หญิงบุญเยี่ยมก็สาธุ เสร็จแล้วก็รับมาหาอาตมา

บอกว่า “หลวงพ่อ หลวงตาเฟื่องมาอีกแล้ว” นึกว่าจะมาขอส่วนบุญอีก แต่เปล่าไม่ได้มาขอ มา “ขลา” ให้ และ จีวรที่เคยขาด เป็นจีวรใหม่หมด นี่เห็นไหม

เสียงร้องครวญคราง นี้มีมานานแล้ว มีโยมที่เป็นศาสตราจารย์คนหนึ่งอยู่ มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ มานอนพักกุฏิได้กุฏิสอนพระอภิธรรมหลังริมณะ พัก๒ คน เพื่อนอาจารย์ด้วยกัน แต่ก็เป็นเวลา ๔-๕ ปีมาแล้ว กุฏินี้แปลก บางทีโยมจะไปเขาก็เปิดไฟรับปิดไฟได้ เปิดไฟได้ อาตมาก็ให้ ไปดูว่าคัตเอาที่อาจจะมิจึงงักเข้าไปต่อแล้วไฟช็อตไปติดได้ให้ไปเปิดดูให้หมด ปรากฏว่าไม่เป็นอะไรเลย ก็ เปลี่ยนคัตเอาที่ใหม่ ทำใหม่ก็ยังเปิดไฟได้ ดังที่กล่าวนี้

ศาสตราจารย์นั้นก็นอนหลับ สวดมนต์ ไหว้พระแผ่เมตตาเจริญกรรมฐาน พอสมควรแก่เวลาก็ นอนหลับ มีเสียงคราง เหมือนอย่าง เสียงประหลาด ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ยิน ที่เล่าให้อาตมาฟังเป็นเสียง

อันเดียวกันมาร้องครวญครางอยู่ข้างหูศาสตราจารย์ก็ลุกปลุกเพื่อนอาจารย์ที่มาด้วยกันให้ลุกพี่อาจารย์นั้นก็ตื่นขึ้นมางัวเงียอาจจะไม่ได้ยิน เอ๊ะได้ยินคนเดียว ลืมถามท่านผู้ช้ช ไปว่า ที่ท่านนอนมีใครได้ยินด้วยไหมถามท่านศึกษาเกษม (นายเกษม หน่วยคอน) ก็บอกว่าไม่ได้ยินเลย เมื่อคืนนี้ ท่านศึกษามาอนบนศาลา บอกว่าผมมานอนกับพระดึกว่า เพราะเจ้าเมืองกลับแล้ว

ที่เจ้าเมืองเล่าให้อาตมาฟัง ได้ยินเสียงครวญครางคล้าย ๆ ว่า เกิดทุกข์อย่างแรงมาขอความช่วยเหลือฉะนั้น ศาสตราจารย์ก็แผ่เมตตาให้เสียงร้องโหยหวนคล้าย ๆ คนมีทุกข์อย่างแรงมาขอความช่วยเหลือนั้น แต่ยังมีจิตวิญญาณที่ติดค้างจากที่ประหารชีวิตอยู่อีกมากมายโทษทัณฑ์ที่มาเขา๗ ชั่วโมง และยังมีเวรกรรมครุร้าย โคนทำโทษ เช่น อสุรกายเป็นต้น

อสุรกายยังมีในวัดนี้ อีกมากหลาย โดยอย่ากลัวก็แล้วกัน ไม่ใช่ผีตาโม่ไม่ต้องไปกลัว ออกมาเป็นคนอย่างนี้ ไม่น่ากลัวหรือเหมือนนายวิโรจน์ที่ออกมารายงานตัวที่หอประชุมออกมาสวย ๆ ไม่ใช่ตาโม่ ถ้าผีตาโม่ นั้น ผีโหดสั้น ผีลึเกอาหน้ากากสวมบางที่ใครมานั่งกรรมฐานขี้เกียจดู เดี่ยวมาปลุกให้ได้ ที่นี้มีคนปลุก ไม่ต้องกลัวหรือ แต่นี่เราก็ไม่สามารถจะทายได้ว่าเสียงอัศจรรย์ดลบันดาลนี้เป็นเสียงใคร คงเป็นเสียงที่ขอความช่วยเหลือ

อาตมาก็เล่าเรื่องพระนเรศวร ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดกลับมาว่าตรงกับเหตุผล ท่านจึงขอรูปไปจุดบอกเล่าตรงโน้น บอกว่าขอให้พ้นคำสาปเถอะอันนี้ ขอเจริญพรว่าผู้ใดมีบุญวาสนาสูง มักจะได้ยินเสียงมาร้องขอความช่วยเหลือ ถ้าเราไม่มีบุญกุศลพอ ก็ไม่มีใครมาร้องขอความช่วยเหลือแต่ประการใด ก็เข้าใจหลักนี้ เช่นเดียวกันแต่ก็ไม่สามารถจะค้นเดาว่าเสียงนั้นคือของใคร อันนี้จะไม่ขอบอกในที่ประชุมนี้ มีตัวอย่างอยู่หลายราย

ภาคกฎแห่งกรรม

หนึ่กรรมข้ามชาติของอาตมา

พระภิกษุวิสุทธิคุณ ๒๔ มิ.ย.๒๖

วันนี้จะเล่าเรื่องคาบของแม่ทัพทำให้คนฝันและต้องมาที่วัดนี้ ไปได้มาอย่างไร ต้องใช้เงินเท่าไร เป็นเรื่องอัศจรรย์ของอาตมา ผ่านมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว ตอนนั้นอยู่วัดพรหมบุรีซึ่งไม่ได้มาอยู่ที่วัดนี้ ก็จะขอเล่าประวัติอาตมาสักเล็กน้อย

เมื่อสมัยอยู่วัดพรหมบุรี ก็เริ่มสอนกรรมฐานมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๔-๒๔๕๕ หลังจากที่เดินออกจากป่า ก็มาเจริญภิกษุและสอนกรรมฐาน เริ่มต้นที่วัดพรหมบุรีตามลำดับมา

วันหนึ่งสมภารใช้อาตมาไปเช่าเมรุพร้อมเครื่องตั้ง จะมาจัดงานศพที่วัดต้องไปเช่าที่หัวเวียง บ้านแพน อำเภอสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ถนนเขามีอาชีพค้าเมรุ มีไฟประดับสวยงามพร้อมเครื่องตั้งบนศาลาเหมือนกันมาอย่างนั้น แลวันนี้ทั้งแถวไม่มีเมรุส่วนมากเป็นเมรุเผาเตาพื้น ถ้ามีงานศพผู้มีเกียรติหรือผู้มีเงินต้องไปเช่าเมรุ เมรุก็มีมากทางหัวเวียง ผักให้บ้านแพน ก็เลยต้องไปที่นั่น

อดีตชาติของหลวงพ่อ

กล่าวถึงบ้านหนึ่ง เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งอดีตชาติของอาตมา เจ้าของบ้านชื่อแม่ชุกรี ศรีเรือง เป็นเจ้าของโรงสี อาตมาไม่เคยผ่านทางนั้นจึงไม่เคยรู้จักแม่ชุกรีนี้ ยังไม่มีครอบครัว ยังเป็นสาว เขาแต่งงานแล้วฝันสามคืนติด ๆ กัน ฝันว่า เมื่ออดีตชาติของเขา เขาอยู่ที่กรุงศรีอยุธยา เขามีลูกชายคนเดียว และลูกชายคนนั้น ได้กำลังรบทัพจับศึกในฝันนั้น บอกว่า ลูกชายโดนกลศึกวิธีพม่าได้ฆ่าลูกชาย โดยผลึกเขาลงน้ำ ถึงแก่ความตาย ที่อำเภอบางไทรตรงปากคลองที่ทัพพม่าเดินผ่านเมื่อสมัยกรุงศรีอยุธยาแตกทัพวันนั้นเขาก็ร้องไห้ร้องไห้ว่าลูกชายเขาต้องจากไป บ้านเขาอยู่ตรงนั้นตรงนี้

อีกคืนหนึ่งเขาฝันว่า ลูกชายเขามาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ไม่ทราบว่ายู่วัดไหน และในวันที่๕ กุมภาพันธ์(อาตมาจำ พ.ศ. ไม่ได้ ไม่ได้ดูสมุดบันทึก เวลา ๑๐.๓๐ น. ถ้ามีพระมาฉันเพลที่บ้านในวันและเวลานั้น ก็เป็นลูกชายของเขาเมื่อครั้งอดีตชาติรบทัพจับศึกแล้วโดนกลศึก ถูกฆ่าถึงลงน้ำไป เขาก็สำนึกอยู่ตลอดเวลา และก็เล่าให้พี่น้อง พ่อแม่ฟังว่าจินตนาการอย่างนี้ พี่ชายควบคุมโรงสีอยู่ ก็บอกว่า “ฝันไม่เข้าเรื่องเข้าราว” แต่เขาก็เชื่อมั่นของเขาเหลือเกินว่า ในวันที่๕ กุมภาพันธ์นี้จะต้องเตรียมทำอาหาร ถ้ามีพระองค์ไหนมาบ้านเรา ต้องใช้แน่นอนบ้านนี้ใหญ่มาก มีโรงสีติดอยู่ข้างบ้าน มีสะพานลงไปสู่ดินท่า มีแพน้ำบ้านทาสีสวยงาม เสด็จตรงกับวันที่อาตมาจะไปหาเช่าเมรุอาตมาลงเรือจากสิงห์บุรีไปถึงผักไห่ ก็ไปถามหาบ้านนายสง่าที่เขาเป็นเจ้าของเมรุอยู่หัวเวียงอาตมาก็ว่าจ้างเรือหางยาวให้ไปส่งที่บ้านนายสง่า เจ้าของเรือหางยาวก็รู้จัก ค่าเรือขาไปคิด ๒๐ บาท ไปกลับคิด ๕๐ บาท เพราะต้องเสียเวลาคอย อาตมาก็ตกลง ลงเรือจากตลาดผักไห่เรือก็แล่นไปเลย แล้วมาส่งที่บ้านนี้ บอกว่าเป็นบ้านนายสง่าเสียงเรือแล่นดัง พูคะอะไรไม่ค่อยได้ยิน อาตมาก็คิดว่า ไซ้แล้วบ้านนี้ใหญ่โต น่าจะเป็นบ้านของเจ้าของเมรุ

พอขึ้นจากเรือ เขามานิมนต์ที่แพเลย มานิมนต์กันเยอะ ขึ้นไปมีตำรับกับข้าว โทกมากมาย
เอ๊ะ! อะไรกันนี่ เราจะมาหาเมรุ อาตมารำพึง เขาก็นิมนต์ให้นั่ง เอาหมากยามาถวาย คุณกันว่าไม่รู้จักกัน
เหมือนรู้จักกันมาหลายปีอย่างนี้ อาตมาก็คิดว่า จะใช้บ้านายสง่าหรือเปล่าเรือหางยาวพอส่งบ๊ีบ ก็บอก
ว่า “ท่าน ผมไปธุระก่อนนะ ประมาณชั่วโมงหนึ่งผมจะมารับ” แล้วเรือหางยาวก็วิ่งออกไปเลย นี่เขา
บอกว่าเขารู้จักบ้านนายสง่าที่หัวเวียงที่เป็นเจ้าของเมรุ มีพวกโรงสีพวกแขกมาเต็มบ้าน มีตำรับครบ
เวลา ๑๐.๓๐ น. พอดีตรงกับที่เขาจอดไว้ เขาก็เลยเจียวข้าวกันใหญ่ เราก็อไม่รู้เรื่องอะไรกับเขา เลยบอกว่า
“โยมจะทำบุญเรื่องอะไรกันนี้ ไม่ใช่อาตมานะ อาตมาจะมาหาเมรุบ้านนี้ บ้านนายสง่าใช่ไหม”

เขาก็บอกว่า ไม่ใช่ เขารู้จักบ้านนายสง่าดี อยู่หัวเวียง โนน อาตมาก็บอก “ตายจริง ผิดบ้านเสีย
แล้ว โยมช่วยเรียกเรือหางยาวที่” เรือหางยาวก็ออกไปเสียแล้ว กว่าจะรู้เรื่องกันก็เพลพอดีเขาก็
อาราธนาศีล อาตมาบอก “เอ๊ะ! โยมจะถวายสังฆทาน จะทำบุญกับพระวัดไหนนี่” เขาก็บอกว่า “โยม ๆ
ท่านต้องรับ” รับศีลเสร็จแล้ว ถวายสังฆทานเขาบอก “นิมนต์ฉันตามสบายเจ้าค่ะ” อาตมาก็นึกเรื่องเรือ
หางยาวมาก คุณบอกว่ารู้จัก กลับมาส่งบ้านแม่ชุ่มศรี บ้านนี้

เขาก็กระตือรือร้น เอาใจใส่อย่างดี เตรียมน้ำ ร้อนน้ำ ฆ่าไว้ก่อน อาตมาก็ฉันไปสองสามคำ ฉัน
ไม่ได้ รู้สึกเกรงใจเขามาก พอฉันเพลเสร็จ เขาก็เล่าเหตุการณ์นี้ให้ฟัง เขาหาว่าอาตมาเป็นลูกของเขาเมื่อ
ครั้งอดีตชาติ เราไม่เชื่อ เชื่อไม่ได้ ลูกอะไรกัน เขายังเป็นสาวอยู่ แต่เขาก็เชื่อมันเหลือเกิน แล้วเขาก็เล่า
ให้ฟังว่า เขานับถือหลักฐานเขียนไว้ครบ ผันสามคืนติด ๆ กัน พ่อแม่พร้อมพี่ชายเขาบอกว่า น้องสาว
เขาบ้า แต่ท่านมายังไงตรงเวลาพอดี อาตมาบอก ความจริงอาตมาไม่รู้จักบ้านโยมนะ แล้วไม่รู้เรื่องเลย
จะไปหาเมรุบ้านนายสง่า เลยผลสุดท้ายก็คุยกันถึงเย็นค่ำประวัติศาสตร์ในชีวิตของเขาตลอดมา อาตมา
ก็นิ่งไว้ไม่ยอมเชื่อ สักประเดี้ยวเรือหางยาวมารับ

ในที่สุดก็เย็นหมดเวลา ได้ทราบจากบ้านโรงสีว่า นายสง่าไม่อยู่ เอาเมรุไปตั้งทางลำสามกอก ไป
ทางอำเภอเสนา ต้องมาวันหลังอาตมาก็กลับวัดผิดหวังไม่ได้เมรุ แต่มาได้โยมแม่ในอดีตชาติตั้งแต่นั้น
มาอาตมากับบ้านแม่ชุ่มศรีก็ติดต่อกันเรื่อยมา ต่อมาอีกหนึ่งปี อาตมาก็ย้ายวัดมาอยู่ที่วัดอัมพวัน มาอยู่วัด
นี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็อยู่ตามลำดับมาแต่ในสำนักของอาตมา เรื่องดังกล่าวเรารู้บ้างไม่รู้บ้าง จะเชื่อนักก็
ไม่ได้ แต่เราก็ต้องยอมรับบางประการเหมือนกัน

อาตมาก็อยู่วัดนี้ตลอดมาสอนกรรมฐาน ไปเรื่อย หลังจากคอกหักแล้วก็หมดเวลา มีเสียงบอกว่า
ท่านจะต้องอยู่ไปได้แค่ ๕ ปี คอกหัก ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ก็ครบ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๒๖

พอดีถึงเวลา อาตมาก็มีนิมิตว่า ต้องหมดเวลา พวกญาติโยมมาขอนิมนต์กันใหญ่ “หมดเวลา”
มีนิมิตเครื่องหมายไปว่า “ท่าน
ขอเชิญไป” เห็นจะตายแน่คราวนี้ แต่ก็ได้ไม่ได้คิดอะไรมากมายที่เราจะไปนั่น มันอาจจะคิดถึงบ้านแม่ชุ่ม
ศรีว่า เขาว่าเราตกน้ำตายก็ได้ มันยังไม่แน่นอนอนันต์แล้วก็มีนิมิตกรรมฐานทันที อาตมานิมิตว่า “ท่าน
จะต้องตายแน่นอน”

ในวันนั้นนิมิตก็บอกว่ากำลังนั่งกรรมฐานในโบสถ์ มีคนสี่คนเข้ามาขอเชิญขอนิมนต์เปลี่ยนเครื่องดนตรีเครื่องทรง เปลี่ยนผู้ออก ก็หมายความว่าให้สึก

อาตมาก็บอกว่า “ยังไม่สึก ยังรักเพศพรหมจรรย์อยู่”

“ไม่ได้ เจ้าต้องไป ต้องไปอย่างแน่นอน ให้แต่งตัว” สี่คนนี้แต่งตัวเป็นพวกทหารทั้งนั้นแล้ว ก็มาเอาพานเชิญ มีเครื่องดนตรีเครื่องทรง มาให้แล้วบอกว่า

“ท่านต้องแต่งตัวใหม่”

อาตมาบอก “ตายจริงเรายังรักเพศพรหมจรรย์อยู่ ยังไม่ไป ขออยู่ก่อน”

เขาบอก “ไม่ได้ ต้องไปแน่” และเอาเครื่องทรงมาให้

อาตมาจำเป็น จำยอม ก็ต้องเอาผ้าออกนุ่งผ้า ใส่เสื้อ ใส่หมวก ออกจากประตูโบสถ์ไป พอออกจากประตูโบสถ์ไปแล้วพบเจ้จุ่นจังหวัดสิงห์บุรี(นางทองดี ญาณวัทนา) เจ้จุ่นเคยพูดกับอาตมาว่าจะขายรถ ขอให้ช่วยขายรถให้ได้สิบคัน เจ้จุ่นก็ฝันตรงกับนิมิตในวันนั้น เอรอดมาที่วัด มามาให้เจิม แล้วก็เห็นหลวงพ่อดังตัวออกไป มีเสื้อครุย มีดาบ ออกไปจากโบสถ์ เจ้จุ่นเสียใจเหลือเกิน ร้องไห้

เจ้ก็บอกว่า “หลวงพ่อดังทำไมสึก ไม่ควรจะสึกอย่างนี้ ฉันเอาปัจจัยมาถวาย ๑๐,๐๐๐ บาท ขายรถได้หมดแล้ว”

อาตมาก็บอกเจ้ว่า “หมดเวลาต้องไปแน่ อยู่ไม่ได้หรอก” เจ้ก็พูดว่า “แหม! ท่านไม่น่าสึกเลย ทำไมแต่งตัวอย่างนี้”

สักประเดี๋ยวลับเข้ามาในโบสถ์ใหม่มีชุดใหม่มาอีกสองคน ก็มาบอกว่า “พระคุณเจ้ายังมีเวลาอยู่” เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่อีกแล้ว แต่งตัวใหม่แล้วบอกว่า

“ท่านมีเวรกรรมมาก ไปชำระหนี้แห่งขามากมายจริง ๆ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ท่านต้องไปเอาดาบของท่านมาแก้กรรมเสียดาบของท่านขณะนี้มาจากเชียงใหม่ เดี่ยวนี้อยู่พระนครศรีอยุธยา ขอให้ท่านเตรียมเงินไป ๕,๐๐๐ บาท”

พอดีในวันนั้น(วันที่๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๔) ต้องไปในพิธีบวงสรวงที่วัดบรมพุทธารามในบริเวณวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ไปดูที่สร้างพระประธาน

อาตมาก็นึกได้ว่าต้องเอาไครมาบวงสรวง คนนี้รูปร่างใหญ่โตมากชื่อ อาจารย์ทองดี(โพธิ์) เมืองทอง อยู่ที่โพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร เป็นคนเกิดที่นั่น แต่เคยเป็นสมภารวัดบรมพุทธาราม บวงสรวงเก่งมาก เหตุที่ต้องการคนอยู่ที่โพธิ์ประทับช้าง เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกันคือ วัดบรมพุทธารามเป็นวัดที่สมเด็จพระเพทราชาเป็นผู้สร้าง และตำบลโพธิ์ประทับช้างเป็นสถานที่สมเด็จพระเจ้าเสือเสด็จประทับ สมเด็จพระเจ้าเสือทรงเป็นพระราชบุตรของสมเด็จพระเพทราชา อาตมาก็ไปหาอาจารย์โพธิ์ ผู้ทำพิธีบวงสรวงพระประธานที่วัดบรมพุทธารามกันต่อไป

อาตมาขอขมเงินเขาไป ๕,๐๐๐ บาท ต้องไปเอาดาบเล่มนี้มาแก้กรรม ดาบมี ๒ เล่ม เล่มเล็ก และเล่มใหญ่ อาจารย์อาคม วรจินดา เพื่อน ดร.กึ่งแก้ว อยู่ที่มศว.มหาสารคาม มาซื้อเล่มเล็กไปก่อนแล้ว

มันก็เป็นเรื่องแปลกอยู่นะ อาตมาก็จะต้องไปบวงสรวง แต่ไม่ได้บอกคนที่ไปด้วย มีอุ้นเรือน ร้านวรทัศน์ สมศรี ร้านบางกอก ไปกันเยอะ ไปช่วย ดร.กิ้งแก้ว พอเสร็จพิธีเรียบร้อยแล้ว เพื่อน ๆ ของ ดร. กิ้งแก้ว เขาอยากจะไปดูเรื่องอดีตชาติของคุณนายโสกา ปัทมดิลก แต่อาตมาไม่ยอมพาไปวันนั้น เพราะคุณนายโสกา นี่เป็นภรรยาอำเภอมืองสิงห์บุรี แต่ไม่ถูกกันมาเข้ากรรมฐานแล้วไปตีกันทีหลัง ในอดีตชาติ นั้นเคยหล่อพระแล้วจารึกชื่ออธิษฐานไว้ อยู่ที่วัดอยุธยา นายอำเภอนี้ ไม่ใช่สมิทธิภรรยา กัน ครั้ง อดีตชาติ แต่เคยให้เงินใช้เสมอ จึงนำเงินนั้น มาสร้างพระ อาตมาไปพบมาแล้ว และชื่อนั้นจารึกไว้ครบ เมื่อครั้ง สมัยกรุงศรีอยุธยา ยังไม่เสียแพมาเข้าศึก พระองค์นี้ บอกได้เดี๋ยวนี้อะ แต่อย่าไปค้นนะ อยู่วัดหน้าพระเมรุ อันนี้เป็นเรื่องของคุณนายโสกาครั้งอดีตมา

ในที่สุด รุ่งขึ้นเช้า เจ้านมมาที่วัดอัมพวัน บอกว่า“โธ้ย! หลวงพ่อเมื่อคืนนี้สึกนี้ แต่งคิ้วนุ่งผ้าโจงกระเบนใส่หมวก มีสร้อยสังวาลอีก แหม! ฉันร้องไห้เสียแทบตายเมื่อคืนนี้”

ตรงกันเลย! อาตมาถามว่า “เจ้านมมาทำไมแต่เช้า”?

“เอาปัจจัยมาถวายหมื่นหนึ่ง” แล้วเล่าต่อว่า

ในฝัน “ฉันมากอย เอรธมาจอด ท่านเดินออกจากโบสถ์ แล้วมีคนสี่คน พอฉันบอก โธ้ย! ไม่ได้ ๆ ท่านเข้าไปใน โบสถ์ มีสองคนตาม สี่คนหายไป แหม! หลวงพ่อสึกได้นี้ ใส่สังวาล ใส่โน่น ใส่นี้ แต่ถือดาบ ดาบมีลักษณะอย่างนั้น ๆ” ก็พรรณนาไป

อย่างนี้ก็ตรงกันแล้ว และอาตมาก็นึกคิดว่า อ้อ! เราจะต้องแก้กรรมแน่ เหลืออีกสามสี่วัน ปัจจัยก็ไม่พอห้าพัน เลขขอยืมคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ในนิมิตบอกว่าดาบเล่มนี้ต้องห้าพัน ไม่น่าเชื่อ อีกเล่มหนึ่งไปอยู่มหาสารคามแล้ว

วันนั้นเมื่อเสร็จพิธีบวงสรวงแล้ว พวกเราชวนกันไปดูพระที่วัดมงคลบพิตร ที่นำมาจากวัดบรมพุทธาราม แล้วไปดูมิดดาบ ให้อาจารย์ไปถามดูว่าดาบเล่มนี้มาจากเชียงใหม่ใช่ไหม ปรากฏว่ามาจากเชียงใหม่จริง ๆ

ร้านนี้เป็นร้านขายอาหาร เดิมอยู่ที่เชียงใหม่ขายของเก่า มีคนสะพายดาบมาจากไหนไม่ทราบ มาขายให้แล้วเขาก็ย้ายจากเชียงใหม่มาพระนครศรีอยุธยา แล้วก็ไม่ได้ขายดาบหรือเขาเก็บไว้เป็นของเก่าใส่ตู้แสดงไว้ พอถามราคาเขาจะเอาเจ็ดพันบาทพูดไปพูดมาเขาซื้อไว้ห้าพัน ถ้าท่านจะเอา ก็คิดเท่าตามทุนซื้อมาแล้วห้าปีแล้ว ก็เลยขอดาบมาดูว่าตรงตามนิมิตไหม ดาบนี้ต้องมีบันนิตหนึ่ง ไม่ใช่เหล็กธรรมดา เป็นเหล็กน้ำพี้ โกงได้เลย แต่ปลายตัด

เพราะเหตุใดปลายตัด เพราะเป็นขลุ่ยของพม่า ดาบนี้ ของแม่ทัพต้องโดนตัดปลายทั้งนั้น ถ้าดาบของพลทหารไม่โดนตัด ก็ได้ความว่าดาบบิ้นหน้อย แล้วปลอกแบบนี้ เป็นปลอกไม่มีตราแบบนี้ ทั้งนี้ ปลอกไม้มาทำทีหลัง ของเก่าๆไปแล้ว ช่มมาตั้งหลายครั้ง อาตมาก็ซื้อได้ในราคาห้าพันพอดี ตรงตามที นิมิตบอกว่า เขารับไป ท่านต้อง ไปเอาดาบมาแก้กรรมนะ ท่านฆ่าฟันเขาเยอะนะ

อาตมาก็ดีใจมาก ในวันนั้นก็เอาดาบมาแขวนไว้ที่วัด โธ้ย! เราจะตายแล้ว ปวดเมื่อยทั่วสทกนธ์ ภาย แขนก็ขาด ขาก็ขาด จะตายแล้ว เอาหมอมานิดยาก็ไม่หาย ให้น้ำเกลือก็ไม่หาย อยู่ๆอะไรเลยเราจะต้อง

เอาดาบไปฝากเขาไว้ที่ร้านวรทัศน์ จังหวัดลพบุรีมันมีกรรมด้วยกันไฟจะต้องไหม้แน่นอน พอเขาเอาดาบออกจากวัดไป อาตมาหายเลย ในคืนที่อาตมาจะตาย แขนก็ปวด คอก็ปวด เอาก็ปวดรวดร้าวทั่วสภณกาย ต้องแผ่เมตตาคืนยันรุ่ง นี่เราไปฆ่าเขาไว้มากมายจริง ๆ นะ พอเอามืดไปฝากไว้บ้านนั้นหายทันที

ในเวลาต่อมา อาตมาต้องเดินทางไปเมืองจีน มีคนไปส่งหลายคน อาตมาบอกว่า จะเดินทางขึ้นเครื่องบินแล้วนะจะ ไม่ห้วงใครเลยนะ ห่วงแต่แม่สมศรี กับแม่อุ่นเรือน นิมิตรบอกแล้ว ไฟจะไหม้บ้านสองคนนี่

ฝ่ายยายเตียง (นางเตียง ปรีชญะ) ไปพูดกับโยมพิน (นางยุพิน บำเรอจิต) นินทาแล้ว หลวงพ่อวัดเรานี้แย่มาก ห่วงเฉพาะสาว ๆ คนไหนสวยละห่วงนัก ไร่เรานี้มันแก่แล้วไม่ได้ห่วงเราเลย แล้วเราก็อำเรื่อเรื่องห่วงสองคนนี่ แม่สมศรี ร้านบางกอกเฟอร์นิเจอร์แล้วเป็นห่วงแม่อุ่นเรือนมากที่สุด อาตมาเดินทางไปที่นี้ ๆ ห่วงเรื่องนี้ ในวันพระ ๘ ค่ำ แม่สองคนเกิดนุ่งขาวมาที่วัด ตอนนั้นอาตมากำลังอยู่ที่โรงแรมชั่วคราว แล้วก็ทำพิธีกรรมสวดมนต์ให้หัวพระของเราเสร็จแล้วจะกลับไปกุ้อาตมาก็นั่งอยู่ในห้องเป็นลมคืนยันรุ่ง ถามหลวงพ่อดอนเมืองดูได้

เจ้าคุณพรหมคุณาภรณ์ วัดสระเกษ ถามว่า “เอ๊ะ! หลวงพ่อวัดอัมพวันเป็นอะไร” “เกล้า กระผมไม่สบายมาก ปวดรวดร้าวไปหมดแล้ว ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ไหม้หมดแล้ว” เลียบอกหลวงพ่อดอนเมืองต่อว่า “หลวงพ่อดอนเมืองครับ ผมเป็นลมไปเสียแล้วครับเดี๋ยวขอผมนั่งกรรมฐาน” ก็นั่งเจริญภาวนามาเรื่อย ๆ

พอรุ่งเช้า อาตมาก็ไปขอโทรศัพท์ทางไกล เงียบ ทั้งสองร้านเลย นึกแล้วไฟไหม้หมดแล้วไม่มีเหลือแล้วนะ ช่วยไม่ได้ พร้อมด้วยดาบของเราด้วย ไฟไหม้หมดเลย

พอกลับมาถึงคอนเมือง ลงจากเครื่องบินแล้ว หลวงพ่อดอนเมืองมาบอกว่า “ขอนิมนต์ฉันเพล วัดคอนเมืองเขามาต้อนรับ” อาตมาไม่ยอม รีบขึ้นรถเลย เขานึกว่าเราไม่รู้ รีบขึ้นรถไปถึงวัด พวกที่ไปรับก็อดข้าวกัน ถ้าหากว่าไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้ เราก็ต้องเลี้ยงพวกนั้นแน่เราก็ไม่สบายใจกลับจากเมืองจีนในวันนั้น พออาตมากลับมาแล้วก็ไม่ต้องฉันไม่ได้ฉันข้าว เพราะเครื่องบินขึ้นจากฮ่องกง ตัดตรงมาทางจังหวัดอุบลราชธานีผ่านเมืองฉวนมาตามลำดับ พอผ่านอุบลสักประเดี๋ยวลงคอนเมืองแล้วที่เหลืออีกยี่สิบนาทิจะเพล เราก็รีบขึ้นเข้าวัดอัมพวัน เลยพวกนั้น อดข้าวอดปลาไปตาม ๆ กัน

ก็ได้รับความว่าดาบไหม้ไฟไปแล้ว เหลือแต่ดาบไม่มีด้าม อาตมาก็ขออธิษฐานว่าเราจะเอาดาบนี้มาแผ่ส่วนกุศลที่เราไปฆ่าเขา เพื่อตัวเราจะได้อรอดตายมีชีวิตอยู่ในปีนั้น

ตรงกับนิมิตรเครื่องหมายที่เขาเอาเครื่องทรงมาให้เราสัก บอกไปเถอะถ้าไม่ไปนะ ต้องไปเอาดาบมาแก้กรรมเสีย ต้องถวายสังฆทาน ให้เจ้ากรรมนายเวร แล้วท่านจงแผ่เมตตาให้มาก ทำบุญให้เยอะ ท่านก็จะอยู่ต่อไปอีกหน่อยแต่ก็ไม่ทราบว่าจะอยู่ไปได้แค่ไหน อาตมาขออธิษฐาน ดาบไม่มีด้ามแล้วข้าพเจ้าไปฆ่ารันพันแทงเขามา ก็จะขอทำดาบนี้ให้ติดตามเดิม มีวิญญาณอยู่ในมิดนี้ หลายๆ อย่างบอกได้ นี่เล่าเฉพาะนักปฏิบัติธรรมนะ อีกเข็วันข้างหน้า อาตมาอธิษฐาน ผู้ใดหนอ ที่จะเป็นช่างทำด้ามดาบนี้ ให้ดีได้ติดตามเดิมได้ ขอให้มาพบภายในเจ็ดวันนี่วันที่

ครบเจ็ดวัน อาตมารออยู่ที่วัด พอตีตลบ้นดลให้ คุณจินตนา กับ คุณกวีที่เราเคยไปพักบ้านเขาที่เชียงใหม่ เกิดมาที่วัดพอดีในวันนั้น

อาตมาก็ไปเอาดาบมาเลย คิดว่าชายคนนี้ต้องทำมีดให้เราได้แน่ ก็บอกว่า “โยมจินตนา ขอให้ช่วยเหลื่อสักอย่าง” แต่ที่เราไม่มีตนะ เราไม่ได้บอกนะ เขาถามว่า “ช่วยยังไงล่ะ เจ้าคะ” ก็บอกว่า

“ช่วยเอาดาบไปทำฝักให้ที ไปทำด้ามด้วย”

“ขอดูดาบหน่อยเจ้าคะ” เลยก็เอาดาบมาให้ดู ห่อกระดาษมา

“ดิฉันรับรอง แต่จะทำไมยังงิ ดิฉันไม่ทราบนะ”

แล้วคุณจินตนาก็นำเอาดาบเหล็กนี้ไป ไปปรึกษาคุณกวี ผู้จัดการธนาคารกรุงเทพพาณิชย์กร สาขาสันป่าข่อย เป็นลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศ คุณกวีก็บอกว่า “เราก็คงไปสอบถามดู รับปากท่านมาแล้วนี่”

เลยคุณจินตนาก็นิมิตขึ้น ว่าต้องไปที่ฝาง ก็เอาดาบไปที่ฝาง มีคนหนึ่งเคยทำดาบ อายุ๗๐ ปีแล้ว นั่งสมาธิเก่ง คุณจินตนาถือธัญฐาน เจ้าพ่อคุณเอ๊ย ขอให้ทำได้เหมือนเล่มเดิม แล้วก็เอาดาบไปให้ตาคนี้ บอก เลิกทำมานานแล้ว แก่แล้ว ไม่ยอมทำแต่แล้วสักพักใหญ่ๆก็ไปคุยกันมช่างคนนี้ บอกยินดีรับทำ

คุณจินตนา ก็ถามว่าจะทำรูปไหน นายช่างนี้ บอกแล้วแต่ธัญฐาน บอกว่าดาบนี้ไม่ใช่เหล็กธรรมดา เป็นเหล็กน้ำพี้ เลยกี่รับทำ ใช้เวลา๓ เดือน มีเครื่องมือเพียง ค้อน สิ่ว และเหล็กหมาด ก็ทำออกมา ในรูปนี้ เหมือนอย่างเดิม พอได้ดาบเหมือนอย่างเดิมแล้ว คุณจินตนา ก็ดีใจ ก็รับมาในวันนั้น ไม่พักบ้านเอา ไปถวายให้ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศนดู

ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศนก็มีอยู่๒ เล่ม ก็นำมาให้คุณจินตนาดู บอกว่า นี่ดาบของพลทหาร รุ่นเดียวกันนี้ ท่านได้เตรียมหอก เตรียมดาบไว้สำหรับให้นักศึกษาฯ ว่าเป็นรุ่นนั้น รุ่นนี้

แล้วท่านก็บอกว่า จินตนาเอ๊ย ไหน ๆ ทำให้ท่านแล้ว เขากลับไปทำใหม่ ลงรักปิดทอง เพราะดาบรุ่นนี้เขาเป็นทองเป็นดาบที่ใช้รบบนหลังม้า นี่ปลายตัด แล้วก็มียี่บนินิด ๆ ไม่ต้องลับ การฟันบนหลังม้า ไม่ได้ฟันลงอย่างนี้ นะ เขาใช้ฟันตัวคี่ขึ้นนะ คอขาดเลย

เลยได้ความว่าท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศนให้ไปลงรักปิดทอง แล้วท่านยังเอาดาบของพลทหาร ให้ดู แล้วท่านยังได้อธิบายต่อไปว่าดาบนี้ปลาย โคนตัด โดยที่ตอนนั้น ไทยเราแพ้พม่า พม่าจับเอาดาบของแม่ทัพตัดหัวหมด ข้อเท็จจริงยาวอีกคืบหนึ่ง โคนตัดหมดทั้งนั้น

นี่เล่าเหตุการณ์กฎแห่งกรรม ก็ไม่น่าเชื่ออะ ช่างที่ฝางก็แก่แล้ว บอกเลิกทำแล้ว อายุตั้งเจ็ดสิบกว่าแล้ว ก็รับทำให้แล้วก่อนที่จะทำ เขาเข้าครูเชิญครูธัญฐานขอให้ทำได้เหมือนเล่มเดิมที่ใหม่ไฟไป และเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศนบอกให้ลงรักปิดทอง เพราะดาบนี้มีด้ามและฝักเป็นทอง แต่ตอนที่ได้มาไม่ได้ปิดทอง เป็นฝักไม้ แต่ตรงปลายด้ามเป็นเงิน มีตรา ทำใหม่ก็มีตราอย่างเดียวกัน คุณช่างไม่น่าจะรู้ว่าต้องทำอย่างนี้ เพราะใหม่ไฟไปแล้ว ก็แปลกลิ้นนะ

อย่างแม่จุมศรีที่ว่าพระมาถึงบ้านเขา เวลา ๑๐.๓๐ น. ในวันที่๕ กุมภาพันธ์ จะต้องเป็นลูกของ เขาที่ตักน้ำ ตายสมัยสงครามกรุงศรีอยุธยา นี่เฉพาะนักปฏิบัติดิฉันะ เคียวจะว่าเป็นบ๊อบไป ความจริงอาตมา

มีนิมิตกรรมฐานว่า เราก็รู้มาก่อนที่จะไปบ้านแม่ชุกรี ในนิมิตก็บอกว่า ไปรบทัพจับศึกกันยังสู้ศึกว่าจำได้ว่ามันพินอะไร เพราะไอ้พม่ารามัญมันเตรียมจากธนบุรีตามลำน้ มันก็ขึ้นมาหมดแล้ว ไม่มีเหลือแล้ว และเราจำเป็นต้องไปรบทัพจับศึก ก็ไปรบกับพม่าใช้เรือ รบที่บางไทร ฆ่าพินพม่ามากมาย เลยกอดีโดนกลศึกวิธีคนไทยด้วยกัน ถีบเราหลุดตกน้ำ ไปถึงแก่ความตาย แล้วคานนั้นพวกนี้ก็เอาไป แล้วก็ซัดเซพเนจรไปเรื่อย ๆ กระทั่งไปอยู่ถึงเชียงใหม่ แล้วก็ล่องกลับมาถึงกรุงศรีอยุธยาตามเดิมแล้วเราก็นิมิตว่าเราตกน้ำตายนี้ ถ้าอาตมาไม่ได้ดาบ อาตมาตายไปแล้ว

ตอบแทนบุญคุณมารดาในอดีต

ทางบ้านแม่ชุ่มศรี อาตมาต้องไปมาหาสู่ ไปทำบ้านให้เขาอีก ใช้หนี้เขาอีกนะ เขาไม่มีครอบครัว พ่อเขาเกิดมาตาย บ้านใหญ่ยังกับวัด คุยบอกว่าแม่ชุ่มศรีเอ๊ย เราอยู่คนเดียวแล้ว โรงสีก็ลำบากลำบาก ขนบ้านให้เล็กเสียดื้อ ก็เลยไปทำบ้านให้บ้านใหญ่ ๆ สีห้าหลังทรงไทย ก็เอามาทำเป็นหลังเดียวสองชั้น

อาตมาก็ต้องเป็นหนี้เขา ไปทำประตูหน้าต่างให้เสร็จ เข้าไปเย็นกลับ มันฝังใจอย่างไรไม่ทราบ แล้วพวกวัดนี้ ก็หาไปคิดพันสาว ๆ เขาก็เอาข่าวสารมาให้ทีละห้ากระสอบ สิบกระสอบมะพร้าวก็ของเขาทั้งนั้น นั่นนะ เอามาจากบ้านเขา มาปลูกที่นี่ละเขาก็สำนึกว่าเราเป็นลูกเขาตลอดมา แล้วพวกญาติโยมวัดอัมพวันก็สำนึกว่าท่านจะต้องสึกแน่ จะต้องไปเป็นเจ้าแก่วัดโรงสี และแม่ชุ่มศรีนี้สวยผอมยาว แล้วเขาก็เอาของมาถวายบ่อย ๆ

หนักเข้าก็มีกรณีเรื่อง โรงสี เรื่องที่ดิน อาตมาก็บอกแม่ชุ่มศรีว่า จะต้องมีการถอนแก่ซะแล้วละนะ จะเชื่ออาตมาก็ได้ แต่คงจะไม่เชื่อแล้ว เพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม เวลาคนใหญ่ ๆ โต ๆ มาขอก็ไม่แต่งงาน ทำอย่างไรก็ไม่แต่ง แต่แล้วจะต้องได้พอมายแน่เลยพอดีกรณีก็เกิดขึ้นอย่างกับอาตมาว่า ไปที่หอนาฬิกาที่ดินบ่อย ๆ เข้า ติดต่อกับหัวหน้าทะเบียน มีเมียแล้ว ลูกก็มี ลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นคนภาคใต้ ภรรยาเขาตายหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ติดต่อกันมาความสนิทสนมก็เกิดขึ้น เรื่องที่ดินบ้าง เรื่องโรงสีบ้าง เรื่องเงินบ้าง ติดต่อกันไปติดต่อกันมา เลขก็นิมนต์อาตมาบอกว่า “ท่าน ฉันจะต้องแต่งงานเสียแล้ว”

อาตมาบอก “ตามใจโยมเถอะ ว่าจะต้องเป็นกรรมต่อไป ไม่ทราบก็รับทราบ” นี่ทำบ้านให้แล้วนะ ใช้หนี้แล้วนะ ลูกชู้รักกันที่ไหนก็ต้องไปทำบ้านช่วยดูแลให้ ทำห้องพระห้องอะไรต่าง ๆ ให้เรียบร้อย ในที่สุดแม่ชุ่มศรีก็แต่งงานกับนายทะเบียนนี้ จะต้องลำบากตรากตรำต่อไปเพราะเป็นกฎแห่งกรรม

เดี๋ยวนี้อาตมาไม่ได้ไปเยี่ยมมานานแล้ว นาน ๆ ก็เอาข่าวสารมาให้ เอาโน่นเอานี้มาให้บ้าง คล้าย ๆ ว่ามันมีความสัมพันธ์กันอย่างนั้น มีอะไรเขาก็เอามาให้เรื่อย ๆ อย่างนี้บางที่เรบอกห่างสองคนนี่นะ กลับหาว่าคิดพัน แล้วชอบแต่สาว ๆ ฉันมันแก่แล้วไม่ห่างคิดไฟไหม้บ้านหมดเลย เขถึงได้รู้ว่าท่านห่วงอย่างนี้ เวลาเราขึ้นเครื่องบินก็มองแล้วมองอีกนะ เวลาก่อนที่จะเข้าไปในห้องพิเศษที่เขาจะส่งเราไปต่างประเทศนี้ ก็ห่วงคอยสั่งแล้วสั่งที ก็ยังอดไฟไหม้ไม่ได้แบบนี้

คำถามท้ายเรื่อง

พ.อ.(พิเศษ)ทองคำ ศรีโยธิน : ทำไมหลวงพ่อดึงได้ทราบว่าคุณอยู่ที่ร้านใด หรือนิมิตบอก

พระภิกษุวิสุทฐิคุม : นิมิตบอกว่าอยู่ที่อยุธยา

ท : ทำไมถึงเลือกร้านได้

พ : อาตมาก็ถามที่วิทยาลัยครู พวกอาจารย์เขาบอกร้านนี้

ท : อ้อ! พวกนี้เขาเคยเห็นคาบมาก่อนแล้ว

พ : ไซ้ เขาเคยเห็นมาก่อน และอาตมาขอตรวจดูก่อน มีบิ๋นนิคหรือเปล่า พวกอาจารย์เขาก็ไม่รู้ว่ อาตมาเอา
สตางค์ไปเท่าไร พวกวัดเรา

บอกว่าหลวงพ่อนี้ถ้าจะลมไม่ดี ซื่อคาบไปทำไมคั้งห้าพันแต่เขาก็ไม่รู้ว่เราเอาสตางค์ไปห้าพัน เกินก็
ไม่เอา ขาดก็ไม่เอา เมื่อก่อนเขา

จะเอาเจ็ดพัน แต่พอให้อาจารย์เข้าไปถามว่ามีบิ๋นหน้อยไซ้ไหมปลายตัดหรือเปล่า และมาจากเชียงใหม่
ไซ้หรือไม่ ตกลงเอาเท่าทูน

พระซื่อไม่เอากำไร ถ้าจะเอาสี่พัน เราก็ไม่ยอม ต้องให้ห้าพัน ถ้าไม่ได้มีคคาบมา อาตมาต้องตาย

ท : ได้คาบมาแล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับหลวงพ่หรือเปล่า

พ : ได้มาวันแรกต้องทรมาณคินยันรุ่งเลย คินนั้ นไม่ต้องนอน ปวดครวคร่าวทั่วสทกนช้กขมประสงค้ก็วิ่ง
ไปหาหมอ หมอสมหมายก็มา

หมอประกอบ ผู้อำนวยการโรงพยาบาล มาควบคุมคินยา ก็ไม่หาย

เขากระซิบกันข้างล่าง อาตมาได้ยินหมอพูดกับสมประสงค้ “หนู หลวงพ่ไม่มีทางแล้ว
ตายแน่ ๆ” อาตมาก็ได้สติขึ้นมา เอ๊ ยังไง

รุ่งเช้าบอกสมประสงค้ “ไปตามอุ้นเรือนมาพบหน้อย” พวกคพบรู้เรื่องเข้า ก็มาเยี่ยมกันใหญ่
ลูกไม้ไหวเลยละ เหมือนโดนพินตลอดเวลา เลยบอกอุ้นเรือนว่า แม่คุณเอ๊ย ฝากคาบไว้ ซ้วคราวเอะ พอเอา
คาบไปแล้ว ไมเกิน ๑ ชั่วโมง อาตมาลูกได้เลย ก็ลูกทันทันี่งกรรมฐาน แผลส่วนกุศล อาตมาก็ไปถวาย
สังฆทานหลายครั้ง ซ่างปุ่นบอกว่าหลวงพ่ทำบุญมากจ้งเลยปีนึ้ และทอดผ้าป่าใหญ่อุทิศส่วนกุศล อย่างลึ้ม
นะท่านทั้งหลาย พวกที่เราไปทำเขามาร้องหวีดหวาด และอาตมาก็ปวดเมื่อยทั่วสทกนช้กกาย ไมไซ้ว่าเราไม่มี
กรรมนะ และแขนยกไม้ไหวเลย

ที่ปวดนั้น อาตมามีกรรมฐานอยู่ ถึงได้สู้ได้ กำหนดได้ พอเอาคาบให้เขาไปเก็บ พวกเราเอาอีก
แล้ว “ฝากฉันท้ไม่ฝาก ไปฝากพวกบ้านนั้นอีกแล้ว” อดคอีกแล้ว พอไฟไหม้แล้วถึงได้รู้เลยต้องอุทิศส่วน
กุศลทอดผ้าป่า บางครั้งเราทำกรรมนี้มาเราก้ต้องใช้เวรใช้กรรมอุทิศส่วนกุศลไปอย่างนึ้ คูนึ้ช้ทำไม่ต้องทำ
ปลอกอย่างนึ้

นิมิตบอกคนที่มาในวันทีนั้ น ทำได้ จินตนา ก็มาพอดี เมื่อสองวันนึ้ ก็มาเอาโน่นมาได้อันนี้มา
ให้ ไม่รู้ว่าสัมพันธ์กันอย่างไร ตอนที่อาตมไปเชียงใหม่ จะไปค้างวัดศาลาดแล้วเลยไปฉันท้เพลวังนั้ ค้าง แต่
ก็ไปวัดศาลาดไม่ได้ ก็ต้องค้างที่บ้านจินตนา ๒ คิน ตอนนั้ นแขนเขยกไม่ได้ เลยเอานั้ าร้อนลวกรักษาให้
เลยยกได้แล้ว มันมีกรรมคิดหนึ้ กัมันเป็นหนึ้ กรรมกัมันนะ เมื่อกลับจากได้คาบมา พวกญาติโยมว่าอาตมา
เป็นกะพ้อมเลย “หลวงพ่อนึ้ ถ้าจะลมไม่ดีมั้ง มีหรือคาบราคาห้าพันบาท มีแต่ราคาร้อยบาท แปดสิบบาท
ไปซื่อมาได้” เขาก็หาว่าเราเป็นคนลมเสี่ย อาตมาก็ยอมรับนะ ก็มันเกินกับขาด

ขอสรุปรว่า กรรมอดีตที่ผ่านแล้วแก้ไขไม่ได้ กฎแห่งกรรมที่ทำซ้วไว้แก้ไขไม่ได้ วิธีแก้คือปัจจุบัน ทำ
มันขึ้นใหม่ บ้านหลังนึ้ พังไปแล้ว เป็น

ทรงไทยเสาก็ขาด หลังคาก็รั่ว **วิธีปฏิบัติ** ทำอย่างไร เราจะให้มันดีก็ต้องทำใหม่ หลังเก่าก็แล้วกัน ไปต้องรู้
แล้วทำใหม่ เขาเรียก**ปัจจุบัน**

บันทึกประกอบเรื่องหนึ่งกรรมข้ามชาติ

เรื่องที่ ๑

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปที่ร้านอาหารสยาม ตรงข้ามวัดมหาธาตุ
อยุธยา ขอพบเจ้าของ ร้านคนที่ขายมีดดาบให้หลวงพ่อ ได้คุยกันถึงเรื่องที่หลวงพ่อบริจาคและได้ถ่ายรูป
ไว้เป็นหลักฐานเจ้าของร้านชื่อคุณมะลิ เมฆะภูติ ได้เล่าให้ฟังดังนี้ เมื่อ ๖๕ ปีที่แล้ว ได้เปิดร้านค้าวัตถุ
โบราณอยู่ที่ถนนคูเมือง จังหวัดเชียงใหม่มีคนเก็บผักสะพายดาบมาขายให้ บอกว่าเป็นของปู่ย่าตายายเก็บ
ได้นานแล้ว ดาบนี้เป็นของนักรบโบราณ เป็นเหล็กน้ำพี้ เขาก็ซื้อสะสมเอาไว้ต่อมาเขาย้ายจากเชียงใหม่ มา
เปิดร้านขายอาหารชื่อ “สยาม” อยู่ตรงข้ามวัดมหาธาตุจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่นำดาบเล่มนี้มาใส่ตู้โชว์
ไว้เฉย ๆ มีคนนำดาบอีกเล่มหนึ่งด้ามเป็นเงินมาขายให้ ก็นำมาตั้งแสดงไว้คู่กัน ต่อมาอาจารย์อาคม
วรจินดา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคามมาขอซื้อไป เล่มที่มาจากเชียงใหม่ หลวงพ่อจรูญวัด
อัมพวัน มาซื้อไป เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

เรื่องที่ ๒

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปขอพบคุณชুমศรี ศรีเรือง ที่บ้านเลขที่ ๓๘ หมู่
ที่ ๗ ตำบลบางรัก อำเภอวิเศษไชยชาญ จังหวัดอ่างทอง เพื่อถามเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่หลวงพ่อได้เล่าไว้
คุณชুমศรีได้กรุณาเล่าประวัติส่วนตัวให้ฟังดังนี้คุณชুমศรี ศรีเรือง เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ ปัจจุบันอายุ ๕๖ ปี
บิดาชื่อนายผล ศรีเรือง มารดาชื่อนางแหม่ม ศรีเรือง เสียชีวิตแล้วทั้งสองคน มารดาเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อ ๑๒ ปีที่
แล้ว อายุได้ ๕๓ ปี พี่น้องไปอยู่กรุงเทพฯหมด เลยอยู่ที่บ้านนี้เพียงคนเดียว

กิจวัตรประจำวันคือดูแลบริเวณบ้าน ซึ่งกว้างขวางพอสมควร ประมาณ ๑ ไร่ มีสวนมะพร้าว
และปลูกต้นมะลิไว้เป็นแถว ๆ ด้านหลังบ้านติดถนน หน้าบ้านมีสะพานยาวทอดไปฝั่งแม่น้ำ น้อยซึ่งไหลมา
จากเมืองสิงห์บุรี ที่หลวงพ่อบริจาคนี้เรือมาจอดที่แพท่า ตัวบ้านเป็นทรงไทยสองชั้น ลักษณะเป็นบ้านโบราณ
ภายในบ้านกว้างขวาง ต้องทำความสะอาดเองทั้งสองชั้น พอขึ้นไปชั้นบนได้กลิ่นดอกมะลิหอมฟุ้ง
ซึ่งคุณชুমศรีได้เก็บจากต้นมาร้อยมาลัยบูชาพระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวงซึ่งได้รับจากหลวงพ่อบริจาค
วัดอัมพวัน กิจวัตรประจำวันอีกส่วนหนึ่งก็คือสวดมนต์ เจริญกุศลภาวนา ได้ไปรับ
กรรมฐานกับหลวงพ่อบริจาควัดอัมพวันเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว และตั้งใจว่าจะปฏิบัติติดต่อกันจนครบ
๓ ปี จนบัดนี้ยังไม่เคยขาดเลย ก่อนที่จะมาเรียนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อบริจาคมีสมาธิอยู่
ก่อนแล้ว เมื่อจิตสงบมักรู้เห็นอดีตชาติอยู่เสมอทั้งสมัยสุโขทัยและกรุงศรีอยุธยา เรื่องที่หลวงพ่อบริจาค
เป็นความจริงทุกประการ ได้จัดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน มีคุณแม่เพียงคนเดียวเท่านั้น

ที่เชื่อ ส่วนคุณพ่อและพี่น้องไม่เชื่อเลย และว่ากล่าวต่าง ๆ นานาทุกวันจึงได้เผาบันทึกนั้นทิ้งไป เมื่อพบกับ หลวงพ่อครั้งแรกนั้น อายุประมาณ ๒๕ ปี

มีอยู่วันหนึ่งหลังจากที่พบกับหลวงพ่อแล้ว ตอนนั้น คุณแม่อายุ ๑๕ ปี ได้ล้มป่วยลง อาการทรุดอย่างน่าใจหาย ได้นำไปรักษาที่กรุงเทพฯ จิตก็กังวลว่ากลัวคุณแม่จะไม่หาย

พอลงคืนก็ฝันไปว่า มีเด็กไว้ผมจุกชวนไปเที่ยวบ้าน รู้สึกว่าเด็กนั้นมีอำนาจจะต้องไปกับเขา ขึ้นรถไฟไปมีแต่ป่าสองข้างทาง ลงรถไฟแล้วลงเรือลำขึ้น เด็กเป็นคนพายไปเอง พอถึงกลางแม่น้ำ เด็กคนนั้นพยายามลุ่มเรือ จึงได้ขึ้นไว้และต่อว่า ทำไมทำเช่นนั้น เขาก็บอกว่าล่องเล่น และพายเรือต่อไป เมื่อถึงฝั่งตรงข้าม เขาก็พาเดินไปเป็นทางแคบ ๆ จนกระทั่งถึงบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านโบราณ ได้ขึ้น ไปบนบ้านพบพระพุทธรูปมากมาย ทั้งองค์เล็กองค์ใหญ่เต็มบ้านไปหมด ทุกองค์มีปูนหุ้มไว้เด็กคนนั้นก็มาจับมือเขย่าแล้วถามว่าจำได้ไหมว่าที่ไหน ก็ตอบไปว่าจำไม่ได้ เขาก็เขย่ามืออีกแล้วถามว่าจำได้หรือยัง เด็กจับมือเขย่าเสียจนรู้สึกได้ว่ามันเป็นบ้านของเราเอง แต่ได้จากไปเสียนาน ปลอ่ยให้มันรกรุงรัง เขาก็บอกว่าพระพุทธรูปทั้งหมดนี้เป็นของเราที่สร้างขึ้น พอสร้างเสร็จแล้วมีงานทำบุญฉลองหลังจากฉลองได้ ๓ วัน ลูกชายคนเล็กก็ตาย และเรื่องของคุณแม่ นั้นไม่ต้องกังวล ลูกชายคนเล็กนี้จะมาช่วย

ตอนนั้น มีความรู้สึกว่าเป็นห่วงบ้านที่บางรัก ใจอยากจะรีบกลับไปคอยลูกชายคนเล็ก เกรงว่าถ้ามาหาแล้วจะไม่พบ แต่อีกใจหนึ่งก็เป็นห่วงบ้านที่มีพระพุทธรูป จึงไปขอรูปบ้านที่อยู่ใกล้เคียงเพื่อจุดบอกเจ้าที่เจ้าทางให้ช่วยเฝ้าบ้านให้ด้วย เขาก็บอกว่าไม่ต้องจุดรูปหรือยกไฟให้แล้ว แต่เขาก็เอารูปให้

พอบอกเล่าเสร็จก็รู้สึกตัวตื่น แปลกใจมากเพราะไม่เคยคิดเรื่องอย่างนี้เลย ฝันเป็นตุเป็นตะไปได้ แต่คอยดูว่าจะมีใครมาหา ซึ่งตามความฝันบอกว่าเคยเป็นลูกคนเล็กจะมาช่วยปรากฏว่าหลวงพ่อวัดอัมพวันไปเยี่ยมพอดี และได้ทราบอาการป่วยของคุณแม่ท่านจึงแนะนำให้ทำพิธีสวดธรรมจักร นิมนต์พระวัดใดสวดก็ได้ ให้คุณแม่เขียนชื่อย่ออธิษฐานจิตเองว่าจะอยู่ถึงอายุเท่าไร แล้วใส่เทียนให้ครบตามอายุนั้น คุณแม่ก็เขียน ตอนนั้น คุณแม่อายุ ๒๕ ปี ก็คิดว่าจะอยู่แค่ ๘๐ ปี ก็ช่วยคุณแม่เขียน นับใส่ได้พอดี ๘๐ เส้น แต่พอเขียนเสร็จแล้ว มานับใส่เทียนใหม่ ปรากฏว่าได้ ๕๓ เส้น และคุณแม่ก็มีอายุถึง ๕๓ ปี เพิ่งเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ นี้เอง

ความรู้สึกส่วนตัวก็รู้ว่า มีความปลื้มใจที่หลวงพ่อได้มาบวชสร้างวัดอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนา และมีความห่วงใยอยู่ลึก ๆ อย่างเช่น เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑ หลวงพ่ออุดรชนคอกหัก อยู่ที่บ้านก็รู้สึกกระวนกระวายใจ จนต้องขอแรงคนรู้จักกันช่วยขับรถไปเยี่ยมหลวงพ่อที่วัดพอมาถึงวัด ฝึบฝืดปกติก็นึกเอะใจ ลูกศิษย์หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่ออุดรชนอยู่โรงพยาบาล และยังเล่าให้ฟังอีกว่า หลวงพ่อพูดถึงอยู่เมื่อวานนี้ และท่านยังพูดเปรย ๆ ขึ้นอีกว่า “เราอุดรชนจนป่วยหนักถึงขนาดนี้ แม่ขุมศรีก็ยังไม่รู้”

ปัจจุบันนี้ได้รับสัจจะกับหลวงพ่อว่า จะปฏิบัติธรรมติดต่อกัน ๑๓ ปี หลังจากรับกรรมฐานแล้ว อยู่ปฏิบัติธรรมที่วัด ๑๓ วัน แล้วกลับมาปฏิบัติต่อที่บ้าน เพราะที่บ้านสะดวก เจียบ ไม่มีสิ่งรบกวนใดๆ จิตเป็นกุศลมาก ขณะนี้ ปฏิบัติได้ติดต่อกันมา ๒ ปีกว่าแล้ว มีประสบการณ์แปลก ๆ หลายอย่าง แต่จะไม่ขอเล่า เพราะหลวงพ่อบอกไม่ให้ยึดติดสิ่งใด ๆ กำหนดรู้แต่สภาวะปัจจุบันที่ปรากฏขึ้นเท่านั้น ไม่มีอะไรเที่ยงแท้

แน่นอน เกิดขึ้นตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารที่จะยึดถือได้ จะตั้งใจปฏิบัติวิปัสสนา
กรรมฐานกรวดน้ำ แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลและขอ โหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรทุกวันตลอดไป จนกว่า
ชีวิตจะหาไม่

ผู้จัดทำ

ความมหัศจรรย์แห่งกุศลกกรรม

ตอนที่ ๑

กำเนิดบุญ

สพฺฐา สาธุ ปติภฺจฺจिता ศรัทธาตั้งมั่นแล้ว ยังประโยชน์ให้สำเร็จ

เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็ก ได้ถูกส่งเข้าเรียนโรงเรียนคริสต์ ที่อำเภอหาดใหญ่ตั้งนั้น ความรู้ในเรื่อง พุทธศาสนาจึงน้อยมาก เข้าใจว่าทำบุญคือใส่บาตร ฟังพระสวดมนต์เท่านั้น จนจบจนโตและเข้ามาหาวิทยาลัย แล้วก็ยังไม่เข้าใจในแก่นของพระพุทธศาสนา ชีวิตจึงมีแต่ความร้อใจ การแก้ปัญหาจึงไม่สุขุม และขาดสติ มีโทษมาก ชอบเอาชนะในทางผิด ๆ เสมอ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีหลักในการดำเนินชีวิต คือ จะทำสิ่งใดต้องไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลธรรม ไม่เบียดเบียนคน ไม่ใส่ร้ายคน ไม่ริษยาใคร อันนี้ ถือมาตลอด และมีนิสัยประจำตัว คือ จะทำสิ่งใดแล้วต้องทำจนให้รู้เห็น รู้ตัว รู้แดงจึงจะเลิก ทำอะไรต้องทำให้ดี ที่สุด ดังนั้น ความวิริยะจึงมีติดตัวมาตลอด

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้าพเจ้าเกิดป่วยด้วยโรคขาดน้ำตาลในเลือด เป็นลมบ่อย ๆ ทำให้ข้าพเจ้า วิดกกังวลและเครียดมาก ด้วยว่าไม่รู้จักฝึกสมาธิปล่อยวางอารมณ์ไม่เป็น อุเบกขาไม่เป็น เจออะไรก็เก็บมาคิดมากกังวลใจตลอด ในช่วงที่ป่วยนั้น เพื่อนแนะนำว่า ถ้าจิตใจไม่สบายควรจะฝึกสมาธิเพื่อให้ใจสงบ จึงแนะนำให้ไปวัดบวรนิเวศ ขณะนั้น สมเด็จพระสังฆราช ทรงดำรงตำแหน่ง สมเด็จพระญาณสังวร ท่านสอนกรรมฐานสัปดาห์ละ ๒ วันคือวัน โทณและวันพระข้าพเจ้าสนใจมากจึงได้ไปกราบท่าน พอเห็นท่านก็ร้องไห้ ด้วยทุกข์ที่ป่วยเป็นโรคกังวล จิตใจหดหู่เศร้าหมอง ท่านถามข้าพเจ้าว่าเรียนธรรมะชั้น พื้นฐานหรือยัง ข้าพเจ้าตอบว่ายังไม่รู้จักธรรมะอะไรเลยท่านจึงได้มอบหมายให้หม่อมหลวงท่านหนึ่งพาข้าพเจ้าไปอบรมและให้มาวัด มาฟังสมเด็จพระเทศน์และนั่งสมาธิ ข้าพเจ้าก็ดีใจมาก สมเด็จพระญาณสังวร ปฐมฐานสี่ กาย เวทนา จิต ธรรม ข้าพเจ้าชอบมาก ด้วยนี้ เสียงของสมเด็จพระสังฆราช มีจังหวะเป็นระยะ ฟังแล้วจิตใจสงบสบาย ข้าพเจ้าพิจารณาตามทุกครั้งนี้เป็นก้าวแรกของการอบรมจิตซึ่งไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า แก่นของศาสนาพุทธอยู่ตรงนี้ นี่เอง

แต่อาการป่วยก็ยังคงรบกวนอยู่ ทำให้ข้าพเจ้าไม่สบายใจมาก นอนไม่หลับ กินข้าวไม่ลงวันหนึ่งเดินผ่านห้องถ่ายเอกสารของที่ทำงาน เห็นมีรูปพระเรียงรายติดอยู่ข้างผนังห้อง เป็นรูปเล็ก ๆ ขนาด นิ้ว จึงเดินดูอ่านรายชื่อพระที่เรารู้จักใครบ้าง อ่านผ่าน ๆ ไปมากมายก็รู้จักเพียงหลวงพ่อบาน เพราะบิดา นับถืออยู่ และเจอรูปหลวงพ่อง วดหน้าต่างนอกก็ดีใจมาก เพราะจำได้ว่าพ่อมีแหวนหลวงพ่องพ่อจะได้ติดนิ้วก่อนออกจากบ้านเสมอ ๆ ตกคึกข้าพเจ้าก็นอนไม่หลับกังวลใจด้วยเรื่องที่ตนขี้ไม่หาย เป็นลมบ่อย ๆ

ก็รีบกลับไปประมาณตี ๔ ได้ฝันไปว่า มีพระภิกษุรูปหนึ่งมานั่งบนเตียงข้าพเจ้าข้าพเจ้ากลับลงไปนั่งบนพื้นแล้วยกมือไหว้พร้อมกับพูดว่า **“สวัสดิ์คะหลวงพ่อง”** พระภิกษุรูปนั้น มีรูปกายสูงใหญ่ มาก ผิวขาว สูงจรดเพดานห้อง ข้าพเจ้าต้องเงยหน้าพูดกับท่าน ท่านห่มผ้าสีเหลืองเหมือนทองคำสวยงาม

ข้าพเจ้านั่งพนมมือพร้อมทั้งคิดว่า ตัวเราป่วยอยู่จะขอยากิน แต่เป็นเด็กไม่กล้าจะขีมิชื่อพ่อมาขอคึกว่า เพราะพ่อเองก็กระเพาะลำไส้ไม่ดี เราขอหาให้พ่อและก็เอายากินด้วยเผื่อจะหาย ในฝันคิดดังนี้ นิ่งเฝ้าว่า **“พ่อไม่ค่อยสบาย จะขอยาหลวงพ่อจงไปให้พ่อ”** ท่านขีมิท่านนั่งทำพับเพียบหันไปหยิบห่อผ้ามาส่งให้ ข้าพเจ้าข้าพเจ้ามองดูแล้วถามว่า กินแล้วหายไหม หมายความว่า ข้าพเจ้าขอกินด้วยจะหาย โรคใหม่ท่านขีมิ บอกว่า หายทั้งนั้น ใครกินก็หายหมด ข้าพเจ้าดีใจมากรีบรับห่อยากินก็ตื่นขึ้น

เช้าวันรุ่งขึ้นก็เที่ยวไปสอบถามว่าหลวงพ่อกำลังรูปร่างอย่างไรเพราะข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเพื่อน บอกว่า ผอม ๆ สูง ๆ ขาว ๆ ข้าพเจ้าก็ดีใจระหว่างคุยกันมือก็หยิบหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งวางอยู่บริเวณนั้น มา เปิดดูก็ตกใจมากเพราะหนังสือเล่มนั้น ได้บรรยายอาการป่วยของข้าพเจ้าไว้โดยตลอด ว่าเป็นโรคขาด น้ำตาลในเลือดข้าพเจ้าดีใจมากจึงรีบไปหาหมอ หมอจึงแนะนำให้กินทุกอย่างที่ขวางหน้า กินน้ำตาลมาก ๆ และให้ยานอนหลับมา๑ เม็ดกินวันละ๑ เม็ด เพื่อให้พักผ่อนมากที่สุด ข้าพเจ้าก็มีอาการทุเลาขึ้น โดยตลอด และหายป่วยในที่สุด ระหว่างนั้นข้าพเจ้าเริ่มเดินทางสู่เส้นทางก้าเนคนบุญ ครั้งแรกไปกราบไหว้ฟังธรรมะ จากพระอริยเจ้า

ช่วงที่ป่วยนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นโรคอะไร อยากให้พระนั่งสมาธิดูให้ไม่ทราบ จะหาพระที่ไหนไม่รู้จัก ก็ได้เดินผ่านแผงหนังสือแถว ๆ วัดบวรนิเวศได้ซื้อหนังสือพระชื่อ**คนพ้นโลก** อาจารย์ปลัดมัท เรียนเมฆ เป็นผู้พิมพ์ผู้โฆษณาบรรยายการที่ วัชรธรรมะจึงสนใจเพราะรายชื่อพระล้วนแต่แก่ ๆ ทั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงสนใจและได้ติดตามคุณปลัดมัทไปทันที ก็ได้**พบหลวงปู่' ขามา หลวงปู่' ศรีจันทร์หลวงปู่' คำดี ที่จังหวัดเลย หลวงปู่' อ่อน หลวงพ่อพุทธ พระอาจารย์มหาบัว พระอาจารย์วัน พระอาจารย์โชติ วัดภูเขาก้าว พระอาจารย์คุณ หลวงปู่' คุณข้าพเจ้ามีเงินติดตัวไป๒๐๐-๓๐๐ บาท ได้แลกเงินแบงก์สิบบาทไว้ ใส่ซอง เขียนชื่อไว้ซองละ๒๐ บาท เพราะกลัวจะไม่ครบทุกวัด และครั้งนี้ได้พบหลวงปู่' ขาวดี ทัศนะคุณปลัดมัทนั่งสมาธิเก่งมาก ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่อง ใครทำอะไรก็ทำตามเขาก็สอนให้อธิษฐานจิต ขอให้ไปนิพพาน ขอ สติปัญญาเป็นเลิศ ก็จามา**

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นพระอริยเจ้าทุกรูปนั้น มีผิวพรรณผ่องใสสะอาด ขาวนึ่งมองได้ทั้งขมขม มากแต่กลับผิดจากคนแก่ที่เคยเห็น ผิวสวยมาก ตาแจ่มใส พูดเสียงเพราะและใจดีมีเมตตา ทำให้สบายใจมาก จึงคิดว่าเรามาทำบุญกับพระแก่ ๆ นี้ดีมาก ต่อไปจะมาอีก และเริ่มเรียนรู้เรื่องราวการรุดงค์ของพระอริยเจ้า ต่าง ๆ ให้รู้สึกอัศจรรย์ในบุญบารมีของท่าน ข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจธรรมะมากขึ้น ๒๕๒๒ นั้นก็เดินทางไป ภาคอีสานอีก ได้เตรียมอาหารแห้ง ผลไม้ ไปถวายพระตามกำลังเงินของตน คือ ส้ม ๒ กิโล ขนเม็ยะ ไข่ เต็ม ไปก็ครั้งก็มีปัญญาซื้อได้เพียงนี้เนื่องด้วยเงินจำกัดจึงต้องซื้ออาหารที่มีจำนวนมาก จะได้ถวายพระได้ หลายวัด ในระยะนั้นก็นึกว่าเรานี้ จนนึกไม่มีเงินทำบุญ หันไปมองคนอื่น ๆ เขาก็เอาของดี ถวายถวายพระ และสามารถทำบุญ๑๐๐ บาท ต่อ ๑ วัด ส่วนเรานั้น ๒๐ บาทเท่านั้นเอง

การระลึกเช่นนี้เสมอ ๆ จิตก็ประทับใจความปรารถนาไว้ว่า หากวันใดเรามีเงินมากกว่านี้เราจะทำ วัดละ๑๐๐ บาท เราจะซื้อของถวายพระมากกว่านี้ การตั้งจิตนั้นเป็นการสั่งสมซึ่งความปรารถนาเจตนาคำทำ ทานบารมีอันบริสุทธิ์ เป็นการสะสมทานบารมีโดยไม่รู้ตัว

เหมือนน้ำหยดลงทีละหยด ที่สุดแล้วน้ำก็เต็มตุ่ม ในปัจจุบันข้าพเจ้าก็บรรลุความปรารถนานั้น ชื่อของถวายพระครั้งใดผู้คนตกใจเพราะคิดว่า ข้าพเจ้าเปิดร้านขายของชำหรือเป็นแม่ค้าเพราะสิ่งของที่นำไปถวายพระนั้นต้องใช้คนแบกขน๔-๕ คน รถของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยของถวายพระอุดมสมบูรณ์เป็นที่สุดคราวหนึ่ง ข้าพเจ้าและคณะ๑ คันรถบัสไปกราบนมัสการพระอาจารย์เบน วัดคดอยธรรมเจดีย์พะพักังคินที่วัดคคิน รุ่งเช้าได้เห็นอุบาสิกาส่งเป็นลูกสาวร้านทองมาถือศีลแปลที่วัดเพราะเป็น โยมอุปัฏฐากจึงได้นำอาหารมาถวายพระ เป็นอาหารคาว หวาน ถาดใหญ่ ๆ ๔-๕ ถาด มีน้ำพริกปลาร้า ผักต้ม ผักดิบ แกงป่า อาหารหลายอย่าง แม้แต่ขนมก็ประดิษฐ์สวยงามมาก ยังความประทับใจแก่ข้าพเจ้าซึ่งยืนมองด้วยความแปลกใจ เพราะเขตวัดคดอยธรรมเจดีย์สมัยนั้นอยู่ไกลมาก การคมนาคมไม่สะดวกแต่ต้นเช้าก็พบอาหารประณีตวางเรียงรายอยู่ในครัว ข้าพเจ้ายืนมองแล้วรำพึงว่าเพราะว่าเขารวยเขาจึงมีเงินมาทำอาหารถวายพระมากมายขนาดนี้ ของดี ๆ ขนมาไหว้ในป่าทำอย่างไรเราจึงมีวาสนาเช่นนี้ แม้ผ่านไปหลายปี ก็ยังระลึกในภาพนั้นอยู่

ในปี ๒๕๓๔ เดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม ๒๕๓๔ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสทำอาหาร ๓ ถาดใหญ่ ๆ มาถวายพระวัดจินติต แขวงมีนบุรี กทม วัดจินติตตั้งอยู่ในเขตไกลบ้านเรือน อยู่ในเขตอิสลาม อยู่กลางทุ่งนา จึงไม่ค่อยมีใครใส่บาตร ข้าพเจ้าได้มาวัดจินติตเสมอ ๆ เพราะเป็นวัดที่เคร่งครัดพระมีจริยาวัตรตรงตามบริเวณวัดสะอาด เงียบสงบ สวยงาม เมื่อรู้ว่าพระไม่ค่อยมีอาหารฉันจึงสลดใจ ได้จัดอาหารมาถวายพระ๓ ถาดใหญ่ ๆ ข้าว๑ หม้อทุกเช้า เป็นเงินเฉลี่ยวันละ๓๐๐ บาท ๒ เดือนเต็ม เวลานั้นจึงระลึกได้ว่าบัดนี้เราได้สมปรารถนาแล้ว สามารถถวายอาหารพระได้มากมายขนาดนี้ นับเป็นบุญวาสนาจริง ๆ จึงได้เข้าใจว่าการตั้งจิตอันดีไว้บ่อยๆ ความปรารถนานั้นย่อมบรรลุผลในกาลข้างหน้าไม่ช้าเกินรอ

นับตั้งแต่ได้กราบไหว้ครูบาอาจารย์พระอธิการเจ้าผู้ทรงศีลบ่อย ๆ ครั้งข้าพเจ้าเริ่มแยกแยะระหว่างพระแท้กับพระปลอมจึงอธิษฐานจิตเสมอ ๆ ว่าจะไหว้พระทำบุญทั้งที่ ขอให้ได้ไหว้พระแท้ ๆ จากปี ๒๕๒๒ มาบัดนี้ ข้าพเจ้าได้พบแต่พระดีพระแท้ตลอดเวลาและด้วยเหตุที่ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้ถวายแด่พระแท้นั้น ก็ส่งผลออกมาให้กับข้าพเจ้าในทุก ๆ ทาง ด้วยว่าหากจิตของเราปรารถนาจะทำบุญ ทำด้วยศรัทธามาก สิ่งของถวายก็มาจากเงินที่หามาจากหยาดเหงื่อแรงงาน ผู้รับเป็นพระทรงศีล ถวายแล้วก็ยังเก็บมาชื่นชมว่าเรานี้มีวาสนาได้ทำบุญกับพระดี ๆ เหตุนี้จึงระลึกได้ว่าข้าพเจ้าหว่านข้าวพันธุ์ดี ในนาดี ข้าวจึงอุดมสมบูรณ์มาก

ทุกครั้งทีไปกับคณะทัวร์คุณปลัมภ์เรียนเมฆ (ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว) จะต้องแหะหาหลวงพ่ोजริญเสมอ และบางครั้งมาดึกคืนที่ยังคืน แต่หลวงพ่อกลับยิ้มแย้มต้อนรับสอนธรรมะด้วยความเมตตา ในปีนั้นข้าพเจ้ายังไม่มีคุณสมบัติคิดด้วยใจลอยไม่กล้าเข้าใกล้ นั่งห่างแตะแอบสังเกตดู ใคร ๆ ก็บอกว่าหลวงพ่ोजริญเก่ง หลวงพ่ोजริญดี และมีเมตตา แต่ข้าพเจ้านั้นกลัวชอบไปไหว้พระแก่ ๆ ใจดีมากกว่าแต่แล้วไม่กี่ปีต่อมาข้าพเจ้ากลับกลายเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजริญและได้ดีมาก็เพราะท่านถึงอดไม่ได้ที่จะระลึกถึงท่านในปีแรก ๆ

ธรรมะของครูบาอาจารย์

เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาว่างจะนิยมไปแสวงหาครูบาอาจารย์ ไปฟังธรรม ไปถวายสังฆทานผ้าป่า กลิ่น จะไปทุกครั้งที่มีโอกาส ไปแล้วสบายใจ ได้หนังสือธรรมะ เทปมาทุกครั้งก็จะเปิดอ่านเปิดฟังทันทีที่กลับมาถึงบ้าน หรือยามว่าง จนกระทั่งคิดเป็นนิสัยชอบอ่านธรรมะ ฟังเทป บางคนไม่เข้าใจมองคนที่อ่านหนังสือธรรมะเป็นคนมีปัญหา หรือเป็นคนที่ไม่ได้ความ แต่ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า หนังสือธรรมะก็ตาม เทปธรรมะก็ตาม คือกุญแจไขความทุกข์ที่วิเศษที่สุด ยามใดที่ทำงานทำการหรือพบปะบุคคลที่มีจิตใจไม่ดี เราถูกประทุษร้ายด้วยคำพูดที่ดี การกระทำต่าง ๆ นานาก็ดี สิ่งที่เป็น โลกธรรมแปดนั้น เราย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะนำคำพูด การกระทำนั้น ๆ มาครุ่นคิดเป็นกังวลใจ บั่นทอนจิตใจของเราให้หดหู่ เศร้าหมอง วิตก กังวล ทุกข์ร้อนกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ทูรันทุราย มีโทสะ เสียใจ โกรธเค่น อาฆาตพยาบาทจองเวร ยามใดที่ข้าพเจ้าเกิดความคิดเช่นนี้ ในมโนนึก ข้าพเจ้าจะรีบเปิดหนังสือธรรมะอ่านทันที และช่างแปลกจริง ๆ เรื่องราวในหนังสือ นั้นบรรยายความจริงใจคำพอดีไฟที่กำลังลุกกลับลดลงและมอดไปในที่สุด ความสงบก็เกิดขึ้น และเกิดความละอายใจ และต่อมาจะเกิดสติปัญญาขึ้นว่า วันหนึ่งข้างหน้าเราจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นคนเช่นไร ใครที่กลั่นแกล้งเรามากเท่าใด ต่อไปเขาย่อมต้องกลืนน้ำลายที่ลุ่มรดตัวเรามากเท่านั้น และตั้งใจมั่นว่าใครว่าเราเลว เราต้องดีให้ได้ ใครว่าเราจน เราต้องรวยให้ได้ ใครว่าเราโง่ เราต้องฉลาดให้ได้

แต่การติดค้างคำคำในใจไม่ใช่จะให้หลุดได้ง่าย พอเพลอ ๆ ก็นึกถึงคำพูดนั้น อีก ก็กลับบ้านไปเปิดเทปธรรมะฟัง เทปธรรมะชื่อสะสมไว้มากมายเป็นสิบ ๆ ตลับ มีหัวข้อธรรมะหลายอย่าง เลือกลงใจที่กำลังเดือดร้อนอยู่ เช่น โลกธรรมแปด อุเบกขาบารมี ขันติบารมีใจที่มั่นกำลังฟุ้ง และร้อนรุ่มก็ถูกธรรมะของหลวงปู่ ต่าง ๆ ดับไปจนหมดสิ้น ข้าพเจ้าจึงมีจิตที่สงบ สบาย สว่าง และสามารถต่อสู้กับอุปสรรคนานาชนิดได้ เมื่อข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้ธรรมะว่าด้วยอาณัติของบุญกุศลและกฏแห่งกรรมว่า ใครทำอะไรได้อย่างนั้น

ข้าพเจ้าก็เริ่มมาพิจารณาคำสอนของพระท่านสอนว่าอยากรวยให้ทำทาน อยากสวยให้รักษาศีล อยากฉลาดหรือดีให้ภาวนา แต่ข้าพเจ้ากลับมาพิจารณาว่า เรามีทุกข์เรื่องความจน พระท่านสอนว่าอยากรวยให้ทำทาน พระสอนว่า ธรรมะพระพุทธเจ้าพิสูจน์ได้ และนิสัยของข้าพเจ้าก็คือต้องพิสูจน์ว่าจริงหรือเปล่า ทำทานแล้วรวย ข้อนี้ สนใจมากขอพิสูจน์ข้อนี้ก่อน

จากนั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าก็ลงมือพิสูจน์สี่ธรรมว่า ทำทานแล้วรวย วันหนึ่งในเดือนตุลาคม ๒๕๒๕ ข้าพเจ้าได้ข่าวว่า หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ จะมาที่บึงชอยสายลม เพราะเป็นวันเกิดท่าน มีพระธาตุแจกแก่ญาติโยมด้วย ข้าพเจ้าจึงรีบออกเดินทางไปแต่เช้าปรากฏว่าผู้คนหลังไหลมาแน่นขนัด ข้าพเจ้ามีเงินติดตัวอยู่ประมาณ ๓๐๐ บาท จึงถวายเงินทำบุญวันเกิดหลวงพ่อกุญชร ๖๐๐ บาท ได้รับแจกพระธาตุและคาถา หลวงพ่อปานมาอ่านแล้วก็พบใส่กระเป๋าทิ้ง ไม่ได้สนใจใยดี ช่วงนั้นข้าพเจ้าเริ่มมีบ้านอยู่ เริ่มจะผ่อนส่งเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท แต่เงินเดือนเพียง ๓,๐๐๐ บาทเศษ ทุกข์ใจเหลือเกิน เงินในธนาคารก็จะหมดแล้ว พอดีเห็นกระดาดพบอยู่ในกระเป๋าทิ้งเป็นคาถาหลวงพ่อบาน ก็นำมาอ่าน **“คาถาเรียกทรัพย์”**

พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธานะ วิระทยโย วิระโคณายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิติถีย พุทธัสสะ
มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม ท่องทุกวันวันละ๓ จบ ๕ จบ ๘ จบ แล้วให้ใส่บาตรทุกวันก่อนไปทำงาน
หรือท่องคาถาแล้วเอาเงินใส่กระปุกทุกวันแล้วนำเงินไปถวายเป็นค่าอาหารพระภิกษุณั้ นศีจจนตรอก เงิน
จะขาดมือแล้ว เราแย่งกัน ๆ จึงตัดสินใจว่า ลองดูจะรวยได้อย่างไรมองไม่เห็น แต่ท่านสั่งให้เราท่องเราก็อ่ท่อง
แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาท่องคาถาหลวงพ่อบานทุก ๆ วันแล้ว นำกระปุกมาคิดป้าะ**“พุทธะมะอะอุ”** กันไว้
ไม่ให้เปลืองหยิบเงินไปใช้ นำเงินเหรียญ๕ ใส่กระปุกทุกวัน ยามนี้้งรถเมล์ก็่ท่องคาถาเพราะกลัวว่า ท่องน้อย
ไปจะไม่พอ เพราะรถติด ๑ ชม. กว่าจะถึงที่ทำงาน ท่องคาถาพุทธะมะอะอุ ประมาณ ๑๐-๑๕ นาที เวลา
เหลือก็่สวดอิติปิโส ๒-๓ จบ จากนั้น้แม่เมตตา นังเพลิน ๆ ก็ถึงที่ทำงาน ทำอย่างนี้้อยู่ สัปดาห์ ความ
อัศจรรย์ก็เกิด เพราะมีนอาศัยอยู่หมู่บ้านเดียวกันแต่อยู่ซอย๕ ได้มาหาทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จัก มาชวนไปทำงาน
พิเศษ เขาเคยเห็นข้าพเจ้า๒ ครั้ง และคิดว่าจะต้องชวนมาทำงานพิเศษคือขายน้ำ ยาทำความสะอาดบ้าน เช่น
น้ำยาซักผ้า น้ำยาล้างรถ น้ำยาขัดพื้น น้ำยาล้างเครื่องเงิน เครื่องทองเหลือง ล้างท่อพลอย ซ็อนน้ำ ยา
.....ผลิตจากประเทศสหรัฐอเมริกา น้ำ ยาแต่ละอย่างมีราคาสูงขวดละ๓๐๐ บาทเศษ ซึ่งเทียบค่าเงิน
สมัยนี้้งจัดว่าแพงข้าพเจ้าหนักใจ แต่ก็พิจารณาว่าเป็นอาชีพสุจริต แล้วเราจะมาจนอยู่อย่างนี้้ไม่ใ้ช่องขยัน
จะเหนื่อยเท่าใดไม่ว่า ขอเราได้เงินมาพอนบ้าน เราก็มีความสุขแล้ว ก็จัดแจงนำน้ำ ยานี้้นมาทดลองใช้
ประมาณ ๕-๖ วัน ตามสรรพคุณที่เขียนไว้ เป็นภาอังกฤษและได้เข้าอบรมที่บริษัทในวันหยุดวันเสาร์) และ
พยายามหาจุดเด่นของน้ำ ยาว่าต่างจากยี่ห้ออื่น ๆ อย่างไร เมื่อพบแล้วก็ตื่นเต็นมาทู้ว่าต่อนี้้ไปเราจะได้เงิน
แล้ว จึงมาพิจารณาหาลูกค้า ค่อย ๆ วางแผนทำงาน คิดพิจารณาว่าจะพูดกับลูกค้าอย่างไรจึงให้เขาสนใจ
จะต้องไปหาใครบ้าง ก็ทบทวนไปมาจนแน่ใจจึงเริ่มจากเพื่อนสนิทก่อน เวลานั้นเงินติดตัวหมดแล้วจึงขอ
ยืมเพื่อน ๒๐๐ บาท มาซ็อนน้ำ ยา ชั้ระยะเวลาผ่านไป๗ วัน ก็มีกำไรมา๒,๐๐๐ บาท ตื่นเต็นเป็นที่สุด นำ
เงินไปคืนเพื่อน เพื่อนถามว่าเธอทำไมไม่มาหาฉันเหมือนก่อนนี้้ หายไปไหน จึงตอบว่า เวลาว่างไม่มีแล้ว
ไม่มีเวลาคุยไม่มีเวลาเที่ยวเตร่เวลานอนพักก็ไม่มีทีวี่ก็่ไม่ดูเพราะต้องหาเงินมาพอนส่งค่าบ้าน เวลาเย็น ๆ
และเสาร์-อาทิตย์ จึงทำงานหนักมาก

แต่ทุกเช้าก็่ยังท่องคาถาหลวงพ่อบานเหมือนเดิม พอรวมเงินได้มา ๕๐ บาทก็นำไปซ็อนอาหาร
ถวายพระและเนื่องจากพระที่เลื่อมใสอยู่ต่างจังหวัดหมดจึงได้คิดว่าจะต้องส่งทางไปรษณีย์ดีที่สุด เงิน๕๐
บาทเพิ่มเป็น ๑๐๐ บาทต่อสัปดาห์ วัดที่ส่งไปเป็นวัดปฏิบัติธรรมที่้งดี เช่น หลวงพ่อจำเนียร วัดถ้ำเสือ ล
กระบี่ วัดปิปสลิวนาราม บ้านค่าย จระยอง (หลวงพ่อกัสสปมุนี) หลวงพ่อวิชัย วัดถ้ำผาจอมเจียงราย และ
หลวงพ่อรัญญ วัดอัมพวัน สิงห์บุรี บางครั้งก็่รวบรวมถวายผ้าป่าเมื่อรู้ว่ามีพระอริยเจ้าท่านได้มาพำนักใน
กรุงเทพฯ หรือฝากเพื่อนนำไปถวายเป็นสังฆทาน

ส่วนการทำงานนี้้นเมื่อมีเวลาว่างช่วงเย็น หรือเสาร์อาทิตย์ ข้าพเจ้าจะต้องไปหาลูกค้าที่เป็น
เพื่อน ๆ ญาติพี่น้อง เพื่อสาธิตการใช้้ยาในวันหยุด การทำงานนี้้นหนักหน็ดเหนื่อยมากต้องพูดทั้งวัน ไม่
ค่อยมีเวลานอนพัก ว่างจากไปหาลูกค้าก็่ต้องทำงานบ้าน เวลาทำงานบ้านก็จะเปิดเทปธรรมะฟังไปด้วย
มิฉะนั้นจะหาเวลาว่างไม่ได้เลยส่วนลูกค้านี้้นเมื่อใช้้นยาแล้วก็่คิดใจมากเพราะเป็นของคุณภาพดี ใช้้แล้ว

ใช้ติดต่อโดยตรง กลายเป็นขาประจำ ข้าพเจ้าจึงได้ลูกค้าเก่า ๆ มากและลูกค้าใหม่ที่ไต่จากการแนะนำ ต่อ ๆ กันไป ข้าพเจ้าก็เริ่มมีเงินมาพอนบ้าน ๕,๐๐๐ บาททุกเดือน อีกทั้งเงินทำบุญก็สามารถทำได้ครั้งละ ๑๐๐-๒๐๐ บาท เมื่อส่งไปรษณีย์ไปครั้งใหม่จะเพิ่มเป็น ๒๐๐ บาท

ข้าพเจ้าได้รับนิยตสาร โลกทิพย์เป็นประจำได้เปิดดูคอลัมน์ที่บอกข่าวทำบุญ จึงเริ่มส่งเงินไปสร้างวิหาร ทานตามจังหวัดต่าง ๆ แห่งละ ๑๐๐ บาท ได้ส่งไปเดือนละ ๒-๓ วัด ในแต่ละเดือนนั้นจะเน้นเรื่องสร้างโบสถ์กุฏิกรรมฐานและซื้อที่ดินถวายวัดเพราะข้าพเจ้ายังมีทุกข์ ที่เป็นหนี้ผ่อนส่งบ้านอยู่ จึงคิดว่า อานิสงส์ผลบุญนี้ คงจะเกิดแก่เราในอนาคต เมื่อมีโอกาสไปวัดต่างจังหวัด เห็นมีการบอกรับบุญเรื่องซื้อที่ดินถวายวัด จะรีบทำทันทีไม่ให้เกิดกลิ่นเลย ไม่มีการรังเกียจหรือปฏิเสธบุญแต่อย่างใด ต่อมาอานิสงส์เหล่านี้ได้ส่งผลมาให้ข้าพเจ้ากลายเป็นผู้มีเงินทองทรัพย์สิน มีบ้านช่องหลายหลังและที่ดินหลายแปลงอย่างมหัศจรรย์

ในการทำงานนั้นข้าพเจ้ามีนิสัยอย่างหนึ่ง คือต้องทำงานให้ได้ระดับดาวหรือดีเด่น เพราะถือว่าเรามีฝีมือมีสมอง เราเหมือนเขาทุกอย่างจะให้ต่างกันไม่ได้ คนเราแพ้ชนะตรงความขยันเท่านั้น ในเวลานั้น เพื่อนฝูงจะชวนเที่ยวเตร่ ข้าพเจ้าไม่ยอมไป หาเงินอย่างเดียวและตั้งเป้าหมายว่าจะพึ่งตนเองเท่านั้น ไม่ยอมมอมมือเอื้อให้ใครมาสมเพชเวทนา เป็นกฎธรรมดาอย่างหนึ่งที่จะต้องเจอมารผจญในระยะนั้นมีเพื่อนที่ทำงาน เจ้านายบางคน มองดูด้วยความดูถูกเหยียดหยามว่า ต่ำต้อยยากจนต้องทำงานพิเศษหาเงิน พวกกันหาทางกลั่นแกล้งต่าง ๆ นานาบางอย่างไม่จริงก็ได้ความให้เสียหาย พูดว่าร้ายต่าง ๆ แต่ก็อดทนไม่เคยต่อปากต่อคำ เพราะที่ทำงานคนส่วนใหญ่เสวยบุญเก่า คือพ่อแม่ร่ำรวย มีรถขับมาทำงานมีเงินใช้ฟุ่มเฟือยจากค่าดอกเบี้ยบ้าง จากกิจการใหญ่โตบ้าง คนขึ้นรถเมล์จึงมีปมด้อยตั้งนั้น จึงเป็นเรื่องทุกข์ใจของคนที่ไม่มียอดต้องตะเกียกตะกายหารถมาขับ ทั้ง ๆ ที่รายได้ก็ไม่มีแต่ต้องทำไป เป็นเรื่องของเกียรติยศ

ช่วงที่ข้าพเจ้าทำงานหนักมากทั้งราชการทั้งงานพิเศษ ทั้งงานบ้าน แต่ก็สามารถอยู่ได้อย่างมีความสุข ไม่เคยทะเลาะกับใครไม่ด่าว่าใคร เพราะจิตใจเป็นสุข โดยมีธรรมะเป็นที่เลี้ยงสิ่งหล่อเลี้ยง ข้าพเจ้าอีกประการหนึ่งคือ ยิงนับวันผ่านไปทานบารมีที่สั่งสมไว้ทุก ๆ สัปดาห์ ทุกเดือน ก็ส่งผลออกมาขึ้นทีละน้อย ข้าพเจ้ามีความชื่นชมมาก จึงไม่เคยใส่ใจต่อการนิทนาบว่าร้ายของใครแม้ในระยະที่วิกฤตนั้น ข้าพเจ้ายังคงเย็บปากสนิท สวดมนต์แผ่เมตตาตั้งสมาธิตามโอกาสแต่ส่วนใหญ่จะกำหนดจิตในอิริยาบถต่าง ๆ ซึ่งได้รับการสอนจากหลวงพ่อบุญวัดป่าสาละวันหนึ่งในจำนวนพระอรหันต์ที่เปรียบเสมือนกำแพงกั้นข้าพเจ้าให้พ้นจากการถูกทำลายต่าง ๆ นานา ก็คือธรรมะของหลวงพ่อบุญ ท่านเขียนจดหมายมาสอนให้แผ่เมตตาหนัก ๆ สวดมนต์อธิษฐาน และสอนให้ขยันมาก ๆ เพียงแต่ตนเองเท่านั้น

ในปีนั้น อริยฐานจิตว่าขอให้ไปญี่ปุ่น ปรากฏว่าสมาชิกข้าพเจ้าได้ทำงานขายเครื่องสำอางได้สูงเกินเป้าหมายที่ข้าพเจ้าวางไว้โดยข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลย เพราะต่างคนต่างติดต่อเข้าบริษัทโดยไม่ต้องผ่านมาที่ข้าพเจ้า ตามที่ข้าพเจ้าสอนงานไว้ ดังนั้นแม้งานราชการจะหนักหนาสาหัสเพียงใด แต่อีกด้านหนึ่งลูกทีมสมาชิกข้าพเจ้ากลับทำงานทะลุเป้าหมาย ข้าพเจ้าสังหรณ์ใจว่าเราทำงานหนักขนาดนี้ งานงานเกือบหมดแล้วแต่วันรุ่งขึ้นกลับมีงานสมลงมาบนโต๊ะแบบไม่รู้จบอีก เขาเอาเราให้ตายแท้เป็นความจริง แล้วคำสั่งก็มาถึงข้าพเจ้าว่า ไม่

ขึ้นเงินเดือนให้ ยิ่งความตกตะลึงแก่เพื่อนฝูงญาติพี่น้องเป็นอย่างยิ่ง โดยมีเหตุผลว่าผลงานต่ำกว่าเกณฑ์ นี้คือรางวัลที่เขาเจตนาจะให้ข้าพเจ้าโดยแท้จริงข้าพเจ้ารู้สึกขมขื่นเป็นที่สุด รู้ว่าวันนี้จะต้องมาถึง โลกธรรมแปด ครั้งนี้หนักมากเพื่อนฝูงได้ยุให้ข้าพเจ้าต่อสู้ขอความเป็นธรรมโดยให้ตั้งกรรมการสอบสวนข้าพเจ้า ทุกข์ใจมากเพราะทุกคนก็อยากให้ออกสู้ทางโลกทั้งสิ้นแต่ข้าพเจ้าเองนั้นไม่ปรารถนาจะเรียกร้องสิ่งใด เพราะรู้ว่าหากต่อสู้ไปแล้วเรื่องราวจะหาข้อยุติไม่ได้ ผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องจะต้องถูกกระทบกระเทือนระหว่างนั้นก็มีเทพธรรมะเป็นที่พึ่ง

รุ่งขึ้นช่างนำอัศวรย์ได้รับจดหมายจากหลวงพ่อรัญญ วัดอัมพวัน ท่านสอนให้อดทน อดกลั้น สวดมนต์ แผ่เมตตา ไม่โกรธใคร พึ่งตนเองดีที่สุด เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านจดหมายแล้วน้ำตาแทบร่วงท่านช่างรู้ใจเราเหลือเกิน อย่างน้อยเราก็มีครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรียเจ้า รู้เห็นการกระทำของเรา ว่าดิฉัน วัฏจักรใดเรายังมีที่พึ่งกำลังใจและสติก็คืนมาทันที เอาจดหมายให้ใคร ๆ ดูบอกว่าฉันเชื่อพระอรียเจ้า ท่านสอนมาอย่างนี้ ถือเป็นมงคล ฉันไม่เชื่อใคร ฉันไม่ต่อสู้ แต่จะใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ต่อไป

ด้านหนึ่งที่กำลังถูกทำลายชื่อเสียงกลั่นแกล้งในเรื่องการงานต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้ากลับอยู่ในความสงบ ยึดคำของครูบาอาจารย์เป็นแนวปฏิบัติแม้ว่าเพื่อนฝูงญาติพี่น้องจะต้องการให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นต่อสู้บ้าง แต่ข้าพเจ้ากลับเฉย ไม่ต่อปากต่อคำแต่อย่างใด ช่วงนั้นข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้ากำลังทำงานหนักอยู่นี้ ต้องอยู่ทำราชการถึง ๒-๓ ทুম เป็นเวลากว่า ๑ เดือนนี้ โดยยกเงินค่าล่วงเวลาทั้งหมดให้ราชการ ไม่เอาแม้แต่บาทเดียวเพราะถือว่ามิรายได้พิเศษแล้วแต่ขอให้ข้าพเจ้ามีโอกาสเดินทางไปต่างประเทศ คือประเทศญี่ปุ่นด้วย เมื่ออธิษฐานจบก็บันทึกไว้ว่า เชื่อมั่น ในผลบุญของตนแล้วเว้นที่ว่างไว้เผื่อกลับมาบันทึกว่าคำอธิษฐานสัมฤทธิ์ผลหรือไม่

ปรากฏว่างานพิเศษที่เคยทำอยู่นั้นข้าพเจ้าได้เปลี่ยนแปลงย้ายมาเป็นแผนกบริหารของบริษัท เครื่องสำอางยี่ห้อหนึ่ง มีหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษาในงานขายของพนักงานซึ่งสังกัดในทีมงานข้าพเจ้าประมาณ ๓๐๐ คน การบริหารงานนั้นไม่ได้ยุ่งยากแต่ประการใดเพราะทางบริษัทให้งบประมาณสำหรับข้าพเจ้าที่จะจัดสถานที่ฝึกอบรมรายแก่สมาชิกทั้งหลายในวันเสาร์อาทิตย์ ตามโรงแรมใหญ่ ๆ การพบปะพูดคุยแก้ไขข้อข้องใจอบรมให้ความรู้ด้านการขายกับสมาชิกต่าง ๆ ที่ทั่วประเทศจึงเป็นเรื่องที่ต้องรู้จักใช้ศิลปะการพูดให้คนจำนวนมาก ๆ เข้าใจและในเวลาเดียวกันนั้น สมาชิกที่อยู่ต่างจังหวัดที่ได้รับคำบรรยายพร้อมภาพประกอบและอัดเทปการสอนงานจากข้าพเจ้าทำให้งานขายในต่างจังหวัดครุดหน้าไปมาก มีสมาชิกของข้าพเจ้าไม่เคยพบเห็นกันก็สามารถทำงานขายที่จังหวัดตนเองได้มีประสิทธิภาพสูงได้รับรางวัลสร้อยคอทองคำไปหลายคน เมื่อข้าพเจ้าคิดค้นวิธีการสอนงานได้แล้วนี้เองอยู่ที่ใดข้าพเจ้าไม่เคยอยู่นิ่งคิดเรื่องงานตลอด

ระหว่างที่งานราชการหนักมาก ด้วยว่าถูกสั่งให้ไปทำงาน ๒ สายงาน งานจึงประดังเข้ามาจนแทบไม่ไหว แต่ที่ไม่บ่ปรึกษาใจก็สู้ และเห็นความผิดปกติของการสั่งให้ทำงานแบบสาคาศนี้รู้ว่าถูกมารผจญแล้ว สภาพจิตธรรมะนั้นจึงมีที่ยึดเหนี่ยวและมั่นใจในคุณธรรมที่ตนเองกระทำมา ใครจะด่าว่า กลั่นแกล้งเราก็เฉยเสีย วันหนึ่งเขาขู่ว่า

จากนั้นประมาณอีก ๑ สัปดาห์ ข้าพเจ้าก็ฝันได้ไปเที่ยวญี่ปุ่น ในความฝันนั้น ผู้บริหารของบริษัทถามว่า ทำไมเธอไม่ออกไปเที่ยวข้างนอก มานั่งอยู่ในห้องโถงของโรงแรมทำไม ข้าพเจ้าตอบว่า เนื่องจากมาญี่ปุ่น แบบกะทันหัน จึงเอาเสื้อผ้ามาแค่ ชุด กำลังรอให้เขาส่งมาให้ ขณะนี้รอกระเป๋าเสื้อผ้าจากเมืองไทย ผู้บริหารบริษัทถามว่า เธอรู้ตัวแล้วว่าจะมาญี่ปุ่น เหตุใดจึงรีบร้อนขนาดเก็บเสื้อผ้ามาไม่ทัน ข้าพเจ้าก็เฉยแล้วตกใจตื่น

อีก ๒-๓ วันได้รับโทรศัพท์ให้ไปงานเลี้ยงฉลองรางวัลผู้ที่ไปญี่ปุ่น โดยจะมีการประกาศรายชื่อผู้ที่ได้ไปด้วย ข้าพเจ้าก็ไปงานเลี้ยงที่โรงแรมเซ็นทรัล ที่จัดขึ้นในวันเสาร์ประกาศรางวัลเข้มข้นมาก เพราะทางบริษัทได้จำกัดจำนวนคนไปต่างประเทศให้ลดลงกว่าทุกครั้ง จึงเหลือเพียง ๕ คนเท่านั้น ข้าพเจ้ามานั่งฟังการประกาศด้วยใจระทึกผ่านไปแค่ ๒๐ คนก็ยังไม่มียชื่อข้าพเจ้า เพราะตัวเก็งที่ยังไม่ได้ประกาศคืออีกหลายคน ข้าพเจ้าใจไม่ดี

เมื่อประกาศมาถึงคนที่ ๑๔ ก็ยังไม่ใช่ข้าพเจ้า ใจข้าพเจ้าหล่นวูบลง พร้อมคิดว่าหลวงพ่อบุญ (พระ) ทำไมลูกขอไว้ไม่ให้ลูก ลูกอยากไปเที่ยวญี่ปุ่น เพราะขณะนี้ทุกขใจไม่อยากจะอยู่เมืองไทย ลูกทำงานหนักมากทั้ง ๒ ด้าน การไปญี่ปุ่น นั้น เพียงทัศนศึกษาไม่อยากจะอดว่าโก้หรูแต่ประการใด ฝอยฝอยไม่ยอมประกาศชื่อคนที่ ๑๕ ทำให้คนที่รอฟังผลกระวนกระวายใจ สักครู่หนึ่งก็พูดว่าคนที่ ๑๕ เป็นคนที่ผู้บริหารบริษัทแทบจะไม่เคยเห็นตัว พวกเราก็มองไม่เห็นเขา โผล่มาที่บริษัทในช่วงเย็น วิทยุก็ไม่เคยเห็น ไม่รู้มีติดอะไรจึงสามารถทำให้ทีมงานชนะเป้าหมายในครั้งนี้ได้รางวัลไปต่างประเทศบ่อย ๆ แล้วก็ประกาศชื่อข้าพเจ้าเป็นคนสุดท้ายพร้อมกับมีหลายคนหน้าซีดและแทบเป็นลม เพราะไม่มีใครคาดหมายว่าครั้งนี้ข้าพเจ้าจะได้ไปต่างประเทศ

เพราะในขณะที่งานประจำที่ทำอยู่กองท่วมจนเต็มตัวข้าพเจ้ายุ่งมากนอนดิ้นตลอด แต่เหตุใดครั้งนี้จึงได้รับรางวัลไปต่างประเทศอีกได้ นี้ ๒๒-๓ หกของข้าพเจ้าก็รุ่งออกมา ที่สุดแล้วข้าพเจ้าก็สมปรารถนา จึงสอบถามทางบริษัทว่า ทีมงานข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทางฝ่ายบัญชีเล่าว่าสมาชิกที่สังกัดในทีมงานที่ข้าพเจ้าอบรมอยู่นั้น ต่างก็ส่งยอดจำหน่ายที่สูง ๆ ข้าพบริษัทด้วยตนเองจำนวนมากมาย ก่อนการแข่งขันจะสิ้นสุดลงจึงทำให้ยอดแข่งขันข้าพเจ้า พุ่งขึ้นสูงมากจนแซงหน้าคน ไปจำนวนหลายสิบคน ข้าพเจ้าจึงลาพักก่อนไปญี่ปุ่น ๗ วัน เมื่อกลับจากญี่ปุ่น แล้ว ก็กลับมาเดิมข้ความที่บันทึกค้างไว้ว่าจากคำอธิษฐานจิตนั้น สมปรารถนาแล้วบัดนี้ กลับมาจากญี่ปุ่น แล้ว จึงบันทึกไว้เป็นหลัก ๒๕ พุทธศักราช ๒๕๓๐

ความมั่นคงในคำสั่งของครูบาอาจารย์มีผลให้ข้าพเจ้ามั่นใจเป็นที่สุด ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ในความสงบมาตลอดและแน่นอนที่สุดไม่มีใครเห็น เทวดา สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็ต้องเห็น การอธิษฐานของข้าพเจ้าจะกระทำในกรณีสำคัญ ๆ เท่านั้น ส่วนที่เล่ามานั้น เป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งที่ข้าพเจ้าต้องผ่านความลำบากการถูกกระทบกระทั่งมาตลอด แม้บัดนี้จะพ้นพวงหนามแล้ว ก็ระลึกย้อนดูว่าหากไม่มีพระครูบาอาจารย์เป็นที่ยึดเหนี่ยวแล้วสภาพจิตของข้าพเจ้าจะเป็นฉันใด

วันนี้ วันที่ข้าพเจ้าสมปรารถนาในทุกสิ่งที่ต้องการ ได้ตั้งสมบารมีคุณความดีมาตลอดมาเสวยบุญในวันนี้ มีคนจำนวนมากรู้สึกประหลาดใจอัศจรรย์ใจในการต่อสู้ของข้าพเจ้า อัศจรรย์ใจในการเกิดกุศลและอานิสงส์จากผลบุญที่ข้าพเจ้าได้สืบ และขอให้ข้าพเจ้าแนะนำแก่เขา ความจริงแล้วธรรมะนั้น เราทุกคนก็ได้รับฟังกันบ่อย ๆ แต่เราได้นำไปประพฤติปฏิบัติหรือไม่ เราจริงใจแค่ไหน พระท่านเทศน์สอนเราก็ไปฟังฟังแล้วหล่นอยู่ตรงประตูวัด ไม่ได้เอากลับบ้านด้วย เราจะดีไปได้อย่างไรหรือส่วนมากทำดีในระยะแรก ๆ ต่อมาก็ลดหย่อนยานไปเรื่อย ๆ ก็คืนสู่สภาพเดิม คือทำแบบเล่น ๆ ไม่จริงใจ ดังนั้นผลกุศลก็คือได้นิดหน่อย ไม่เป็นสาระอะไร เราก็ได้ตามกรรมที่เราทำไว้นั่นเอง

จากเหตุที่ข้าพเจ้าต้องการพิสูจน์ ทำทานแล้วรวย ก็ยิ่งงอกงามใหญ่โต ใน พ.ศ. ๒๕๓๒

ข้าพเจ้าได้หล่นลงสู่วงการซื้อขายที่ดิน โดยไม่รู้ตัว ไม่รู้เรื่องไม่เข้าใจก็ให้จำเป็นต้องรู้ต้องเข้าใจเพราะเหตุว่ามีเพื่อนได้ไปซื้อที่ดินที่ต่างจังหวัดและถูกโกงทำให้ข้าพเจ้าต้องเข้าไปช่วยเหลือจนกระทั่งจากการที่ไม่เข้าใจกลายเป็นเข้าใจ ข้อมูลต่าง ๆ จึงได้ถูกซึมซาบทีละน้อย ๆ และทำให้ต้องมาซื้อที่ดินขายที่ดินอย่างเหลือเชื่อ และได้กลับกลายเป็นเจ้าของที่ดินจำนวนหลายแปลง ในระยะเวลาเพียง ๒ ปีเท่านั้น จนเพื่อนฝูงตกใจมาก ข้าพเจ้าจึงพิจารณาทบทวนว่าเป็นเพราะเหตุใด แล้วก็เกิดความปิติว่า เราเข้าใจแล้ว เราเห็นแล้ว ทำกรรมใดไว้ก็จะมาเสวยกรรมนี้ นั่นเพราะเหตุว่าปี ๒๕๒๒ ข้าพเจ้ายังผ่อนค้ำบ้านและผ่อนที่ดินอยู่จนทุกข์ใจมากพยายามสร้างกุศลด้วยการซื้อที่ดินถวายวัดและสร้างวิหารทานโอบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ กุฏิกรรมฐาน ชุดสระ ซ้อมแท่งค้ำน้ำให้วัดข้าพเจ้าขยันทำกุศลผ่านไปตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ จวบจนปี ๒๕๓๒ เริ่มเสวยบุญนั้นกินเวลา ๑๒ ปี ทำบุญจนจำชื่อวัดไม่ได้ เพราะเป็นร้อยแห่งโดยเริ่มตั้งแต่ ๑๐ บาท มาบัดนี้เมื่อจะสร้างวิหารทานที่ใด ก็สามารถช่วยเหลือทางวัดได้ครั้งละ ๑๐๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ บาท

ก็ระลึกย้อนไปว่า วันนั้น ในอดีตข้าพเจ้าได้เตรียมเงินใส่ซอง ๆ ละ ๒๐ บาท เพื่อถวายพระอริยเจ้าตามวัดต่าง ๆ พร้อมทั้งรำพึงว่าเรานี้ วาสนาน้อยนัก จะทำบุญกับพระดี ๆ ก็มีเงินแค่นี้เมื่อใดเรามีบุญวาสนาเราจักถวายปัจจัยให้มาก เพราะพระอริยเจ้า พระที่ปฏิบัติดีเป็นโคตรเพชรเม็ดใหญ่ไม่มีใฝ่ฝ้า ไร้รอยตำหนิ เป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่ง สมควรที่เราจะบำรุงท่าน ช่วยเหลือการงานของท่าน พระสงฆ์ไม่มีรายได้ จึงเป็นหน้าที่ของเราต้องหาเงินมาช่วยท่าน ข้าพเจ้าจึงตั้งปณิธานว่าทำมาหากินที่ได้เงินทองมาจะต้องแบ่งเงินนั้นไปบำรุงวัดวาอารามในเขตนั้นๆ และอีกส่วนแบ่งไปให้กับวัดที่ดี ๆ ทั่วประเทศไทย โดยทำการคัดเลือกวัดเองโดยท่านไม่มีส่วนรู้เห็น ท่านรู้เมื่อข้าพเจ้ามาถวายปัจจัยแล้วเพื่อให้สมกับที่ท่านเมตตาห่วงใยมาตลอด พยายามปฏิบัติตามคำสอนของท่านมีการพัฒนาจิตใจสูงขึ้น ตามกาลเวลาที่ผ่านไปพร้อมกับความเจริญทางการค้า เน้นชีวิตการทำงานเจริญรุ่งเรืองมีความเป็นอยู่สุขสบายไม่ทุกข์ยาก เป็นคนดีในสังคม

ตอนที่ ๒

อำนาจของกุศล

อुकุสฺส ทาตา ลภเต ปุณฺณํ
ผู้ให้สิ่งที่เลิศ ย่อมได้รับสิ่งที่เลิศ

ถ้าเราเป็นชาวพุทธจริง ๆ เราขอมเชื่อในคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและจะต้องมีการปฏิบัติตามคำสอนของท่านอย่างจริงจังเพื่อพิสูจน์ว่าสิ่งที่ท่านสอนนั้นจริงหรือไม่ ช่วยให้พ้นทุกข์ได้อย่างไร จึงมีคำถกเถียงกันอยู่เสมอว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หรือทำชั่วได้ดี ทำดีได้ชั่วคนจำนวนมากที่ทำความดีไม่ได้ผลสนอง มักจะหมกมุ่นใจเปรียบเสมือนคนที่ปลูกมะม่วงด้วยเมล็ด ๘ ปี ต้นมะม่วงจึงจะออกลูก คอยมาได้ ๕ ปี ชักหมดกำลังใจ ไปเห็นเพื่อนบ้านปลูกมะม่วง ๓ ปี ออกลูก ก็โกรธว่ามะม่วงของเราไม่ได้เรื่องจึงฟันต้นทั้งหมด เมื่อไปสอบถามก็ได้รับความว่ามะม่วงของเรานั้น ปลูกด้วยเมล็ด ๘ ปีจึงมีลูก เราเองเลือกปลูกด้วยเมล็ด มันจึงใช้เวลานานกว่าปลูกด้วยกิ่งตอนหรือทาบกิ่งแล้วมาเสียใจว่าไม่น่าใจเร็วด่วนได้ เสียขายมากฟันต้นมะม่วงอายุ ๕ ปีทิ้งจนหมด ที่เป็นดังนี้เพราะว่าไม่เข้าใจ เรื่องการทำบุญและระยะเวลาที่บุญออกส่งผลมาให้ เราจะไปกำหนดตามใจที่เราชอบไม่ได้ ก็ทำนองเดียวกับเรื่องมะม่วง ปลูกด้วยเมล็ดก็ ๘ ปี ปลูกด้วยกิ่งตอนหรือทาบกิ่งก็ ๓ ปี ผลกุศลแต่ละชนิดจึงเปรียบเทียบเหมือนพืชพันธุ์ให้ดอกให้ผลตามกาลเวลาของมัน ใครจะบังคับมันไม่ได้

ดังนั้นจึงหน้าที่ของเรา คือคัดค้านไม่พันธุ์ดี ๆ มาปลูก และดูแลไปเรื่อย ๆ เมื่อถึงวาระของมันก็ย่อมจะออกดอกออกผลให้เราชื่นใจ ถ้าเราบารุงดี ๆ หมั่นทำกุศลบ่อย ๆ ต้นไม้ถึงงอกงามออกลูกออกผลมากมาย ลูกโต ๆ น่ากินข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกัน ได้รับการสั่งสอนจากพระอริยเจ้าต่าง ๆ ให้หมั่นทำกุศล ทานศีล ภาวนา มาตลอด รวมทั้งความขยันหมั่นเพียร และอดทนต่อความลำบากทุกชนิด ๒๐ ปีตั้งนั้น สิ่งใดที่เรียกว่า เป็นกุศลชนิดหน้อยก็ทำ พยายามทำอยู่เสมอ ๆ จนกระทั่งเป็นนิสัย ภายใน ๗ วันไม่ได้สร้างกุศลจิต จะเตือนต้องออกไปทำสังฆทาน บริจาคค่าน้ำ ค่าไฟ วด ไปถวายอาหารพระ บริจาคสร้างวิหารทาน เช่น กุฎิ ศาลา โบสถ์วิหาร สถานปฏิบัติธรรม ชื่อที่คืนถวายวัด สร้างโรงเรียน ฯลฯ เหล่านี้ ทำแล้วก็อธิษฐานจิตขอไปนิพพาน เพราะว่าเป็นของสูงต้องขอไว้จนเป็นนิสัยต่อมาขอปัญญาเป็นเลิศ เพราะคนฉลาดมีปัญหา นั้นจะรักษาตัวรอดได้ รักษาทรัพย์ไว้ได้และสั่งสอนคนอื่นได้ และขอทานบารมีเป็นเลิศขอมีบารมีสามารถสอนธรรมแก่คนทั่วไปให้เข้าใจง่าย ๆ และปฏิบัติตามได้และจะคิดจะทำและพูดในเรื่องกุศลอันใด ขอให้สมปรารถนาหมด

ทำบุญมา ๑๐ ปี ได้ทำทานบารมี วัตถุทานเป็นร้อย ๆ วด ทุกครั้งที่ทำกุศลจะส่งกุศลให้บิดามารดา ครูอาจารย์ ผู้มีพระคุณ เจ้านายผู้บังคับบัญชา เทพดาทุกเหล่าชั้น ทุกภพภูมิ เพื่อนฝูงบริวาร ผู้เกี่ยวข้องในกิจการงานทั้งหลาย มนุษย์ทั้งหลาย สรรพสัตว์ทั้งหลาย สัมภเวสีทั้งหลายเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย เทวดาในบ้าน เทวดาที่ทำงาน แผ่กุศลไปหมดทั่ว ๒๒ อย่างบิดามารดามีเชื้อเงิน ดินประเพณีเงินชอบไหว้เจ้า จึงไม่ค่อยเข้าใจ

พุทธศาสนา ก็ใส่บาตรนิดหน่อย ทำผ้าป่ากฐินปีละ ๒-๓ ครั้ง ถือว่าทำบุญแล้วไม่ได้ปฏิบัติธรรมและไม่รู้ถึง อานิสงส์อันประมาณไม่ได้ของ ทาน ศีลภาวนา จึงนึกใจว่าบิดามารดา นั้นไม่เข้าใจจะทำอย่างไรจึงจะให้ ท่านมาสนใจเชื่อถือและเริ่มปฏิบัติ เพราะถ้าพึ่งบิดามารดาไม่ได้ทำงานแล้ว (อายุประมาณเกือบ ๙๐ ปี) แต่ ได้รับเงินทองจากลูก ๆ ส่งมาให้ใช้ทุกเดือน เพราะมีลูกหลายคนจึงได้รับรายได้พอเลี้ยงคนให้สุขสบาย แต่ ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วการที่เราบำรุงบิดามารดาให้กินอิ่มนอนหลับนั้น พี่น้องทุกคนเขาก็ทำกันอยู่แล้ว นั่น คือคุณธรรมที่ดี แต่ถ้าท่านทั้งสองตายไปแล้วโดยไม่มีกุศลจิตตัวจะต้องไปทนทุกข์อยู่ในนรก หรือเกิดใน ภพภูมิชั้นต่ำ เพราะเมื่ออยู่เมืองมนุษย์ไม่เข้าใจการบุญการกุศลเลย

ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเราทำบุญทุกครั้งก็อุทิศกุศลไปให้เหมือนกับส่งของไปให้เขา เขาไม่รู้ไม่ เข้าใจ เขาจะไม่ยอมรับ สมบัตินี้ น้อมกองอยู่หน้าบ้านนั่นเองเมื่อเป็นดังนี้ จึงได้อธิษฐานจิตทุกครั้งที่ทำบุญ หรือระลึกได้ ยามใดจะอธิษฐานว่าด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้กระทำนี้ขอให้บิดามารดามีจิตใจฝักใฝ่ในธรรม หันหน้ามาสนใจเรื่องบุญกุศลให้มาก ๆ จนกระทั่งท่านสามารถเอาตัวรอดไม่ลงอบายภูมิ อธิษฐานมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ เป็นต้นมา แต่ขณะเดียวกันข้าพเจ้าก็คิดว่าหากข้าพเจ้าสามารถแสดงให้บิดามารดาเห็น การเสวยบุญของข้าพเจ้าแล้ว ไซ้ไร ท่านยอมปิติและชื่นชม เมื่อจะสอนจะแนะอย่างใดท่านยอมศรัทธาและ สามารถเข้ามาสู่ร่มเงาแห่งพุทธศาสนาได้เต็มที่ ข้าพเจ้าจึงเพียรทำตนให้เป็นเยี่ยงอย่างว่าทำบุญได้บุญจริง ความชั่วไม่เอาเลย แล้วอธิษฐานจิตของข้าพเจ้าก็เริ่มบังเกิดผล

อำนาจกุศลช่วยบิดา

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปทอดกฐินตักสิลา ๑๐ วัด ที่อำเภอท่าปลา จังหวัด อุตรดิตถ์ ๒ วัน คือวันศุกร์ที่ ๕ พฤศจิกายน เสาร์ที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ ในช่วงบ่ายสี่โมงเย็น ที่กำลัง ทอดกฐินอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้เริ่มอุทิศส่วนกุศลไปให้บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณ ผู้บังคับบัญชา เทพยดา มนุษย์ สรรพสัตว์ทั้งหลายนั้น ข้าพเจ้าจดจำแต่การทำกฐิน โดยไม่รู้ว่ามีเรื่อง ร้ายแรงเกิดขึ้น ประมาณ ๔.๓๐ - ๕.๐๐ น. ตอนเย็น ข้าพเจ้ากำลังทอดกฐินวัดที่ม อำเภอท่าปลาจังหวัด อุตรดิตถ์ก็แผ่กุศลให้บิดามารดาเช่นเดิม ได้รู้สึกตัวว่าอึดอัด หายใจไม่ออกส่าย ๆ เครียดเฟ่งสมาธิมากไป จึงส่งสมาธิแผ่ออกไปใหม่ ขณะเดียวกันนั้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา บิดาข้าพเจ้ากำลังเข้าห้องน้ำ จะอาบน้ำ เกิดปวดศีรษะรุนแรงมาก และกำลังหมดสติจะล้มลงแต่ยังพอรู้ตัว บิดาประคองออกจากห้องน้ำ ได้ สำเร็จ เรียกมารดาให้ช่วย มารดาและสาวใช้จึงมาประคองออกไปจากห้องน้ำ และส่งโรงพยาบาลทันที ปรากฏว่าบิดาเส้นเลือดแตกในสมอง มีอาการใกล้ล้มตาย ขณะถึงโรงพยาบาล ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไป ทอดกฐินวัดที่ ๓ ส่งกุศลมาให้บิดามารดาอีกมารดาเล่าว่า หน้าตา มือ เท้าของพ่อเกร็งกำลังจะเป็นอัมพาต แต่พอเข้าโรงพยาบาล หมอก็ให้เข้าห้อง ไอ.ซี.ยู. ข้าพเจ้ากำลังทอดกฐินอยู่วัดที่ ๕ ได้ส่งกุศลมาให้บิดา มารดาอีก ปรากฏว่าหมอดีใจมาก เพราะคนไข้อยู่เพียงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น หมดความดันที่ขึ้นพรวดพราดแต่แรก ๆ กลับคืนลงมาใกล้เคียงกับคนปกติอย่างรวดเร็ว เพียงครึ่งชั่วโมงก็ออกจากห้อง ไอ.ซี.ยู. และนอนหลับ

นั่นคือกฐินวัดที่๕ และกฐินวัดที่๖ ก็ได้ทอดกฐินเวลากลางคืน ๒ ทุ่มเศษ ช่วงต่อมาบิดาได้นอนหลับสนิทตลอดคืน พ้นภัยไปได้เวลานั้น ข้าพเจ้ารู้แต่ว่าวัดแรก ๆ นั้น ข้าพเจ้าปวดหัวเกรียวเพราะพลังสมาธิส่งผลให้พ่อมันสะท่อนกลับ ก็ส่งไปใหม่รู้สึกเหนื่อยมาก หายใจไม่ออกแต่พอเย็น ๆ ค่ำ ๆ การส่งสมาธิไปรู้สึกสบายขึ้น ความดันของพ่อลดลงและพ่อกออกจากไอ.ซี.ยู. แล้ว ข้าพเจ้ามาสอบถามเวลาต่าง ๆ จากมารดาแต่ละชั่วโมง เวลาไหนบิดาเป็นอย่างไร จึงตกใจว่าคนหนึ่งอยู่ตรดิษฐ์ทำบุญทอดกฐิน อีกคนอยู่หาดใหญ่ไกลกันมากแต่ช่วยทันได้พอดีรอดตายอัศจรรย์ก็เพราะอาศัยบุญที่ข้าพเจ้าอุทิศให้บิดามารดา มา ๑๐ ปี นับจำนวนไม่ถ้วนไม่อาจนับได้ กฐิน๒๐ วัดนี้ ทอดเป็นส่วนตัวออกเงินทองเป็นแสนด้วยความเต็มใจ ทั้ง ๆ ที่เวลานั้นยังไม่มีเงินแสนในชัย ก็ด้วยจิตบริสุทธิ์ ยากทอดกฐินมาก สรรพมากข้าพเจ้าจึงได้แรงบุญมหาศาลที่ส่งไปช่วยบิดาทันกาลพอดีอย่างอัศจรรย์หากข้าพเจ้าทำกุศลช้ากว่านี้ ก็อาจจะยุ่งยากไม่สามารถทำนายได้ว่าจะเกิดอะไรแก่บิดา

เช้าวันรุ่งขึ้นบิดาตื่นขึ้น มาอาการดีขึ้นมาก ได้สั่งให้มารดาโทรศัพท์ถึงข้าพเจ้ามารดาเล่าว่าได้โทรมาหลายครั้งแต่ไม่มีคนรับสาย จึงบอกบิดาว่าสงสัยแมวไปทำบุญแน่ ๆ เพราะเขาบอกว่าจะไปบวชพรหมณ์ บิดาซึ่งนอนป่วยรู้สึกดีใจมากและมีกำลังใจสูงขึ้นเพราะรู้ว่าลูกสาวไปปฏิบัติธรรม ต้องส่งกุศลมารักษาไข้ของตนให้หายแน่ ๆ จึงกินข้าว ต้มยา กินยา และนอนพักผ่อน

ส่วนข้าพเจ้านั้นคืนเช้าก็เริ่มทอดกฐินวัดที่๗ และส่งกุศลมาให้บิดามารดาอีกเช่นเคย จนกระทั่งบ่ายโมงก็ทอดกฐินครบ ๑๐ วัด (รวม ๒ วัน) จึงเดินทางกลับกรุงเทพฯ ถึงกรุงเทพฯ ประมาณเที่ยงคืน

เมื่อมาถึงบ้าน ข้าพเจ้าเห็นกระดาดขาว ๆ เสียบตรงหัว จึงหยิบมาอ่านก็ตกตะลึง ตัวแข็ง เพราะข้อความมีว่า “พ่อป่วยหนัก เส้นเลือดแตกในสมอง ขณะนี้อยู่โรงพยาบาล รู้สึกหัวใจแทบหยุดเต้น ชั่วครู่เท่านั้นสติคืนมาข้าพเจ้าก็ระลึกว่าไปทำบุญทอดกฐินมา ๒๐ วัด เหนื่อยแทบตายกุศลมากอย่างนี้ ได้อุทิศให้บิดาด้วยแล้วไหนเราไปทำบุญมาหยก ๆ เจอเรื่องร้าย ๆ อันนี้ขณะนั้นข้าพเจ้าจึงกำหนดจิต และรู้สึกว่าการทอดกฐินครั้งนี้ เป็นปัจจัยให้พ่อหายป่วยโดยเร็วคืนสู่สภาพปกติเหมือนคนธรรมดาด้วย แล้วข้าพเจ้าก็ปล่อยวางแทนที่จะตกใจโวยวายกลับเฉย ๆ เผอิญเพื่อนที่เฝ้าบ้านข้าพเจ้าเขาไม่คิดว่าจะกลับมาวันเสาร์จึงปิดประตูบ้านและเอากุญแจไป ข้าพเจ้าจึงเข้าบ้านไม่ได้ข้าพเจ้าจึงต้องไปนอนบ้านพี่จิตรา เศษเสนา ซึ่งเดินทางไปทำบุญด้วยกัน ก่อนเข้านอนจึงไหว้พระสวดมนต์แผ่เมตตาไปทั่วเทวคามมนุษย์สรรพสัตว์และส่งกุศลไปให้บิดาโดยเจาะจง

วิญญานมารับกุศล

บ้านพีจิตราเป็นเรือนไทยโบราณ สร้างด้วยไม้สักอายุประมาณ๑๐๐ ปี มีภาพบรรพบุรุษอยู่ในห้องนอนจำนวนหลายภาพ แรก ๆ ข้าพเจ้ามองแล้วหวาดเสียวแต่ไม่ได้คิดอะไร ไม่เคยชินกับบ้านเรือนไทยอย่างนี้ ห้องนอนติดแอร์ซึ่งปิดหน้าต่างหมด นอนอยู่ในความมืดมองไม่เห็นอะไรเลย ข้าพเจ้าเข้านอนก่อนก่อนนอนก็ไหว้พระสวดมนต์และข้าพเจ้านิยมอุทิศกุศลถวาย ๆ ให้เจ้าที่เจ้าทาง เทวดาทิ้งหลาย ครั้งนี้ข้าพเจ้าเอ่ยว่า “แมวไปทำบุญทอดกฐินตกค้าง ๑๐ วัด ที่อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์กับพีจิตรา แยกบุญมามากมายเพิ่งกลับมาบ้าน จึงขอส่งบุญนี้ให้แก่คนในตระกูลเศษเสนาทั้งหมด บรรพบุรุษทั้งหลายของพีจิตราญาติพี่น้องที่ยังอยู่ก็ดี ล่วงลับไปแล้วก็ดี เมื่อทราบความนี้แล้วจงอนุโมทนาโดยทั่วกันแล้วขอให้ท่านทั้งหลายผู้ล่วงลับไปแล้ว จงไปสู่ภพภูมิที่เจริญยิ่งขึ้น” แล้วถึงวงหลับไป

ได้ยินเสียงพีจิตราเข้ามาในห้องนอนแต่ความง่วงก็ไม่สนใจ นอนหลับไปประมาณครึ่งชั่วโมงก็สะดุ้งตื่น ด้วยว่ามีเสียงคนคุยกันประมาณ๓-๔ คน ตรงหัวนอนข้าพเจ้า ๆ ฟังแล้วก็คิดว่าเหมนอนยังไม่อิมก็เข้าแล้ว คนแถวนี้ตื่นเพื่อจริงและชวนไปตลาดกัน จึงคุยจ้อกแจ้กจึงทำให้ข้าพเจ้านอนไม่หลับ เพราะเขาไม่เลิกคุยกัน ฟังไม่ออกว่าคุยกันเรื่องอะไร ข้าพเจ้าจึงนอนหลับตาในความมืดพร้อมกับคิดว่าเหมทำอะไรมายืนคุยตรงถนนด้านหัวนอนเราพอดี เลยนึกต่อไปว่า ชั่วนี้ล่างของบ้านไม่เป็นถนน เป็นที่วางโง่งน ร้างรายเต็มไปหมดเกือบ ๑๐ โย และไม่มีถนน ถัดไปบ้านข้าง ๆ นั้นก็มีคนเพียง๒-๓ คน เอ๊ะแล้ว คน๓-๔ คน เขามายืนคุยกันตรงโง่งน ก็ไม่ได้ได้พิจารณาต่อมาตำแหน่งห้องนอนอยู่ด้านหลังของบ้านซึ่งมีรั้วติดกันหมด ก็ไม่มีทางเดินอะไรแล้ว ขณะนี้ข้าพเจ้านอนในห้องแอร์จะไปได้ยินเสียงข้างนอกได้อย่างไร เวลาสี่โมง ข้าพเจ้าจำได้ว่าเพิ่งหลับเท่านั้น

ก็ตกใจเมื่อนึกได้ว่าเสียงคุยกันไม่เลิกขณะนี้ คือเสียงบรรพบุรุษเจ้าที่เจ้าทางบ้านพีจิตราคุยกันนั่นเอง เพราะนี้ เสียงที่คุยกัน ตื่นตื่นจี้วจ้าวมก มีนี้ เสียงดีใจชกถามกัน วุ่นวาย แต่ฟังไม่ออก ก็เพิ่งนึกได้ว่าบรรพบุรุษพีจิตราเป็นคนมอญ เราจึงฟังไม่ออก นึกถึงตอนนี้ ขนลุกใหญ่เกิดกลัวขึ้นมาแต่ก็สงบใจได้ว่าเรากุศลให้มากมาอย่างนี้ เขาจึงออกมาแสดงตัวตื่นตื่นกันใหญ่และคงถามว่าใครนะมานอนในบ้านเรา ไปทำบุญมากและแจกบุญให้พวกเราเยอะ ข้าพเจ้าจึงสวดมนต์ อิติปิโส ภาชะวา บอกว่าอุทิศกุศลให้มากแล้ว ก็ขอให้คุยกันเงียบ ๆ เพราะเหนื่อยมาก อยากนอนหลับอย่ารบกวนนะ แม่เมตตายังไม่ทันจบก็ผลอยหลับไป ตื่นเช้ามาก็สวดมนต์แก่กุศลให้บิดาอีกเดินมองรอบห้องนอนเห็นรูปบรรพบุรุษแว่นเต็มหัวนอนไปหมด และได้ไปสำรวจชั้นล่าง ไม่มีถนนมีแต่โง่งน วางเรียงเต็มไปหมด จึงถามพีจิตราว่าคนแถวนี้ตื่นเช้ามากไปตลาด ดี ๔-๕ คุยกันเสียงดังลั่น พีจิตราบอกว่าเป็นใครกัน แถวนี้ไม่ค่อยมีคนตื่นเช้ามืดมีใครไปตลาดไปทำอะไรกัน ข้าพเจ้าหัวเราะเล่าให้ฟังพีจิตราจึงบอกว่าบรรพบุรุษเคยมาแสดงตัวในบ้านมีคนเห็นเพราะรักพีจิตรา มาก มาหาหลาน ตอนพีจิตราเด็ก ๆ บรรพบุรุษเคยมานั่งดูพีจิตรา มีคนเห็นเขาก็กลัวกัน อำนาจแห่งกุศลเป็นสิ่งที่พลังสูงส่งมาก สามารถส่งข้ามจังหวัดจากภาคเหนืออุตรดิตถ์ สู่อำเภอท่าปลาใหญ่ อย่างมหัศจรรย์ และสามารถส่งให้คนละภพภูมิได้ด้วย

เมื่อทำธุระอาบน้ํากินข้าวเช้าแล้วจึงขอลกลับบ้านที่บางกะปิ โทรศัพทถึงมารดาถามอาการบิดาปรากฏว่าน้ําสีขมมารดาเรียบเฉยไม่ตกใจ เพราะวันนี้บิดาไม่เป็นอะไรมากินข้าวปลาได้ดี และถามหาแต่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้โอกาสสอนธรรมะบอกว่าขอให้ทำใจให้สบาย ข้าพเจ้าทำบุญมากมาย ๑๐ วัตถุประสงค์ให้พ่อ-แม่ตลอด พ่อจะหายป่วยเร็ว ๆ นี้ ระหว่างที่ข้าพเจ้ายังเดินทางยังไม่ถึงหาดใหญ่พ่อจงได้นอนสวดมนต์ระลึกถึงหลวงพ่อดาว หลวงพ่อจง หลวงพ่อปานตลอดเวลา ให้ทำแค่นี้วันหนึ่ง ๆ ให้ระลึกถึงพระ ๓ องค์ให้มาก ๆ ข้าพเจ้าสอนให้ทำสังฆานุสติเพราะพ่อนับถือหลวงปู่ที่ ๓ องค์มาก ตั้งแล้วข้าพเจ้าก็เตรียมไปซื้อตั๋วเครื่องบินจัดของเดินทาง

เมื่อมาถึงหาดใหญ่ ข้าพเจ้ารีบไปเยี่ยมบิดา บิดานอนหลับอยู่ถูกปลุกให้ตื่น พอเห็นข้าพเจ้าก็ยิ้มแย้ม ต่อมาก็ร้องไห้ที่ได้เห็นข้าพเจ้ามา เพราะมารดาเล่าให้ฟังว่าลูกสาวไปทอดกฐินมา ๑๐ วัตถุประสงค์พ่อกำลังป่วยพอดี ถ้าช้ากว่านี้ พ่ออาจเป็นอัมพาต บิดาจึงดีใจมากและรอคอยการมาของข้าพเจ้าโดยใจจดจ่อ นั่นคือบุญที่ทุกคนรอบ ๆ ข้างเคียงพ่อได้เห็น

กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็ระลึกว่าบิดาแม้สร้างกุศลมากก็ไม่มากพอที่จะนำมาใช้งานในครั้งนี้ได้แนะนำว่าที่พ่อเจ็บป่วยขนาดนี้ก็เพราะกรรมที่ทำไว้มันตามมามีขอให้พ่อทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรไปเสีย หากเขาโหสิกรรมก็จะหายเร็ว ถ้าฟังเราจะคอยแต่ลูกทำบุญให้ได้อย่างไรต้องทำเองมันจะได้บุญมากกว่า พ่อก็เข้าใจ เพราะขณะนี้เชื่อแล้วว่าที่นอนจับแค่นี้ไม่ถึงกับอัมพาตและเสียชีวิตก็เพราะบุญยังหนุนอยู่ หากบุญที่ใช้ไปเรื่อย ๆ ไม่สร้างเพิ่มมันหมดก็หมดบุญ คือตายไปทันที ข้าพเจ้าจึงได้จัดสังฆทานให้ ๑ ชุด ประกอบด้วยพระพุทธรูป ผ้าไตรจีวรครบชุด อาหารแห้ง เช่น ข้าวสาร น้ํายาลา นมสด โอวัลติน น้ําดาลทราย ใบชาจีน ขิงผง ของใช้ กระจกยาพิษ ยาพิษ แป้ง แปรงสีฟัน ยาสีฟัน น้ํายาล้างจาน สก็อตไบรท์ น้ํายาล้างห้องน้ํ่า แปรงขัดห้องน้ํ่า ยาหม่อง ยาแก้ท้องเสียแก้หวัด ดอกไม้ รูปเทียน และเงินใส่ซอง เมื่อจัดมาแล้วก็นำผ้าไตร พระพุทธรูปดอกไม้ รูปเทียนให้บิดาประกอบไว้ ส่วนของต่าง ๆ วางไว้บนโต๊ะข้างเตียงแล้วทำพิธีถวายสังฆทาน โดยเริ่มสวดนะโมก่อน ๓ จบ แล้วก็กล่าวถวายสังฆทาน

ในครั้งนี้ข้าพเจ้าได้พูดนำและให้บิดาพูดตามความสำคัญในการอุทิศกุศลที่พ่อได้อุทิศให้บิดามารดา เทวดาทั้งหลาย สรรพสัตว์แล้วก็ให้กล่าวว่าข้าพเจ้าขออุทิศกุศลในการถวายสังฆทานนี้ แต่เจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าเคยกระทำต่อท่าน ให้เจ็บปวดทุกข์ทรมานใด ๆ ก็ตาม ซึ่งข้าพเจ้าระลึกได้ก็ดี ระลึกไม่ได้ก็ดี เจตนาที่ดีตาม ไม่เจตนาที่ดีตาม ขอท่านจงอโหสิกรรม กรรมที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน เมื่อท่านอโหสิกรรมแล้ว จงอนุโมทนาในสังฆทานนี้ด้วย อนึ่งกรรมใดที่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายกระทำแก่ข้าพเจ้า ให้เจ็บป่วยในครั้งนี้ ก็จะเจตนาที่ดี ไม่เจตนาที่ดี ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมนั้นต่อท่าน ไม่ติดใจเอาความเช่นกัน และขอให้ท่านจงอนุโมทนาในการถวายสังฆทานครั้งนี้ด้วย เมื่ออนุโมทนาแล้ว ขอท่านจงเจริญในภพภูมิที่สูงขึ้น

ปรากฏว่าบิดามีสมาธิ มีปีติมาก ข้าพเจ้าจึงนำสังฆทานทั้งชุดซึ่งบิดาได้กระทำพิธีบนเตียงโรงพยาบาลหาดใหญ่ ไปถวายแต่ท่านอ้ํ่า วัดเกาะเสือ อำเภหาดใหญ่ ท่านเป็นพระปฏิบัติซึ่งเคร่งครัด สมณะ และท่านก็ได้รับสังฆทานและให้พร ความตอนหนึ่งท่านให้ข้าพเจ้าพูดตามด้วยกุศลนี้ขอให้นายทวิ

ยื่นตระกูล ซึ่งป่วยเป็นเส้นเลือดแตกในสมองที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ ขณะนี้จึงหายจากอาการป่วยโดยเร็ว และเมื่อท่านให้พร ข้าพเจ้าก็อุทิศกุศลให้บิดาเหตุที่ข้าพเจ้าสามารถทำพิธีสังฆทานที่โรงพยาบาล เพราะท่านอ่า แห่งวัดเกาะเสื่อสอนข้าพเจ้าให้ทำพิธีที่เต็ม เสร็จแล้วนำมาถวายท่านก็ได้ ไม่จำเป็นต้องให้ท่านไปที่โรงพยาบาล ข้าพเจ้าก็เข้าใจในบัดนี้ว่าทุกอย่างอยู่ที่ใจสำคัญมาก เมื่อข้าพเจ้าทอดกฐิน๑๐ วัด ที่อุตรดิตถ์ ยังส่งมาให้บิดาที่หาดใหญ่ได้เช่นกัน ข้าพเจ้าดูแลบิดาอี๒ วัน ก็กลับกรุงเทพฯ

เมื่อกลับกรุงเทพฯแล้ว ก็ถือโอกาสสอนธรรมะบิดา โดยส่งหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่ोजรัญไปให้อ่าน เพราะบิดาชอบอ่านหนังสือ อาศัยที่มีเชื้อจีน บิดานับถือเจ้าแม่กวนอิมจึงได้ถามข้าพเจ้าว่าทำสมาธิอย่างไร ข้าพเจ้าก็บอกว่าให้สวดมนต์หรือนึกถึงพระที่เรานับถือบ่อย ๆ เช่นหลวงพ่อทวด หลวงพ่อจง หลวงพ่อปาน จากนั้นคอยโทรศัพท์ทางไกลไปตรวจดูว่าบิดาทำอะไรไปถึงไหนบิดาไปได้บทสวดมนต์เจ้าแม่กวนอิม จึงสวดมนต์วันละ๑ ชั่วโมง บิดาเล่าว่าหลังจากที่เวลาผ่านไปอีกหลายเดือน ก็เริ่มเข้าใจธรรมะมากขึ้น ได้สวดมนต์เพิ่มอีกเป็นรอบกลางวัน๒ ชั่วโมง รอบเย็น๑ ชั่วโมง การสวดนั้นสวดกลับไปกลับมาจนครบ๑ ชั่วโมง จิตก็สงบเป็นสมาธิไปโดยอัตโนมัติและภายหลังบิดาเล่าว่าได้ดูทีวีทุกวัน พดูหัตถ์ รายการแผ่นดินธรรม เห็นหลวงพ่ोजรัญออกรายการธรรมะก็ตื่นตื่น เพราะได้อ่านประวัติของท่านกฎแห่งกรรม มีความเลื่อมใสมาก

เป็นเวลานับ ๑๐ ปีจากวันที่ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตให้บิดาใส่ใจในธรรมะมากขึ้น นับบัดนี้ก็เริ่มเห็นผล การที่เราจะพูดสอนให้ใครลุกขึ้นมาสวดมนต์ไหว้พระทำกุศลมากทุกวัน ๆ นี้ไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะจะต้องประกอบด้วยศรัทธาก่อน บิดาเห็นผลของกุศลที่รอดตายจากเส้นเลือดแตกในสมอง เห็นที่ข้าพเจ้าสวดยบุญจากทานบารมี จากไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเริ่มมีที่ดินมีเงินเป็นล้านภายใน ๒ ปี บิดาก็ตื่นตื่นดีใจและได้พิจารณากุศลที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังตลอดและปีติในข้าพเจ้ามาก

บัดนี้ บิดาได้รับการตรวจเช็คร่างกายจากโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ(เมษายน ๒๕๓๔) เส้นเลือดที่เคยปรแตกนั้น ได้หายเข้าสู่สภาพเดิมและมีจุดดำในเส้นเลือดอีกเล็กน้อย เมื่อออกกำลังกายบ่อย ๆ ก็จะปกติ สรุปแล้วบิดาพ้นจากการอันตราย สามารถกินได้นอนหลับ ภารกิจประจำวันให้อ่านหนังสือธรรมะ สวดมนต์วันละ๒ ชั่วโมง ทำบุญทำทานยกระดับจิตขึ้นสูงกว่าเดิมมากและไม่มีใครรู้ว่าข้าพเจ้านั้นได้ต่อรองชีวิตของบิดาไว้ดังนี้เมื่อครั้งที่รู้ว่าบิดาเส้นเลือดในสมองแตกข้าพเจ้าตื่นเช้าไหว้พระสวดมนต์ในห้องนอนที่จิตรา ได้อธิษฐานหน้าพระว่าขออายุบิดาไว้ ๑๐ ปี ใน ๑๐ ปีจะสอนธรรมะบิดาให้เข้าใจในการทำทาน รักษาศีล ภาวนา คือให้มีชีวิตเพื่อบุญกุศลแท้ ๆ ตลอด ๑๐ ปี แต่ข้าพเจ้าบอกบิดาเพียงว่า พ่อจะอายุยืนอีก ๑๐ ปี แต่ ๑๐ ปีของการอยู่ทำบุญทำกุศล ไม่ใช่ให้อยู่กินนอนไปวันหนึ่ง ๆ และบอกว่าพ่อจะอายุยืนมากกว่า ๑๐ ปีก็ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติของพ่อหรือ๑๐ ปีนี้ ทำดีอายุจะยืนยาวไปอีก บิดาก็เข้าใจและข้าพเจ้าก็หวังว่าเมื่อบิดาปฏิบัติดีตลอด ท่านจะยกจิตขึ้นที่สูงไปเรื่อย ๆ และจะหมายได้ว่าจะมีที่ไปอันดีเป็นเมืองสวรรค์ไม่ต้องลงอบายภูมิ

แต่ละครั้ง โทรศัพท์ถึงพ่อจะคุยนานกว่าครึ่งชั่วโมงถ้าโทรศัพท์ทางไกลครั้งละหลายร้อยบาท เป็นพันบาท แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพื่อน ๆ ถามว่าทำไมไม่โทรกลางคืน ราคาถูกดี ข้าพเจ้าบอกว่าเมื่อใด ข้าพเจ้าระลึกได้ว่าต้องคอยสอบถามคู่อการบิดา อยากสอนธรรมะการปฏิบัติมันจะทำทันทีในปัจจุบันจะไม่รอไปกลางคืน และแม้ว่าค่าโทรศัพท์จะแพงแต่การให้ธรรมะนั้นคุ้มค่า จึงไม่สนใจเงินทองอยากสอนธรรมะก็สอนแต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้องไปคอย ไม่มีกาลเวลา

ตอนที่ ๓

กุศลช่วยชีวิตมารดา

สกุทวา ฆมฺมรตฺนํ โอสถํ อุตฺตมํ วรํ ปรีพาทุปสมนํ ฆมฺมเตเชน โสสุตฺตินา
นสฺสทุปทุททา สพฺเพ พุกฺขา วุปสมนฺตุ เต ภยา วุปสมนฺตุ เต โรคา วุปสมนฺตุ เต

เพราะทำความเคารพพระธรรมรัตนะ ซึ่งเป็นดังโอสถอันอุดมประเสริฐ สำหรับระงับความ
กระวนกระวาย ขอสรรพอุปัทวทั้งหลายจงพินาศไป ขอทุกข์-โรค-ภัยของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ ด้วยเดช
แห่งพระธรรมรัตนะนั้น หลังจากการทอดกฐินในปี ๒๕๓๒ ผ่านไปปี ๒๕๓๓ ข้าพเจ้าก็ได้จัดทอดกฐินอีก
แต่ครั้งนี้เป็นการจัดทอดกฐินถวายพระอริยเจ้าต่าง ๆ จำนวน ๑๐ วัด ได้แก่ หลวงปู่' บุคดา หลวงปู่' สิม
หลวงปู่' ศรีจันทร์ หลวงพ่อพุทธ หลวงปู่' สาม หลวงปู่' หลวงปู่' วย ฯลฯ และได้เดินทางติดตามหลวงปู่' หลอด
ไปทอดกฐินและทอดผ้าป่ารวม ๑๐ วัดที่จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดเพชรบูรณ์ ๖ วัน ในระหว่างที่
เดินทางไปทอดกฐินกับหลวงปู่' หลอดนั้น ได้บริจาคทาน รักษาศีลและทำสมาธิตลอด

ข้าพเจ้าได้รับการอบรมจากหลวงปู่' หลอดในเรื่องปัญญาท่านสอนให้นั่งสมาธิ พุทโธ และ
สอนเรียนอุเบกขา เมื่อข้าพเจ้าเห็นเขาฉายหนังเสียงดังในวัดด้วย ญาติโยมไปเช่าหนังมาฉายในวันทอดกฐิน
ข้าพเจ้านอนไม่หลับ จึงฟ้องหลวงปู่' หลอด แต่ท่านกลับอารมณ์ดีบอกว่าไม่เป็นไร สนุกดีไม่มีอะไร
ข้าพเจ้าตกใจที่ท่านพูดเช่นนั้น นิ่งได้สติ ท่านสอนว่าใครเขาจะทำอะไรเรื่องของเขา เราไม่เอาจิตไปข้องไป
เกี่ยวเราก็ไม่วุ่น ถ้าเอาจิตเราไปวุ่นกับเขา เราจะมีโทษอะไรวุ่นวายใจท่านไม่ได้พูดอะไรมา แต่ข้าพเจ้าก็แปล
ความออกทันที จึงรู้ว่าบางครั้งเราก็ตามไม่ทันในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในระหว่างกฐินนั้น หลวงปู่' ได้นำคณะ
ข้าพเจ้าขึ้นไปบนเขาค้อ

ท่านได้นำรายชื่อทหารที่เสียชีวิตและต่อมาเมื่อแะวัดป่าไชยชุมพลข้าพเจ้าได้ลวดยเครื่อง
ผ้าป่า หลวงปู่' ได้เข้าทำพิธี ชักผ้าบังสุกุลเพื่ออุทิศกุศลให้วิญญาณบนเขาค้อด้วยประการหนึ่ง หลวงปู่' หลอด
ท่านสอนเรื่องความสะอาดไว้มาก เช่นเดียวกับหลวงพ่อกิจธรรม คือเมื่อเดินทางไปแะพักที่ศาลาข้างทาง อกุ
เรือ จ.เลย ท่านได้สั่งให้ข้าพเจ้านำไม้กวาดออกกวาดที่บริเวณศาลาทั้งหมดข้าพเจ้าและเพื่อนจึงจัดการเก็บ
กวาดขยะใบไม้ เปลือกผลไม้ เศษกระดาษต่าง ๆ และเศษเศษขยะทิ้ง กินเวลาครึ่งชั่วโมงหลวงปู่' จึงสั่งให้
ออกเดินทางพร้อมกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “แม่แมวเทวดาเขาฝากขอบใจมา ช่วยกวาดบ้านเขาจนสะอาดเขาว่า
คนชอบทำสกปรก ไปไหนก็ทิ้งขยะ” ยังความตกตะลึงแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ตลอด ๔ วันนั้น

ข้าพเจ้ารู้เห็นความอัศจรรย์ที่ปรากฏออกมาหลายอย่างจากหลวงปู่' เป็นเรื่องเหลือเชื่อแต่ข้าพเจ้าก็เข้าใจคิดว่า
หลวงปู่' ท่านมีวาระจิตสูงมากและมีเมตตาต่อข้าพเจ้าและคณะอย่างสูงมาก ในเวลานั้นหลวงปู่' มักกล่าวว่า
“แม่แมวมีบุญนะ ทำบุญมากครั้งนี้แบกบุญกลับไปมาก” ข้าพเจ้าได้ยืนทุกวัน แต่ก็ไม่ได้เข้าใจในความหมาย
นั้น จึงพิจารณาว่า เป็นเพราะว่า ๑๐ วัดที่ข้าพเจ้าไปทอดกฐินและผ้าป่านั้น ข้าพเจ้าไม่รู้ชื่อไม่ได้สนใจว่า
เจ้าอาวาสเป็นใคร มีหน้าที่จัดสิ่งของปัจจัยตามหลวงปู่' ไปด้วยใจศรัทธาจึงเป็นกุศลมาก เพราะไม่ได้คิดยึ
อะไร สืบเนื่องแต่วัดทั้งหมดนั้น พระท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบข้าพเจ้าจึงคิดว่าอย่างไรเสีย ข้าพเจ้าก็ได้บุญ

มากอยู่แล้ว เมื่อทอดกฐินเสร็จตามกำหนดแล้ว ข้าพเจ้าก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ รุ่งขึ้นก็พักผ่อนกะว่าจะไม่ไปไหนเพราะเหนื่อยจากการเดินทางมา ๔ วัน แต่แล้วข้าพเจ้าก็ต้องตกใจเป็นที่สุด เมื่อได้รับโทรศัพท์ทางไกลจากหาดใหญ่ น้องชายโทรมาว่า มารดาป่วยหนัก ขณะนี้นอนให้น้ำเกลือที่โรงพยาบาลข้าพเจ้ารู้สึกตัวชา อะไรกันนี้ กลับจากทอดกฐินปี๒๕๓๒ บิดाप่วยหนักเส้นเลือดแตกในสมอง ปี๒๕๓๓ กลับจากทอดกฐินยังไม่ทันพักก็มีข่าวมารดาป่วยหนักอีกแล้วแต่ความที่ข้าพเจ้ารู้ว่าตนเองได้สร้างกุศลมาตลอด ในช่วงกฐินนั้นและที่หลวงปู่ หลอดคกล่าวว่าแม่แมวมียุญมาก แยกบุญกลับไปมาก จึงเข้าใจในบัดดลว่าบุญที่ข้าพเจ้าได้กระทำไว้แล้วนั้นเองจะต้องนำมาช่วยชีวิตมารดาซึ่งป่วยหนักขณะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่วิตกทุกข์ร้อนมาก จิตใจกลับสงบเฉย ๆ ได้โทรศัพท์ทางไกลไปสอบถามอาการป่วยของมารดาและซักถามจากบิดาว่า

ช่วงเวลา ๑ เดือนที่ผ่านมา มารดาไปไหน ไปทำอะไร ได้ความว่า มารดาไปสร้างกุศลตลอดได้ทอดกฐิน ๒-๓ วัดที่หาดใหญ่ ส่งเงินมาร่วมทอดกฐินกับข้าพเจ้า ๒ วัด ไปงานฝังลูกนิมิต ใสบัตร ข้าพเจ้าซักถามต่อไปจึงได้ความว่าประมาณ ๑ เดือนที่ผ่านมา บิดาและมารดาเกิดการทะเลาะกัน เนื่องจากบิดาได้ขอเบิกเงินค่ายาเพื่อนำไปจ่ายให้หมอนวดแขนขาซึ่งยังมีการชั่งเป็นผลจากการที่เส้นเลือดแตกในสมอง เมื่อปี ๒๕๓๒ โดยเป็นวันที่พี่สาวส่งมาจากอเมริกา ๑๐,๔๐๐ บาท จ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาลของบิดา บิดาจึงเก็บเงินไว้ในธนาคาร ต่อมามารดาได้นำเงินนั้นมารวมในบัญชีธนาคารของตนและนำไปใช้จ่ายเป็นค่าอาหารและอื่น ๆ จนหมด เมื่อบิดาทวงเงินจำนวนนี้ จึงเกิดการโต้เถียงกันใหญ่ บิดาอุกเทโทษจึงกล่าวว่า **นำเงินคนเจ็บไปใช้จ่าย ให้ป่วยแล้วจะรู้สึกว่าเป็นอย่างไรจากนั้น ๒ สัปดาห์ มารดาเริ่มกินอาหารไม่ลงนอนไม่หลับ ชุบผอม และประมาณ ๔-๕ วันที่ผ่านมาก็อะไรแล้วอาเจียนหมด** บิดาจึงสงสัยว่าจะเป็นเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็เข้าใจทันทีว่าเกี่ยวข้องกับเงินที่เจ้าของเขาไม่อนุญาตแต่นำไปใช้ เขาทวงคืนพร้อมทั้งว่าอย่างรุนแรงย่อมมีผลแน่นอน

ประการหนึ่งนั้น มารดาของข้าพเจ้ายังขาดความเข้าใจในเรื่องการบุญการทำทาน รักษาศีลภาวนา คิดว่าการทำบุญไม่ควรทำมากเพราะควรจะต้องเก็บเงินไว้มาก ๆ จะดีกว่าเมื่อได้ยินได้ฟังมาว่าข้าพเจ้าทำบุญทอดกฐินเป็นแสนให้รู้สึกเสียขายเงินเป็นอันมาก ก็วิตกทุกข์ร้อนว่าข้าพเจ้าจะหมดตัว ยังตั้งตัวไม่ได้ทำไมจะมาทำมั่วเทการทำบุญขนาดนี้ มารดาจึงต่อว่าข้าพเจ้าและไม่เห็นชอบในการทำบุญมาก ชุบผอมมา ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าธรรมดาคนทั่วไปเขาอยาก รวยแต่เขาไม่นิยมทำบุญเขาจะรวยไม่ได้ **เพราะหลักการของบุญกุศลคือยิ่งทำทาน ยิ่งรวย** คนจนเพราะตระหนี่ไม่ค่อยทำทานหรือทำนิดเดียว แต่ขอบุญเกิดมาก ๆ เรียกว่า ค้ากำไรเกินควร แต่เนื่องจากข้าพเจ้ามีเวลาน้อยงานการมีมากมายจึงไม่ได้เล่าละเอียดว่าขณะนี้ข้าพเจ้าได้เสวยผลของทานกุศลแล้ว แต่มารดาก็ยังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าไม่บอกดีกว่าเพราะ ถ้ามารดามาขัดขวางการทำทานของข้าพเจ้าจะเกิดบาปกรรมจากนั้น ก็ส่งเงินไปให้บิดามารดาใช้จ่ายเสมอมา แล้วค่อย ๆ สอนธรรมะให้ทีละน้อยว่า ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังเสวยผลจากทานบารมีประการใดบ้าง มารดาก็เงียบไปตั้งนี้ การที่มารดาล้มป่วยแล้วไม่สามารถกินอะไรได้ กินอะไรอาเจียนหมดนั้น ข้าพเจ้าระลึกว่า

๑. เป็นเพราะมารดานำเงินบิดาซึ่งจ่ายเป็นค่ายามาใช้จ่ายเป็นค่าอาหารอื่น ๆ ซึ่งบิดาไม่ยินยอม และพี่สาวก็ระบุว่าเงินค่ายา ค่ารักษาพยาบาลเท่านั้น แต่มารดาเห็นว่าไม่สำคัญ ถือว่าหยิบมาใช้ได้ตาม พลังการก็เกิดโทษขึ้นมา

๒. เงินทองที่ข้าพเจ้าส่งมาเป็นค่าใช้จ่าย ค่าอาหาร ให้บิดามารดานั้น เป็นเงินทองจากการเสวย ผลิตผลของข้าพเจ้า แต่มารดาไม่ชอบใจ แล้วขัดขวางการทำบุญของข้าพเจ้าตลอดมา ดังนั้น เมื่อมารดานำ เงินนี้ไปจ่ายเป็นค่าอาหาร กินอะไรเข้า ไปจึงอาเจียนหมด ส่วนบิดาไม่เป็นอะไร เพราะไม่เคยคิดขัดขวางการ ทำบุญของข้าพเจ้า

มารดาอาเจียนอยู่ ๔-๕ วัน กินอะไรไม่ได้ อาเจียนจนน้ำหนักลดลง ๖-๑๐ กิโลกรัม ทำให้ ร่างกายทรุดโทรมมาก ข้าพเจ้ารับทราบข่าวทางโทรศัพท์จากบิดา จึงนึกว่าถึงคราวที่กรรมแสดงแล้วมารดา จะต้องป่วยกินอะไรไม่ได้อีก ๒-๓ วัน จนกว่าจะเอาโอสถกรรมที่ตนดลวงละเมิดไว้ก่อนจึงได้แจ้งให้บิดานำ ข่าวกไปบอกมารดาว่า ขอให้เงินไปคืนบิดา ๑๐,๔๐๐ บาท แล้วขอให้สองฝ่ายขอโอสถกรรมต่อกัน เพราะ บิดาได้กล่าวโทษมารดาไว้รุนแรงมากกว่าไม่เจ็บป่วยไม่รู้สึกเอาเงินไปใช้ทำให้ไม่สามารถมาซื้อยาหรือจ่าย ค่ารักษาตัวได้ ถือสิทธิผลการ บิดาได้ยื่นข้าพเจ้าพูดเรื่องกรรมส่งผลก็ตกใจมากกลัวมารดาจะตายเพราะ มารดาป่วยหนักมาก ไม่เคยเข้าโรงพยาบาลมาก่อน บิดาจึงร้องไห้เสียใจที่ตนได้กล่าวโทษไว้รุนแรง จากนั้น มารดาก็ล้มป่วยลงในระยะเพียง ๒-๓ สัปดาห์

แต่การส่งข่าวไปให้มารดานำเงินมาคืนบิดานั้น สัมผลเพราะน้ำสาวและน้องชายซึ่งนำข่าว ไปแจ้งมารดากลับโกรธ หาว่าบิดานั้น ไม่สมควรจะทวงเงินคนป่วย คนจะตายแล้วยังมาทวงเงินเกิดความ โกรธเคืองเป็นอันมาก และไม่ยอมให้มารดาถอนเงินจากธนาคารมาใช้คืน ข้าพเจ้าได้ฟังข่าวทาง โทรศัพท์ ทางไกลแล้ว ก็อุเบกขาว่าเออหนอคนเรา เวลากรรมส่งผล เราหวังดีให้เขาขอโอสถกรรมต่อกัน แต่ก็ยังมีมารมา ผจญไม่ให้ขอโอสถกรรมต่อกัน ต้องการให้ใช้กรรมจนได้ ด้วยว่าน้ำสาวและน้องชายต่างไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ไม่สนใจทำบุญทำกุศล จึงเห็นว่าเหลวไหล คนจะตายต้องให้หมอรักษา จะทำอะไรไม่สนใจฟังข้าพเจ้าจึง แจ้งบิดาว่าเนื่องจากทราบข่าวกระทันหันจึงเพิ่งจะซื้อตัวเครื่องบินได้โดยความอนุเคราะห์จากคุณอุมาภรณ์ ไพศาลสุทธิเดช เพื่อนที่โรงพยาบาลรามธิบดี และคุณอนันต์ ผู้อำนวยการกองน้ำมัน กระทรวง อุตสาหกรรม เป็นธุระจัดการตัวเครื่องบินให้อย่างด่วน เพราะข้าพเจ้ามีแต่นักมวยเรื่องการโทรศัพท์ ทางไกลไปหาคนใหญ่ และเตรียมจัดของจึงไม่มีเวลาและขอให้บิดาทำใจดี ๆ มารดาจะไม่เสียชีวิตแต่กรรม กำลังส่งผลอยู่และรุนแรง เพราะยังไม่ขอโอสถกรรมต่อกันจากนั้นข้าพเจ้าก็รีบเดินทางมาหาคนใหญ่ระหว่าง นั่งเครื่องบินข้าพเจ้าได้แก่กุศลจากการไปทอดกฐินรวม ๒๐ วัด ให้บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ผู้บังคับบัญชา ญาติพี่น้อง ผู้เกี่ยวข้องในการทำงาน ผู้มีพระคุณ เทพดาทั้งหลาย มนุษย์สัตว์ สัมภเวสีทั้งหลาย และขอให้ เดินทางราบรื่น ช่วงที่เดินทางนี้ อยู่ในระยะมีมรสุม แต่กัปตันประกาศว่า ท้องฟ้าโปร่งก่อนจะถึงสนามบิน ใหญ่ ข้าพเจ้าได้แก่กุศลอีกครั้งให้เจ้าที่เจ้าทางเทพดาทั้งหลายที่สนามบินใหญ่ ก็เกิดอัศจรรย์ เพราะมีฝนเม็ดละเอียดโปรยมากระทบที่หน้าต่างเครื่องบิน ข้าพเจ้ารู้สึกปีติเพราะรู้ว่าเทวดาเขารับรู้ เมื่อ เครื่องบินจอด อากาศก็เริ่มแต่มีแดดส่องลงมาบาง ๆ และสายฝนเม็ดเล็ก ๆ กระทบตัวข้าพเจ้าขณะเดินเข้าสู่

ท่าอากาศยานขนาดใหญ่ นื่องชายนื่องสะใภ้มารับข้าพเจ้าที่ ๒ คน กล่าวว่กำลังวิตกว่าเครื่องบินจะลงไม่ได้ เพราะเมฆดำเต็มไปหมด แต่ก็โชคดีที่เครื่องลงได้ ข้าพเจ้าจึงเพราะเห็นว่าท้องฟ้าโปร่งอากาศดีมากแต่ทำไมเขาจึงบอกว่าท้องฟ้าดำครึ้มไม่เข้าใจเลย ทำไมจึงมองเห็นไปคนละอย่าง พอข้าพเจ้าขึ้นรถแล้วฝนก็เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่มีลืมหูลืมตา ตกหนักจนมองอะไรไม่เห็นฝนตกหนักไม่หยุด จนกระทั่งประมาณ ๑ ทุ่ม ฝนจึงซาลงกินเวลาที่ฝนตกหนัก ๖ ชั่วโมง ช่วงอัศจรรย์อะไรเช่นนี้ เมื่อข้าพเจ้าลงจากเครื่องบิน ๕๐ นาที ฝนก็เทลงมาเหมือนอันนี้ไว้ นั่นเองจึงได้เข้าใจว่าตลอด ชม. เศษบนเครื่องบินนั้นข้าพเจ้าได้แก่บุคคลให้เทพยดาอากาศเทวดา พระพิรุณ แม่ธรณี เทวดาทุกชั้นขอให้อากาศดี อย่ามีปัญหาใด ๆ เลย และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ประทับใจมาก เพราะรู้เห็นอยู่คนเดียว

ข้าพเจ้ารีบไปโรงพยาบาล เห็นสภาพมารดาแล้วตกใจ เพราะทรุดโทรมมาก ฝ่ายผอมผิครูปผิดตามาก แต่ข้าพเจ้าก็สงบใจได้ จึงถามอาการต่าง ๆ และได้แจ้งแก่นายแพทย์โรงพยาบาลเอกชนชื่อ โรงพยาบาลมิตรภาพ ซึ่งก่อสร้างจากเงินมูลนิธิว่า ข้าพเจ้าจะเตรียมย้ายมารดาไปโรงพยาบาลขนาดใหญ่และหมอแจ้งว่าเพิ่งจะตรวจพบว่ามารดาเป็นโรคเฝีนับขนาดใหญ่มาก ข้าพเจ้าจึงเริ่มให้มารดาสร้างกุศลเป็นครั้งแรกคือ นำเงิน ๓๐๐ บาทไปบริจาคให้มูลนิธิของโรงพยาบาลแล้วอธิษฐานให้หายป่วย

เมื่อไปถึงโรงพยาบาลขนาดใหญ่ก็เกิดวุ่นอีก เพราะเตียงไม่ว่างทำให้หนักใจมาก จะทำอย่างไรดี มารดาก็มาถึง ร.พ. ใหญ่แล้ว พยาบาลได้แนะนำว่ามีเตียงว่างอยู่๑ เตียงแต่เป็นของผู้อำนวยความสะดวก โรงพยาบาลใหญ่ ข้าพเจ้าจึงยื่นกำหนดจิตว่า ด้วยกุศลที่พยาบาลพระภิกษุสงฆ์ผู้อาพาธมากมายหลายครั้งจนจำไม่ได้ เคยซื้อยาถวายวัดต่าง ๆ มากมาย ขอกุศลนี้ให้ได้เตียงมาให้มารดาด้วย จึงตัดสินใจเข้าหาผู้อำนวยการ โรงพยาบาลใหญ่ และแนะนำว่าข้าพเจ้ารับราชการและทำงานเกี่ยวข้องกับโรงพยาบาลต่าง ๆ ท่านก็ตั้งใจและอนุเคราะห์ให้ทันที แถมกำชับกำชาให้นางพยาบาลจัดการดูแลคนไข้ให้ด้วย

สักครูใหญ่ หมออำนาจ ซึ่งชำนาญทางด้านโรคตับก็มาตรวจอาการและได้เจาะหนองในดับน้ำสาวซึ่งเฝ้าอยู่ด้วยเล่าว่าหนองที่เจาะออกมามีปริมาณเท่าถ้วยกาแฟ จากนั้นก็นำมารดาไปห้องผู้ป่วยพิเศษ ข้าพเจ้าเห็นว่ามารดามีกำลังใจดีมาก จึงเล่าเรื่องการบุญกุศลต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาตลอด มารดาก็แล้วชื่นใจที่เกิดอัศจรรย์ต่าง ๆ ข้าพเจ้าจึงสอนเรื่องการอโหสิกรรม มารดาบอกว่าเงินนั้นใช้หมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่าไม่เป็นไรจะให้มารดา ๑๐,๔๐๐ บาท เพื่อคืนบิดา วันรุ่งขึ้นจึงเปิดบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ให้ ๒๒ คน คือเปิดบัญชีให้บิดา ๑๐,๔๐๐ บาท มารดา ๑๐,๔๐๐ บาท และมอบเงินค่ารักษาพยาบาลให้มารดาไว้อีก ๑๕,๐๐๐ บาท ความจริงแล้วค่ารักษาพยาบาลเบิกได้หมด แต่ก็ต้องการให้มารดามีติดตัวไว้ใช้ ระหว่างเปิดบัญชีอยู่นั้น ข้าพเจ้าถามเพื่อที่ธนาคารไทยพาณิชย์ว่า อ.หาดใหญ่ มีพระผู้ทรงศีลที่ไหนบ้าง ต้องการ ๒ วัด จะทำสังฆทาน เพื่อนจึงแนะนำ ๕ วัด แต่ข้าพเจ้ารู้จักแล้ว ๒ แห่งคือ ท่านอ้า วัดเกาะเสือ เป็นพระทรงศีลมีระดับจิตที่สูงมาก ครอบครัวข้าพเจ้าคุ้นเคยกับท่าน และอีกรูปหนึ่งคือ หลวงปู่' ร่วง วัดศาลาโพธิ์ กิ่งอำเภอบางกล่ำ .หาดใหญ่ จ.สงขลา ข้าพเจ้าไม่รู้จักจึงถือว่าเป็นนิมิตดีที่จะมาทำบุญให้มารดา

เย็นนั้นจึงกลับมาเยี่ยมมารดาที่โรงพยาบาล ปรากฏว่าหมออำนาจและหมอที่เชี่ยวชาญการผ่าตัดได้มาเยี่ยมมารดาและยื่นคุยที่ปลายเตียงคนไข้มารดา จับความได้ว่า คนไข้รายนี้จะต้องผ่าตัดเพชฌฆาตหนองไม่หมด หนองจะไหลไปตามร่างกาย ซึ่งทำให้ติดเชื้อได้แต่คนไข้อ่อนเพลียมาก ไม่ได้กินข้าวมา ๖-๗ วัน อายุก็ ๖๐ ปีเศษ กล่าวว่ามีชีวิตแล้วจะหมดแรง จะเสียชีวิตได้ มารดาวิตกมาก จึงแจ้งข้าพเจ้าว่าหมอขอข้าพเจ้า ๑ ชม. เพื่อเซ็นอนุมัติยินยอมให้มารดาผ่าตัด แต่รอจน ๖ โมงเย็น ข้าพเจ้าก็ยังไม่มาโรงพยาบาล หมอจึงกลับบ้านและจะมาหาข้าพเจ้าตอนเช้าอีกครั้งของวันรุ่งขึ้น ส่วนข้าพเจ้านั้นรับทราบว่าจะผ่าตัด จึงถามว่า อยากผ่าตัดไหม มารดากล่าวว่าไม่อยากผ่าตัด แต่จะต้องเชื่อหมอเพราะกลัวหนองจะไหลไปติดเชื้อตามส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย มารดาก็พูดซ้ำ ๆ ว่าข้าพเจ้าก็ถามอีกว่า อยากผ่าตัดหรือไม่ มารดาพูดว่าไม่อยากผ่าตัด ข้าพเจ้าจึงบอกว่าถ้าไม่อยากผ่าตัดก็ต้องทำบุญอุทิศกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรไป ขอโหสิกรรมด้วยการถวายสังฆทาน ๒ วัต ซึ่งได้รายชื่อวัตมาแล้ว มารดาก็เงียบเพราะกลัวผ่าตัด ข้าพเจ้าสังเกตดูรูปร่างของมารดาอ่อนลงแล้ว มีศรัทธามากแล้ว เพราะขณะนี้ไม่มีที่ยึดทางใจ นอกจากพระเท่านั้น จึงเล่าอานิสงส์ของการถวายสังฆทานและสอนวิธีการอธิษฐานจิต

ข้าพเจ้าจึงสั่งน้องสาวให้ไปจัดซื้อเครื่องสังฆทาน ๓๒ ชุด ประกอบด้วยดอกไม้มัน รูป เทียน ผ้าไตรจีวร ครอบชุด พระพุทธรูป อาหารแห้ง ข้าวสาร นม โอวัลติล ใบชา น้ำตาลทราย น้ำปลา ฯลฯ ของใช้มี สบู่ แปรงสีฟัน ยาสีฟัน ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน น้ำยาล้างห้องน้ำ แปรงขัดพื้น มาแล้ว เติมน้ำให้ยาถวายด้วย เป็นลม ยาหม่อง ข้าพเจ้าจึงรู้ว่าท่านปรารถนาบุญแล้ว จึงสั่งซื้อยาถวายพระ

ประมาณ ๑ ทุ่ม ข้าพเจ้าก็ทำพิธีถวายสังฆทาน โดยมารดานั่งบนเตียงโดยประคองผ้าไตรจีวร พระพุทธรูป ดอกไม้มัน รูปเทียนไว้ แล้วได้กล่าวนโม ๓ จบ จากนั้นก็กล่าวคำถวายสังฆทานตามคำบอกของข้าพเจ้า มารดาได้กล่าวโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวร และได้ระงับด้วย "อานิสงส์แห่งสังฆทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้าหายจากโรคด้วยเร็ว และไม่ต้องผ่าตัด หายเป็นปกติเช่นคนธรรมดา นับแต่ถวายสังฆทานเป็นต้นไป" ขณะที่ทำพิธีอยู่นั้น น้องสาวได้เปิดประตูห้องไว้ ปรากฏว่ามีลมพัดกรรโชกเข้ามาฉับครั้ง ขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ขออุทิศกุศลในการถวายสังฆทาน ๒ วัต คือวัดเกาะเสือ และวัดศาลาโพธิ์ แต่เทพดาทั้งหลาย เทพทุกชั้นทุกภูมิ รวมทั้งพระอินทร์ พระพรหม แม่ธรณี พระเพลิง พระพาย พระพิรุณ เจ้าที่เจ้าทางที่รักษาโรงพยาบาลหาดใหญ่ ของอนุโมทนาคุณนี้ และอุทิศให้เจ้าของเตียงเจ้าของห้องที่มารดาป่วยอยู่ อุทิศให้สรรพสัตว์ วิญญาณทั้งหลายในโรงพยาบาลหาดใหญ่ จงมารับกุศลโดยทั่วกัน ขณะนั้นสาวใช้นั่งตรงพื้นห้องมีอาการตกใจ บอกข้าพเจ้าว่ามีลมพัดเข้ามาจนหนาว ข้าพเจ้าก็รู้สึกเช่นกันและคิดว่ามารับกุศล เพราะเราอุทิศให้ไปทั้งโรงพยาบาล

จากนั้น ข้าพเจ้าและน้องสาวจึงหอบหิ้วเครื่องสังฆทานจำนวนมากมานั่งกลับบ้าน ขณะที่ข้าพเจ้าเดินมาพื่นชายคาโรงพยาบาลหาดใหญ่ กำลังจะเดินไปรถปิกอัพที่จอดอยู่ก็ได้สัมผัส สลละองฝนเม็ดเล็ก ๆ โปรยลงมา ข้าพเจ้าก็อุทานว่าเทวดาทั้งหลาย เจ้าที่เจ้าทาง เขาอนุโมทนา มา น้องสาวบอกว่าเครื่องสังฆทานไว้ทำรถกระบะจะเปียกหมดเพราะฝนลงเม็ดแล้ว แต่ข้าพเจ้ากลับพูดว่าไม่ใช่ฝนตกหรอก เขา

อนุโมทนากุศล เครื่องสังฆทานจะไม่เปียกฝน ฝนไม่ตกจนกว่าจะถึงบ้าน เพื่อนน้องสาวถามว่าทำบุญแล้ว มีฝนปรอยๆ อย่างนี้ บ่อยๆ หรือ ข้าพเจ้าหัวเราะบอกว่าเปียกบ่อย ปรากฏว่าละอองฝนโปรยไปตลอดทาง เมื่อข้าพเจ้าเข้าบ้านแล้ว น้องสาวก็ขอตัวไปกินอาหารในตลาดสักครู่ใหญ่ฝนก็เทกระหน่ำลงมาไม่ลืมหูลืม คาคือ ข้าพเจ้าทำนั่นที่รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร

เช้าวันรุ่งขึ้นจึงเตรียมตัวไปวัดเกาะเสือ ถวายสังฆทาน ข้าพเจ้าแวะซื้ออาหารถวายพระด้วย ท่านอ่าจึงให้ข้าพเจ้าทำพิธีถวายสังฆทาน ตอนหนึ่งระบุว่า ขออุทิศกุศลในการถวายสังฆทานให้มารดาชื่อ เจริญใจ ยืนตระกูล ซึ่งเจ็บป่วยด้วยโรคคัับที่โรงพยาบาลหาดใหญ่ ขอให้หายป่วยโดยเร็ว ไม่ต้องผ่าตัด ข้าพเจ้าได้กำหนดจิตเพิ่มว่าขอให้มารดากินอาหารได้สบายแต่ที่ข้าพเจ้าได้ถวายอาหารพระใน شأنนี้เป็นต้นไป เหตุที่ต้องกล่าวเช่นนั้น เพราะนับตั้งแต่ป่วย มารดาไม่สามารถกินอาหารได้ กินแล้วอาเจียนหมด มีหน้าซ้ำ ทางโรงพยาบาลก็จัดอาหารผิดประเภทมาให้ แทนที่จะจัดอาหารเหลวๆ มาให้ กลับจัดข้าวสวยและมะระ ยัดใส่มาให้ผู้ป่วยโรคคัับจะกินอาหารแข็งๆ ไม่ได้จะอาเจียน พอข้าพเจ้าทราบความจริงสั่งให้เปลี่ยนเป็น อาหารอ่อน ปรากฏว่าเมื่อเย็นก็ส่งข้าวสวยมากลู่กับหมึ่ง ข้าพเจ้าก็อุทานว่าเอาอีกแล้ว แต่ก็รู้ว่าช่างเถิด พรุ่งนี้ทุกอย่างจะเรียบร้อยหลังพิธีสังฆทานและอโหสิกรรมกันแล้ว

ช่วงนำประหลาดใจ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่วัดเกาะเสือ กำลังถวายสังฆทานทางโรงพยาบาลนำ ข้าวต้มมาให้มารดา น้องสาวเล่าว่านี่คืออาหารมื้อแรกใน ๗ วัน มารดากินข้าวต้มด้วยความอร่อยหมดชาม ไม่อาเจียน นอนพักสบาย

จากนั้นข้าพเจ้ากับเพื่อนสนิทชื่อมณีรัตน์ก็เดินทางไปวัดศาลาโพธิ์ กิ่งอ.บางกล่ำ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา มาถึงวัดศ โมงเช้า หลวงปู่ รุ่ง ไม่อยู่ได้รับนิมนต์ไปในเมือง จะกลับช่วงบ่าย ข้าพเจ้านั่งคอย อยู่ไม่ได้การ เห็นว่าศาลาและบริเวณวัดครกด้วยไปไม้ จึงจัดการเก็บกวาดเผาขยะกองโต หมดเวลาเก็บกวาด ไป ๒ ชม. บริเวณวัดสะอาดตา เพลแล้วจึงถวายอาหารพระระหว่างนั้น ได้อุทิศส่วนกุศลให้มารดาโดย กล่าวว่ ขอให้มารดากินข้าวได้นับแต่ถวายอาหารพระ ช่วงอัศจรรย์ อีกด้านหนึ่งมารดากำลังกินข้าวต้มอยู่ และไม่อาเจียน ข้าพเจ้าก็กินอาหารที่วัดศาลาโพธิ์ บ่ายแล้ว หลวงปู่ รุ่งยังไม่มา จึงนั่งที่ใต้ต้นจามจุรี ซึ่งมีอายุประมาณ ๑๐๐ ปีเศษ ข้าพเจ้าจึงแผ่กุศลให้เทวดา พร้อมทั้งสวดมนต์ที่ได้ด้น ไม่นั้นประมาณครึ่งชม. กะว่าจะนอนพัก หลวงปู่ รุ่ง ก็เดินทางกลับมาพอดี เพิ่งรู้ว่าท่านอายุ ๘๐ ปีแล้ว แต่แข็งแรงมาก เดิน ว่องไว และท่านได้มองเครื่องสังฆทานของข้าพเจ้าซึ่งมีพระพุทธรูปเป็นประธาน กล่าวว่ถวายพระพุทธรูป นี้ดีมาก ท่านจึงให้ข้าพเจ้ากล่าวตาม ข้าพเจ้าว่าตามทุกประการจนจบลง ข้าพเจ้าจึงถามว่าหลวงปู่ ให้ว่า ตามยาวเหยียดแต่ไม่เห็นเอ่ยชื่อมารดาข้าพเจ้า กล่าวว่มารดาไม่หายป่วย หลวงปู่ จึงกล่าวว่ “เธอไม่ได้ยิน หรือที่กล่าวว่ มาตา ปิตุ คือมารดานั่นเอง ” ข้าพเจ้าสงสัยว่แก่นั้นมารดาได้กุศลแล้วหรือ หลวงปู่ บอกว่ “ได้แล้ว หายแล้ว ” ข้าพเจ้าก็งมงายมาก ก็เพราะเราไม่มีตาในอย่างหลวงปู่ จึงไม่รู้เรื่อง จึงขอให้ท่านเทศน์ให้ ฟัง ท่านจึงเทศน์สอนและเทศน์เรื่องสังฆทาน การทำทาน และศีลห้า ส่วนการนั่งสมาธิ ท่านบอกให้มา ค้างที่วัดจะสอนให้ ข้าพเจ้าขอตัวเพราะมารักษามารดาต้องรีบกลับกรุงเทพฯ

หลวงปู่ มองข้าพเจ้าสักครู่แล้วกล่าวว่า “กลับไปแล้วรวยเป็นล้าน” ได้เงินล้าน ข้าพเจ้านิ่งเฉย ท่านจึงพูดเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง ข้าพเจ้าถามหลวงปู่ว่า “คนที่หาที่ใหญ่บอกว่าท่านไม่สอนกรรมฐาน แต่ท่านดังทางหนังสือพระคัมภีร์” หลวงปู่ หัวเราะ กล่าวว่า “คนมันพูดไปเอง ชอบมาขอตะกรุด บางคนก็มาหาบอกว่าตะกรุดดีมาก รวดกว่าเกือบตายรอดราวปาฏิหาริย์” แล้วหลวงปู่ ก็พูดอีกว่า “เมื่อก็พูดว่ากลับไปจะรวยได้เงินเป็นล้านไม่ได้ยินหรือ จึงเฉยอยู่” ข้าพเจ้าก็หัวเราะบอกว่า “ได้ยินแล้วแต่ไม่ได้ตื่นตื่นอะไรเพราะว่าสร้างทางกุศลไว้ตลอดเวลา ว่างก็ทำทาน ทำงานจำวัดไม่ได้ต้องคอยจดไว้ และเพิ่งกลับจากทอดกฐิน ปีนี้ทอด ๒๐ วัด จึงรู้ว่าอนิสต์ต้องมีมาก เพราะเคยได้รับบุญกุศลมาเสมอ ๆ” จึงถามหลวงปู่ว่า “ที่เป็นคั้งนั้นเพราะทานกุศลที่สะสมมาใช้หรือไม่” ท่านหัวเราะตอบว่า “ใช่” และท่านกล่าวว่า “ปากฉันพูดเป็นจริงทุกสิ่งไปนะ จำไว้” ข้าพเจ้าตกใจเมื่อได้ยินคั้งนั้น จึงถามว่า “เพราะหลวงปู่ ได้บำเพ็ญศีลข้อที่ ๕ คือไม่มุสา มีสัจจะ ไม่เพ้อเจ้อเหลวไหล พูดแต่สิ่งดีงามมาตลอดสะสมมาหลายชาติ จึงมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ใช่หรือไม่” ท่านก็ตอบว่า “ใช่ บุคคลใดบำเพ็ญอันใดสะสมอันใดมาก ก็มีบุญบารมีนั้นมาก”

เมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าก็ได้รับเช็คเงินสดคอยอยู่ประมาณล้านบาทเศษจริง ๆ รายละเอียดของหลวงปู่ นั้น ข้าพเจ้าจะไม่ขอเล่าละเอียดมาก เพราะจะเก็บไว้เขียนเล่าคราวต่อไป ก่อนกลับท่านให้ศีลให้พรข้าพเจ้ามากมายจนเกิดปีติ เมื่อมาถึงโรงพยาบาลหาดใหญ่ก็เป็นเวลาเย็น ๖ โมงครึ่ง มารดา กล่าวว่าหมออำนาจมาคอยอยู่ คอยไม่ไหวกลับไปแล้ว ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าหมอช่างมาตามตัวเราให้เช่นผ่าตัดทุกวัน แต่ก็กลาดกันทุกที และก็รู้ว่ามารดาไม่ต้องผ่าตัดเพราะเชื่อที่หลวงปู่ ร่วงพูดว่าหายแล้ว หมออำนาจและหมอผ่าตัดมาดูอาการมารดาแล้วก็ให้พิวงมาก เพราะคนป่วยหน้าตาแจ่มใส แถมกินข้าวต้มหมด ๒ ถ้วย หมอ ๒ คน ก็เถียงกันว่าอาการดีแล้วจะผ่าอย่างไรได้ ถ้าไม่ผ่าก็กลัวติดเชื้อ จึงตกลงกันว่าวันรุ่งขึ้นจะมาดูคนไข้อีกครั้ง

ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องหลวงปู่ ร่วงและท่านอ๋า ให้มารดาพี่และเตรียมตัวจะกลับกรุงเทพฯ และได้ยืนยันว่ามารดาจะไม่ต้องผ่าตัด จะหายปกติอีก ๕-๕ วันนี้ และข้าพเจ้าก็กักรุงเทพฯ ไปโดยไม่ได้วิตกแต่ประการใด กลับมาถึงกรุงเทพฯ ก็วุ่นวายจัดการธุระการงานมากมาย ด้วยข้าพเจ้ากลับจากทอดกฐิน ๕ วัน จึงทำให้มีภาระต้องทำวุ่นวาย จนล่วงเลยไป ๒๕ วัน ก็ระลึกได้ว่าควรโทรศัพท์ไปตรวจสอบเรื่องมารดาว่าผ่าตัดหรืออย่างไร แต่ข้าพเจ้ากลับปลื้มใจและตื่นตื่นเมื่อน้องสาวบอกว่า “แม่มาอยู่บ้านแล้ว กิน ๆ นอน ๆ อยู่ที่บ้านเป็นปกติ ไม่ได้ผ่าตัด แต่หมออำนาจสั่งให้ดูหนองอีก ๑ ครั้ง แล้วก็ให้มารดากลับบ้านได้” ปรากฏว่ามารดาหายป่วยอย่างรวดเร็วผิดความคาดหมายของทุกคน เว้นแต่ข้าพเจ้าซึ่งได้ดำเนินการมาตลอด รู้ว่าอำนาจแห่งบุญกุศลนั้นเป็นเรื่องยากแก่การอธิบาย บุคคลใดสร้างสมไว้มากยามบุญส่งผลมาให้ เราอาจจะรู้ด้วยตนเอง เป็นอานิสงส์จากกุศลใดที่สร้างไว้ ทำนองเดียวกับบาปเคราะห์ทั้งหลายที่ส่งผลให้ เราก็ย่อมรู้ว่าเราทำชั่วไว้ประการใดกรรมนั้นเราเลี่ยงไม่ได้ จึงไม่ควรทำชั่ว ไม่สร้างความดีก็อย่าไปสร้างความชั่ว เพราะยามรับกรรมชั่ว นั้นเป็นที่เวทนา

บทสรุป

เรากินข้าววันละ๓ มื้อ มื้อหนึ่ง ๆ ประกอบด้วยข้าวอย่างและกับข้าว๑-๒ อย่าง มีน้ำขมน ผลไม้ แต่เวลาเราทำบุญปีละ๑-๒ ครั้ง แค่นี้บาตรสร้างโบสถ์๑๐ บาท มันพอแล้วหรือ? เราเกิดมาได้เสวยบุญ มีข้าวปลาอาหาร มีที่อยู่อาศัย มีงานการทำให้ร่างกายแข็งแรงไม่พิการก็เพราะบุญที่ทำมาหลาย ๆ อย่าง มีศีล ๕ มีทานบารมี ถ้าสนใจเรื่องธรรมะ ก็เคยทำบุญทางปัญญา มาทำไมเราไม่พิจารณาว่าเราทำมามากแค่ไหนจึงมาเสวยอย่างนี้ และที่ทำกุศลนิดหน่อยเกิดต่อไปจะเอาเลกว่านี้ ไซ้ใหม่ จึงไม่ใส่ใจการบุญหรือชอบที่จะเกิดมาลำบากในชาติหน้า ขณะนี้เราพอกินใหม่ ไม่พอต้องขยันหาทรัพย์เพิ่ม(เป็นสัมมาอาชีพะ) อันนี้คุณธรรมแท้ ๆ ของมนุษย์ถ้าเราสร้างตัวเองได้แล้ว เราจะรู้สึกที่เราโง่งอนนานปล่อยให้ทุกข์ทรมานอยู่ได้ตั้งหลายปี บุญเป็นของหมดได้ถ้าไม่รู้จักทำเพิ่มเติม

บุญเหมือนเงินในธนาคารเกิดถูกเงินเจ็บป่วยก็เบิกมาใช้อุ่นใจ คนที่ไม่ขยันทำความดีเมื่อเกิดเหตุการณ์กะทันหันแล้วไปเบิกธนาคารบุญมีอยู่แค่๑๐ บาท แต่ความต้องการใช้หมื่นบาท เราก็จะลำบากทำอะไรก็ขัดข้อง ทำอะไรก็ไม่ขึ้นขายอะไรก็ขายไม่ดี เพราะมันไม่มีบุญมีแต่บาปในใจ ก็น้อยใจว่าเป็นคนโชคร้าย อยากจะโชคดีก็สร้างบุญอยู่ตลอดก็จะกลายเป็นคนโชคดี ทำกุศลใดที่อธิษฐานว่าขอให้เราค้าขายดีให้เราหากินเจริญ แต่การที่บุญจะส่งผลก็ต้องอยู่ที่เราเป็นคนดีด้วย ถ้าไม่ดีจะให้ส่งได้อย่างไรอธิษฐานไม่ขึ้น

เวลานี้ ข้าพเจ้าจะแจกสมุดเล็ก ๆ ขนาดสมุดโทรศัพท์ให้เพื่อน ๆ ญาติ วัจจชื้อวัดที่ทำบุญทำบุญวัดไหนจรรยาการเช่นชื่อวัดจินจิต มินบุรี กทม ค่าถมดินสร้างโบสถ์ ๑๐,๐๐๐ บาท วันที่๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๔ เพื่อนงง ถามว่าทำไมต้องจด ข้าพเจ้าบอกว่าจดไปเกิด๑๐๐ บาท ๕ บาท ก็จดแล้วหลาย ๆ เดือนหยิบมาดู ก็จะตกใจว่าผ่านไป ๖ เดือน โอ้เราทำบุญไป๒๐ วัดแล้วจะปลื้มใจมาก เวลานี้เรากำลังขัดข้องในเรื่องการงานอยู่ ไปสมัครงานใหม่ของกุศลที่ทำ๒๐ วัดนี้จึงเป็นปัจจัยให้เราได้ทำงานด้วยเถลิงให้พ่อแม่และมีเงินทำบุญอีก หรือมีเงินนั้นผ่านไประยะ ๒ ปี หยิบสมุดบุญกุศลมาดู ดายแล้วผ่านไป ๒ ปี เราทำบุญไป๑ วัดเท่านั้น งานการใดก็ขัดข้อง ขายของก็ไม่ดีเพื่อนเราขายดีจนนำอิจฉา ก็ขายขยันทำงานและขยันทำบุญ

อันนี้จะได้ระลึกเป็นสอนเป็น ว่าอำนาจแห่งกุศลนั้นมามากมายไม่อาจบรรยายได้หมด อยากรู้ว่าทำอะไรเสวยอะไร ก็ต้องทำ บุญด้วยความตั้งใจ ทำแล้วก็ทำอีกทำเป็นนิสัย ทำแล้วอธิษฐานไปตามปรารถนา (ทางดี) แล้วสังเกตดูว่าที่เจริญขึ้นมาจากบุญอันใด คอยสังเกตดู เช่นชอบซื้อที่ถวายเป็นวัดสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร ประเภทนี้มักจะเจริญทางมีที่ดินเพิ่มขึ้นได้ที่ดินศิราคารุก หรือแม่แต่มีที่ขนาดเท่าแมวดีนตาย เมื่อจะขายราคาแพงกว่าที่ดินผืนใหญ่ ๆ หรือจะมีบ้านช่องอยู่ดี บ้านใหญ่ ถ้าเกิดมีบ้านเล็กก็จะมีหลายหลัง สิ่งนี้ ได้กับข้าพเจ้าเองและเพื่อนฝูงใกล้ช้อย่างนี้ก็ต้องทำเอง พระพุทธเจ้าสอนว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน บุญวาสนาต้องกระทำ มันจึงจะส่งผลมาให้

นิมิตของลูกสาวนายพลลี

โดย ฉวีวรรณ ชัยศิริ

ข้าพเจ้าชื่อ ฉวีวรรณ ชัยศิริ มีบ้านอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ คาและมารดาเป็นชาวจีนเกิดในมณฑลยูนนาน หรือที่คนไทยรู้จักในนามของคน “จีนฮ่อ” ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่าเราเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งทั้งที่ประเทศไทยและประเทศจีน แต่ในความเป็นจริงแล้ว มณฑลยูนนานมีชนกลุ่มน้อยอยู่ประมาณ ๒๔ เผ่า ชาวจีนฮ่อหรือยูนนานเป็นชาว “ฮั่น” ซึ่งเป็นชนกลุ่มใหญ่ของประเทศ เปรียบเทียบดังตัวอย่างเช่น คนเมืองเป็นชนกลุ่มใหญ่ของจังหวัดเชียงใหม่ แต่จะมีพวกม้ง เย้า ลีซอ อาข่า ฯลฯ เป็นชนกลุ่มน้อย เป็นต้น เรียกว่า “ฮ่อ” จะรู้จักและเรียกกันในประเทศไทยเท่านั้น ในต่างประเทศจะไม่มีใครรู้จักคำนี้ และจะไม่เข้าใจว่าหมายถึงใคร เรื่องที่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปนี้ เกี่ยวโยงไปถึงบิดาและตัวของข้าพเจ้าเอง ฉะนั้น จำเป็นที่จะต้องเล่าประวัติความเป็นมาพอสังเขปเพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจดียิ่งขึ้น

คุณพ่อเป็นทหารยศนายพล ของรัฐบาลก๊กมินตั๋ง สมัยรัฐบาลประธานาธิบดี เจียงไค เชก หลังจากที่คอมมิวนิสต์ได้ยึดครองประเทศจีนแล้วท่านได้นำกองกำลังทหาร ซึ่งมีทั้งอาสาสมัครและชาวบ้านหนีออกจากประเทศจีน โดยเดินทางเท้าข้ามภูเขาแม่น้ำ เข้ามาประเทศพม่า จนกระทั่งสุดท้ายเข้ามาอาศัยอยู่ระหว่างตะเข็บชายแดนไทยและพม่า ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๔ กองกำลังของท่านได้มีโอกาสร่วมกับกองกำลังทหารไทย ต่อสู้คอมมิวนิสต์ลาว เวียดนามและเมืงแดง ที่ดอยยาว ดอยผาหม่น ซึ่งเป็นชายแดนระหว่างไทยลาว ขณะนั้นขึ้นอยู่กับอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงรายปัจจุบันรู้จักกันในชื่อของดอยผาตั้ง เพิ่งจะแยกเป็นกิ่งอำเภอเวียงแก่นได้ไม่นานนัก การต่อสู้ครั้งนั้นเป็นการต่อสู้ที่ดุเดือดและรุนแรงมากใช้เวลา ๕ ปีจึงสงบ คุณพ่อหรือที่ทางการไทยเรียกท่านว่า “นายพลลี” ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ให้เข้าเฝ้า ท่านได้ทูลเกล้าฯ ถวายหินจากหน้าผา ในสมรภูมิต่อพระองค์ท่าน ซึ่งในทีนี้หมายความว่า ได้ต่อสู้กับข้าศึกจนได้ชัยชนะ นำแผ่นดินนี้กลับคืนมาให้แก่พระองค์

อีกหลายปีต่อมา ได้มีโอกาสร่วมกับทหารไทยต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ ที่เขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ รวมเวลา ๓ เดือนที่ต่อสู้ได้ชัยชนะเด็ดขาด ซึ่งโดยทั่วไปประชาชนคนไทยเข้าใจผิดตลอดมคิดว่าพวกเรามาจากกองพล ๙๑ ซึ่งตามความจริง พวกเราไม่ได้มาจากกองพล ๙๑ แต่พวกเรามาจากไหนนั้น ในทีนี้จะไม่ขอล่าถึงเพราะเป็นเรื่องที่ยาวเกินไป

ต่อไปขอเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภรรยาที่เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปศึกษาต่อต่างประเทศที่เมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก รัสเซีย รัสเซีย ประเทศสหรัฐอเมริกา พักอยู่ในหอของมหาวิทยาลัย การเรียนของข้าพเจ้าดำเนินไปอย่างปกติ

คืนวันหนึ่ง ในความฝันไม่ปรากฏเป็นภาพให้เห็นแต่อย่างใด นอกเสียจากเสียงของชายคล้ายกับเป็นผู้สูงอายุแล้ว ท่านได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า จะเกิดเหตุร้ายกับคุณพ่อ โดยผู้ที่อยู่ได้บังคับบัญชาของท่าน จะคิดต่อกับศัตรูคิดปองร้ายและทรยศต่อท่าน ซึ่งได้วางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว เพียงแต่รอโอกาสที่เหมาะสมเท่านั้น นอกจากนี้ยังได้บอกรายชื่อของผู้ที่คิดทรยศด้วย

เมื่อสะอื้นตื่น ข้าพเจ้านอนคิดทบทวนเกี่ยวกับความฝัน แล้วรีบลุกขึ้นมาจกรายชื่อทันทีที่ทำให้อำได้มีอยู่ประมาณ ๔ คน พอรุ่งเช้ารีบเขียนจดหมายเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้พี่สาวที่อยู่ประเทศไทย ก็คุณภาณี ชัยศิริ พร้อมรายชื่อ ข้อความในจดหมายจำได้ว่ายังได้ตั้งคำถามกับพี่สตีฟถึงรายชื่อทั้งหมดว่าจะเป็นไปได้อย่างไร เพราะไม่มีวีวีแวนเลย อีกทั้ง พส. หรือทหารคนสนิทของคุณพ่อก็รวมอยู่ด้วย ซึ่งทุกครั้งตอนเด็ก พวกเราลูก ๆ จะไปเยี่ยมท่านที่กองบัญชาการถ้ำ งามบ อําเภอฟาง จังหวัดเชียงใหม่ท.ศ.คนนี้จะดูแลเราเป็นอย่างดี เขาเป็นทหารคนสนิทที่คุณพ่อท่านไว้ใจมากที่สุด เวลานั้นข้าพเจ้ายังคงคลั่งงมงายว่าเป็นไปได้หรือไม่ หรือว่าธาตุเราไม่ปกติ จึงทำให้ฝันแบบนี้ จดหมายที่เขียนถึงพี่สาวเพื่อป้องกันการสูญหาย ข้าพเจ้ายังได้ลงทะเบียหน้าไว้ด้วย หลังจากนั้น ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

๒ ปีต่อมา แทบไม่น่าเชื่อเลยว่า เหตุการณ์ตามที่ฝันได้เกิดเป็นจริงขึ้นมาอีกทั้งทหารคนสนิทก็รวมอยู่ด้วย บอกตรง ๆ ว่าข้าพเจ้าเงงกับเหตุการณ์ครั้งนี้ มาแผนการนี้ ลูกน้องของคุณพ่อได้ติดต่อกับชนกลุ่มน้อยของพม่าชื่อ “จาง ซี พู” หรือที่รู้จักในนามของ “ขุนล่า” โดยใช้ระยะเวลาในการวางแผน ๒ ปี (ภายหลังทราบว่า ทหารคนสนิทที่มียศสูงสุดในกลุ่มจะได้ค่าตอบแทนเป็นจำนวนเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท หากสำเร็จตามแผนที่วางไว้ และอีก ๓ คน ที่มียศสูงกว่าจะได้รับค่าตอบแทนมากกว่าหลายเท่าตัว แผนได้เริ่มดำเนินการโดยหัวหน้ากลุ่มคือ นายเปาซาง แซ่หลี่

เมื่อทราบวันเวลาแน่นอนที่คุณพ่อจะขึ้น ไปถ้ำ งามบ ขันต่อ ใช้อพวกเขาจะบังคับโดยใช้ปืนจี้ให้ท่านเขียนจดหมาย พร้อมทั้งลายเซ็นและประทับตราประจำตำแหน่งถึงทหารที่เฝ้าอยู่ตามชายแดนให้ถอนทหารกลับมาทั้งหมด เพื่อตั้งขุนล่า ซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้วได้บุกขึ้นมาทันทีแน่นอนทหารของท่านที่เฝ้าตามชายแดนยอมงนงกับคำสั่งแต่ถึงอย่างไรก็ต้องปฏิบัติตาม แต่เดชะบุญคุณพระคุณเจ้าคุ้มครอง ในวันที่คุณพ่อจะออกเดินทางไปที่ งามบ นั้น ท่านเกิดป่วยกะทันหันต้องเข้ารับการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลลานนา เมื่อไม่เป็นตามแผนที่วางไว้ เรื่องราวต่าง ๆ จึงได้เปิดเผย ซึ่งเราได้ทราบจากเรื่องอื่นก่อนท้ายที่สุดได้โยงมาถึงเรื่องนี้ โดยที่ไม่มีใครคาดคิดเลย เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริง ๆ ข้าพเจ้าเฝ้าถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าเสียงของผู้ชายสูงอายุนั้น ท่านฝันใคร เหตุใดจึงมาเตือนข้าพเจ้า และสิ่งที่ท่านเตือนเหตุการณ์นี้จะผ่านไปเป็นระยะเวลาานพอสมควร ซึ่งจะไม่เกิดขึ้นในทันที

ในระยะเวลาปิดภาคเรียน ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่กลับบ้าน เพราะจะลงวิชาเรียนในช่วงซัมเมอร์เพื่อให้สำเร็จได้เร็วขึ้น คั้นหนึ่งไม่ทราบว่าหวั่นไปนานเท่าไร จนมีเพื่อนญี่ปุ่น มาปลุกและถามว่าเป็นอะไร เพราะเห็นร้องไห้อย่างมากและก็เห็นว่าหมอนที่หนุนอยู่ก็เปียกด้วยจริง ๆ ไม่สามารถจะอธิบายให้เขาเข้าใจได้อย่างไร ในฝันจำได้ว่าตนเองได้เข้าไปในบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านไม้สองชั้นเก่า ๆ อยู่กลางป่า และไม่มีบ้านหลังอื่นเลย ขณะนั้น ไม่อาจจะบอกได้ว่าเป็นเวลาไหนมองไปทางใดก็เป็นสีแดงสลัว ๆ คล้ายกับตะวันใกล้จะตกคืนก็ไม่เชิงเพราะเวลาขณะนั้นมันจะมีมืดและน่ากลัวมากกว่า เมื่อเข้าไปในบ้าน สิ่งแรกที่เห็น คือห้องโถงใหญ่ มีโต๊ะไม้ตั้งอยู่กลางห้องมีคนเดินไปมาอย่างขวกไขว่บ้างก็ขึ้นไปชั้นบน บ้างก็ลงมาข้างล่าง ข้าพเจ้ามองตามคนที่เดินออกไปข้างนอก เขาก็ขึ้นไปบนรถ รถนั้นเหมือนเป็นรถยนต์คันไปคันแล้วคันเล่า ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาเหล่านั้นไปที่ไหนและทำให้เกิดความโมโห เพราะพูดกับใคร ก็ไม่

มีใครพูดด้วยหรืออธิบายให้รู้ว่าตนเองกำลังอยู่ที่ไหนเหมือนกับว่าข้าพเจ้าไม่มีตัวตนอย่างนั้น แผลงันที่สุดก็ตัดสินใจนั่งเก้าอี้ไม้ใกล้โต๊ะใหญ่ในห้องโถง สักครู่ใหญ่มีผู้หญิงผมสี ฐปร่างสูงโปร่ง ผิวดำแดงใส่ชุดกระโปรงติดกัน เธอมาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทันสังเกตได้พูดเสียงดังว่า “*คราวนี้พ่อเธอตายแน่ ไม่รอดเหมือนคราวที่ผ่านมา ๆ มา*” ข้าพเจ้าร้องไห้กลัวอันตรายที่จะเกิดกับท่านขณะร้องไห้อยู่ นั้นได้ยินเสียงพูดของผู้ชาย จึงได้เงยหน้าขึ้นมองเป็นชายชรารูปร่างสูง ผมขาวยาว หนวดเครายาวเกือบถึงสะโพก อยู่ในชุดนุ่งขาวห่มขาว หน้าตาบ่งบอกถึงความมีเมตตา ท่านกล่าวกับข้าพเจ้า “*ไม่ต้องกลัว ผู้ที่จะคิดร้ายต่อพ่อของคุณนั้นบารมีไม่เท่ากัน คนคนนี้เคยได้รับความช่วยเหลือจากพ่อของคุณมาก่อน จำไว้ ผู้ที่คิดร้ายต่อผู้ที่มิพระคุณ ต่อให้คิดการอันใดก็ไม่มีความสำเร็จ เพื่อความสบายใจให้กลับไปปฏิบัติกรรมฐาน ลูกจะได้พบกับพระที่ดี อย่าลืมแผ่เมตตาแก่ผู้ที่คิดร้ายต่อเรา อย่าผูกจิตพยาบาท แล้วเขาจะแพ้ภัยแก่ตัวเอง*”

เมื่อตื่นจากความฝัน ข้าพเจ้าคิดทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ที่แน่ ๆ คือเสียงนั้น ล้วนหูเหลือเกิน เหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเสียงนั้นคือไอข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะกราบลงบนหมอนท่านนั่นเองที่เคยตักเตือนและบอกเหตุให้ข้าพเจ้าทราบล่วงหน้าเสมอครั้งนี้เป็นครั้งที่ตั้งแต่อำนาจไม่ได้ โดยไม่รอช้า ข้าพเจ้ารีบโทรศัพท์ทางไกลถึงพี่สาว เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังและพี่สาวรับปากจะจัดการเรื่องจะเข้าปฏิบัติกรรมฐาน จะเตรียมสิ่งของพร้อมทั้งหาวัดให้

ทราบว่าพี่สาวได้ปรึกษา **คุณจินตนา นิมากร (เจ็ญ)** เธอเป็นกัลยาณมิตรที่ดีและจริงใจกับเพื่อน ๆ หรือคนที่รู้จักทุกคน ไม่เป็นคนที่ทำงานเพื่อเอาหน้า และไม่เป็นคนประเภทมือถือสาปากถือศีล เหตุที่ต้องกล่าวในที่นี้ เพราะสังคมปัจจุบันจะหาเพื่อนที่ดีและจริงใจโดยไม่หวังผลประโยชน์นั้นแสนยาก หลังจากนั้นได้พาพี่สาวไปปรึกษากับแม่ชีสำลีแห่งวัดไร่เปิง ท่านได้แนะนำให้บวชชีพราหมณ์ที่วัดไร่เปิง

แต่พี่สาวอยากให้บวชที่อื่นมากกว่า และยังไม่ทราบว่าเป็นที่ไหน คุณจินตนามีเพื่อนอยู่กรุงเทพฯ ชื่อ **คุณนงเยาว์ (เจ็ชา)** เป็นผู้ที่สนใจด้านธรรมะเหมือนกัน เขาได้แนะนำ หลวงพ่อวัดอัมพวัน แต่พี่สาวยังไม่แน่ใจ จะขออุหลาย ๆ วัดก่อน จากนั้นก็ขับรถจากกรุงเทพฯ เพื่อเที่ยววัดใกล้เคียงไปเรื่อย ๆ ก็ไม่เป็นที่พอใจ จนมาถึงวัดอัมพวัน สิ่งแรกที่เห็นและรู้สึกประทับใจก็คือ ความเป็นระเบียบเรียบร้อย บริเวณวัดสะอาดร่มรื่น เจ้าหน้าที่ ลูกศิษย์ ตลอดจนแม่ครัวมีอัธยาศัยดีมาก และที่แปลกจากวัดอื่น คือใครมาวัดนี้ จะไม่มีคำว่าหิวกลับไป มีอาหารเลี้ยงตลอดเวลไม่ว่าจะดึกดื่นแค่ไหน ซึ่งในวันนั้นหลวงพ่อบริกรรมที่กรุงเทพฯ พาท่านกลับมา สนทนากับท่าน ทุกคนตัดสินใจเลือกวัดนี้และแน่ใจว่าข้าพเจ้าจะได้ปฏิบัติกรรมฐานกับพระที่ดี

สอบเสร็จรีบกลับประเทศไทยทันทีได้พักที่ **บ้านคุณชาญวิทย์และคุณป๋ (ศกรรยา)** พร้อมกับพี่สาว **คุณจินตนา และคุณนงเยาว์** วันรุ่งขึ้นทุกท่านได้กรุณาไปส่งที่วัดอัมพวันหลังจากเปลี่ยนชุดขาวรับกรรมฐานจากหลวงพ่อกแล้ว เข้าพักที่กุฏิ และทุกเย็น ๆ หลวงพ่อจะสอบอารมณ์หากคิดขัดตรงไหน ท่านจะอธิบายให้จนเข้าใจ เสียหายที่ปฏิบัติได้เพียง ๑๕ วัน จะต้องรีบกลับไปเรียนต่อเพราะใกล้เวลาที่มหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมแล้ว

วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๒๗ เป็นวันและปีที่ข้าพเจ้าไม่ลืมเลยตลอดชีวิตนี้ เมื่อเวลาประมาณ ๒๐.๑๕ น. ได้เกิดระเบิดบ้านของข้าพเจ้าที่เชียงใหม่ ขณะเกิดเหตุทั้งคุณพ่อ พี่สาวและข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเทพฯ พี่สาวพาคุณพ่อไปตรวจร่างกายตามที่คุณหมออุทัย รัตน์ และคุณหมอเทพ หิมะทองคำ ได้นัดไว้ ส่วนข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของพุทธสมาคมจังหวัดเชียงใหม่ เข้าร่วมประชุมของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ซึ่งอันที่จริงการประชุมได้สิ้นสุดแล้วหลายวัน และจะกลับเชียงใหม่ได้ จอดตัวเครื่องบินของเช้าวันที่ ๑๑ มีนาคม ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุ

เมื่อข้าพเจ้าเตรียมตัวจะเดินทางในวันรุ่งขึ้น แต่เป็นเรื่องน่าแปลกเพราะแต่ไหนแต่ไรมา พี่สาวไม่เคยขอให้อยู่เป็นเพื่อนเลย จึงให้เลื่อนตัวเครื่องบินเพื่อให้กลับพร้อมกันเมื่อข้าพเจ้านึกย้อนเหตุการณ์ครั้งนั้นที่ไรก็อดที่จะใจหายไม่ได้หากข้าพเจ้าไม่เปลี่ยนตัวในวันนั้น ปัจจุบันก็คงจะเหลือแต่ชื่อจากภาพถ่าย และบันทึกวิดีโอ ภาพห้องรับแขกที่ข้าพเจ้าชอบนั่งดูรายการข่าวทุกคืน แหกละเอียดไม่มีขึ้นดี แล้วตัวข้าพเจ้าเองจะเหลืออะไร

ผู้ที่อยู่ในที่เกิดเหตุคือ คุณแม่กับหลานสาวอายุ ๒ ขวบกว่า หลานชายอายุ ๘ เดือน และคนในบ้านอีก ๘ คน ซึ่งคุณแม่เล่าให้ฟัง คินวันเกิดเหตุท่านจะเข้านอนในขณะที่ยืนอยู่ข้างเตียงเกิดเสียงดังมาก บ้านเรือนสันสะเทือนไปหมด ไฟฟ้าดับท่านได้ยินเสียงหลานชาย หลานสาวร้องไห้อยู่ในห้องถัดไป ท่านรีบวิ่งไปหาหลาน ขณะนั้นไฟไหม้ที่ห้องครัว ทำให้พอเห็นห้องของหลานเพียงกลาง ๆเวลานั้นท่านคิดว่าหลานชายคงไม่รอดแน่แล้ว เพดานและหลังคาบ้านตลอดจนอิฐ ไม้ต่าง ๆ ได้ทับร่างของหลานชายจนมิดท่านและพี่เลี้ยงของหลานต่างช่วยกันยกสิ่งของเหล่านั้น ออก ความหวาดวอนพั้งเหลือเชื่อจริง ๆ หลานชายไม่เป็นอะไรเลย เพียงแต่ถูกบาดนิดหน่อย ที่หน้าผากมีเลือดออกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนหลานสาวมีบาดแผลเล็ก ๆ ที่ใบหู หลังจากนั้น ท่านก็ได้พาคนที่บ้านทั้งหมดไปโรงพยาบาลแมคคอร์มิค ซึ่งอยู่ใกล้บ้านที่สุด เพื่อตรวจร่างกาย จึงได้พบว่าในกระเป๋าเสื้อผ้าของท่านเต็มไปด้วยเศษแก้วจากห้องนอน แต่ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บ หรือถูกทิ่มแทงจากเศษแก้วเหล่านั้นเลยซึ่งเหมือนกับว่ามีใครมาหิบบั๊กระเป๋าย่างนั้นแหละ

หลังจากเกิดเหตุ คุณจินตนา และคุณชาญวิทย์ได้ขับรถจากกรุงเทพฯ ไปหาหลวงพ่อกั้ววัดอัมพวัน ถึงวัดก็จวนตีสองกว่าแล้ว ทั้งสองท่านได้เล่าเหตุการณ์ให้หลวงพ่อบรรพที่ทั้งหมดตื่นขึ้นท่านได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อพบข้าพเจ้าความเมตตาความห่วงใยที่หลวงพ่อกั้วให้แกครอบครัวข้าพเจ้านี้ พวกเราทุกคนจะจดจำไปจนชีวิตจะหาไม่ ข้าพเจ้ายังจำคำพูดของหลวงพ่อกั้วในวันนั้นได้ *“วิธรรม เขาทำได้แค่นั้นแหละ จะไม่มีอะไรมากไปกว่านี้แล้ว”* และท่านยังได้ เตือนสติให้แม่เมตตาต่อผู้ผู้กระทำในครั้งนั้น

คุณจินตนา คุณนงเยาว์ ก็พูดเช่นเดียวกัน ขอมรับว่าขณะนั้นข้าพเจ้ายังทำใจไม่ได้ จิตมีแต่ความโกรธแค้น ผูกพยาบาท จองเวร เรื่องที่จะอโหสิหนี้ไม่มีในความนึกคิด หลวงพ่อกั้วให้ข้าพเจ้าไปอยู่วัดอัมพวัน แต่จำต้องปฏิเสธความเมตตาของท่าน ไม่อยากนำความเดือดร้อนมาให้ท่านถึงแม้ว่าเวลานั้นทางเจ้าหน้าที่ตำรวจยังสืบไม่ได้ว่าใครเป็นผู้บงการแต่ครอบครัวข้าพเจ้าทราบดีว่าผู้ที่จิตใจโหดเหี้ยม และทำได้ถึงเพียงนี้

คงจะไม่มีใคร นอกจาก “จาง ซี ฟู” หรือ “ขุนสำ” วิธีการฆ่าล้างโคตรตลอดจนตัดแขนตัดขาและผ่าลำตัวออกเป็นสองซีกที่เขาได้ทำกับครอบครัวอื่นสิ่งเหล่านี้ได้ยืน ได้ฟังบ่อยมากจากคนที่มาจากฝั่งพม่า

สำหรับข้าพเจ้า ขุนสำ คืออสุรกายในร่างของคนเท่านั้น หลังจากเหตุการณ์ผ่านไปเกือบสองอาทิตย์ เมื่อขุนสำทราบอย่างแน่นอนแล้วว่านายพลลิรวมทั้งครอบครัวไม่มีใครถึงแก่ชีวิตหรือบาดเจ็บ ซึ่งข้อความนี้จะเล่าต่อไปนี่ เชื่อว่าผู้อ่านคงจะคิดไม่ถึง และไม่เชื่อเหมือนที่ข้าพเจ้าไม่อยากจะเชื่อ สิ่งนั้นคือขุนสำได้เขียนจดหมายถึงคุณพ่อ ในจดหมายบรรยายถึงความเป็นห่วงที่ตัวเองมีต่อคุณพ่อ ข้อความจดหมายตอนหนึ่งเขียนว่า

“ใครนะที่ทำกับท่าน ได้ถึงขนาดนี้ ผมยังสำนึกในบุญคุณที่ท่าน ได้เคยช่วยเหลือ ผมไม่เคยลืมเลย ท่านเป็นคนดีมีเมตตา ผมมั่นใจว่าวันหนึ่งทางเจ้าหน้าที่ตำรวจไทย จะต้องจับได้ว่าใครเป็นผู้กระทำ หากท่านมีอะไรจะให้ผมรับใช้ ขอให้บอก ผมยินดีรับใช้ท่านเสมอ” ขอให้ท่านผู้อ่านพิจารณาเอาเองเถาะว่า บุคคลนี้ควรจะจัดอยู่ในประเภทไหน คำถามที่ข้าพเจ้าอยากถามขุนสำ คือเขายังมีเกียรติและศักดิ์ศรีหลงเหลือไว้ให้ลูกหลานของเขาได้ชื่นชมต่อไปอีกหรือ

หลายเดือนต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รู้ตัวบงการ คือขุนสำ ตลอดจนลูกน้องที่วางแผนงานนี้ทั้งหมด แต่เป็นที่น่าเสียดาย ไม่สามารถจับตัวผู้ต้องหาได้แม้แต่คนเดียวจนกระทั่งบัดนี้จากจดหมายของขุนสำ ประกอบกับรูปภาพที่ได้เห็น ทำให้ย้อนคิดถึงเมื่อครั้งที่ยังเรียนชั้น ประถมปีที่สี่ ซึ่งปีนั้นคุณพ่อเข้าผ่าตัดที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค ได้พักที่ตึกมหิตลแม้จะเป็นเด็กแต่จำได้แม่นว่ามีชายร่างสูงมาก ความสูงประมาณ ๑๘๐ เซนติเมตร (ซึ่งเป็นจุดเด่นที่ข้าพเจ้าจำได้ในตัวของผู้ชายคนนี้มีผมยาวสองสี รูปร่างผอม เขาได้เฝ้าพยาบาลคุณพ่อตลอดเวลา

แม้กระทั่งประคองและอุ้มคุณพ่อเข้าห้องน้ำทุกครั้ง ครั้งใดที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาล จะพบชายคนนี้เสมอ เป็นเวลาร่วมปี กว่าที่บ้านจะซ่อมและสร้างเสร็จจึงได้พาท่านกลับบ้านที่เชียงใหม่เพื่อความแน่ใจว่าชายคนนั้นเป็นใครกันแน่จึงได้เรียนถามและท่านได้กรุณาเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ทราบว่าชายคนนั้น คือ จาง ซี ฟู หรือขุนสำ เวลานั้นเขาไม่มีอะไรเลยมีเพียงม้าไม่กี่ตัวที่รับจ้างบรรทุกของสำหรับข้ามไปฝั่งพม่า แต่เขามีพรสวรรค์อย่างหนึ่ง คือในด้านการพูด มีวิธีการพูดและมีวาทีศิลป์ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่าที่เขาเฝ้าดูแลคุณพ่ออย่างใกล้ชิดนั้นจุดมุ่งหมายคือต้องการขอความช่วยเหลือด้านเงินทองจากท่าน ด้วยจิตเมตตา และให้ความเชื่อถือนำคำพูด ท่านได้ให้เงินช่วยเหลือมากพอสมควร นี่ก็จุดเริ่มต้นแห่งที่มาของชีวิต “ขุนสำ” หรือ “จาง ซี ฟู”

ปัจจุบันข้าพเจ้าได้แผ่เมตตาให้ขุนสำเสมอ เกิดความรู้สึกเวทนาสงสารแทนความโกรธแค้นของเวรที่เคยมีในอดีต สิ่งใดก็ตามที่เขา

ได้กระทำต่อครอบครัวและต่อตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอโหลใ้หวังว่าวันหนึ่งเขาจะรู้และสำนึกในบาปกรรมที่เขาได้สร้างไว้ ตลอดจนหยุดกระทำ ความชั่ว ซึ่งมีแต่จะเพิ่มบาปกรรมหากวันใดบุญเก่าที่เขาสร้างไว้ได้หมดลง บาปกรรมที่เขาได้ทำไว้ในชาตินี้ คงจะตามทันอย่างแน่นอนไม่มีใครช่วยเขาได้นอกจากตัวของเขาเอง

ผู้อ่านหลายท่านคงสงสัยว่าเพราะเหตุไรขุนสำจึงคิดทำร้ายคุณพ่อ ตลอดจนครอบครัวของท่าน คำตอบคือ จริงอยู่ขุนสำ ป่าวประกาศให้ทั่วโลกเข้าใจว่าเขากำลังกู้ชาติ เพื่อรัฐฉานของเขตแปดที่คนไทยใหญ่ ส่วนใหญ่หรืออดีตเจ้าผู้ครองเมืองรัฐฉาน กลับไม่ยอมรับให้เขาเป็นตัวแทนของไทยใหญ่ในการกู้ชาติ หากเขาต้องการกู้ชาติจริง เหตุใดเขาจึงต้องการจะเข้ามาควบคุมปกครองหมู่บ้านไทยฮ่อซึ่งเป็นลูกน้องของคุณพ่อที่ท่านได้หอบหิ้วอพยพออกจากประเทศจีนสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครองหมู่บ้านเหล่านี้ อยู่ในผืนแผ่นดินไทย เราเป็นคนไทยเราได้ต่อสู้ปกป้องแผ่นดินไทยแห่งนี้ แม้จะต้องแลกด้วยเลือดเนื้อและชีวิตเราก็ยอม เพราะที่นี้คือ แผ่นดินสุดท้ายที่ลูกหลานเราจะอยู่สืบไปขุนสำถือสิทธิอันใดที่จะเข้ามาปกครองพวกไทยฮ่อกลุ่มนี้ เขาทราบดีว่าตราบใดที่คุณพ่อยังอยู่ เขาจะทำการไม่สำเร็จวิธีเดียวคือต้องทำลายให้หมดทั้งโคตรตามวิธีการที่เขาได้ทำกับครอบครัวอื่นมาแล้ว และ ๓ ครั้งที่คุณสำพยายามกระทำร้ายต่อครอบครัวข้าพเจ้ารวมเวลาทั้งหมดกว่าสิบปี

ครั้งที่ ๑ ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนเล่าในตอนต้นของเรื่อง

ครั้งที่ ๒ ขุนสำได้ส่งคนขุดอุโมงค์ใต้ดิน ใกล้ ๆ สนามกีฬาเชียงใหม่เมื่อสิบปีก่อน บริเวณนั้นจะเป็นป่าดงไม้ใหญ่ขึ้นมาก สภาพไม่เหมือนปัจจุบันนี้ที่มีแต่บ้านจัดสรรขึ้นแทน การขุดอุโมงค์ครั้งนั้นเขาจะทำให้โผล่ถึงบริเวณบ้านของข้าพเจ้า แล้ววางแผนที่จะฆ่าหมดทั้งบ้านแต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดจึงทำไม่สำเร็จ

ครั้งที่ ๓ เหตุระเบิดที่บ้านเชียงใหม่ โดยบรรจระเบิดไดนาไมไว้เต็มคันรถยนต์และจอดไว้ข้างบ้าน คนในบ้านไม่มีใครถึงแก่ชีวิต มีเพียงบาดเจ็บเท่านั้นแต่เป็นที่น่าเสียดายที่ลูกชายคนเล็กของตระกูลสินพิศาลได้เสียชีวิตเพราะรถจอดในบริเวณบ้านของเขา การระเบิดครั้งนี้ร้ายแรงกว่าครั้งที่ญี่ปุ่นทิ้งระเบิดที่สถานีรถไฟเชียงใหม่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง(จากคำบอกเล่าของผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ทั้งสองครั้ง)แรงระเบิดทำให้บ้านเรือนกว่า ๕๐ หลังคาเรือนเสียหาย บางบ้านต้องซ่อมใหม่หมด แรงระเบิดได้ย่นไปไกลถึงอำเภอแม่แตง ซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ประมาณ ๑๐ กิโลเมตร

อดีตข้าพเจ้าพยายามค้นหาคำตอบให้ตัวเองว่า ชายผู้สูงอายุนั้นคือใคร ทำไมท่านถึงได้มาเกี่ยวข้องกับชีวิตข้าพเจ้าแต่ขณะนี้และปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้ามุ่งศึกษาด้านธรรมะตลอดจนปฏิบัติการมฐานแปดเมตตา อุทิศส่วนกุศล ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทั้งที่เป็นมิตรและศัตรู ทั้งที่รู้จักและไม่รู้จัก อยู่ในกฎแห่งกรรม เชื่อว่าโลกของเรานี้ ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่วิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้เรื่องที่เกิดขึ้นมานี้ เป็นเพียงแต่เงี้ยวหนึ่งของชีวิตเท่านั้น หลายคนอาจกล่าวหาว่าหลงมงาย ก็สุดแต่ใครจะคิด ข้าพเจ้าไม่ขอตอบได้ใด ๆ ทั้งสิ้นเพราะทุกอย่างย่อมรู้เห็นได้ด้วยตัวเอง

หลังจากเกิดเหตุครั้งหลังสุดจนถึงปัจจุบัน ทุกปีช่วงเทศกาลตรุษจีนและวันที ๑ มกราคมของทุกต้นปี ขุนสำจะให้ลูกน้องส่งกระเช้าผลไม้และขนมเค้กไปให้ที่บ้านเสมอมิได้ขาด ข้าพเจ้าจะไม่ให้คนในบ้านหรือแม้แต่สุนัขที่เลี้ยงไว้กินขนมเค้กอย่างเด็ดขาด ท่านผู้สูงอายุ ยังคงอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าเสมอ “จำไว้ ผู้ที่คิดร้ายต่อผู้ที่มีพระคุณ ต่อให้คิดทำการอันใดก็ไม่มีความสำเร็จ ข้าพเจ้าคิดว่านี่คือคำตอบที่ดีที่สุด ที่ว่าเหตุไรขุนสำจึงทำการไม่สำเร็จ

เป็นเรื่องประหลาดไม่น้อยสำหรับข้าพเจ้าผู้ซึ่งเรียนที่อเมริกา บ้านอยู่เชียงใหม่ ผ่านเหตุการณ์
ที่เหลือเชื่อจนได้มารับกรรมฐานเป็นครั้งแรกในชีวิตกับหลวงพ่อกวนวิสุทธิคุณ ที่วัดอัมพวัน อ.เภอ
พรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรีทุกอย่างเป็นไปตามที่ท่านผู้สูงอายุได้บอกในความฝัน เป็นบุญของข้าพเจ้าอย่าง
ที่สุดแล้ว “มารไม่มี บารมีไม่เกิด”

ฉวีวรรณ ชัยศิริ

๑๒๓ หจก.เมาทันแทน กลอรั๋ เอ็นเตอร์ไพร์ส

อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๐๐๐

ยาเทวดารักษาโรคกล้าใส่เน่า

พระภิกษุวิสุทธิคุณ ๒๐ มี.ค.๓๔

กรรมฐานนี้ละเอียดอ่อนมาก ถ้าคนมีโรคนะ อาจช่วยให้ทุเลาเบาบางหรืออาจหายได้ อาตมาขอเจริญพรด้วยใจจริง เมื่อสมัยก่อนอาตมาป่วยเรื่อย ๓ วันติด ๔ วันไข้ ต้องเข้าโรงพยาบาลไม่พักไม่มีความสุขเลย โยมเอ๋ย ตั้งแต่บวชใหม่ ๆ พรรษาแรก เป็นลมหน้ามืดยิ่งกว่าคนแก่อีกเดี๋ยวนี้อายุมากแล้ว สบายมาก โรคกายก็ไม่มี โรคใจก็ไม่มีด้วย โรคกายที่มีอยู่เดิมก็หายไปเหมือนปลิดทิ้ง ออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่หลังคอกหักมา ๑๕ ปีแล้ว ไม่เคยเข้าไปอีกเลย ปวดหัวตัวร้อนเป็นนิตนน้อยเดี๋ยวก็หายตั้งสติสัมปชัญญะไว้มันก็หายไปเอง อาตมาหายได้ด้วยกรรมฐาน

อาตมาเป็นโรคกล้าใส่ ไปโรงพยาบาลศิริราช หมอบอกว่าพรุ่งนี้ผ่าตัด เขบอกว่าจะใส่เน่าไปหลายฟุตแล้ว องค์กรนี้อยู่ได้อย่างไรต้องตายแน่ ๆ หมอเขาปรึกษากันที่หน้าห้อง แต่อาตมาได้ยินอะ! เราจะตายเสียแล้วหรือ ไหน ๆ จะตายไปตายที่วัดดีกว่า อย่าอยู่ที่โรงพยาบาลเลย

แหม! โยมเอ๋ย ฉันน้ำเข้าไปหยดเดียวก็ไม่ได้ ตกถึงท้องคินเลย ปวดจริง ๆ นะ ปวดท้ออย่างสุดซึ้ง ตอนนั้นอาตมานั่งกรรมฐานยังไม่เข้าขั้น พอเป็นพอไปพอมีกิจกรรมกรรมฐานบ้าง ยังไม่หนักแน่นเหมือนสมัยนี้

เอ! เราจะมาตาย ญาติโยมจะไม่เห็นหน้าเราแล้ว ได้ยินหมอเขาบอกว่าประมาณ ๕.๐๐ น. จะต้องผ่าตัด เราจะต้องหนีออกจากโรงพยาบาลไป ตายที่วัด ตอนเช้า ๖.๐๐ น. อาตมาตั้งดำรงสติให้ดีพอหมอ พยาบาลแผลอ เราก็ดูไปเดินมา เขาก็คงจะลืมไปแล้ว เลยขึ้นรถสามล้อตุ๊ก ๆ ไปลงเรือกลับวัด มานอนปวดอยู่ที่วัดต่อไป

ปวดแสนจะปวด นี้โรคกล้าใส่ โรคกระเพาะอีก เพราะเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาก ความว้าวยังไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก ทรมาณอย่างที่สุด เป็นยาเทวดา ท่านผู้พิพากษาเป็นมหาเปรียญเก้าได้เจริญกรรมฐานมาบ้าง เป็นลูกศิษย์เจ้าประคุณสมเด็จพระวันรัต(เฮง เขมจารี) วัดมหาธาตุ อาตมาเคยแนะนำปฏิบัติแก่ท่านพอสมควร ชื่อ มหาเทียบ นองบุญนาค เปรียญธรรม ๖ ประโยค เป็นหัวหน้าศาลจังหวัดสิงห์บุรี เดิวนี้นายไปแล้ว ตั้งแต่ พศ. ๒๕๐๐ ยาเทวดา ไครอยากจำก็จำเอาไป ท่านไปซื้อหม้อดิน เอาเกลือมา ๓ กำ ให้อาตมาจับเกลือกลืนใจหยิบ ๓ จับ ไม่ได้หายใจ แล้วเทใส่หม้อ ท่านสอนให้ท่องว่า พุทฺธัง ปัจจักษามิ ๑ กำ รัम्मมัง ปัจจักษามิ อีก ๑ กำ สังฆัง ปัจจักษามิ อีก ๑ กำ แล้วก็ใส่หม้อ แล้วท่านก็บอกว่าผสมกับไข่ขาวไข่ไก่ ๕ ฟอง ไข่แดงไม่เอา ท่านสตุเกลือเรียบร้อยจนละเอียดไปหมดแล้ว ปลงลงมาก็เอาไข่ขาวใส่แล้วก็คนให้เข้ากันท่องคาถา พุทฺธัง ปัจจักษามิ รัम्मมัง ปัจจักษามิ สังฆัง ปัจจักษามิ เท่านั้นเอง

เสร็จเรียบร้อยก็นำมาให้อาตมาฉัน ๑ ช้อนควาเป็นเกลือปนสตุ แก้วโรคกล้าใส่เน่า จะตายอยู่แล้ว พอใส่ปาก หัวหน้าศาลรีบหนีขึ้นรถจี๊ปบิ่งไปเลย โอ้โฮ โยมเอ๋ย ปวดคินอยู่ในโบสถ์ สลบไป ๑ ชั่วโมง พอฟื้นขึ้นมาอาศัยจิตเข้มแข็งจากกรรมฐาน รู้สึกโล่งใจเริ่มฉันน้ำได้บ้าง

รุ่งเช้าท่านผู้พิพากษามาฟังข่าว บอกว่าที่ผมรีบหนีไปไม่ได้มันมีสการลาเพราะกลัวหม้อจะปลิวมาโดนผม
อย่าลืมเขียนชะชีวิตที่เกิดมาไม่มีอะไรปวดเท่านั้น แต่อาศัยกรรมฐานสู้ไว้ ตั้งแต่นั้นหายวันหายคืนเรื่อยมาจน
บัดนี้ ต่อมาหม้อจากศิริราชมีจดหมายมา ถามว่าพระองค์นี้ ชื่อนี้ ตายไปหรือยัง ทำศพไปหรือยัง ชาติมาก็
ตอบไปว่า หายแล้ว หายด้วยยาเทวดา หม้อมาถึงที่วัดเลย ของจดยาไปพอดิแม่ยายหม้อเป็นเสียด้วย เลยมแม่
ยายหม้อหายไปอีก ๑ คน ถ้าใครมีกุศลก็จำไปนี่เอามานึกได้ก็พูดให้โยมฟัง

ใช้หนี้ไก่

ตอนนั้นเพิ่งมาอยู่ที่วัดอัมพวันใหม่ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลมาเยี่ยม ท่านบอกว่าไหน ๆ จะ
ตายแล้ว ผมจะทำถวายหลังจากนั้นต่อมาก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลถึงรู้ว่าเวรกรรมของเราเมื่อเวรกรรมครั้ง
อดีต เมื่อเป็นเด็กนี่เอง จำได้แน่ชัดกรรมฐานบอกว่า ข้าพเจ้าถ้าได้เฝ้า เป็นเพราะเหตุใดหรือ นิमितบอก สติ
บอกว่า จำได้ไหม ตอนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ท่านไปฆ่าไก่ ไก่ยังไม่ตายแหงะท้องเอาใส่ออกมาผูก เอาใส่มัน
มาแล้วตัดใส่มัน แล้วเอาใส่ในถุงและปล่อยไก่ไป ไก่มันวิ่งหัวซุกหัวซุน ตายในที่สุด นี่จำได้ไหม

เอาตามกริณีเหตุการณ์ครั้งอดีตเมื่อเป็นเด็กชั้นประถมปีที่ ๕ ได้ นี้ ฆ่าไหลทันที แหม! พิโร
เอ๋ย เราคิดว่าไม่เป็นเวรเป็นกรรมแต่อย่างใด แต่กรรมกลับมาซัดตัวเราเองอย่างนี้ต่อไปนี้จะไม่ฉันทนไหว
ต่อไปแล้ว ตอนเป็นพระเล็กฉันไก่ เลิกฉันเปิด ฉันห่าน ไม่เอาแล้ว เรามาสัตว์ไหนจะไม่ฉันทนฉัน

นึกถึงเหตุการณ์ว่า เอาใส่มันมาแล้วก็ตัดใส่มันทิ้ง สนุกดี แหมเสียดใจจนบัดนี้ นะ เราก็นึก
ว่า เออ! แผ่เมตตาให้ไก่ทุกวัน ๆ

ถ้าใส่เราก็คือขึ้นจนบัดนี้ นี่แหละ โรคภัยไข้เจ็บมันนั่งกรรมฐานให้ดีเถอะ จะรู้ได้ว่ามันเป็นกรรมอะไร มัน
จะมาจากไหน สวahaเหตุ มันจะบอก

เหตุการณ์ ทั้ง ๆ ที่มันลืมไปแล้ว เมื่อตอนเป็นเด็กเล็ก อยู่ชั้นประถมปีที่ ๕

นี่เวรกรรมตามสนองแน่ ๆ ถ้าเราไปสร้างความคิดมากเท่าไร มักตามมาให้เราใช้มัน เหมือน
พ่อค้า แม่ค้า ร้านค้า ยิ่งขายดิบขายดี เจ้าหนี้ยี่ก็มาทวงถ้าเราขายไม่ได้เลย ไม่มีสตางค์เลย ไม่มีใครมาทวง ไม่มี
ใครมาขอแน่ ๆ

นี่ก็สรุปใจความได้ผลออกมาว่า สร้างความคิดต้องมีอุปสรรค ท่านทั้งหลาย อย่าน้อยเนื้อต่ำใจ
นะ สร้างความคิดมากเท่าไร อุปสรรคมาขัดขวางมากเท่านั้น ต้องสู้ต่อไปเพื่อใช้หนี้เขา

ข้อเท็จจริงเป็นประการใดขอเจริญพรว่า ถ้าเราเคร่งกรรมฐาน ตั้งสติอารมณ์ไว้ห้าจะทุเลาเบา
บางไปได้บ้าง ถึงจำเป็นต้องตาย ให้มันตายเองเถอะ อย่าฆ่าตัวตายเลยถ้าเป็นจะต้องตาย เราตายอย่างสบาย
จะไม่มีเวทนา จะได้เดินทางไปถูกต้อง เราจะไม่ไปอบายภูมิ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ฆ่าตัวตาย
ไม่มีดีเลย พระพุทธเจ้าบอกบาปอย่างร้ายแรง ท่านทั้งหลายสอนลูกสอนหลาน อย่าฆ่าตัวตายนะลูกนะ
หลานนะ ถึงอย่างไรก็ต้องตายอยู่แล้ว ทุกคนต้องตายทั้งนั้น ไม่ต้องไปฆ่ามันหรอก

เพราะฉะนั้นการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน จึงเป็นผลงานของชีวิตนี้เอง ตัวกำหนดเป็น
บทบาท สติปัญญาที่นี้กำหนดไว้ ขอเจริญพร เคนจงกรมให้ได้ระเบียบ ไม่ต้องไปเอาความคิดอื่นมาใส่

ขณะนี้ ต้องตัดปลิวโพทังวลเสียดักิจกรรมเสีย พอทำได้แล้ว กลับไปบ้านก็กำหนด เสียงก็กำหนด เห็นก็กำหนด คิดอะไรก็กำหนด คิดก่อน คิดหนอที่ลื่นปี ตั้งสติเสียให้ดี ทำให้ถูกจุดรับรองคิดถูกต้อง คิดที่ออกมา นั้นถูกต้อง คิดที่ผ่านมารู้ อดีตนั้น ผิดหมั่น ออกมาอย่างนี้ นะ นี่แหละเวรกรรมตามสนองอย่างไร กฎแห่งกรรมจะบอกชัด และการเจริญกรรมฐานมันจะแก้ได้ มันจะล้างมลทินได้ ล้างกรรมเก่าที่มีมานานแล้ว จะมีแต่โชคดี มีปัญญา คนที่ไม่เคยอุปถัมภ์ก็จะมาอุปถัมภ์ คนที่เป็นศัตรูกันจะกลับมาเป็นมิตร

เราก็แผ่เมตตาด้วยความดีของเราจากกรรมฐาน ไม่มีอะไรดีกว่า เป็นความดีอันดับหนึ่งคือบุญ ในตัวเอง สร้างบุญให้ตัวเอง คือกรรมฐาน ที่นำเงินไปทำบุญวัดโน้นวัดนี้ นั่นบุญประเภทสอง

ขอความสวัสดีจงมีแต่ญาติพี่น้องทั้งหลาย และจงงอกงามไพบูลย์ในพระพุทธศาสนาขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกประการ

เพราะหอันใดที่มีอยู่ ขอให้หายไปด้วย พุทฺธัง ปัจจกขามิ ฐัมมัง ฐักกขามิ สังฆัง ปัจจกขามิ ให้ขาดกระเด็นไป โชคร้ายจงหลุดไป ขอให้โชคดี มีปัญญา สวัสดิมีชัย ประกอบกิจการอันใด ขอให้มั่งมี ศรีสุข ในชีวิตของตนงอกงามไพบูลย์ในกิจการและหน้าที่สืบต่อไป

กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

กัมมะโน กัตถาโน กัมมะปัจเจกะพุทฺโธ พุทฺธังท้าวจักกะวาฬัง ฐัมมังท้าวจักกะวาฬัง สังฆังท้าวจักกะวาฬัง อโหสิกัมมัง

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรมและอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ด้วยด้วยอำนาจบุญนี้ ด้วยเทอญ

ประสบการณ์การปฏิบัติธรรม

โสภณ ปัทมดิลก

ดิฉันเกิดที่จังหวัดนครราชสีมา อำเภอสุโขทัย โลก เมื่อ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๘ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เกิดได้ ๓ เดือนก็มาอยู่กรุงเทพฯ ที่อำเภอคลองสาน ช่างวัดทองนพคุณเป็นบ้านของคุณปู่ คุณย่า จำได้ว่าตอนเด็ก ๆ จะตามคุณย่าไปวัดเป็นประจำ และคุณย่าจะทอดกฐินทุกปี ไปทางเรือ แลวอยุธา อ่างทอง สิงห์บุรี

ตอนอายุ ๗-๘ ขวบ ผันเห็นเทวดา ท่านยืนอยู่บนต้นไทร ต้นไทรนี้ใหญ่มาก ขึ้นอยู่หน้าบ้านริมคลอง เทวดาบอกว่ามีอะไรให้บอกจะช่วย ไม่ได้พูดออกเสียงแต่เราเข้าใจเทวดาท่านนุ่งผ้ายกलयทองสดใส แต่ไม่ใช่เสื้อ มีแต่สังวาลและทับทรวง สวมชฎาค้วยไม่ได้เล่าให้ใครฟัง ไม่รู้ว่าเทวดามีจริงหรือไม่ พอกลางวันถึงไปว่ายน้ เล่นเอามือสอดไปที่คอกกระตุกสร้อยตกน้ำ ไป น้ก็ลึกมาก คลองก็กว้างประมาณ ๕-๖ เมตร เมื่อกลับมาถึงที่ท่าน้ำ ำได้โคนต้นไทร ไม่กล้าขึ้นบ้านกลัวจะโดนตีเหมือนมีอะไรคลายให้ว่ายน้ไปกลางน้ำ น้ำตรงนั้นลึกมาก ยืนไม่ถึงกลางน้ำไปกำดินขึ้นมาหนึ่งมีใบสนเต็มกำมือและมีสร้อยขึ้นมาพร้อมกับพระที่ห้อยด้วยจึงจำได้คิดตาจนเดี๋ยวนี้

พอปี พ.ศ. ๒๕๘๖ ได้ทำ การสมรสกับคุณดิเรก ปัทมดิลก เมื่ออายุ ๑๘ ปี มีบุตร ๔ คน และย้ายมาอยู่อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรีอยู่ดี ๆ ตาก็มองอะไรไม่เห็นเลย ยิ่งข้างซ้ายมืดสนิท ดิฉันตอนนั้น น้ก็กลัวใจ และคิดมากแอบร้องไห้ทุกวัน จนคืนหนึ่งมีคนมาเข้าฝันว่าไม่ต้องไปปรึกษา ๖ เดือนก็หายเอง ตาข้างขวาก็พอมองเห็นบ้างจึงต้องใส่แว่นช่วย เพราะใช้ตาข้างเดียวมาตลอด พอปี พ.ศ. ๒๕๑๒ คุณดิเรกก็ย้ายไปอยู่จังหวัดสุรินทร์ เป็นนายอำเภอที่อำเภอจอมพระ อยู่ ๗ ปี ก็ย้ายมาเป็นนายอำเภอเมืองสิงห์บุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕

พอมายู่สิงห์บุรีก็รู้สึกไม่สบายใจ ภายก็ไม่สบายด้วยเป็นโรคน้ว กินยาไทยและฝรั่งก็ไม่หาย จิตใจร้อนรนบอกไม่ถูก ทั้งเป็นห่วงอะไรไปหมด ลูกสาวคนโตเป็นพยาบาล อยู่บ้านสมุทรปราการคนเดียว ลูกชายกำลังเรียน ลูกสาวคนเล็กเรียนอยู่ปีหนึ่ง บ้านพักก็เย็นดีแต่ไม่อยากจะอยู่ติดรู้จกกับพรรคพวกที่ตลาดสิงห์บุรี มี เจ้เตียง ปริบูรณ์นะ ร้านพุนทรัพย์สินเป็นหัวหน้าจัดรถ ก็รถป้าส้ม พี่ยุพิน ประมาณ ๒๐ คน จะมาที่วัดอัมพวันอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ทุกวันพระ ตั้งแต่บ่ ๒ โมงจะกลับเที่ยงคืน ทำอยู่ได้ ๑ เดือน รู้สึกจิตสงบและอยากให้ถึงวันพระไว้ ๆ พระครูภาวนาวิสุทธิ ท่านได้เมตตาสอนพวกดิฉันด้วยตัวท่านเอง

สำหรับตัวดิฉัน นับว่าพระครูภาวนาวิสุทธิ ท่านมีพระคุณอย่างใหญ่หลวงและเป็นบุญกุศลของดิฉันอย่างมาก เพราะท่านเมตตาตลอดจนถึงครอบครัวของดิฉันด้วย เมื่อตอนอยู่สิงห์บุรีจะขยันปฏิบัติมาก แม้เวลานอนรู้สึกตัวเมื่อไร ที ๑ ที ๒ จะลุกขึ้นล้างหน้าปฏิบัติทันที และได้ผลมาก แม้แต่โรคน้วที่เป็นอยู่ก็หายได้ และเมื่อนั่งปฏิบัติจะมีเสียงดังเหมือนเสียงป้नและมีลูกไฟวิ่งเข้าไปในดวงตาข้างซ้าย นั่งแล้วเห็นถึง ๒

ครั้ง จึงรู้ว่ากรรมอันนี้เองที่ทำให้ตามองไม่เห็นมา ๓๐ กว่าปี ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะตามกันขนาดนี้ เพราะในชาตินี้ไม่เคยทำไว้เลยแต่เดี๋ยวนี หายเป็นปกติ ไม่ต้องใช้แว่นแล้ว

หลวงพ่อบานจะถามว่าก่อนปฏิบัติกับตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไรดิฉันมาคิดดู ก่อนปฏิบัติเหมือน
เรือที่ไม่มีหางเสือ ปล่อยตามกระแสคลื่นลม เสียเวลาเวลาที่ผ่านไป แต่พอปฏิบัติแล้ว เรา**รู้ตัวและมีสติอยู่**
ตลอดเวลา แม้แต่ความฝันก็ยังเป็นนิมิตบอกล่วงหน้าและย้อนไปในอดีตได้ เช่นเมื่อดิฉันสงสัยตัวเอง ว่า
ตอนมาเกิดมาอย่างไร เพราะบ้านที่เกิดก็ไม่เคยเห็นเลย จึงนิมิตเห็นเป็นรถรางเล็กไม่มีหลังคา มีคนนั่งอยู่เต็ม
รถวิ่งเร็วมาก วิ่งอยู่ในป่าที่มีต้นไม้ใหญ่ ๆ ทั้งนั้น พอไปเห็นบ้านเป็นเวลากลางคืนเดือนหงายก็เหวี่ยง
แว็บเข้าไปเลย เป็นบ้านสถานีรถไฟตามในป่าเพราะคุณพ่อทำงานที่สถานีรถไฟ

บางครั้งดิฉันมีเรื่องที่ถูกข่มมากก็จะกราบพระพุทธเจ้าและระลึกถึงหลวงพ่อบาน และปรารถนา
ท่านว่า ชาตินี้ไม่เคยสร้างทุกข์ให้ใคร ทำไมมีทุกข์อย่างนี้ แล้วก็เข้าปฏิบัติธรรมจึงนิมิตเห็นว่ากรรมนั้น
ต่อเนื่องมาแต่อดีตชาติ เมื่อชาติที่แล้วเคยเกิดมาเป็นผู้หญิง และมาสร้างพระพุทธรูป หน้าตักกว้างประมาณ
๓๐ นิ้ว มาถวายไว้ที่วัดอยุธยา แต่ดิฉันไม่ทราบว่าจะได้ไหว้กราบเรียนหลวงพ่อบานที่เห็นให้ท่านทราบ และ
อีกชาติเห็นตัวเองเป็นผู้ชายที่กำลังเมาเหล้า และทะเลาะกับเมียที่มีลูกเล็ก อีก ๒ คน เห็นแล้วน่าสงสาร แต่
ชาตินี้ดิฉันมีกุศลในเรื่องนี้ ดิฉันกลัวคนกินเหล้าแต่สามีและลูกชายก็ไม่กิน โดยไม่ได้บังคับหรือขอร้องกัน
เลย และลูกชาย ๒ คนก็ไม่เคยกินเหล้าให้เห็นสักที

พอปี ๒๕๑๖ ทางการก็ย้ายคุณดิเรกไปเป็นนายอำเภอบ้านค่าย จังหวัดระยอง ตัวดิฉันเองไม่
อยากไป เสียขายที่ต้องไกลครูบาอาจารย์และพรรคพวกที่มาไว้ คด้วยกันดิฉันรู้สึกสนิทสนมและรักกัน
เหมือนญาติพี่น้อง ท่านที่เป็นผู้ใหญ่ก็เมตตาเด็ก เด็กก็ให้ความเคารพผู้ใหญ่ เมื่อมาอยู่ที่จังหวัดระยองแล้ว
พอมีโอกาสก็กลับเข้าไปปฏิบัติในหอกรรมฐานที่วัด ค้อมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีทุกสัปดาห์วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง
บางครั้งก็เดือนครึ่ง ตอนนั้นยังมีคนไม่มากเหมือนเดิยวนี้หอกรรมฐานมี ๕-๑๐ ห้อง ข้างหลังเป็นป่า ต้นไม้
ใหญ่ ๆ ทั้งนั้น โดยมากจะมาเข้าอยู่คนเดียว ไฟฟ้าจะมีแต่เฉพาะในห้อง เปิดจะสว่างมากเวลาไปถวายสอบ
อารมณ์ หลวงพ่อบานจะถามว่าขาอะไรบ้าง ไฟสว่างไหม ดิฉันกราบเรียนว่าไม่ได้เปิดไฟเพราะนกจะตื่น
ร้องกันเจียวจ้าไปหมด พอมีเปิดไฟดูไม่มีนกร้องสักตัว ปรากฏว่าไปอยู่ที่กุฏิหลวงพ่อบานหมด ท่านคงเรียก
ไป

ตามปกติเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ เมื่อมาอยู่ในหอกรรมฐาน เวลาเย็น เวลา ๑๘-๑๙ นาฬิกา
จะได้กลิ่นหอม ๆ มาก และไม่เคยได้กลิ่นที่ไหนมาก่อน จะมีเสียงมโหรี มีฆ้องให้จังหวะนาน ๆ ครั้งได้ยิน
ถึง ๓ วัน ดิฉันจะคอยสังเกตว่าเสียงและกลิ่นมาจากไหน จะว่าใครมาเปิดวิทยุก็ไม่มี ตั้งแต่คราวนั้นจนถึง
เดี๋ยวนี้ ๒๐ ปีแล้วไม่เคยได้กลิ่นและเสียงนั้นอีกเลย อยู่วัดก็มีอะไรแปลก ๆ ให้เห็นหลายอย่าง**เมื่อปฏิบัติอยู่**
ในหอกรรมฐาน ได้ยินคนสวดมนต์ดังมาก สงสัยว่าใครมาสวด อยากจะเห็น จึงปรากฏให้เห็นมานั่งเสียด
เลย เป็นผู้หญิงอายุราว ๘๐ กว่า กราบเรียนหน้าตาให้หลวงพ่อบาน ท่านว่าแม่ชีก่อนทอง เป็นเทพไปแล้ว
ดิฉันไม่เคยเห็นแกมาก่อน

อยู่มาตอนหลังหลวงพ่อบานสร้างหอกรรมฐานขึ้นมาเรื่อย ๆ จนเต็มไปหมด มีอยู่แถวริมรั้ว
ติดกับโรงเรียน เดิยวนี้เป็นหน้าวัด มีอยู่ห้องเป็นของแต๊ยง แกจะปิดเอาไว้ แต่ถ้าดิฉันมาปฏิบัติ แกจะเปิด
ให้และขอให้อยู่ห้องแก พอดิฉันเข้าไปอยู่เรียวย่อย แกก็เล่าให้ฟังมีคนเข้าทรงว่าห้องนี้แรงปลุกสร้างทับ

ประคูเมืองโบราณ มีทหารอยู่เต็มไปหมด ได้ยินแล้วชักใจไม่ดี แต่พูดกับพี่เพียงว่า ไม่มีอะไรหรอก เรามาสร้างความดีคงไม่เป็นไร แต่ใจชักจะเสียว ๆ เพราะตอนนั้น มาเข้าอยู่คนเดียวไม่มีใครอยู่เลย แต่พอเข้าปฏิบัติก็เห็นทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่แต่งตัวเรียบร้อยตรงที่อยู่ก็สะอาด เข้ามานั่งยกมือโมทนากันเสียดื้อๆเช่นบ้านพักข้าราชการที่อำเภอเมืองสิงห์บุรี มีแต่ไม้เก่า ๆทั้งนั้น ตอนที่ยังไม่ได้เข้ามาปฏิบัติก็มุ่งจะเดินชนกันบ้าง พอมาเข้าปฏิบัติแล้ว เห็นมานั่งกันตั้ง ๕-๘ คน เขามาโมทนากันทั้งนั้น แต่ก็คืออย่างเจอแต่วิญญูณาใจดีทั้งนั้น

พอปี ๒๕๒๑ คุณดิเรกมาเป็นนายอำเภอเมืองระยอง และในปีเดียวกันนั้นก็ย้ายไปเป็นนายอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี อยู่ได้ ๕-๘ เดือน คุณดิเรกก็ป่วยเข้าโรงพยาบาล และเป็นเวลาใกล้เสียงที่หลวงพ่อบุญรอดประสูติเหตุทางรถยนต์ ท่านได้เมตตาไปเยี่ยมถึงจังหวัดจันทบุรี ทั้งที่คอท่านยังใส่ฝื่อก่ออยู่ดิฉันเห็นแล้วตื่นตันใจ และสำนึกเป็นพระคุณเป็นอย่างยิ่ง จังหวัดจันทบุรีเวลานั้น จะมีพวกเขมรเข้ามาทางจังหวัดตราด จะมาบ้านเรือนราษฎรตามเขตชายแดน และอยู่บริเวณเขาสอยดาวเป็นทางลัด ข้าราชการที่อำเภอและดิฉันไม่อยากจะให้ท่านกลับทางนั้น แต่ท่านเห็นว่าใกล้ดี จะได้ถึงไว ๆ จึงถูกเขมรก็กรดไว้ แล้วก็อนุญาตให้ไปพร้อมกับถวายเป็นของท่านมาอีก ในเดือนเมษายน คุณดิเรกก็ถึงแก่กรรม หลวงพ่อบุญรอดพาพรรคพวกที่สิงห์บุรีมางานพระราชทานเพลิงศพคุณดิเรกด้วย นับว่าเป็นพระคุณอย่างสูง

ในปัจจุบันนี้ดิฉันก็ปฏิบัติอยู่เสมอ และก็ยังมีเรื่องที่จะเล่าอีก ดิฉันมีญาติผู้ใหญ่ที่สนิทอยู่คนหนึ่ง มีศักดิ์เป็นอา และท่านปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดมหาธาตุ และเสียชีวิตไป แต่ดิฉันไปไม่ทันรดน้ำศพบรรจุงศพ แต่ไปฟังพระสวดจนกระทั่งเผา แล้วในราว ๑๖-๑๗ วัน ท่านก็มาเข้าฝันบอกหนูช่วยไปหยิบผ้ามาให้อาเปลี่ยนที เขาเอาผ้าขาดให้อานุ่นมา ตอนนั้นดิฉันอยู่ที่บ้านสมุทรปราการ แต่บ้านคุณอาอยู่บางไผ่ อำเภอภาษีเจริญ พอบอกดิฉันก็ไปที่บ้านท่านเลย ไปในฝัน ขึ้นไปข้างบนในห้องนอนเปิดตู้เสื้อผ้าไม่มีอะไรเลย มีแต่ตู้เปล่า ๆ และเดินลงไปในห้องน้ำ ชั้นล่าง เห็นมีผ้าโสรงตากอยู่ ตัวยังเปียกอยู่ พอ ๒-๓ วัน น้องของคุณอา ก็มาหาดิฉัน ท่านเป็นอาเหมือนกัน ถามว่าเขาเอาผ้าอะไรนุ่งให้คุณอา ท่านว่าผ้าขาดจริง และถามว่าในตู้ทำไม ไม่มีเสื้อผ้าเลย ท่านบอกว่าลูกสะใภ้เขาเก็บเอาไปแจกญาติของเขาหมด จึงสงสัยว่าเขาไปจริงหรือเปล่า และก็ถวายผ้าสบงทำสังฆทานให้

ไม่กี่วันก็มาบอกอีก ว่าเวลานี้โจรมันขึ้นบ้านชนข้างวของจะหมดแล้ว ท่านมีพวกเครื่องลายคราม โต ชามโบราณมาก และท่านก็บอกว่าของพวกนี้ช่างมัน แต่เสียดายพระพุทธรูปมาก และก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ โจรก็ไม่ใช่ใคร บุตรบุญธรรมของท่านเอง เมื่อตอนยังมีชีวิตอยู่ ท่านประหยัดและหวงข้าวของมาก พอเสียชีวิตแล้ว พวกญาติมาตรวจบัญชีเฉพาะเงินสดก็หลายล้าน ดิฉันกรวดน้ำ และอุทิศส่วนกุศลไปให้ บอกว่า อย่าเป็นห่วงอะไรเลย ช่วยอะไรไม่ได้แล้ว ตั้งแต่นั้นหายเงียบไปไม่มาอีกเลย

พอวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๓ ลูกชายของดิฉัน พ.ท.เด่นศักดิ์ ปัทมดิถ ก็เสียชีวิตและก็เป็นอย่างที่เราเห็นทุกประการ เป็นเหตุการณ์ที่บอกล่วงหน้า เป็นความทุกข์และสะเทือนใจเป็นอย่างมาก กินไม่ได้นอนไม่หลับไปหลายวันคิดว่าดิฉันมีพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เป็นสภาวะที่ทั้งจึงคลายทุกข์ไปได้ คือยังทุกข์ยังปฏิบัติ นอนไม่หลับก็นั่งภาวนาไปตลอดทั้งคืน จึงดับทุกข์ไปได้มาก

ดิฉันจึงบอกแต่แรกว่าเป็นบุญกุศลอย่างใหญ่หลวง ที่ได้พบครูบาอาจารย์ที่ท่านเมตตาต่อศิษย์ และผู้ที่ทุกข์ยาก อย่างท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อกวนวิสุทธิคุณ และบัดนี้ นับเป็นโอกาสดีในการ เขียนเล่าถึงการปฏิบัติ และข้อความที่เป็นประโยชน์ เกิดบุญกุศล ดิฉันขอกราบบูชาพรคุณ ท่านเจ้าคุณพระ กวนวิสุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

เมื่อข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรก

จรรยา ชูสุวรรณ

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันและหลวงพ่อกวนวิสุทธิ จากการที่ได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม
กรรมปฏิบัติเล่มแรก อ่านจบแล้วรู้สึกเลื่อมใสศรัทธาในตัวท่านมาก คิดไว้เสมอว่าสักวันหนึ่งจะต้องไป
กราบนมัสการหลวงพ่ให้ได้ ใครจะเรียนถามข้อข้องใจบางประการกับท่านและข้าพเจ้าก็สนใจที่จะเรียนรู้
การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน คิดว่าท่านคงให้ความรู้ความกระจ่างแก่ข้าพเจ้าได้แน่นอนซึ่งในตอนหลัง
เมื่อข้าพเจ้าได้เรียนรู้การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแล้วข้าพเจ้าก็ได้ตระหนักว่า การปฏิบัติวิปัสสนานี้ ทำให้
เกิดผลดีแก่ตัวข้าพเจ้ามากมายรวมทั้งได้เกิดเหตุการณ์แปลกประหลาดขึ้นกับตัวข้าพเจ้า ซึ่งจะเล่าให้ฟัง
ต่อไป

กลางเดือนตุลาคม ๒๕๑๑ ข้าพเจ้ามีเรื่องทุกข์ร้อนไม่สบายใจ เดินทางออกจากบ้านจะไปหา
เพื่อนที่ต่างจังหวัดทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนอยู่ที่ไหนแต่เหมือนมีเทวดาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มาดลใจว่าไปวัด
อัมพวันซิ ไปหาหลวงพ่หลวงพ่จะเป็นที่พึ่งได้ วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๑๑ ข้าพเจ้าไปขึ้นรถที่ตลาดหมอ
ชิดและบอกกับกระเปารถกรุงเทพฯ-สิงห์บุรีว่า เมื่อถึงวัดอัมพวันแล้วให้บอกด้วย เพราะข้าพเจ้ารู้แต่เพียงว่า
วัดอัมพวันอยู่ที่อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี เท่านั้น

รถแล่นออกจากกรุงเทพฯ ทั้งความสับสนวุ่นวายของเมืองหลวงไว้เบื้องหลัง ผ่านธรรมชาติอัน
สวยงามของชนบท ข้าพเจ้าเพลิดเพลินกับความงามเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็ทุ่งนา บ้านเรือน แม่น้ำ ลำคลอง
ต้นไม้ และหมุ่นก ทำให้นึกถึงชีวิตในวัยเด็กของข้าพเจ้าที่เคยคลุกคลีอยู่กับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นเวลาอันแสน
สุขที่ข้าพเจ้าคงไม่มีโอกาสได้ไปสัมผัสอีกแล้ว

เวลาผ่านไปราว ๒ ชั่วโมง เสียงกระเปารถก็บอกกับข้าพเจ้าว่า “พี่ ๆ ถึงวัดอัมพวันแล้ว”
ข้าพเจ้ากล่าวขอบคุณพร้อมทั้งหิ้วกระเป๋าเดินทางมองเห็นป่าวัดอัมพวันเด่นเป็นสง่า มีธงชาติและธงพระ
ธรรมจักรปักประดับสวยงาม ข้าพเจ้าแวะลงพักที่ศาลาที่พักผู้โดยสารมองไปยังวัดอัมพวันซึ่งอยู่ห่างไป
ราว ๑ กิโลเมตร

ขณะนี้เป็นเวลาบ่ายแต่อากาศไม่ร้อนเพราะมีลมพัดเย็นสบาย ข้าพเจ้าเดินผ่านทุ่งนาเขียวจี
และต้นคูณ ต้นตาล ซึ่งปลูกไว้เป็นระยะสองข้างทาง สักพักก็ถึงวัดอัมพวันภายในวัดเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่
น้อยร่มครึ้มและสงบเงียบ สุดทางเดินตรงไปข้างหน้าเป็นลานกว้าง หน้ากุฏิหลังหนึ่งมองเห็นพระพุทธรูป
ปางลีลาอันสวยงามประดิษฐานอยู่ รอบฐานพระพุทธรูปมีดอกเฟื่องฟ้ากำลังบานสะพรั่งหลากสีข้าพเจ้าคิด
ว่าหลวงพ่ต้องอยู่ที่นี่แน่นอน ข้าพเจ้าแจ้งความประสงค์กับผู้หญิงวัยกลางคนนั่งห่มขาวว่าข้าพเจ้ามาหา
หลวงพ่ ข้าพเจ้าเป็นหลานของ พ.อ.เลื่อน สุนทรเสวต อนุศาสนาจารย์ของกระทรวงกลาโหม ซึ่งมาเป็น
วิทยากรให้กับทางวัดอัมพวันบ่อย ๆ และเป็นผู้อบรมหนังสือกฎแห่งกรรม กรรมปฏิบัติ ให้กับข้าพเจ้า
ขณะที่รอหลวงพ่ ผู้ดูแลก็ถามข้าพเจ้าว่า “จะค้างกี่วัน” ข้าพเจ้าถามว่า “ค้างได้หรือ” เขาก็ตอบว่า “ค้าง
ได้” ข้าพเจ้าดีใจมาก บอกว่าขอค้างสัก ๓ วัน เพราะข้าพเจ้ามีธุระต้องไปหาเพื่อนที่ต่างจังหวัด ในตอนหลัง
ข้าพเจ้าก็อยู่ต่อจนครบ ๗ วัน

สักครู่หลวงพ่อก็ลงมาจากรู้บน ท่านยื่นหันหลังให้แล้วพูดว่า “หลานอนุศาสน์หรือ? เดี่ยวไปปรับศีลที่โบสถ์เสียก่อน” ข้าพเจ้าได้ยินแล้วรู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่หลวงพ่อก็ให้ความเมตตาแก่ข้าพเจ้าเหมือนหลวงพ่อก็จะทราบว่าคุณเจ้ากำลังมีความทุกข์และมาพึ่งบุญบารมีของหลวงพ่

เวลาบ่ายสองโมง ทุกคนไปพร้อมกันในอุโบสถ ทั้งพระภิกษุสามเณร ผู้ปฏิบัติธรรมและชาวบ้านซึ่งมีความตั้งใจที่จะมารักษาศีลภาวนา และรับฟังธรรมะจากหลวงพ่ทุกวันพระ เมื่อทำพิธีสวดมนต์ไหว้พระและแสดงธรรมจบแล้วถึงพิธีรับศีลของผู้ปฏิบัติธรรมที่ใหม่เสียงหลวงพ่พูดผ่านเครื่องขยายเสียงว่า “หลานอนุศาสน์ให้มารับศีลก่อน ยังไม่เปลี่ยนเสื้อผ้าไม่เป็นไร ถ้าจิตใจเราพร้อม” ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างมากในความเมตตาของท่าน รีบคลานเข้าไปรับศีลพร้อม ๆ กับผู้ปฏิบัติอื่น ๆ อีกหลายท่าน ได้มีโอกาสเห็นหลวงพ่ใกล้ ๆ รู้สึกเป็นบุญแก่ตัว หลวงพ่มีอายุมากแล้ว แต่หน้าตาอึมเิบอย่างที่เราเรียกว่า “อัมบุญ”

“แม่ใหญ่” ได้จัดให้ข้าพเจ้าพักที่คารภาวนา ห้อง ๓ ร่วมกับผู้ปฏิบัติอีก ๒ ท่าน กิจวัตรประจำวันของผู้ปฏิบัติซึ่งขณะนั้นมีประมาณ ๗๐ ท่าน ก็คือตื่นนอนเวลา ๐๓.๓๐ นาฬิกาโดยมีเสียงระฆังปลุก เริ่มปฏิบัติเวลา ๐๔.๐๐ - ๒๑.๐๐ นาฬิกา ถ้าเป็นวันพระก็ปฏิบัติจนถึง ๒๓.๐๐ น. พักรับประทานอาหารตามเวลา ทุกคนต้องถือคติว่า “กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก” ในระยะ ๒-๓ วันแรกข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติคืออยู่ก่อนปฏิบัติเราก็สวดมนต์ไหว้พระแล้วจึงเดินจงกรมแล้วนั่งสมาธิในอัตราส่วนที่เท่ากันคือ เดินครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมงผลเพิ่มเป็นเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง เมื่อเรามีความอดทนมากขึ้น หลังจากนั่งสมาธิแล้วก็สวดมนต์แผ่เมตตา และอุทิศส่วนกุศลแก่พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เปรตเทวดา และสรรพสัตว์ทั้งหลายและทุกครั้งข้าพเจ้าไม่ลืมที่จะแผ่ส่วนกุศลให้กับน้ำของข้าพเจ้าที่กำลังป่วยหนัก **“ขอผลกุศลนี้จงส่งผลให้น้ำหายจากการป่วยใช้ทุกข์ทรมานด้วยเถิด”**

เมื่อการปฏิบัติเริ่มเข้าวันที่ ๔ ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกเบื่อหน่าย มันทรมานเหลือเกินกว่าเวลาจะล่วงผ่านไปแต่ละนาที นั่งนึกว่าทำไมเราต้องมาทนทุกข์เช่นนี้ ทำเพื่ออะไร ได้อะไรขึ้นมานับใจหนึ่งอยากเอาชนะ แต่ใจหนึ่งก็คอยแต่ยอมแพ้เมื่อบังเกิดความเจ็บปวดจึงไม่มีสมาธิ สิ้นวันล่องไปข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าไม่ได้อะไรเลย

วันที่ ๒๓ ตุลาคม วันปิยมหาราช แม่ใหญ่พาผู้ปฏิบัติทั้งหมดไปที่หอประชุม ซึ่งมีพระบรมรูปของรัชกาลที่ ๕ ประดิษฐานอยู่ ภายในอาคารสวยงามมาก ด้วยจิตรกรรมฝาผนังอันวิจิตรตระการตาหลวงพ่ภาวนาวิสุทธิ์ เป็นหัวหน้าทำพิธี เนื่องในวันปิยมหาราชหลังจากนั้นหลวงพ่ก็แสดงธรรมได้อย่างไพเราะจับใจ เหมือนท่านนั่งอยู่ในใจเราข้อสงสัยต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะเรียนถามหลวงพ่เริ่มคลี่คลายไปที่ละน้อยจากการฟังเทศน์แล้วคิดตามไป

หลวงพ่ภาวนาวิสุทธิ์ ท่านมีภารกิจมากมายต้องกระทำเพื่องานสร้างคนของท่านดังปณิธานที่หลวงพ่ได้ประกาศไว้ว่า **“อาตมาภาพจะมอบชีวิตส่วนที่เหลือทั้งหมดให้กับงานสร้างคน”** แต่ถึงแม้จะมีงานมากมายสักเพียงไร หลวงพ่ก็จะต้องปลีกเวลามาอบรมธรรมะ เทศนาสั่งสอนผู้ปฏิบัติธรรมและพระภิกษุสามเณรทั้งหลายทุก ๆ วันพระ

วันนี้ หลังจากหลวงพ่อกฤษณ์ตั้งสอนและให้ข้อคิดแก่พวกเราแล้ว ท่านก็มอบหมายให้หลวงพ่อกษณ์หนึ่ง คือ ท่านพระครูสังฆรักษ์ (ชูชัย อริโย) เป็นผู้อบรมแนะนำการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน โดยเน้นการเดินจงกรมที่ถูกต้อง ตอนหนึ่งท่านได้พูดว่า “เราต้องเอาชนะความทุกข์ทรมานให้ได้ อย่ายอมแพ้มัน มิฉะนั้นเราก็ต้องแพ้อยู่ร่ำไป” จากคำพูดประโยคนี้นี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดพลังใจที่จะต่อสู้กับความทุกข์ทรมานปวดเมื่อยทั้งหลาย หลังจากเดินจงกรม ๑ ชั่วโมงแล้ว ข้าพเจ้าก็นั่งสมาธิและตั้งสติไว้ในใจว่า แม้จะเจ็บปวดแค่ไหน ข้าพเจ้าจะไม่ยอมขยับจนกว่าจะหมดเวลา ๑ ชั่วโมง

เวลาผ่านไปทีละน้อย ๆ ข้าพเจ้าภาวนาในใจ เอาจิตกำหนดไว้ที่ลิ้นปีตามทีหลวงพ่อกษณ์สอน พองหนอ..ยุบหนอ..พองหนอ..ยุบหนอ.. สักพัก ความเจ็บปวดเริ่มเกิด ปวดหนอ..ปวดหนอ..ปวดหนอ..ปวดหนอ .. มันเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนหัวเข่าจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ปวดหนอ..ปวดหนอ..ขาหนอ..ขาหนอ.. ความเจ็บปวดคลายลง ความรู้สึกชาเข้ามาแทนที่ ขาหนอ..ขาหนอ.. เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกขาขึ้น ๆ จนกระทั่งไม่รู้สึกละเลย รู้สึกเหมือนตัวข้าพเจ้าสั้นลง ขนคางจืดกับมือที่วางอยู่บนตัก ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย เบา สบาย เสียงนาฬิกาตี ๕ ครั้ง เวลา ๒๑ นาฬิกา ข้าพเจ้าสามารถเอาชนะความทุกข์ทรมานได้แล้ว

รุ่งเช้าผู้ปฏิบัติทั้งหลายเริ่มปฏิบัติตั้งแต่เวลา ๐๐ นาฬิกา ตามปกติข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะปฏิบัติให้ดีที่สุด ข้าพเจ้ามีความอดทนมากขึ้น บัดนี้ ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักกับความสงบแห่งจิตใจ คนเราจะสุขหรือทุกข์อยู่ที่จิตใจของเราเอง เราทำใจให้เป็นสุขเราก็สุข เราทำใจเป็นทุกข์เราก็ทุกข์ ถ้าเราปล่อยวางเสีย เราก็จะไม่รู้สึกอะไรเลย

บ่ายวันนั้น ขณะที่ข้าพเจ้าเดินจงกรมอยู่ในบริเวณศาลาปฏิบัติ ก็เกิดอาการผิดปกติขึ้นกับตัว ข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าเขม่นตาซ้ายหลายครั้ง เอามือขยี้ตาแรง ๆ ก็ไม่หาย จิตใจเริ่มขาดสมาธิ เพราะเหตุคุณแบบนี่เคยเกิดกับข้าพเจ้ามาแล้วหลายครั้ง ทุกครั้งมักจะเกิดเหตุไม่ดี ข้าพเจ้าได้แต่ภาวนาว่าอย่าได้กัณฑ์ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าเลย แล้วพยายามใช้สมาธิในการเดินจงกรมให้มากแต่ก็ไม่เป็นผล อาการเขม่นตายังคงเป็นอยู่เช่นเดิม ข้าพเจ้าจึงเข้าไปหาแม่ใหญ่เล่าให้ท่านฟัง ท่านบอกว่า “อุปาทานนะ คิดมากไปเอง ไม่มีอะไรหรอก” แต่ข้าพเจ้าคิดว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ ๆ เมื่อเสร็จสิ้นการทำสมาธิในคืนนั้นแล้ว ข้าพเจ้ากราบขอพรพระว่า อย่าให้มีสิ่งไม่ดีเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย

รุ่งเช้าวันที่ ๒๕ ต.ค. หลังจากปฏิบัติกรรมฐานช่วงแรก ๔.๐๐-๖.๐๐ น. ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเพลียจึงเข้าห้องพักผ่อนกำหนดตามที่แม่ใหญ่สอน พองหนอ.....ยุบหนอ.....กำหนดไปเรื่อย ๆ สักพัก ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความนิยบ สงบ.....เย็น...อย่างน่าประหลาด แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หลับ เพราะหุยังแหว่เสียงลูกกวาดลานวัดดังชัดเจน ข้าพเจ้าเห็นตัวเองนอนอยู่ในห้องของอาคารภาวนา ทางซ้ายมือของข้าพเจ้ามองเห็นแม่ของข้าพเจ้านั่งอยู่ มีผ้าขาวคลุมตั้งแต่ไหล่ลงมา แม่มีอาการหนาวสั่น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่ามีแม่ไม่สบาย มองไปทางปลายเท้าข้าพเจ้าเห็นทวด ทวดนั้นอยู่จริง ๆ ทวดสวมเสื้อสีขาวแขนกระบอก นุ่งโจงกระเบนสีเมืงมะพร้าว เหมือนที่ข้าพเจ้าเคยเห็นเมื่อตอนเด็กๆ มีผ้าสไบสีขาวบางคลุมหัว ปล่อยชายลงข้างบั้นบริเวณใบหน้าเหมือนมีหมอกบาง ๆ ลอยผ่าน แต่ข้าพเจ้าก็มองเห็นใบหน้าของทวดอิมเอิบ แหวดามีเมตตา

ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจจนบอกไม่ถูกผวาลุกขึ้น สองมือจับมือทวดมากุมไว้ แล้วละล่ำละลักพูดขอร้องทวด“ทวดช่วยน้ำด้วย ช่วยน้ำด้วยนะ” ทวดเงิบไปครู่หนึ่งแล้วค่อย ๆ แกะมือข้าพเจ้าออก ลุกขึ้นยืนหันหลังกลับเดินห่างออกไปราว ๓-๔ ก้าวแล้วหันหน้ามาพูดกับข้าพเจ้าว่า“ก็มันทำตัวมันเอง” แล้วค่อย ๆ เดินหายไป

ข้าพเจ้าผวาลุกขึ้น จึงรู้ว่าตัวเองอยู่ในห้องของอาคารภวานานั่นเอง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หลับแน่นอน ข้าพเจ้าไม่ได้ฝันไปแล้วมันเกิดอะไรขึ้น ทวดจะมาหาข้าพเจ้าได้อะไรในเมื่อทวดตายไปแล้วเกือบ ๒๐ ปี ข้าพเจ้ารีบนำเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ใหญ่ฟัง คราวนี้แม่ใหญ่เงิบไป แล้วลุกขึ้นว่า“ท่านเป็นเทพแล้วท่านลงมาบอก ขณะนี้จิตราสะอาด สงบ จึงรับได้” ถ้าเช่นนั้นแสดงว่าน้ำตายแล้ว และทวดมาบอกให้ข้าพเจ้ารู้ เพราะทางกรุงเทพฯไม่มีใครรู้เลยว่าข้าพเจ้ามาที่นี้ ข้าพเจ้าไม่ได้บอกใครเลยแม้แต่คนเดียว

ข้าพเจ้าต้องลาคิดในเช้านั้น แล้วไปนั่งรอหลวงพ่อกวาววิสุทธิอยู่พักใหญ่ๆ เพื่อจะกราบลาท่าน แต่ทราบที่ท่านคิดธุระ ข้าพเจ้าจึงเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ในตอนบ่ายด้วยความร้อนใจ เมื่อถึงหลักสี่ลงจากรถ แล้วรีบโทรศัพท์เข้าบ้านทันที หลานสาวเป็นคนรับสาย ประโยคแรกหลานบอกว่า“อาตาทายแล้ว” ทุกคนกำลังหาตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับไปทันการเดินทางไปงานศพที่ต่างจังหวัดพร้อมกับญาติ ๆ ที่กำลังรออยู่พอดี

ทวดของข้าพเจ้านั้นตายไปเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ นับถึงตอนนี้ก็รวมเวลา ๒๐ ปีพอดี ตอนตายทวดอายุเกือบ ๑๐๐ ปี ข้าพเจ้ายังจำลักษณะของทวดได้คิดว่า ทวดแก่มากจนเดินหลังงอ ใบหูยาวห้อยเกือบถึงบ่า ตาเล็ก ๆ ฝ้าฟาง มองไม่ค่อยเห็น แต่ความจำดีมาก จำเสียงลูกหลานได้ทุกคน มักใส่เสื้อแขนกระบอกสีขาว นุ่งโจงกระเบนและถือไม้เท้าเป็นประจำ ทวดเป็นคนใจบุญสุนทานมีเมตตากรุณาต่อทุก ๆ คน ตอนข้าพเจ้าเล็ก ๆ ทวดก็เคยเลี้ยงดูข้าพเจ้า ทวดไม่กินเนื้อสัตว์ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็ด ไก่ หมู วัว คอทินแต่ไปกับปลาน้ำเค็ม ข้าพเจ้าเคยถามเหตุผลว่า ทำไมทวดจึงกินแต่ปลาน้ำเค็ม ทวดตอบว่า“ปลาน้ำเค็มมันอยู่ในทะเลกว้างใหญ่ มันถึงที่ตาย มันจึงมาให้คนจับ” และปลาน้ำเค็มเมื่อมาถึงตลาดก็จะเป็นปลาที่ตายแล้วทวดจึงกิน นอกจากนั้นทวดยังถือศีล และสวดมนต์เป็นประจำ ข้าพเจ้ามักเห็นทวดสวดมนต์อยู่ในห้องพระครึ่งละนาน ๆ ในชีวิตของทวดทำแต่บุญ สร้างแต่กุศล ไม่เคยทำบาปเลย ข้าพเจ้าจึงเชื่อคำพูดของแม่ใหญ่ที่บอกว่า“ทวดเป็นเทพ”

ตามธรรมดาแล้วเวลาข้าพเจ้าทำบุญก็จะอุทิศส่วนกุศลให้ทวดเกือบทุกครั้งและหลังจากทำสมาธิแล้ว ก็อุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เทวดา และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ทวดคงจะได้รับผลกุศลนั้น และคงคอยช่วยคุ้มครองดูแลรักษาลูกหลาน เมื่อลูกหลานมีเรื่องเดือดร้อนก็ช่วยเหลือ ดังเช่นที่ข้าพเจ้าเกิดนิมิตเห็นทวดเพื่อบอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่าน้ำตายแล้ว และแม่ของข้าพเจ้าก็ไม่สบายจริง ๆ ตามที่ข้าพเจ้านิมิตเห็นเหมือนกัน

ส่วนน้ำของข้าพเจ้านั้นชอบดื่มเหล้า ดื่มจนติด ดื่มเต็มทุกวัน ยามน้ำไม่เมา น้ำเป็นคนดีมาก ขยันขันแข็งใจดี รักลูกหลาน ไม่ค่อยพูด แต่ยามที่น้ำเมา เหล้าจะเปลี่ยนนิสัยของน้ำให้กลายเป็นคนปากร้าย คำเก่ง ขี้โมโห เจอใครก็คำโถมงโถมไปหมด แต่ทุกคนก็ไม่มีใครถือสา เห็นว่าเป็นคนเมา

มาแล้วน้ำไม่กลัวใคร มีคนที่น้ำกลัวอยู่คนเดียวคือแม่ของข้าพเจ้า แม่เป็นพี่สาวคนโตต้องเลี้ยงน้อง๒ คน แต่ลำพัง เพราะตากับยายตายตั้งแต่แม่ยังเล็ก น้ำจึงทิ้งรักทิ้งกลัวแม่

น้ำดื่มเหล้าติดต่อกันหลายปีตั้งแต่หนุ่มจนแก่ เมื่ออายุมากขึ้น โรคร้ายก็กำเริบและไม่ยอมรักษาตัว เมื่อลูกหลานจะขอร้องอ่อนวอน จนกระทั่งมีอาการมากขึ้นจึงยอมรักษา กล่าวคือ เริ่มทานอาหารไม่ได้ ทานอะไรเข้าไปก็อาเจียนหมด ร่างกายซูบผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก และในที่สุดก็ยอมเข้ามารักษาตัวที่กรุงเทพฯ แต่แม่แรงกล้าใส่ได้เกาะกินน้ำจนสุดความสามารถที่จะเยียวยารักษาได้ น้ำต้องทนทุกข์ทรมานอย่างน่าสงสารที่สุด ปากบอกว่าอยากจะทานโน้นทานนี้ แต่เมื่ออาหารตกลงท้องก็อาเจียนออกหมดระยะหลัง ๆ แม่แต่น้ำก็ดื่มไม่ได้ อาเจียนทั้งวันทั้งคืน ไม่ได้หลับได้นอน ร่างกายผ่ายผอมดำเกรียมจืดแห้งแตกเป็นขุย ๆ เพราะความร้อนที่มันแผดเผาอยู่ภายในร่างกายของน้ำ และท้ายที่สุดน้ำก็ได้จบชีวิตลงอย่างสงบท่ามกลางญาติพี่น้องลูกหลาน ก่อนตายน้ำได้ขอโหลิกรรมคนที่น้ำยกย่องว่าเขาไว้ และสั่งเสียลูกหลานว่างานศพของน้ำห้ามไม่ให้กินเหล้าและเล่นการพนันเพราะเป็นสิ่งไม่ดี น้ำรู้สึกตัวก็ต่อเมื่อยไปแล้ว ถ้าหากน้ำไม่ดื่มเหล้า น้ำคงจะอยู่เป็นที่พึ่งของลูกหลานได้อีกนาน คงไม่ด่วนจบชีวิตไปเร็วเช่นนี้ เหมือนดังคำพูดของทวดที่พูดว่าน้ำทำตัวน้ำเอง

การปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกของข้าพเจ้าได้เกิดเหตุการณ์ที่แปลกอย่างไม่น่าเชื่อดังที่ข้าพเจ้าได้เล่ามานี้ และในการปฏิบัติครั้งนี้ข้าพเจ้ายังหายจากโรคประจำตัวคือ โรคปวดหัวเข่า เป็นมาหลายปีซึ่งเกิดจากกรรมเก่าตอนเล็ก ๆ ตามแม่ไปนา ไม่มีอะไรเล่นก็จับปูนามาหักขา แล้ววางบนข้อมือทำนาฬิกาเล่น พอเบื่อก็โยนทิ้งไปจับตัวใหม่มาหักขาอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งสมาธิจึงรู้สึกปวดเหมือนหัวเข่าจะแตกหลุดออกไป ข้าพเจ้าได้ใช้กรรมและขอโหลิกรรมแล้วจึงได้หายจากโรค นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับบ้านไม่นาน ก็มีคนเอาเงินมาใช้หนี้ ยืมไปเกือบสิบปี ไม่คิดว่าจะได้คืน เขาก็เอามาคืน

ปัจจุบันข้าพเจ้ายังคงไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเมื่อมีโอกาสมีเวลา ข้าพเจ้าได้พบกับความสุขที่แท้จริง ชีวิตของข้าพเจ้าดีขึ้นเรื่อย ๆ มีโชคมีลาภ มีคนช่วยเหลือเกื้อกูลตลอดมา พึ่งทำให้ข้าพเจ้ามีจิตใจเข้มแข็งที่จะอดทน ต่อสู้ และแก้ปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตให้สำเร็จลุล่วงไปโดยการใช้สติเป็นที่ตั้ง สิ่งดีงามทั้งหมดนี้เป็นอนานิสงส์จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานอย่างแท้จริง

จรรยา ชูสุวรรณ

อาจารย์ ร.ร.วัดอัมรินทร์าราม

บางกอกน้อย กทม.

อันสงส์การปฏิบัติธรรม

สุวรรณา คารามาศ

ดิฉัน นางสาวรรณา คารามาศ เป็นข้าราชการบำนาญ ดิฉันเป็นชาวสิงห์บุรี โดยกำเนิด เมื่อเด็ก ๆ ไปเรียนหนังสือตามจังหวัดต่าง ๆ เพราะย้ายตามบิดาซึ่งเป็นข้าราชการเมื่อโตขึ้นก็เข้ารับการศึกษาในกรุงเทพฯ และเมื่อมีครอบครัวก็ต้องติดตามสามีซึ่งย้ายไปรับราชการจังหวัดต่าง ๆ อีกจนกระทั่งสามีและดิฉันเกษียณอายุแล้ว เราจึงกลับมาอยู่บ้านเกิดเมืองนอนอีกครั้งหนึ่ง

ทางครอบครัวสามีของดิฉันรู้จักคุ้นเคยกับหลวงพ่อจรัญเป็นอย่างดีส่วนดิฉันซึ่งเป็นสะใภ้ก็พอจะรู้จักหลวงพ่อและวัดอัมพวันมาบ้างเหมือนกันระหว่างรับราชการอยู่ในกรุงเทพฯ ก็ได้ทราบกิตติศัพท์ของท่านว่าเป็นวัดพัฒนาจิตใจอยู่เหมือนกันจนกระทั่งเพื่อนร่วมงานซึ่งเป็นรุ่นพี่เป็นผู้ใหญ่กว่าดิฉัน เขาเคยมาสมัครท่านถึงวัด และได้ชมมัทกะลีผล กลับไปเล่าให้ฟังและถามดิฉันว่ารู้จักวัดอัมพวันไหม จนกระทั่งวันหนึ่งดิฉันได้พบท่านที่วัดบวรนิเวศ โดยบังเอิญเนื่องจากท่านไปบรรยายที่นั่น ถามท่านเรื่องที่มีชาวกรุงเทพฯ มาขอชมมัทกะลีผล ท่านก็เอารูปภาพให้ดู ดิฉันยังนึกเสียดายว่าพี่ ๆ เขาว่าดิฉันว่าใกล้เกลือกินด่างนั้น จริงดังที่เขาว่าเพราะเขาอยู่ใกล้ยังได้ชมส่วนดิฉันซึ่งเป็นชาวสิงห์บุรีแท้ ๆ กลับไม่ได้ชม

ประมาณปี ๒๕๒๗ หรือปี ๒๕๒๘ ดิฉันเริ่มมีอาการเหนื่อยและหอบเป็นบางครั้ง ความเป็นหวัด ไปให้แพทย์ตรวจแพทย์บอกว่าดิฉันเป็น โรคภูมิแพ้ บางครั้งต้องนอนคว่ำหน้าเพราะหายใจไม่ออก วันหนึ่งเพื่อนถามดิฉันว่าหน้าอกของดิฉัน (ตรงบริเวณต่ำกว่าคอหอยลงมาก ๗ นิ้วมือ) บวมเป็นอะไรหรือ ซึ่งดิฉันไม่เคยสังเกตมาก่อน เมื่อไปส่องกระจกดูจึงเห็นว่าเนื้อบริเวณนั้นนูนสูงขึ้นมาผิดปกติ ดิฉันไปพบแพทย์ ๆ ให้เอ็กซเรย์ดูก็พบว่าด้านในคล้ายเนื้ออกโตประมาณเหรียญห้าบาทขนาดใหญ่ แพทย์สงสัยว่าจะเป็นมะเร็งหรือไม่ก็ว่า วัณโรคต่อมน้ำเหลืองจึงตัดเนื้อเอาไปตรวจก็ปรากฏว่า ไม่ใช่มะเร็งและไม่ใช่วัณโรค ลักษณะเนื้อคล้ายฟองน้ำ ไม่มีอากาศจับปวด ดิฉันจึงไม่คิดใจสงสัยอะไรอีก แต่ยังรักษาอาการ โรคภูมิแพ้อยู่

จนปี ๒๕๓๒ หลังจากกลับมาอยู่บ้านได้ประมาณ ๗ ปี ดิฉันได้มีโอกาสได้เข้าอบรมปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อที่วัดอัมพวัน โดยการนำของ ฆ.ปาน จันทรานุตร ในรายการของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ ในเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ อยู่ ๑๐ วัน ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งและสนใจตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาสุขภาพของดิฉันเริ่มเปลี่ยนแปลงและเจ็บป่วยบ่อย ๆ และเป็นไม่ซ้ำแบบ ในปี ๒๕๓๒ ไหล่ทั้งสองข้างปวดและยกแขนไม่ค่อยขึ้น หมอบอกว่าข้อไหล่ติดต้องไปทำกายภาพบำบัดอยู่หลายวันจึงหาย มาปี ๒๕๓๓ ราว ๆ เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน หัวเข่าดิฉันเกิดปวดทั้งสองข้างเดินไม่ถนัด เป็นแบบกะทันหันนึ้ยไม่ได้ล้มหรือทำอะไรมาก่อนเลย เท่าที่ทั้งสองข้างบวมและปวดทรมานมาก นั่งคุกเข่าพับเพียบ แม้แต่นั่งขัดสมาธิก็ไม่เข้า ต้องเหยียดเท้า ดิฉันไปหาหมอที่ศิริราชหมอบอกว่าข้อเข่าเสื่อมเนื่องจากอายุมาก จะไม่หายเป็นปกติ จะเป็น ๆ หาย ๆ จำยามาให้

รับประทาน ยาแก้ปวดแสบเข้าให้เวลาเดิน แนะนำให้ทำกายภาพบำบัดดิฉันขอกลับมาทำที่โรงพยาบาลสิงห์บุรี ทำอยู่ ๑๕ วันพร้อมทั้งรับประทานยาไปด้วยก็ทุเลาปวดไปบ้าง แต่เดินยังไม่ถนัดจะเรียกว่าเสียศูนย์เลยก็ได้ เพราะดิฉันต้องใช้ไม้เท้าช่วยกั เวลาเดิน ต้องเดินซ้ ๆ ยกเท้าขึ้นที่ชันไม่ได้ปวดท้องน้อง

มาก ดิฉันเสียกำลังใจมากเมื่อหมอบอกว่าจะหายไม่เป็นปกติ จะเป็นอีกถ้าไม่ระวังเวลาใช้ยาเค็ถ้าไปเดินมากหรือยกของหนักมากจะกลับเป็นอีก ให้ใช้ไม้เท้าช่วยตัวดิฉันจะโยกสายไปซ้ายทีขวาทีเวลายกเท้า ดิฉันรู้สึกเวทนาตัวเองที่ต้องเดินเสียบุคลิก ไปอย่างนั้น รับประทานยาจนหมดและทำกายภาพบำบัดจนครบอาการปวดบวมก็ยังคงมีอยู่ ดิฉันแปลกใจที่ว่าทำไมเข้าเสื่อมจึงเป็นอย่างกะทันหัน ข้อเข่าล้นเวลาเดิน

ดิฉันเคยอ่านหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรมของหลวงปู่ ก็นึกว่าเราอาจจะได้รับกรรมจากการกระทำอะไรของตัวเองสักอย่างก็เป็นได้ซึ่งเราลืมไปแล้ว ดิฉันจึงพยายามนึกบททวนดูตั้งแต่เด็ก ๆ ว่าเคยทำอะไรมามาก ตามปกติดิฉันชอบไปวัดกับมารดาเสมอเมื่อเล็ก ๆ จึงไม่เคยเล่นซุกซนหรือฆ่าสัตว์ตัดชีวิต นึกย้อนขึ้นมารื้อย ๆ จิตใต้สำนึกเตือนให้ระลึกขึ้นได้ว่าเมื่อประมาณ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ระหว่างดิฉันรับราชการอยู่ที่กรุงเทพฯ สามปีไปรับราชการอยู่ที่ภาคใต้ ดิฉันกลับมาอยู่กับลูก ๆ ที่กรุงเทพฯ เพราะลูก ๆ เริ่มเรียนชั้นมัธยมกันแล้วมีอยู่วันหนึ่ง ลูก ๆ นอนยกรับประทานปุทุทะเลสด ดิฉันเห็นเป็นวัฏษาร์-อาทิตย์ จึงไปซื้อปุทุทะเลมาตัวหนึ่งอ้วนใหญ่พอสมควร ก็เริ่มทำปุทุโดยแม่ค้าแนะนำมาให้ใช้ปลายมีดแหลม ๆ ตอกที่อกปุทุให้ตายเสียก่อนค่อยตัดเชือกที่เขามัดไว้ดิฉันจึงตั้งใจเอามีดบางปลายแหลมจ่อที่อกปุทุโดยจับหางขึ้นแล้วใช้ไม้สี่ยัดสอดคอด้ามมีดลงไป “โป๊ก” พอสิ้นเสียงดังโป๊ก ดิฉันรู้สึกเจ็บแปลบที่ฝ่ามือข้างซ้ายที่จับมีดไว้คงเป็นเพราะความเจ็บปวดของปุทุ มันจึงดิ้นจนเชือกที่เขามัดขาไว้หลุดแล้วใช้กำหนับฝ่ามือของดิฉันคิดเลย ด้วยความเจ็บของดิฉันรวมกับความตกใจที่เห็นปุทุมาห้อยต้องแดงอยู่ที่มือดิฉันสลดมือข้างหนึ่งเต็มแรง ปุทุที่หนีบอยู่กระเด็นไปกระแทกกับพื้นปูนซีเมนต์ ปรากฏว่าตัว ข้ามหักออกจากกันหมดเป็นชิ้น ๆ แล้วตายสนิท ฝ่ามือของดิฉันก็เลือด โชกตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ดิฉันไม่ยอมแตะต้องปุทุทะเลอีกเลย ดิฉันยังจำเหตุการณ์ครั้งนั้น ได้เป็นอย่างดี และอาจเป็นบาปกรรมที่ดิฉันเคยทำกับปุทุทะเลไว้กรรมัง ดิฉันจึงมาได้รับความทรมาณจากแขนข้าง ขาข้างอย่างนี้

ดิฉันเล่าถึงการรำลึกถึงปุทุให้สามีฟังและบอกว่าอยากไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเพื่อเหตุสองอย่าง คือหนึ่งถ้าแก่ของดิฉันไม่หายขาดอย่างที่หมอบอก ดิฉันขอไปอยู่วัดสักพักเพื่อทำ สนิทรมรับสภาพที่ตัวเองจะต้องเดินย้ายไปโยกมาเสียบุคลิกอย่างนั้นไปตลอดชีวิตสอง ถ้ากฎแห่งกรรมมีจริงอย่างที่หลวงปู่ท่านเล่า ดิฉันก็ขอไปปฏิบัติธรรมเพื่อใช้หนี้เวรกรรมนั้นด้วยมือตัวเองแล้วดิฉันก็รับจัดเตรียมข้าวของเครื่องใช้ที่จะไปใช้สอย สามีดิฉันก็ช่วยจัดหาแล้วพาไปส่งวัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๓๓ แข็งความจ้านกับผู้ควบคุมและเขียนใบสมัครตามระเบียบของวัดแล้วเย็นนั้นแม่ชีสมคิดก็พาไปรับศีลแปลจากพระ และเริ่มปฏิบัติตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาดิฉันนั่งขัดสมาธิ นั่งพับเพียบไม่โค้งขออนุญาตไปนั่งในห้องโดยใช้นั่งเหยียดเท้าแทนการนั่งขัดสมาธิ

เวลาผ่านไป ๑๐-๑๑-๑๒ สิงหาคม ดิฉันพยายามปฏิบัติอย่างเต็มกำลังความสามารถ ทั้งเดินจงกรม และนั่งสมาธิ วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๓ ระหว่างนั่งปฏิบัติช่วงบ่ายอยู่ในห้องเวลาประมาณ ๑๔.๓๐-๑๕.๓๐) มีความรู้สึกตัวชาเหมือนไม่มีท่อนล่าง มีความรู้สึกไกล ๆ เหมือนไม่ใช่มือเท้าของเรา มีความรู้สึกอยู่แค่ลิ้นปีที่สับสนหายใจเข้าออก ไปเล่าให้ป้าสุมฟัง ป้าสุมบอกว่ามีอาการที่เรียกว่า “ตัวเบา” ดิฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก ไม่ได้ซักไซ้อะไรท่านมาก กลับมาปฏิบัติต่อ

วันที่ ๑๓ สิงหาคม ตอนกลางคืนหรือจะนับว่าเป็นวันที่ ๑๔ ก็ได้เพราะเกือบตี ๕ แล้วเป็นวันพระ ขณะที่ฉันนั่งเหยียดเท้าปฏิบัติอยู่ในห้องโดยเปิดไฟไว้ จิตกำลังนิ่งสงบ ได้ยินเสียงดังมาจากหน้าต่างด้านหลังห้องฉันนั่งหันข้างไปทางหน้าต่าง เสียงคล้ายเล็บตะกายมุ้งลวดตี “แกรก” หลายครั้ง ครั้งแรกคิดว่าแมว แต่ทำไมไม่ได้ยินเสียงร้อง ฉันขนลุกไปทั้งตัว ไม่กล้าลืมตา ตั้งสติสวดมนต์ แผ่ส่วนกุศลินให้เจ้ากรรมนายเวรและสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง พอสวดได้จบแรกเสียงแกรก ๆ ยิ่งดังมากขึ้นถี่ขึ้น ฉันหลับตาสวดได้ ๓ จบ แล้วตัดสินใจลืมตาดูทันที เสียงนั้นเงียบไป ฉันเดินไปดูที่หน้าต่าง ๆ ก็ไม่เห็นมีอะไรเลย ฉันแน่ใจว่ามันคงเป็นเจ้ากรรมนายเวรเขามาทางส่วนบุญแล้ว เมื่อฉันแผ่ส่วนบุญให้จึงเงียบไป

วันที่ ๑๔ สิงหาคม เป็นวันพระทุกคนต้องไปปฏิบัติในโบสถ์และรับฟังหลวงพ่อบ้านเทศน์อบรมสั่งสอนด้วยระหว่างนั่งฟังท่าน ฉันเกิดปวดเข่าอย่างรุนแรง นั่งไม่ติด เปลี่ยนท่านั่งบ่อย ๆ ก็ไม่หาย จนต้องแอบไปนั่งห้อยเท้าที่เก้าอี้ เกรงใจท่านทั้งหลายก็เกรงใจ แต่ทนปวดไม่ไหวต้องนั่งหลับ ๆ เอา ในใจคิดว่าเราคงหมดบุญที่ทำให้จะปฏิบัติไม่ดังที่ตั้งใจไว้เสียแล้วถ้ายังขึ้นปวดเหมือนอยู่อย่างนี้ คงทนไม่ได้ พอหลวงพ่อบอกเป็นเวลาค่ำ พวกเรากลับไปดื่มน้ำ ปานะ เพื่อน ๆ ที่ปฏิบัติด้วยกันต่างถามกันว่า จะต้องกลับไปโบสถ์อีกไหม อาจารย์ผู้ควบคุมได้ยื่นบอกว่าต้องกลับไปอีกเพราะยังไม่ ทุ่ม ฉันตั้งใจเดินตามเขาไป แข็งใจเดินจนกรมแทบว่าจะก้าวไม่ออก ปวดเหมือนเข่าจะแตกเสียให้ได้ ขณะเดินอยู่จิตสำนักแวบขึ้นมาว่าทำไมฉันไม่ใช้การเดินนี้ให้เป็นประโยชน์เหมือนกับการทำกายภาพบำบัดไปด้วย ฉันจึงตั้งสติเดินให้ช้าลง ตั้งใจเน้นทุกก้าวอย่างหักข้อม ทั้งเหยียบ เกร็งบริหารกล้ามเนื้อไปในตัว เดินจนกรมจนหมดเวลาเมื่อกลับห้องพักฉันคิดว่าพรุ่งนี้คงเดินไม่ไหวแน่ เพราะระบมไปทั้งสองเท้า รีบสวดมนต์และนอนกำหนดจนหลับ

๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๓ วันนี้เป็นวันเกิดของหลวงพ่อบ้าน ขณะรับประทานอาหารเช้า ผู้ควบคุมมาแจ้งให้ทราบว่าให้คณะผู้ปฏิบัติรีบขึ้นหอประชุมแต่เช้าเพื่อรับแจกหนังสือก่อนที่ญาติโยมจะมา พวกเราก็รีบขึ้นไปคอยสักครูหลวงพ่อก็ขึ้น ไปแจกหนังสือ ฉันช่วยจัดให้คณะของเราเข้ารับหนังสืออย่างเป็นระเบียบโดยเดินเข้าเข้าไปเป็นแถว ฉันก็ร่วมเดินเข้าด้วย นึกอะใจว่าทำไมเราเดินเข้าได้คล่องแคล่วโดยไม่ปวดเลย หรืออาจจะเป็นเพราะพื้นปูพรม เพราะก่อนมาถึงวัดฉันคุกเข่าไม่ได้เลย เมื่อเสร็จแล้วพวกเราก็ไปปฏิบัติบนศาลาใหญ่ ในช่วงปลายขณะที่เดินจนกรมแล้วเปลี่ยนท่านั่งสมาธิ ฉันทนตลอดนั่งสมาธิดูเมื่อจับเท้าขวา ทับเท้าซ้าย ก็ทำได้ดีมีขัดบ้างเล็กน้อย ฉันลองพับเหยียบดูอีกก็ทำได้และนั่งเรียบร้อยเสียด้วยคือเก็บเท้าได้มิดชิดทั้งซ้ายขวา ฉันเกิดปีติอย่างยิ่งแปลกใจ ดีใจ จนน้ำตาไหล นั่งสมาธิไปด้วยน้ำตาแห่งความปีติก็ไหลไปด้วย ฉันพยายามกลั้นไว้ด้วยเกรงว่าจะมีคนเห็น ในใจนึกกราบเรียนหลวงพ่อบ้านว่าฉันหายแล้ว ฉันทำได้แล้ว ไม่นึกเลยว่ามาปฏิบัติเพื่อรักษาจิตใจ ทำใจให้ยอมรับสภาพของร่างกาย กลับได้ผลเกินคาดคือฉันสามารถนั่งในท่าต่าง ๆ ได้เกือบเป็นปกติ นอกจากทำเดี่ยวคือ ทำเบญจางคประดิษฐ์ ยืนนั่งไม่ได้ ฉันนึกปวารณาไว้ว่าถ้าฉันสามารถนั่งทำเบญจางคประดิษฐ์ได้เมื่อใด ฉันจะขอรับใช้หลวงพ่อบ้านแล้วแต่ท่านจะใช้ให้ช่วยงานด้านเผยแผ่ของท่านอะไรก็ได้เท่าที่ความรู้ความสามารถของฉันจะช่วยได้

เมื่อกลับไปที่พักเก็บความดีใจไว้ไม่ได้ รีบเล่าให้ผู้ควบคุมฟังและบอกว่าอยากจะหาโอกาสรอบเรียนให้หลวงพ่อบรรลุถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับดิฉันอย่างนี้ก็ไม่ถึงนี้ด้วย ผู้ควบคุมแนะนำถึงน้ำมันของหลวงพ่อบว่าใช้นวดใช้ทารักษาโรคได้ ดิฉันจึงหาโอกาสไปกราบเรียนหลวงพ่อบเล่าเรื่องทั้งหมดให้ท่านฟังว่าดิฉันตั้งจุดประสงค์มาปฏิบัติเพื่อทำใจยอมรับสภาพร่างกาย ไม่นึกเลยว่ามาทำแล้วจะได้ผลเกินคาด คือได้รับทั้งความสบายใจ และเข่าที่ปวดก็ทำท่าว่าจะหายไปด้วย ดิฉันรักษากับหมอเกือบเดือน แต่มานี่เพียง ๕ วัน อาการดีขึ้นเกินคาดเป็นไปได้โดยไม่น่าเชื่อเลย ขณะเล่าให้ท่านฟังดิฉันยัง เกิดปิศาจกลั่น น้ำตาไหลไม่ได้ แล้วขอให้ท่านช่วยแผ่เมตตาแก่น้ำมันของท่านที่ดิฉันขอไปนวดได้ด้วย ท่านก็กรุณาทำให้ และบอกกับดิฉันว่าให้ตั้งใจปฏิบัติต่อไป ดิฉันกราบลาท่านกลับที่พัก เนื่องจากมีแขกอีกหลายคนด้วยคอยพบท่านอยู่

ตั้งแต่นั้น ดิฉันก็ตั้งใจปฏิบัติอย่างมีความสุข อิ่มเอิบใจ จนกระทั่งกลับบ้านคือ วัชสิทธิ์ สิงหาคม ๒๕๓๓ รวมปฏิบัติอยู่ ๑๑ วัน เมื่อกลับไปอยู่บ้านแล้วเข่าทั้งสองข้างของดิฉันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนท่าคุกเข่าในท่าเบญจางคประดิษฐ์นั้นยังทำไม่ค่อยได้ นั่งได้เพียงชั่วครู่ก็ต้องรีบไปเปลี่ยนท่า เพราะขาแข็งและปวดอยู่ ทั้งหมดนี้คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับดิฉันระหว่างไปปฏิบัติธรรม จะเรียกว่าเป็นอานิสงส์จากการปฏิบัติธรรม หรืออาจจะเป็นกฎแห่งกรรมก็เป็นได้ ซึ่งดิฉันจะไม่ลืมเหตุการณ์ครั้งนี้เลย

พระพุทธรูปเป็นเหตุ

พระภิกษุวิสุทธิคุณ ๓ พ.ศ. ๒๕๓๓

มีคนมาถามอาตมาเรื่องพระพุทธรูปให้โทษ ของเก่าของแก่สวยงามให้โทษอย่างไร มีข้อ พิสูจน์ประการใด ข้อเท็จจริงอาตมาไม่เคยเชื่อ พระพุทธรูปคงไม่ให้โทษ แต่มันมีเหตุการณ์เกิดขึ้น เพราะ เหตุผลประการใด มีอะไรเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระพุทธรูปให้โทษ อาตมาเป็นคนไม่เชื่อต้องพิสูจน์

เมื่อสมัยที่อาตมายังไม่เป็นเจ้าอาวาสที่วัดนี้ ยังอยู่วัดพรหมบุรี(วัดกุฎีลอย) ตอนนั้นนั่งเจริญ กรรมฐานมาพอสมควรแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๔-๒๔๕๕

มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ปางสุโขทัย เก่าแก่สวยงามมาก อายุ ๓๐๐-๔๐๐ ปี มีรูอยู่ที่แทน เป็น ของเจ้าเป้า จังหวัดสิงห์บุรี เมื่ออาตมาอยู่โรงเรียนเจ้าเป้าทอดกล้วยแขกขาย อาตมาไปอาศัยกล้วยแขกเขาทาน จึงเรียกเจ้า เมื่อก่อนยากจน ต่อมาเมื่อครบครวเป็นร้านช่างทอง มีลูก ๓ คน เป็นค็อกเตอร์หมดแล้ว อาตมาส่ง ให้ไปเรียนฝรั่งเศสจบค็อกเตอร์มาเดี๋ยวนี้เป็นผู้พิพากษาอยู่ที่กระทรวงแล้ว

เจ้าเป้าเขาเรียกอาตมาว่าหลวงน้ำ เรียกแทนลูกเขา เขาบอกว่า “หลวงน้ำคะ พระองค์นี้ พิกัด คิลันสองคนกับเจ้าแก่ไม่เคยทะเลาะกัน พอถึงเวลา ๕ โมงเย็น ทะเลาะกันเขียว” แปลกคินะ ทะเลาะกันเป็น เวลาเขาบอกว่าพอถึง ๕ โมงเย็น ใจคอไม่ดี หงุดหงิดมาก ไปดูพระพุทธรูปที่เข้าไว้ไม่สบายใจ หลวงน้ำช่วย ดูพระองค์นี้ให้หน่อย อาตมาก็ดูนะ คินี่ สวย เก่าแก่ สมัยสุโขทัย ยิ้มเสียดด้วยซิ สวย คิวต่อคอต้อง แต่มีรูที่ ฐาน อาตมาก็บอกเจ้าว่า “เจ้า ตอน ๕ โมงทะเลาะกันนี้ หัวข้าวหรือไง ก็ทานข้าวเสียดตั้งแต่ ๔ โมงซิ” พอทาน ข้าว ๔ โมง ๕ โมง ก็ทะเลาะกันอีกแล้ว “เอ๊ะ! ยังจันทานข้าวเสียดบายโมงเป็นยังไง บางทีทานตอน ๕ โมง อาจจะอึดอัด ไปถึง ๕ โมง ลมขึ้นถึงได้ทะเลาะกัน เปลี่ยนทานบายโมงก็ยังทะเลาะ”

“เอาอย่างนี้เถอะเจ้า เลิกทาน ๕ โมง ๒ หุ่่มค่อยทาน” เขาบอก “หลวงน้ำพอเปลี่ยนเวลาทาน ๒ หุ่่ม พอ ๕ โมง แล้วทะเลาะกันถึง ๒ หุ่่มเลย” เลยไม่ต้องทานข้าวเลยคินั้นทะเลาะกันเป็นเวลา มี ประโยชน์ดี แต่เขาก็ไม่เคยนั่งกรรมฐาน สวดมนต์ก็ไม่เป็น สวดคอร์หัง ตั้งแต่อยู่โรงเรียน สามี่เป็นคนจีน นอกอยู่ไปทั้ง นครแต่เจ้าอาตมาไปสวดมนต์ที่เมืองจีนยังไปบ้านเขาเลย มันเป็นเรื่องน่าคิดอาตมาไม่เคยพบ เลยว่าทะเลาะเป็นเวลา แต่ก็ยังไม่เชื่อแน่ว่าเป็นเพราะพระพุทธรูปอาตมาบอก “เจ้าขอยิ้มหน่อยได้ไหม เจ้าเข้า เขาไปเท่าไรละ” “หนึ่งพันบาทละ” “เอ๊ะ ถูกคินี่” เป็นพระเนื้อสัมฤทธิ์ สุโขทัย สวยงามมากและลวดลาย เรียบร้อย ขนาด ๑๒ นิ้ว แต่มีรูที่ฐานเท่านั้น

ดูพระองค์นี้แบบไสยศาสตร์ พุทธังอาราธนา นัง ชัมมังอาราธนา นัง สั้งฆังอาราธนา นัง ก็ว่ากัน ไปตามคาถา ขนหัวลูก เอ! ขลังคินี่ องค์กรนี้ลึงดี อาตมาก็ขอยืมพระสุโขทัยองค์นี้ นม ๖๐ วัน ก็มาสวด มนต์ให้หัวพระ นั่งวิปัสสนา และก็แผ่เมตตาบอกเทพที่สิงอยู่ในองค์พระพุทธรูปสุโขทัยนี้ ขอให้ลดบันดาล หาเหตุผลว่า ทำไมเจ้าที่เข้าไว้นี้จึงต้องทะเลาะกันณะต้องหาเหตุผลให้ได้ อาตมาก็อาราธนาเทพที่สิงองค์ พระ และแผ่เมตตาอย่างที่ยอมทำกรรมฐานนี้ เจริญกรรมฐานนี้แหละ แผ่เมตตาให้ทุกวัน ๆ

ต่อมา อาตมาก็ไปตลาดสิงห์บุรี เจ้าก็เรียกและบอกว่าหลวงน้ำพิสูจน์ได้หรือยัง ว่าพระนี้เป็น กาลกิณีหรืออย่างไร ถ้าหากพระไม่ดี จันถวายเลขนะ อยู่มาเกิน ๑๐ วันแล้วก็บอกเจ้าขอยืมต่อฝ่ายเจ้าแก่บอก

ไม่ต้องต่อหรือถวายท่านไปเลย อาตมาบอกไม่ใช่อยากได้แต่จะขอพิสูจน์ อาตมาก็พิสูจน์ต่อไป ก็อาราธนา พระไว้เรื่อย ๆ

ได้ผลออกมาเลย หาดันต่อได้ ขอฝากญาติโยมไว้ ด้วยสมมติว่าจะเป็นวัตถุอะไรก็ตาม ได้มา เป็นอย่างไรบ้าง ขอให้โยมนั่งกรรมฐานแผ่เมตตาให้วัตถุนี้ เพื่อจะตีพลังสถิตอยู่ข้างเป็นของเก่า ทรัพย์สินสมบัติของปู่ ย่าตายายที่ให้ไว้ จะเป็นกาลกนิอย่างไร เดี่ยวจะบอก หาดันต่อไปได้ไหม! พระพุทธเจ้าลึกซึ้ง เหลือเกิน มีเหตุผล อาตมาก็อาราธนาไว้ทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่งคนที่วัดหัวบึงหลัง อําเภอนินทร์ออกไปหลายสิบกิโลเมตร เขาได้เล่าว่า อาตมาเทศน์มหาชาติเก่ง เทศน์กัณฑ์มัทรี เทศน์แล้วคนสลบเลย ไม่ใช่มัทรีหลับ คนฟังสลบเมื่อสมัยหนุ่ม ๆ นะโยม เขารู้อีกกันดีกว่า พระจรัญ วัคคภูิลอย เทศน์มัทรีเก่งนัก เขาเลยมานิมนต์อาตมาให้ไปเทศน์ที่วัดหัวบึง วัดหัวบึงอยู่หลังอําเภอนินทร์บุรีออกไปหลายสิบกิโลเมตร ตอนนั้นถนนเอเชียยังไม่มี อาตมาต้องไปมอเตอร์ไซค์ นั่งเรือยนต์ไปจอดที่อําเภอนินทร์ แล้วให้เขาเอามอเตอร์ไซค์มารับนั่งท้ายมอเตอร์ไซค์ไปอีก ๑๕ กิโลเมตร ออกไปกลางทุ่ง เป็นวัดสร้างใหม่ขรรษยุค อาตมาก็รู้จัก กับสมภารดีด้วย แต่ไม่รู้จักเจ้าภาพ

เจ้าภาพเขาเกิดสังหรณ์ใจ อยากนิมนต์พระจรัญองค์นี้ เขาลือกันนี้เกิดจากเทพสิงสถิตใน พระองค์นี้ นะ พอเรือจอดอําเภอนินทร์แล้ว ก็นั่งท้ายมอเตอร์ไซค์ เอาคัมภีร์ใส่ยาม เทศน์มัทรีเดินคาถาด้วย ตอนนั้นพูดแล้วจะหาว่าคุย ตอนนั้นมันแก่แล้ว เลิกเทศน์หลายสิบปีแล้วตอนนี้เสียงไม่เพราะ

คนขับมอเตอร์ไซค์ ขับไปถึงบ้านหลังหนึ่งก็บอกว่า แวะบ้านนี้ก่อนเถอะ บ้านนี้ใจดีทีเดียว ผมจะไปส่งข่าวเจ้าภาพก่อน เจ้าภาพกับอาตมาก็ไม่รู้จักกันเลยนะแต่ก็ทำให้ดลบันดาลนิมนต์อาตมาไป อาตมาก็บอกว่า “แวะทำไมล่ะ ไม่รู้จักเขาเขาก็บอกว่า แวะเถอะน่า เดี่ยวผมจะไปส่งข่าวที่วัด อีกครั้งก็โลกก็ถึงแล้ว” “เฮ้! แวะเป็นแวะ” มีสองตายาย ต้อนรับน้ำ ร้อนน้ำ ชา เลี้ยงอย่างดีและคุยดีมาก

โยมก็เล่าประวัติว่า ท่านครับ เมื่อก่อนนี้ผมบวช ๑๕ พรรษา เทศน์เก่งตั้งแต่ทศพรถึงนครกัณฑ์ ไม่มีใครทาบติด อยู่สุโขทัย สมัยนั้นเขานิยมเทศน์มหาชาติเทศน์ทำนองหมด เทศน์ตามลานข้าว เทศน์ตาม หมู่บ้าน เขานิยมมากและติดกัณฑ์เทศน์มาก ๆ ก็เล่าต่อไปเรื่อย ๆ ผมมาอยู่นี้มีลูก ๕ คน เป็นนายอําเภอ ๒ คน ไปรับราชการหมด อยู่กันสองคนตายายบ้านทรงไทยหลังใหญ่เลย อาตมาก็หัน ไปดูโต๊ะมุกบูชา ไม่มีพระบูชา ก็บอกโยม “ไม่มีพระบูชาหรือที่นี้”

“ไม่มีหรือครับ ”

“อาตมาให้อีกหนึ่งไหม ที่วัดมีเยอะ เขาทำพุทธรักษาที่วัดพิศุทธทอง หลวงพ่อแพ อาตมาเช่า มา ๒ องค์จะให้อีกหนึ่ง ”

“ไม่เอาหรือครับ ไม่เอาแน่ ๆ ” โยมผู้หญิงน้ำตาร่วงเลย อาตมาก็ถามไปว่า

“พระไปไหนเล่า ” โยมก็เล่าประวัติว่า

“พระคุณเจ้า ตอนผมบวช ๑๕ พรรษา ผมอยู่สุโขทัย ไปเทศน์มหาชาติ เทศน์ตามลานบ้าน ไปตามหมู่บ้าน พรหมพิราม เลยไปพิษณุโลกเทศน์เก่งประชัน ๒ ธรรมาสัน องค์นั้นว่าเหล่านี้ องค์นี้ว่าเหล่านั้น ก็ว่ากันไป”

“ผมเทศก์เก่ง พอตีเขาติดกัณฑ์เทศน์ มีพระสุโขทัย ติดกัณฑ์เทศน์มา ๓ องค์ เขาถวายเป็นส่วนตัว ไม่ใช่ภิกษุสังฆัสสะ ติดกัณฑ์เทศน์เป็นส่วนตัว พอตีปีนั้นผมจะสึก ก็ถวายสมภารหนึ่งองค์ อีกองค์หนึ่งขอถวายไว้ที่หอฉัน และองค์นี้ผมรักมาก มีรูอยู่ที่แทน”

อาตมาก็สะดุ้ง แต่ทำอะไรไม่รู้ไม่ชี้ ชักจะเข้าเค้าแล้ว

“ผมสึกมาก็ล่องจากสุโขทัย มาได้ภรรยาที่พิษณุโลก ชอบกันตั้งแต่เป็นพระนักเทศน์ เมื่อได้กันมีเงิน ๔ บาท ก็มาทำมาหากินที่ชัยนาท แล้วมาจองที่ เมื่อก่อนหน้าโหนดไม่มี ใครอยากได้ก็มาจองเอาที่หัวบึง หลังอำเภอมินทร์ออกไปไกล จองที่ได้ก็ทำนาสองคนตายาย มีลูกขึ้นมาปัญญาดีหมด ผมมีโตะหมูอยู่ชุดหนึ่ง คือโตะมุกไม้ไซ้ของวัด ซื่อจากเรือ โปเกไม่ก็บาท พอสึกก็เอามาด้วย และพระสุโขทัยรักมาก ผมก็เอามา”

สองคนตายายที่สวดมนต์ทุกวัน นั่งกรรมฐานจนเก่งด้วย มีนาทำกินตั้ง ๕๐๐ ไร่ รววมหาศาล เขาก็บอกต่อว่า

“พระพุทธรูปนี้ทำให้ผมมั่งมี ทำให้ลูกเป็นนายอำเภอ ผมเป็นชวานาบ้านนอก แต่มีน้องชายอยู่กรุงเทพฯ รับราชการกรมสรรพากร เลยส่งลูกเรียนในกรุงเทพฯ หมด ฝากเรียนกับอาเขาก็ได้ดิบได้ดี เป็นถึงนายอำเภอ ผมก็แก่แล้ว

มาวันหนึ่ง ผมก็ไม่มีเงินเท่าไรหรอกครับ โจรปล้น เก็บเงินเก็บของไปมันก็ไม่เอาไปเท่าไร แต่เอาพระพุทธรูปของผมไปด้วยผมก็เสียใจร้องไห้ พอถึง ๕ โมงเย็น ผมก็สวดมนต์ ตั้งมโนภาขอให้พระสุโขทัย มานั่งอยู่ตรงนี้”

อาตมาขึ้นบ้านนี้เกิดเทพสังหรณ์ ทำให้มอเตอร์ไซด์ส่งที่บ้านนี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักกันเลย เป็นบ้านใหญ่ทรงไทย มีรั้วน้ำอยู่ตรงกลาง จำสีแม่น มีห้องนั่งในเรือนมีฝาปะกนแบบคันเข้าไป ยังจำได้ชัด

อาตมาบอกว่า จะให้พระบูชาที่ไม่เอา เขาบอกว่าพระคุณเจ้าไม่เอา นี่ถูกปล้นไปตั้ง ๓-๔ เดือนแล้ว ผมก็กราบบูชา ดอกไม้ไม่ขาดเลย ถวายข้าวพระทุกวัน ใคร ๆ บ้านเหนือบ้านใต้ มาเห็นเขาจะให้สักองค์ ของเขามีเยอะ ก็ไม่เอาของใคร ก็หลบตานึกมโนภาพไม่ลืม ลืมตาเห็นแล้วมันเสียวใจเหลือเกิน สวดอิติปิโสภควา เห็นพระพุทธรูปสุโขทัย นั่งยิ้มแย้ม นั่งกรรมฐานเสร็จแล้วแผ่เมตตาทุกวันต่อ ๕ โมงเย็น ได้ความแล้วตรงนี้เอง

นี่เรื่องจริงนะขอฝากไว้ด้วย แผ่เมตตาทำให้เทพที่สิงในองค์พระลำบากด้วยนะ อาตมาก็ถามว่า “พระของโยมเป็นอย่างไร” เขาก็บอกว่า “มีรู แล้วมีอักษรขอม ๕ ตัว ผมเขียนของผมเองที่ฐานพระ ผมเอาเหล็กจารเขียนนะ โมพุทธารยะ”

อาตมาเคยคุยที่ฐานพระ มีรู และมีนะโมพุทธารยะเป็นหนังสือขอม ไซ้แน่ แต่ยังไม่แน่ใจ อาตมาก็นั่งอยู่สักครู่หนึ่ง เขาก็มาตามว่ากัณฑ์มัทธิขิ้นแล้ว อาตมาก็ไปเทศน์ ปิณฑากบ้านนั้นไป

โยมเขาบอกว่า ผมสวดมนต์ตอน ๕ โมงเย็น พอได้เวลาสวดมนต์ทีเดียว ขณะสวดมนต์นึกถึงพระสุโขทัยนั่งอยู่ตรงนี้ แล้วแผ่เมตตาไม่เคยแข่งขโมยเลยนะ แผ่เมตตาให้ขโมยมีความสุข ไม่เคยแข่งเลย

เอาเงินผมไปก็ همینก็แสนผมไม่เสียค้ายเลย เสียค้ายพระองค์เดียว มันไม่น่าปล้นเอาของผมไป
เลยนะ เอาทองไป ๘ บาท ซื่อไว้จะให้รางวัลหลานที่เรียนหนังสือเก่ง มันก็เอาไปซะ แต่ไม่เสียค้ายเลย
เสียค้ายพระองค์เดียว

อาดมากลับจากเทศน์ในวันนั้นมาถึงวัดสี่เพราะมันไกล ถึงประมาณ ๔ ทุ่ม ก็ไปดูพระ ไซ้
ตามที่โยมพูดทุกประการ แต่ยังไม่เชื่อ ต้องขอพิสูจน์ต่อไป ว่าเจ้ซื่อจากใคร

เจ้บอกว่ซื่อจากนายอิน อาตมาถามนายอินว่าทำไมเอาพระนี้มาขายเจ้ ตาอินนี้อาดมารู้จัก แต่
ตอนนี้ตายไปแล้ว เขาบอกว่า แหม! ท่านเอ๊ย พระองค์นี้แปลกนะ มาอยู่ที่นี่หลานสาวผมสองคนตามผู้ชาย
ไปหมด ตระกูลผมไม่เคยมีแบบนี้ ผมก็โทษพระองค์นี้ ก็ขายต่อไป ขายให้เจ้ไป

อาดมาก็ถามว่า ตาอินซื่อมาจากใคร เขาก็บ่กว่าซื่อมาจากบ้านที่เขาเรียกว่าบ้านทับยา อาตมาก็
ไปบ้านทับยา ไปถามโยมว่า ขายพระไปให้บ้านตาอินไซ้ไหม เป็นพระสุโขทัย

เขาก็บ่กว่าไซ้ครับ ผมขายไป ๕๐๐ บาท ก็เลยถามว่าเป็นอย่างไรถึงขายละ เขาก็บ่กว่า

“ไอ้โฮ! ท่านเอ๊ย ถึงเวลา ๕ โมงเย็น ไม่รู้เป็นอย่างไร เมียผมค่าทุกวันเลย เมื่อก่อนไม่เคยค่า
พอเลย ๕ โมงไปแล้วค่อยยังชั่วหน่อย ผมก็นึกว่าเลือดจะไปลมจะมาแล้วมั้ง อายุ ๕๐ กว่าแล้ว ตั้งแต่นั้นผม
ก็เอาพระไปขาย พอขายไปแล้ว เลิกค่าเลย”

อาดมาก็ถามต่อไปอีกว่า โยมไปซื่อมาจากใคร เขาก็บ่กว่าบ้านให้ อาตมาไปถาม แล้วเขาก็
รายงานว่ พอเช้าพระไปพี่น้องทะเลาะกันขึ้นโรงขึ้นศาล พอย้ายพระองค์นี้ไป ยกฟ้องเลย แปลกจริง ๆ แต่
ก็ไม่แปลกหรอกเป็นกฎแห่งกรรมของคนี่แผ่เมตตาของเขา

พอลถามว่ไปเช้าพระมาจากใครเขาบอกว่าซื่อมาจากบ้านวัดหนองส้ม วัดหลวงพ่อดจวนสมัยเก่า
โน้น หลวงพ่อดจวน เป็นเจ้าอาวาสหรือยังไม่ทราบ อาตมาก็ตามไป เป็นบ้านเสือ เลยต้องไปพิสูจน์ ก็ไป
เรียกถาม เพราะคนข้างบ้านเขาพาไป

อาดมาก็บ่กว่า โยมอย่าว่อย่างโน้นอย่างนี้ อาตมาเป็นพระภิกษุ อยากจะมาถามคว่ พระ
ของ โยมที่ซื่อนั้นอยู่บ้านหัวบึงเลยหลังอำเภออินทร์ไปนะ โยมไปปล้นขามาจริงหรือเปล่า ขอให้พูดด้วย
ความจริงเถอะ อาตมาไม่ได้มาสอบสวนจับ โยมเป็นจำเลยหรือ

ไอ้โฮ! ชักปิ่นจะยิงเอาเราแล้ว ท่านมาสืบยังงี้เน้อ! เอาเสียเลยประไร อาตมาก็ว่ เมตตาคุณฉิ่ง
อรหังเมตตา เพียง! เอาปิ่นลงไปเลย เมตตาเก่งเหมือนกันนะ จะฆ่าเราเสียแล้ว

ก็สรุปว่ไปปล้นขามาแล้วก็ขายไปเป็นแล้ว ไปอยู่บ้านไหนเวลา ๕ โมงเย็น ทะเลาะกัน แหม!
จับได้ตอนแผ่เมตตานั่นเอง แต่โยมคนนั้นก็มีได้ไปแน่

พอได้ความแล้ว อาตมาก็เอาพระไปบอกกับเจ้เป๊วว่าพบเจ้าของแล้ว และเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง
ให้ลูกศิษย์ที่จับเรือให้เอาเงินมา ๑,๐๐๐ บาท บอกเจ้ว่าขอซื้อ จะเอาไปคืนเจ้าของ เจ้าของร้องไห้ เจ้ก็เชื่อ
อาดมา เอาละหลวงน้ำ ถ้าเป็นอย่างนั้น จันถวายเลย

ผลสุดท้าย อาตมาก็เอาไป ห่อผ้าหลายชั้น ใส่เรือไปให้ลูกศิษย์ขับไปขึ้นอำเภออินทร์ แล้วส่ง
คนทางโน้นมารับ อาตมาไปถึงก็บอก โยมเอาพระมาให้เขาก็บ่บอก ไอ้โฮ! ไม่เอาเจ้าคะ ท่านไม่เอา ไม่ได้

องค์นั้นไม่เอา ผมมโนภาพฟังก์ชันของผมครับ เมื่อตอนบวชผมฟังก์ชันได้ ผมฟังก์ชันพระองค์นั้นมานั่งแล้วผมก็สวดมนต์ แต่รัศมีเหลืองอร่ามผมสบายใจครับ ผมไม่เอาหรอกครับ

อาตมาก็แก้ห่อผ้าให้ดู โยมเห็นเข้าน้ำตาร่วงเลย สักประเดี๋ยวไม่คุยกับเราเสียแล้ว ไปสร้งน้ำเปิดทอง สวดมนต์เสีย ๒ ชั่วโมง วันนี้ สวดให้คุ้มกลับมาแล้ว

เสร็จเรียบร้อยจึงมานั่งคุย อาตมาก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนอวสานให้ฟัง บอคำที่อาตมามาเทศน์วันมหาชาติ ไม่รู้จักกันเลยนะ และบ้านโยมอาตมาก็ไม่รู้จัก คนขับมอเตอร์ไซด์บอกให้มาส่งบ้านนี้ก่อน

นี่เห็นไหมทำให้เทพสังฆรณ์คลบบันดาลเข้าบ้านนี้ ก็ได้พิสูจน์ออกมาแล้ว โยมก็สนองพะเดช พระคุณควักเงินมาถวายสองหมื่นบาท อาตมาก็บอกว่าสตางค์เดียวก็ไม่เอา ห้าแสนก็ไม่เอา เลยก็เล่าเหตุการณ์ว่า อาตมาเอาเงินไปที่ร้านช่างทองแล้วเขาไม่เอา เขาถวายเลย เขาขอถวายอาตมา อาตมาก็ให้โยมต่อไป

เหตุการณ์บ้านเจ็ทสี่ชั้น ตั้งแต่นั้นมาไม่เคยทสะกันจนบัดนี้ ขอฝากญาติโยมไว้ เพราะฉะนั้นของบางอย่างเป็นพิษ เป็นภัยสำหรับเจ้าของ ไม่ควรซื้อไว้นะ ขอฝากไว้ด้วย ไม่ใช่พระพุทธรูปให้โทษนะ พระพุทธรูปไม่ให้โทษใครแน่ แต่เจ้าของหวงแหน ได้มามีชอบ ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วยเชื่อหรือไม่เชื่อไม่เป็นไร อาตมเชื่อหมื่นเปอร์เซ็นต์ เพราะไปพิสูจน์มาเอง

เจรจาทายภาษาแม่

บุญสงค์ เพชรแสน

ผม โชคดีบังเอิญได้อ่านบทความที่ นส.พ.มหัศจรรย์ ได้นำเรื่องหลวงพ่ोजรัญ ทะเลาะกับหนู เรื่องย่อ ๆ มีอยู่ว่า (ตอนนั้นผมยังไม่ได้รู้จักกับหลวงพ่อกัดของเล็ก ๆ น้อย ๆ ของหลวงพ่อ หลวงพ่อ แก่ลึงพูดจาจะฆ่าหนูที่เกรเหล่านี้ นเสียวันหนึ่งหลวงพ่อกัดลูกประจำวางไว้ หนูมากัดสายขาดประจำหล่น เกลื่อน และตกไปในซอกเสาเพดาน ๔-๕ เม็ด เอาออกไม่ได้ ถ้าจะเอาออกมาต้องทำลายของ

หลวงพ่อดูต้องพูดดี ๆ กับหนู ขอมขอโทษขอภัย ขอโทษกรรม ที่ได้พูดไปแล้ว และได้แผ่ เมตตาให้หนู ขอให้เลิกจงกรรมจองเวร ขอให้โทษกรรมแก่หลวงพ่อด้วยขอให้อยู่ด้วยกันด้วยความสงบ ต่อไปนี้จะไม่ว่าอีก และขอให้นำลูกประจำมาคืนด้วยมือสวดมนต์แผ่เมตตาแล้วท่านก็นอนตื่นขึ้นมา ลูกประจำที่หายไปมาอยู่ที่เดิมครบ นำอัศจรรย์ไหมครับ?

เอามั่ง ในราวกลางปี พศ. ๒๕๑๒ ผมเป็นครู ร.ร. อุคมวิทยา จ.อุตรธานี ผมอยู่บ้านพักครูกับ เพื่อนหลายคนมี ๕-๖ ห้อง อยู่เดี่ยวบ้าง คู่บ้าง มีหนูมาก วิ่งกันวุ่นเลย ผลอ ๆ กัดสิ่งของด้วยแถมคนนอนใน มุ้ง มันยังมากัดนี้ว้เท้าหรือลำตัวที่ติดกับมุ้งด้วย แต่ละคนเป็นศัตรูกับหนูทั้งนี้ รวมทั้งตัวผมด้วยมันเคยเข้า มุ้ง เคยไล่ขยี้เกือบตาย แต่ไม่ให้อยู่ ยังคิดได้อยู่

หลังจากอ่านทฤษฎีของหลวงพ่อกัดแล้วก็ลองดู วันนั้น อยู่คนเดียว รู้สึกประมาทหนึ่งเสียงหนู วิ่งกันวุ่นบนเพดาน มันวิ่งหยอกกันสนุกตามเรื่องของมัน พอพลิกตัวมันผู้ยเจียบฟัง ผมก็พูดในใจ (ใช้ กระแสจิต) พูดว่า

“นี่หนูเอ๊ย พวกเราเป็นสัตว์มี ๔ ขา ค่อยไปค่อยมาก็ได้หรอก ไม่จำเป็นต้องกระโดดโลดเต้น มันรำคาญคนอื่นอยู่ข้างล่างมีแต่ภัยนั้นนอนอยู่ที่นี่ พวกนี้ใจบาปโหดร้ายฆ่าไม่เลือกนะ ขอพวกเราอย่า ก่อกวนเลย ค่อยไปค่อยมานะลูกเอ๊ย พวกเราจะปลอดภัย” พวกเขาจะเจียบกริบเลย ผมก็พูดอีกทำนอง เดียวกัน ขอร้องให้อยู่ด้วยกันเจียบ ๆ ย่ารบกวน อย่ากัดสิ่งของ จะไม่ทำอะไรพวกเราหรอกเหตุการณ์เจียบ พักหนึ่ง ต่อมาได้ยินเสียงคล้ายคนพูดปากมันคงพูดกัน ๒-๓ ครั้ง เจียบอีก ต่อมาเริ่มมีเสียงวิ่งอีกผมเลยลุก นั้งและส่งกระแสจิตแผ่เมตตาให้เขาทั้งหลาย จงเป็นสุข อย่าได้รบกันกันเลฆย้าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจ ขอให้รักษาดนให้พ้นภัยทุกตนเทอญ ผมไม่ได้คำ ไม่ว่าจะฆ่าหรือทำลาย พูดอยู่ ๒ ครั้ง ๒ คืน ไม่ได้ยิน เสียงหนูวิ่งตอนดึกอีกเลย กลางวันก็เห็นวิ่งผ่านหน้า แต่เราไม่ทำอะไร หนูไม่กัดอะไรเสียหายเลยจนผมจาก บ้านนั้นมา

พูดจาภาษาแม่

ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๑๓ ผมมาอยู่วิทยาลัยสงฆ์หนองคาย โชคดีที่รองเจ้าอาวาสมีชัยทำ คือ อาจารย์ประมาณต์ ปัญญาโร

ก็เมตตาชวนไปอยู่ด้วย ได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง

ตอนเช้า-ตอนเย็น ก็ลงสวดมนต์ให้พี่พระพร้อมพระเณรในวัด ก็ดีไปอย่าง ตอนเช้าพอพระฉันเสร็จ ก็เก็บปิ่นโต ไปรับประทานอาหารในห้องครัว ตอนนี้มีลูกน้อง(แมว) เกือบสิบวิ่งตาม เผลอเป็นคาบเลยทันที ต้องคอยใช้ไม้เรียวเตรียมไว้ ไม่อย่างนั้นเอาไม่อยู่ พอโยนอะไรให้แย่งกันดีแย่งเสร็จก็วิ่งไปหมด

นอกจากนี้ยังได้รับทราบข่าวพวกนี้พากัน ถ่ายตามมุมของศาลาดีนั้กแล ลานวัดก็กลัวพระเณรบนกันอุบเลย เรื่องนี้แมว(เหม็นหยอกใคร) ผมเองก็ได้กลิ่น จะแก้ปัญหายังไงหนอ?

พอโยนถังหรือกระดุกให้ครบทุกตัวแล้วก็ลงพูดที่เล่นที่จริงว่า “ต่อไปนี่เอาอย่างนี้นะพวกนะ” “ไม่ต้องแย่งกันจะให้กินจนอิ่มทุกตัว ไม่ต้องวิ่งวุ่น มานั่งรอเลย ไม่ต้องร้องรู้แล้วว่าหิว” “เรื่องสำคัญต่อไปนี้ ขอร้องอย่าพากันถ่ายบนศาลา ให้พระเณรกวาดเก็บ พวกเราบาปมากนะ”

เขาก็กินของเขาไป เราก็ดูไป โยนอาหารให้ไป พูดทุกวันที่แมวมากิน ระยะเวลาต่อมาแมวไม่วิ่งไม่ร้อง มานั่งรอเลย และไม่ปรากฏมีแมวถ่ายบนศาลาเลยครบจนบัดนี้

เดือนตุลาคม ๒๕๖๓ มาพบหลวงพ่อบุ๊ ได้ฟังหลวงพ่อบุ๊เล่าก็ยิ่งสนใจเพิ่มขึ้น ผมได้อ่านหนังสือหลวงพ่อบุ๊เขียนเรื่อง แม่ชีดำแมว มันก็ยิ่งถ่ายรดให้เช็ด หลวงพ่อบุ๊บอกให้เลิกดำ บอกเขาคือ แม่เมตตาให้เขา ตอนหลังปรากฏว่าแมวไม่ถ่ายรดอีกเลย แสดงว่าอย่างไรผู้อ่านคิดเอาเอง

ย้อนไปวัดมีชัยท่า หนองคายอีกที ตอนผมไปอยู่ใหม่ ๆ แมวลงดินไม่ได้เลย สุนัขไล่จับ ผมก็เลยบอกว่า อยู่ด้วยกันให้รักกัน อย่ากัดกันเราเป็นศิษย์พระ เวลาให้ข้าวสุนัขจะบอกทุกครั้ง สุนัขกับแมวเพื่อนกัน พูดทุกครั้ง ที่มีโอกาส

ต่อมา ตัวใหญ่ที่เคยไล่ก็ไม่ไล่ ตัวเล็กก็เล่นกันสนุก สุนัขคาบหางแมวลาก บางทีก็คาบคอแมว ถ้าง่วงไปแมวก็ตบเอา บางทีสุนัขก็เลียขนให้แมว ดูแล้วก็น่าขันและน่าสงสารมีแต่ลูกกำพร้า เพราะคนเอามาปล่อยทั้งนั้นความจริง ถ้าคนเราสามารถเข้าใจภาษาของสิ่งแวดล้อมเช่นพืชก็ดี สัตว์ก็ดี สามารถโอนอ่อนผ่อนตามกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันแล้ว ชีวิตคงน่าอยู่กว่าในปัจจุบันนี้

การที่ผมได้มีโอกาสมาพบหลวงพ่อบุ๊จริง และได้ฟังคำแนะนำแล้วผมรู้สึกว่าคุณมีความมั่นใจมาก กับสิ่งที่ตัวเองกำลังกระทำอยู่ เช่นช่วยเหลือสรรพสัตว์ผู้ยากไร้ สวดมนต์ให้พี่พระ และแม่เมตตาให้แกเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บตาย ทั้งหลาย ที่จริงไม่ใช่ของใหม่ แต่เหมือนมีกรรมปิดบังเอาไว้ผมเองได้รับผลตอบแทนอย่างคาดไม่ถึงและได้ผลทันตาเห็นด้วย รู้สึกสบายใจสบายใจที่ได้ช่วยงานกับหลวงพ่อบุ๊ประกอบกรรมดีต่อไปเรื่อย ๆ ผมเองมักจะแม่เมตตาให้ขมบาลเสมอ คืออย่างเพิ่งมารับไปเลย ขอมีชีวิตอยู่เพื่อทำความดี ช่วยเหลือสรรพสัตว์ทั้งหลายอย่างเต็มความสามารถผมขอแนะนำหนังสืออ่านเย็นเหมือนไก่ฉี่ น้าแจ้ อ่านแล้วท่านจะเข้าใจตนเองมากขึ้น ท่านจะพูดสว่างขึ้น ผมเองอ่านแล้วถูกโรคผมเหลือเกินลงนะครับเพื่อจะดีขึ้น

๑. หนังสือกรรม ขณะนี้ จากเล่ม๑-๑๓ แต่ละคนเขียนตามประสบการณ์ตนเอง ส่วนมากเป็นความชั่วของตนเองและได้ผลเป็นอย่างไร เขาขอมเล่าเพื่อท่านจะได้ไม่เดินทางตามเขาจนครบ เล่มละ ๔๐ บาท อ่านเข้าใจง่าย เพราะมีตัวอย่างประกอบทุกครั้ง เรื่องที่เกิดในชีวิตประจำวันนั้นๆ ครับ

๒. ตายแล้วไปไหน (๑๐ บาท) ผู้เขียนส่วนมากเขียนเรื่องวิญญาน ก่อนตาย หลังตายตายแล้ว
พื้นถิ่นมาเห็นอะไรบ้าง มาเล่าให้ฟัง พระธุดงค์ เล่าเรื่องการผจญภัยในป่า การนำธรรมของสมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าไปต่อสู้กับอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ บางคำ บางศัพท์ก็เป็นทางธรรมชั้นสูง แต่พวกเราธรรมดา
อ่านได้ครับ ขณะนี้ออกมาได้๒๗ เล่มแล้ว

ใครก็ตามที่กำลังกังวลใจอยากจะฆ่าตัวตายเพราะแก้ปัญหาไม่ตกก็ดี ผมขออย่าเพิ่งนะครับ
เขียน จ.ม. ไปคุยกับผมก่อน บางทีผมอาจช่วยท่านได้ หรือไม่ก็ไปหาหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน.พรหมบุรี จ.
สิงห์บุรี ขอให้ผู้อ่านทุกท่านจงเป็นสุขกาย สุขใจอย่าให้มีทุกข์กายทุกข์ใจเลย

กรรมฐานป้องกันยาพิษ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

มีเรื่องอัศจรรย์เรื่องหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ มีครอบครัวหนึ่งพ่อแม่เป็นคนใจบุญกุศล แต่ใจบุญสำหรับเอาหน้า ชอบทอดกฐิน ฟ้าป่าชอบทำบุญมาก ๆ มีนาอยู่ ๘๐ ไร่ ในสมัยนั้น มีเขยสองเขยเรียกว่าเขยเล็กและเขยใหญ่ เขยเล็กอยู่ที่จังหวัดชัยนาทเป็นคนขี้เกียจและขี้้อจลาเรียนขี้ใหญ่เป็นคนจังหวัดขอนแก่น มาเป็นลูกจ้างทำงานตั้งแต่อา๕๗-๖๘ ปี ที่บ้านนั้นเขาบวชให้ได้มาศึกษาวิปัสสนากับอาตมาที่วัดพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี จนได้มาเป็นลูกเขยบ้านนี้ มีนาอยู่ ๒ แห่ง แห่งหนึ่งเป็นนาดอน อีกแห่งหนึ่งเป็นนาลุ่ม เมื่อก่อนนี้ยังไม่มียกชลประทานต้องอาศัยน้ำไหลเข้าบางมาท่วมข้าว พ่อแม่ก็อคติ รักลูกเขยคนเล็กเกลียดลูกเขยคนใหญ่ มีนาติดกให้ลูกเขยคนเล็ก นาไม่ดีให้ลูกเขยคนใหญ่ เขยคนเล็กได้นาลุ่มใช้ปลูกข้าวหนักข้าวกลาง เขยคนใหญ่ได้นาดอนปลูกข้าวเบา ๆ ไม่ท่วม

เขยคนใหญ่นี้เป็นลูกศิษย์กรรมฐาน โง่ ๆ ง่า ๆ ไม่เอาเหนือเอาได้ ไม่ค่อยพูดจากับใคร นั่งกรรมฐานทุกวัน ให้น้ำไหนก็เอาที่นั่น ได้น้ำข้าวเบา ๆ ไม่ท่วมสองคนสามภรรยาที่ช่วยกันทำคั้นนาให้สูง ชั่งน้ำ ทำนาด้วยเจริญวิปัสสนาคือเขยคนเล็ก ได้นาลุ่มที่เขาเคยทำนาดี น้ำไหลเข้าไปในบาง พาดักบั้งฝักปอดไหลเข้าไปในนาเต็มไปหมด นาลุ่มที่เคยได้ดีกลับไม่ได้นาดอนของลูกเขยใหญ่กลับได้ดิบได้ดี อาตมาถามเขาว่า “ทำนาดีได้อย่างไร” เขาบอกว่า “ทำไปอธิษฐานไปและเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่นานั้น ทั้งสองสามีภรรยา นานี้ ก็ดีข้าวดีมาก ก็คั้นนาสูงทำด้วยตัวเอง ทำได้สองสามปีลูกบ้านได้หนึ่งหลังและชื่อนาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแปลง

ฝ่ายพ่อแม่เกิดอคติ บอกกะเขยคนเล็กว่า นานี้ไม่ดีเสียแล้ว จึงมาขอเปลี่ยนนา อาตมาอนให้ลูกเขยคนเล็ก ลูกเขยใหญ่มาปรึกษาอาตมาบอกว่า “หลวงพ่อก่อน ทำไมหนอ คุณพ่อก่อน แม่ยาย เขาทำอย่างนี้จะถูกไหม” อาตมาก็บอกว่า “เอาให้เขาเถอะ เขาอยากได้ มันไม่ใช่ของเราเราก็ซื้อมาได้แปลง ๕ ไร่ก็ดีแล้ว สองคนสามภรรยาค่อย ๆ ทำไปเถอะ

ในที่สุดก็ยกให้เขยเล็กไป เขยใหญ่ก็ไปทำนาที่ฝักปอดมันไหลตามบางเข้าไปในนา นาที่อยู่ท้ายบางก็ทำไม่ได้ สองคนสามภรรยาทำตามอาตมาสั่ง แล้วก็นั่งเจริญกรรมฐานอุทิศส่วนกุศลเขาไปตัดไม้ไผ่มาปักหลัก แล้วก็ทำราวยาว ๆ กั้นไม่ให้ฝักปอดเข้านั้นก็ไหลไปที่อื่นต่อไป นากลับได้ดีขึ้นมา ข้าวเจริญงอกงามดีมาก ความอคติของพ่อแม่จิตใจเลย รักลูกเขยคนเล็กมาก ก็บอกลูกเขยคนใหญ่ว่า “เอาอย่างนี้เถอะลูกเอ๋ย นานี้ดีอีกแล้ว ทำคินี้ ให้เขยเล็กสักปีเถอะ เจ้ากลับไปทำนาดอน”

เขยเล็กไปทำนาดอนก็ขี้เกียจไม่เจริญกุศล บำเพ็ญกุศลก็ไม่เอา เจริญวิปัสสนาก็ไม่เอา อาตมาไปบอกที่บ้าน “เอาอย่างนี้ขี้เอาอย่างเขยใหญ่เขาเจริญกรรมฐาน” เขาบอก “ผมไม่ชอบ ผมไม่ใช้นักกรรมฐาน” ผลสุดท้ายทำนาดอนก็ไม่ได้อีก เกิดฝนแล้ง น้ำไม่ท่วม

มันเป็นไปโดยธรรมชาติของกฎแห่งกรรม ทำนาลุ่มก็ไม่ได้ ทำนาดอนก็ไม่ได้ในที่สุดก็ยกนาทั้งสองแปลงให้เขยเล็กไปหมด เขยใหญ่ก็ทำนาที่เขาซื้อใหม่ และนั่งกรรมฐาน อุทิศส่วนกุศลให้เขยเล็ก ที่คิดอิจฉา วัน

หนึ่งเขยเล็กกับภรรยา คือลูกสาวของบ้านนี้ นึกเอายาพิษไปวาง จะฆ่าเขยใหญ่ให้ตายแล้วเอาสมบัติทั้งหมด ไปวางที่ที่เขยใหญ่เคยนั่งทานข้าว ครบครันนี้ ทานข้าวร่วมกันขยใหญ่เพิ่งจะปลุกบ้านแยกออกไป แต่ยังไม่ได้แยกบ้าน

เขยใหญ่กับภรรยาสวดมนต์เจริญกรรมฐาน มีนิมิตขึ้น มาบอกว่า วันพรุ่งนี้ ตอนบ่ายอย่าทานข้าวนะ มันเกิดนิมิตขึ้น มาเองและจงแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรไป ในที่สุดก็มารวมวงทานข้าวกันเมียยตัวสำคัญทานเข้าไปก่อนเลย ลูกสาวคนเล็กก็พลอยทานไปกับแม่ด้วย เลยก็ตายเพราะอำนาจยาพิษนั้น ตายหมดทั้งคู่ อันนี้ชี้ให้เห็นได้เลยว่าความริษยาเป็นกฎแห่งกรรมและอานิสงส์แห่งการเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี้ นะ ช่วยให้รอดพ้น ได้ผู้ปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลาย ท่านจะเห็นว่าอย่างไร ช่วยกันวิจัยหน่อย เขยใหญ่คนนี้นะ รวยมหาศาล เลยเป็นผู้อุปถัมภ์ที่วัดนี้ อาตมาจะไม่บอกชื่อว่าเป็นท่านผู้ใด อำนาจของบุญกุศลภูวนานี้ สูงสุดแล้ว ไม่ได้ใช้คาถาเลยนะ ขอให้จิตตั้งใจถึงเถอะ

อาตมาถึงได้บอกแก่ญาติโยมคนเฒ่าคนแก่ นะ ให้สมบัติลูกอย่าหวังผลตอบแทนซิ ให้ลูกไปแล้วยังเอาคืนอีก คนแก่แบบนี้ ถึงตายไปเป็นเปรต เพราะไม่ได้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน จิตไม่ถึง คนประเภทนี้ ชอบทอดกฐิน ไครมาพูดหวาน ๆ ละก็ควักกระเป๋าขาดเลย ทำบุญเอาหน้าศรัทธาหัวเต่า ๆ ยึดเข้ายึดออก ถ้าใครไปเหย่หน่อยละก็ยึดออกไปเลย นี่คนประเภทนี้ ตายไปแล้ว โคนยาพิษที่ลูกวาง ลูกตั้งใจวาง แต่ไม่ตั้งใจจะฆ่าพ่อแม่ตั้งใจจะฆ่าเขยใหญ่กับพี่สาวใหญ่แต่เมียยก็ไม่ได้คิดถึงว่าจะวางยาพิษ ลูกเขยกับลูกสาว คุณะนักปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลาย อันนี้เรื่องจริงที่ผ่านมา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นเวลานานมาแล้ว นี่แหละเป็นหลักฐานสำคัญที่คู่กับหมอลงที่มีกฎแห่งกรรมที่นี้ टकเอราว ฌังหวัดคณจนบุรี

xonนักปฏิบัติธรรมโปรดได้ทราบ มันมีทุกข์ทุกข์อยู่ที่ไหนมัน ไม่เกินทุกข์ที่ใจ โรงอิฐเราพังไปก็ช่างมันเถอะ แผ่ส่วนกุศลไป เหมือนพระภิกษุ โยมมารดา มารบเร้าให้สึกไปช่วยถางนา นารกมีดินเลี้ยงขึ้นมากมาย ท่านแผ่ส่วนกุศลไปต้นเส้งหายไปไหนหมด สมัยนั้น ไม่มียาฉิบสนะ นี่แหละอำนาจบุญกุศลที่ลูกเจริญกรรมฐาน อุทิศให้พ่อแม่ พระภิกษุรูปนี้ นเลยไม่ต้องสึก บวชต่อมาอีกหลายพรรษา

สำคัญสติไม่ดี คอมพิวเตอร์ไม่ดี กระแสไฟไม่พอ มันก็ไม่สามารถจะช่วยลดบันดาลได้ดังกล่าวมานี้ ในที่สุดพ่อค้าไล่ลูกเขยคนเล็กไป สมบัติที่สถานตกเป็นของเขยใหญ่หมด โดยไม่ได้เอากได้โยคี ไม่มีอำนาจโลกะเลย xonนักปฏิบัติธรรมทั้งหลายจงวิจัยอย่าเพิ่งเชื่ออาตมาเพราะเรื่องมันเป็นแล้วอย่างนี้ กรรมฐานสามารถป้องกันยาพิษได้ ไม่ใช่หมายความว่า วิปัสสนาเป็นคาถาแล้วยาพิษจะเสื่อมลง ยาพิษไม่เสื่อม แต่เขาไม่ตาย มันหลีกออกไปได้

เพราะฉะนั้น คนเฒ่าคนแก่รักษาอุโบสถัง ๆ อย่างนี้ ทั้งนั้นฉันให้นาเธอไป ถ้าเธอคิดนั้นก็จะยกให้ เธอไม่สึกก็ไม่ยกให้ อย่างนี้ ไม่ถูกธรรมะ ให้แล้วก็แล้วกันซิ เขาจะเอาไปอย่างไรก็ช่างเขาประไรเขาจะเลี้ยงเราหรือไม่เลี้ยงเรา เรามั่นไม่ดีเอง นิสัยเรามั่นไม่ดีเขาจึงไม่เลี้ยงอย่าไปโทษลูกเขาเลย

เดี๋ยวนี้ ตามศาลาวัดอุโบสถังอย่างนี้ทั้งนั้น ตายไปเป็นเปรตเป็นเปรตกันมาก เพราะจิตนี้เอง นี่แหละ ทำบุญหัวเต่า ศรัทธาหัวเต่าเหย่เมื่อไร โผล่เมื่อนั้น ถ้าไม่เหย่ไม่คอย โผล่ทำนองนี้

อันนี้เรื่องจริงของอาตมาที่ผ่านมา ชี้ให้เห็นด้วยกฎแห่งกรรมชัดมาก สองสามีภรรยาเขยใหญ่
ไม่พูดเลยนะ ไม่มีพูด ไม่ปริปากเลย หน้าเขาเบาสู้ทั้งนี้ มีข้อหมายมุงของเขาอยู่ข้อเดียว เขาพูดว่า “แม่หนู
เราก็นั่งกรรมฐานของเราเถอะนะ ไม่มีอะไรช่วยเราได้แล้ว” ลูกเขาก็มีหลักฐานมันคงเดี๋ยวนีไปอยู่ที่
นครราชสีมาบ้าง มีหลักฐาน มีหลานก็ร่ำรวย รับราชการ ทำหน้าที่อย่างนี้ทุกคน

การรับสั่งทางโทรจิต

พระครูภาวนาวิสุทธิ์

บทนำ

การแผ่เมตตาเป็นความจริงที่พิสูจน์ได้ ถ้าใครจิตถึงขั้น ก็สามารถส่งโทรจิตได้เป็นมหัศจรรย์ทันที คุณสายสมร ปิ่นเกลียว ได้นำพระพุทธรูปปางสุโขทัย มาถวาย หน้าตัก๕๐ นิ้ว เหมาะสมที่จะเป็นพระประธานได้ เธออนุญาตไว้ว่าแล้วแต่วัดไหนต้องการ ในวันที่๒-๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ อาตมาได้เจริญกุศลภาวนาแล้ว แผ่เมตตาไป “ใครต้องการพระพุทธรูปหน้าตัก๕๐ นิ้ว ไปใช้เป็นพระประธานก็ขอให้มารับที่วัดอัมพวันได้” ปรากฏว่า นายบุญเกียรติ สงวนไว้ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านดงยาง อ.บ้านดง จ.ตาก ได้รับการแผ่กระแสเมตตาของอาตมาในคืน วันที่๔ กุมภาพันธ์นั้น ในรุ่งเช้าวันที่ กุมภาพันธ์ ได้เดินทางมาขอรับพระประธานไปตามประสงค์

กราบนมัสการหลวงพ่อดีการอย่างสูง

ตามที่หลวงพ่อให้กระผมเล่าถึง เรื่องนิมิตที่หลวงพ่อบอกให้กระผมมารับพระพุทธรูปนั้น เรื่องมีดังนี้ครับ

เดิมกระผมเป็นคนที่ไม่ค่อยเลื่อมใสศรัทธาศาสนาพุทธเท่าใดนัก โดยเฉพาะเรื่องกฎแห่งกรรม ถือว่าเป็นเรื่องไร้สาระมลายไม่ทันโลกทันสมัยจนกระทั่งเมื่อปี ๒๕๓๒ กระผมได้ประสบปัญหาชีวิตอย่างรุนแรง ครอบครัวต้องแตกแยก พี่ชายกระผมต้องมาตายด้วยอุบัติเหตุไปต่อหน้าต่อตาทำให้ผมเริ่มเห็นความอนิจจังของชีวิต

แต่ในช่วงก่อนนั้น (ปี ๒๕๓๐) กระผมเองก็ยังมัวเมาในอบายมุขทุกรูปแบบ และแถมยังเป็นคนเจ้าชู้อีกต่างหาก ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นความบังเอิญหรือว่าจะเป็นบุญเก่าของกระผมก็ไม่ทราบได้ กระผมได้พบหนังสือ “คู่มือมนุษย์” ซึ่งเขียนโดยหลวงพ่อพุทธทาส ที่แรกก็อ่านไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้ตั้งใจอ่านเท่าไรนัก แต่พออ่านไปแล้วได้ข้อคิดเกี่ยวกับหลักการของศาสนาพุทธที่ถูกต้องมากมายทำให้ผมสนใจในหลักธรรมของพระพุทธเจ้า จึงเริ่มหันเหชีวิตจากคนไม่ได้เรื่องมาศึกษาธรรมและปฏิบัติธรรม โดยการถือศีลเคร่ง กินอาหารมังสวิรัต เมื่อปฏิบัติธรรมก็พบว่าชีวิตของเรามีความสุขอย่างประหลาด ไม่เร่าร้อนกระวนกระวายเหมือนเก่า ชีวิตครอบครัวก็มีความสุขสงบเย็นจากหน้ามือเป็นหลังมือ

ในเดือนธันวาคม ๒๕๓๓ ทางสำนักงานประถมศึกษาแห่งชาติ (สปช.) ได้จัดให้มีการอบรมเพื่อพัฒนาคุณธรรม ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ผมจึงสมัครมาปฏิบัติธรรมที่นี่ และผมก็ไม่ผิดหวังพบกับสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในชีวิต คือได้พบกับหลวงพ่อ ซึ่งเป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบตามธรรมวินัยของพระพุทธองค์ พบวัดที่สะอาดสงบ พระภิกษุทุกรูปมีวินัย และขยันขันแข็ง คนภายในวัดล้วนแล้วแต่มีจิตใจโอบอ้อมอารี โดยเฉพาะได้พบกับคุณแม่สิริ กรินชัย ผู้ให้

การอบรมเกี่ยวกับการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งทำให้กระผมเข้าใจในการเจริญวิปัสสนากรรมฐานเป็นอย่างมาก หลังจากกลับจากวัดมาแล้ว กระผมได้นำวิธีการปฏิบัติมาปฏิบัติก่อนนอนทุกคืน ในช่วงสุดท้ายของการนั่งสมาธิกระผมจะแผ่เมตตาไปถึงหลวงพ่อกับทุกครั้ง เพราะกระผมทราบดีว่าสุขภาพของหลวงพ่อกับไม่ค่อยดี กระผมอยากให้หลวงพ่อกับมีอายุยืนนานเพื่อเผยแพร่และนำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่พระพุทธศาสนาตลอดไป

ในคืนวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ ได้มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดกับผม คือขณะที่นอนหลับอยู่นั้น กระผมได้ฝันเห็นหลวงพ่อกับยืนตรงหน้ากระผม รูปร่างของหลวงพ่อกับงดงามมาก มีแสงเรือง ๆ รอบตัวหลวงพ่อกับ กระผมเข้าไปกราบหลวงพ่อกับ หลวงพ่อกับกับผมว่าหลวงพ่อกับเตรียมพระพุทธรูปไว้ให้กระผม ๑ องค์ ให้มารับภายใน ๒ วันนี้

รุ่งเช้าผมจึงไปเล่าความฝันให้ท่านสมภารวัดคงยางฟัง ท่านสมภารท่านต้องการพระพุทธรูปมาประดิษฐานในวิหารของวัดพอดี ท่านจึงชวนผมมารับพระที่แรกผมไม่ค่อยมั่นใจว่าจะได้พระ แต่ท่านสมภารท่านบอกว่าถ้าหลวงพ่อกับมาเข้าฝันตั้งได้แน่ ๆ กระผมพร้อมด้วยท่านสมภารวัดคงยางและกรรมกรวัดอีก ๔ คน จึงเดินทางมาวัดอัมพวันในคืนนั้นเลย มาถึงวัดเวลาเช้ามืดก็ได้พระพุทธรูปไปประดิษฐานยังวิหารวัดคงยาง ซึ่งสร้างความตื่นเต้นและปีติยินดีมาสู่ประชาชนในหมู่บ้านเป็นอย่างมาก เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ทางวัดได้จัดงานฉลองพระได้เงินมาบูรณะวัดประมาณ ๘๐,๐๐๐ บาทเศษ

ยังมีเรื่องมหัศจรรย์เกิดขึ้นกับกระผมอีกเรื่องหนึ่ง คือเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๓๔ กระผมได้เดินทางไปสอบคัดเลือกเพื่อดำรงตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ ที่กรุงเทพฯ มีผู้สมัครสอบจำนวน ๖,๒๐๒ คน ทางกรมต้องการเพียง ๕๐ คน

กระผมได้นำวิชาวิปัสสนากรรมฐานของหลวงพ่อกับมาใช้ในการดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบครีบก่อนดูหนังสือกระผมจะเดินจงกรมและนั่งสมาธิทำใจให้สงบระลึกลึถึงบารมีของหลวงพ่อกับอยู่ตลอดเวลาทำให้ดูหนังสือได้แจ่มแจ้งดีขึ้นกว่าไม่ได้นั่งสมาธิ

ในวันสอบหลังจากตื่นนอน กระผมเดินจงกรมและนั่งสมาธิอยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง เมื่อไปถึงสถานที่สอบก่อนสอบ ๑๕ นาที กระผมได้นั่งสมาธิระลึกถึงบารมีของหลวงพ่อกับขอให้หลวงพ่อกับมาช่วยในการทำข้อสอบในครั้งนี้ด้วย เมื่อเปิดข้อสอบออกดูปรากฏว่าคล้ายกับมีแรงอะไรไม่ทราบมากระตุ้นหัวสมองของกระผมแจ่มใสไปหมด วิเคราะห์ข้อสอบได้อย่างไม่น่าเชื่อ ข้อไหนที่ทำไม่ได้จริง ๆ กระผมก็ภาวนาขอบารมีของหลวงพ่อกับมาช่วยในการตัดสินใจในข้อนี้ด้วย

ประกาศผลสอบออกมาปรากฏว่ากระผมสอบได้ จะไปเข้ารับการอบรมที่สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา ในวันที่ ๒๔ มิถุนายน นี้ ๗ เพื่อน ๆ ถามว่า ทำข้อสอบอย่างไรถึงสอบได้ กระผมตอบเขาไปว่ากระผมมีหลวงพ่อกับท่านเจ้าคุณภาวนาวิสุทธิคุณ ช่วยในการทำข้อสอบครั้งนี้ จึงทำให้กระผมสอบได้

ปัจจุบันนี้ กระผมมีความเชื่อมั่น ในหลักธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าสามารถนำพาชีวิตของเราให้ประสบความสำเร็จ มีชีวิตที่สงบสุขร่มเย็น ถ้าเราปฏิบัติตามแนวทางคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ นับว่าเป็นบุญของกระผมเป็นอย่างมากที่ได้มาพบกับหลวงพ่อกับพระอริยะผู้ประเสริฐในทุก ๆ

ด้าน กระผมจะไม่ลืมบุญคุณ ของหลวงพ่ที่มีต่อกระผมไปชั่วชีวิต ขอบารมีของหลวงพ่จงแผ่ไพศาลไป
ยังสัตว์โลกเพื่อยังความร่มเย็นให้แก่โลกมนุษย์ไปชั่วกาลนาน เทอญ

กราบนมัสการด้วยความเคารพอย่างสูง
บุญเกียรติ สวงนไว้

(นายบุญเกียรติ สวงนไว้)
อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านดงยาง
หมู่ที่ ๑ ต.ทุ่งกระเซาะ อ.บ้านตาก จ.ตาก ๑๓ มิ.ย. ๒๕๓๔

ยิ่งเกลียดยิ่งใกล้
อุ้นเรือน นันทพงษ์
นางวิสาขา แห่งวัดอัมพวัน

พระครูภาวนาวิสุทธิ์

บทนำ

ปลายเดือนเมษายน ต่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๔ นี้ เป็นสัปดาห์ปฏิบัติธรรมของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย มีผู้เข้าปฏิบัติธรรมฐานจำนวนถึง๗๐๐ คนเศษ โดยมีคุณแม่ดร.สิริ กรินชัย และคณะเป็นวิทยากรผู้ฝึกอบรม คืบวันที่๓ พฤษภาคม เป็นวันสุดท้าย ยุวพุทธิกสมาคมฯ จึงจัดให้มีการบำเพ็ญกุศลทอดผ้าป่า เป็นการให้ลูกโยคี ทำบุญด้วย ใช้น้ำสงฆ์ด้วย ได้อารธนาหลวงพ่อบำบัดผ้าป่าและแสดงสัมโมทนียกถา เพื่อเพิ่มพูนศรัทธาปสาทะและความร่าเริงในธรรม เป็นรายการปัจฉิมนิเทศที่ประทับใจแก่ลูกโยคีทุกคน

หลวงพ่อกำลังคิดธรรม

ขอเจริญพรพี่น้องที่มาปฏิบัติธรรมทุกคน เป็นผู้มึนบุญวาสนาที่งั้น น้อสำคัญอยู่ที่ท่านจะรักษาบุญวาสนาที่ได้รับไปแล้วนี้ไว้ได้หรือไม่บางคนมาสร้างบุญวาสนาแล้วก็ไม่รักษาไว้ กลับไปถึงบ้านก็คลายหนักเข้าก็ทิ้ง แล้วจิตก็กลับเข้าสู่ภาวะเดิม นำเสียดายโปรดจำไว้ว่าการทำจิตให้เป็นกุศลนั้นจะต้องปฏิบัติโดยต่อเนื่อง ทำอะไรทำให้จริง ทำจริงเข้าถึงแล้วท่านจะซึ่งใจ มีสัจจะ เมตตา สามัคคี มีวินัยประทับใจในพระคุณของบิดามารดา ครูบาอาจารย์ เกิดความรับผิดชอบในหน้าที่การงานอันจะเป็นมงคลแก่ชีวิตสูงสุด

ภาคปฏิบัติธรรมนี้ ชันสูงนะไม่ใช่ฉันทักบาตรข้าวช้นแกงโต ไปวัดฟังธรรมแล้วว่าเป็นคนมีบุญ ไม่ใช่ณะ การเจริญกรรมฐาน เป็นงานสร้างความสุขที่วิเศษสุดให้แก่ชีวิตจิตใจของเราทุกคนจึงจำเป็นต้องทำอย่างต่อเนื่อง อาตมาอยากให้คุณได้บุญ ปฏิบัติกรรมฐานให้เกิดความสุข มีความสนุกในการทำงาน ชีวิตนี้คือชีวิตกรรมฐานถ้าใครปฏิบัติได้จะแสดงออกมา๑๐ ข้อ ย่อใจความดังนี้

๑. ขยันและประหยัด
๒. ยืนหยัดอดทน
๓. ทำตนเชื่อถือได้
๔. อ่อนน้อมถ่อมตน เจียมตัวเจียมตน วางตนไว้เหมาะสม
๕. ตั้งปณิธาน มีสัจจะ ทำอะไรไม่มีเดี้ยว คนนี้ มีบุญแล้ว ได้วาสนาแล้วมีกุศลอยู่ในตัว
๖. วางตนเป็นกลาง
๗. มีจิตเมตตา
๘. ไม่โลภ รู้สันโดษ
๙. รู้กาลเทศะ รู้กิจจะลักษณะ รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่ รู้จักวางตัวให้เหมาะสมสวายน่ารักคนมีบุญวาสนาเป็น

อย่างนี้

๑๐. รู้ใจคนอื่นได้

ยิ่งเกลียด-ยิ่งใกล้

อาตมาอยู่ที่วัดอัมพวันนี่ ต้องต่อสู้เพื่อทำพองก็ต้องสู้ ต้องสร้างความคิด ต้องใช้เวลามากถึง ๓๕ ปี กว่าจะมีคนเข้ามาช่วยด้วยนี่ ใจ โดยไม่ต้องการลिनจ้างรางวัลใด สร้างวัตถุด้านรูปธรรม ใช้เวลาน้อย เช่นสร้างศาลาธรรมภาวนานี้ ใช้เวลาเพียง ๑ ปี ๖ เดือน ก็เสร็จตามสัญญาจ้าง แต่การพัฒนาจิตใจนี่ยากมาก ต้องใช้เวลามาก อาตมาขอมถวายชีวิตต่อพระพุทธเจ้า สำหรับงานสร้างคน ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เห็นใจ เข้าใจอาตมาดี ขอกลับไปหาคนที่มาช่วยอาตมาด้วยนี่ ใจมาเป็นกำลังสำคัญให้วัดอัมพวันในปัจจุบันนี้ อาตมาเริ่มสร้างความคิดด้วยการไปช่วยเขาก่อน ให้ลูกเขาได้เรียนหนังสือเป็นใหญ่เป็นโตช่วยให้เขาร่ำรวย ช่วยให้เราสวย ช่วยให้เราดี ช่วยให้เราแก้ปัญหา ต้องเคลียร์พื้นที่ให้เขาก่อนเป็นเวลานานมาก

นางวิชาษาแห่งวัดอัมพวัน

ขอยกตัวอย่างแม่อุ่นเรือน นันทพงษ์ เมื่อก่อนตัดรูปขาย อยู่อำเภอพรหมบุรี คุณนิพนธ์ นันทพงษ์ สามีก็ถีบจักรยานไปถ่ายรูปตามวัด เมื่อก่อนอยู่ที่ท่าข้ามอำเภอบางระจัน ไม่ค่อยมีเงินทอง อาตมาต้องเอารือไปรับมาพรหมบุรี แล้วก็สอนเขา แม่เมตตาให้เขา เดียวนี้สบายมาก พอได้เวลาให้ย้ายไปอยู่ลพบุรีเช่าห้องไว้ก่อนอยู่หน้าวิกนารายณ์ แม่อุ่นเรือน เดินหยิบของขายเท้าแตกเลย ขายดิบขายดี ต้องเสียดสละทางร้าน ไม่ขายของ อุดดำห์มาช่วยงานสร้างคนกับอาตมา เขาไม่ต้องการสตางค์หรือ

เราช่วยเขาก่อนนานแล้วนะ ตั้งแต่ยังเป็นสาว แล้วเขาไปมีลูกตั้ง ๓-๔ คน ดี ๆ หมด ไปเช่าห้องอยู่ห้องเดียวแล้ว สองคนสามีภรรยาช่วยกันทำมาหากิน สวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำ อดแม่อุ่นเรือนเค้าเกลียดอาตมา เพราะว่าเราเอาสามีเขามาเข้าวัด เขาไม่ชอบคนวัดแต่สามีเขาเป็นคนเข้าวัด ยืนไปยืนหน้าร้านเขา เขาค่อนข้างขี้ขลาดกลัว ๆ พูดว่าจะพาสามีเขาไปไหนอีกล่ะ

เอาละกฎแห่งกรรม ยิ่งเกลียดยิ่งใกล้ ยิ่งรักยิ่งห่างไกล บางคนไม่รู้ค่านี ถ้าท่านนั่งกรรมฐาน ท่านจะรู้ค่านีชัดเจน หากท่านไร้คุณธรรม มาปฏิบัติ ๗ วัน ท่านจะรู้คุณธรรมของท่าน ว่ามีคุณธรรมหรือยัง บังคับตั้งเวทิตัพโพ วิญญูหิ วิญญูชนจะรู้ได้เฉพาะตน นี่นะคนมีบุญมันก็เกิดส่งผลเอง แม่อุ่นเรือนเขาก็ไม่อยากจะทำบุญเพราะมีเงินน้อย แต่อาตมาช่วยเขาตลอด สามีเขาถ่ายรูปตอนอาตมาสร้างโบสถ์ที่วัดกุฎีลพบุรี เมื่อ ๓๘ ปีโน้น เขาถ่ายรูปให้ไม่คิดเงินเลย อาตมาก็บอกเขาว่า เอาละ คุณนิพนธ์ อาตมาจะช่วยต่อไปนะ ก็แม่เมตตาให้เขาและสวดมนต์ภาวนาด้วย ถึงเวลาที่ย้ายไปอยู่ลพบุรี ไปอยู่ห้องเล็ก ๆ ก็บอกเขาว่าเอาละอุ่นเรือนตั้งใจสวดมนต์

เกลียดนั้นแหละทำให้รัก สวดมนต์ไหว้พระนั่งกรรมฐานความเกลียดก็หายไป ความรักเข้ามาแทนที่ มีปัญหาอยู่ตรงนี้ อาตมาเกลียดพระ ต้องมาเป็นพระ ท่านอย่าไปเกลียดคนโน้นรังเกียจคนนี้นะ ท่านจะเป็นอย่างนั้น ถ้าท่านแม่เมตตา นั่งกรรมฐาน ความเกลียดจะหายไป ความรักจะเข้ามาแทนที่มีใช้หรือไป

คิดเอาเอง อาตมาก็ช่วยแผ่เมตตาให้ท่านเหล่านั้น ที่ต้องเช่า ข้าวต้องซื้อถูกตั้งหลายคน บอกว่าให้เอา
กรรมฐานไปใช้จะรวย ไม่ใช่กรรมฐานไปสวรรค์นิพพานที่คนเข้าใจเช่นนั้น แต่เขาก็ทำอะไรไม่เป็นแต่งตัว
ก็ไม่เป็น เป็นสาวบ้านนอก ไม่เอาหนือเอาได้ แต่พอได้ธรรมะแล้วก็ทันสมัยอันเรือนเขามาช่วยงาน ก็
เล่าประวัติให้ท่านฟัง

เขาก็สวดมนต์ไหว้พระ พอเขาจะรวยก็มีเวรกรรมครั้งอดีตชาติซึ่งคิดมา๐% เรารู้ก่อน
ล่วงหน้าว่าร้านของอุ้นเรือนกับร้านบางกอกเฟอร์นิเจอร์ไฟไหม้แน่ ๆ หมดสิ้นเนื้อประดาตัวอีกครั้งหนึ่ง
เพราะเวรกรรมตามสนอง

ยิ่งสร้างความดี กรรมยิ่งทวงถาม สร้างความดีต้องมีอุปสรรคแน่นอน ต้องรู้ล่วงหน้าไว้อย่าง
นั้นจึงจะถูกต้อง เขามาวัด ช่วยเหลืองานต่าง ๆ เพราะเริ่มรวยขึ้นมาบ้าง สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระ
สังฆราช วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม เสด็จที่วัดนี้ถึง ๕ ครั้ง ท่านพอพระทัยที่นี้มาก

สมเด็จพระสังฆราชเสด็จ เขาก็มาช่วย จัดวัดจัดสถานที่ อย่างดี อุ้นเรือน จบ ๒๕ นะ แต่จัด
สถานที่ จัดดีจัดมานับเสด็จได้เหมาะสม น่าดูน่าชม ปัญญาเกิดจากกรรมฐานทั้งสิ้นสมเด็จพระสังฆราช
ทรงพอพระทัยมาก เลยบอกอุ้นเรือนว่า หนูมาใกล้ ๆ ซิ หลวงพ่อจะให้พร พระสังฆราชตรัสว่า “**ขนม**
สะเออะ (เครื่องแต่งต่าง ๆ เช่น ทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง เม็ดขนุน ฯลฯ) เลิกทำเสียทีนะลูกนะ เอา
ขนมอยู่ขยามาใช้ **ไขกบ นางลอย นกปล่อย ไอ้ตื้อ น้ำกะทิ** เป็นประธานสำราญรมย์ชมสมบัติสวรรค์ลูกเอ๊ย
อุ้นเรือนเขาก็ทำเป็นที่พอพระทัยเป็นอย่างยิ่ง

เรื่องกตัญญูกตเวทีไม่มีจนนะ เขา ได้มาจากวิปัสสนากรรมฐานที่ทำกันนี้ ขอให้ทำจริง ๆ นะ
ทำจริงได้ของจริง ถ้าปลอมได้ของปลอม ถ้าท่านมีบุญก็รักษาบุญไว้ได้ ท่านมีกุศลก็รักษาวาสนาไว้ได้นะ
ในที่สุดได้รับพรแล้ว พรอันศักดิ์สิทธิ์ พรของพระอินทร์ พรของเทวดา พรของพระพรหมพรของบิดา
มารดา พรของครูบาอาจารย์สำคัญมาก

อย่าไปทำลายพร คือ โอวาทหรือกรรมฐานนะ ถ้าท่านไม่ทำก็เรียกว่า ท่านทำลายพรของท่าน
เอง รับสั่งจะจากครูบาอาจารย์แล้ว ท่านจะไปทำลายตัวเองก็แล้วแต่ท่านช่วยไม่ได้นะ

ยกตัวอย่าง **อุ้นเรือนที่เขามาช่วยนี้ เอาชีวิตชีวาช่วยเลย ไม่ต้องมีสินจ้างรางวัลใด ๆ ทั้งสิ้น**
เสียสละทิ้งร้านมาเลย ร้านก็ขายดิบขายดี เป็นตัวแทนเนชั่น แนนขายเครื่องไฟฟ้าทั้งหมด

และเราก็รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่า ไฟจะไหม้บ้านเขา จนหมดเนื้อประดาตัว เพชรนิลจินดาจะ
หมด เตรียมทำกรรมฐานไว้ให้หนักนะอุ้นเรือนนะ แล้วสมศรีรับบางกอกเฟอร์นิเจอร์เรารู้ ไฟจะเกิดจาก
ตรงนั้น พอคิดเอาไปเมืองจีน ทั้งสองคนก็ไปเฝ้าสมเด็จพระสังฆราชพระองค์โปรดประทานพร ปวารณา
ตัวไว้เป็นลูกศิษย์ คือรักมาก เมตตามาก เพราะถูกใจทำอะไรดีหมดถูกใจทุกคน

อาตมาจำเป็นต้องเดินทางไปเมืองจีนก็บอกว่าเป็นห่วงสองคนนี่มาก จึงได้บอกกับหลวงพ่อบ
วัดดอนเมืองว่า ก่อนค่านี้นะลูกศิษย์ผมไฟไหม้บ้าน ตอนนั้นกำลังพักอยู่นครแต่จี๊ว

ทีนี้เราก็แผ่เมตตา ไหม้ก็ไม่เป็นไรนะแต่ขอให้ทรัพย์สินบางอย่างอยู่บ้าง และให้ปลอดภัยต่อ
ชีวิตบ้าง อย่าตายเลย ในที่สุดเขาก็มีชีวิตรอดได้ และมีทรัพย์สินเหลืออยู่บ้างตามที่อธิษฐานจิตช่วยทุก

ประการ โยมผู้เฒ่าผู้แก่ บอก เออ! เป็นห่วงเฉพาะสาว ๆ นะ เขาสวย คนแก่อย่างฉันนี่ไม่ห่วง เมื่อไฟไหม้บ้านหมดแล้ว เขาถึงได้รู้ว่าหลวงพ่อก็ไม่ได้ห่วงสาวแต่ห่วงอย่างนี้

นี่เพราะอุ้งเรือนมือหินนาทานคิดมา ๖๐% ต้องไฟไหม้บ้านแน่ ๆ ถ้าทำกรรมฐานมันจะยับยั้งได้ มันจะรวยขึ้นอีกกว่าเก่าและได้ที่เป็นของตัวเองด้วย ที่วิทยากรคุณแม่สิริสอนก็เอาไปใช้ในกิจประจำวัน รับรองท่านรชมหาศาล ไม่ใช่ นั่งกรรมฐานไปสวรรค์นิพพานนะอารายก่อน เอาสวยด้วย คีด้วย มีปัญญา แก้ปัญหาในบ้านได้เอาแค่นี้ก่อน

สำคัญทำไปแล้ว แก้ปัญหาอะไรก็ได้ จะไปสวรรค์นิพพานเป็นไปไม่ได้เอาแค่นี้ ต้นของคนในมนุษย์ที่อยู่ในสังคมนี้นั้นนะ มันมีความหวังอย่างนี้

อาตมาไปเมืองจีนไม่ได้ไปเที่ยวนะ ไปสวดมนต์ฉลองวัดไท้เก้ง วัดนี้อายุ ๒๐๐ ปี รัฐบาลจีนไม่ปิด เพราะมีประโยชน์ต่อประชาชน และประเทศชาติ สอนหนังสือเด็ก แต่วัดอีกหลายหมื่นวัดถูกปิดหมด เพราะสวดกวดเด็กเอาสตางค์คนจน รัฐบาลจีนจึงปิดวัดไม่ให้มีพระ พระก็ต้องออกไปทำมาหากินคนจีนในประเทศไทยก็ชอบกวดเด็ก แต่ก็ไม่รู้ความหมายที่เขาเดินกวดเด็ก เอาสตางค์ถึง ๔ บ่อ อาตมาถามพวกกวดเด็กก็ไม่รู้ อาตมาไปรู้มาจากหลวงจีนที่วัดไท้เก้ง กวดเด็กก็คือ คำสอนของพระพุทธเจ้า ให้มีสะพาน มีที่พึ่ง วิ่งลงสะพานแล้ววิญญูณก็ไปยืนยันกับขมยมบาล ขอให้พ่อ ให้เมียไปสวรรค์เต็มมันไปไม่ได้หรอก

บ่อ ๔ บ่อคืออะไร ทิ้งสตางค์ลงไป อาตมาถามคนจีนในจังหวัดสิงห์บุรีก็ไม่รู้เขาบอกว่า ทิ้งไปอย่างนั้นเองตามประเพณีจีน

บ่อที่หนึ่ง ไปใช้หนี้เก่า

บ่อที่สอง ไปให้เขากู้

บ่อที่สาม ไปฝังไว้

บ่อที่สี่ ไปทิ้งเหว

สมภารวัดไท้เก้งบอกส่งภาษาจีนกลางเสียด้วย อาตมาถามท่านว่า "เอาตึกไปเผาไฟนี้ได้อะไร หรือ"

ท่านสมภารวัดไท้เก้งตอบว่า "อ้าวช่วยเขี่ยเท้าเอ๊ย เขาเผาเป็นปริศนา ว่าที่เผาไฟนี้ได้ไม่ได้ ไม่ใช่ ว่าแต่ตายแล้วอรยนต์ไป เอาตึกไป ไม่ใช่อย่างนั้น"

นี่เป็นปริศนา รถมอเตอร์ก็มิ บ้านก็มี แอร์ก็มีเอาไปไม่ได้ เอาไปเผาไฟหมดที่เอาไปได้ต้องใส่ใจไป ทรัพย์สมบัติเอาไปไม่ได้ต้องเอาไปเผาไฟหมด! ท่านตอบได้ดีมาก

บางคนนุ่งผ้าไปงานศพ บอกว่าไว้ทุกข์ไว้ทุกข์ที่ไหน ใครตายก็ไว้ทุกข์กันทั่วประเทศ นุ่งผ้านี้โปรดไปสอนลูกหลาน ไฟมันดับแล้ว พ่อก็ตาย แม่ก็ตาย มันมีดจึงนุ่งผ้า เธอจงทำตัวให้ขาว ให้พึ่งตัวเองได้ นี่ซิไว้ทุกข์ของไทย รู้กันไม่จริงทั้งนั้น เล่าถึงอุ้งเรือนไฟไหม้อาตมากลับจากเมืองจีนบอกว่า ไม่เป็นไร อุ้งเรือน เดี่ยวจะช่วยนะ ใช้หนี้เก่าไปเถอะ เราเคยไปลักรทรัพย์เขามา ไปโจกรรมเขามา นะ ก็ขอให้ใช้หนี้ให้

หมดไป คนที่ทำกรรมฐานเป็นการใช้หนี้ด้วยนะ สร้างความดีกันใช้หนี้เขา ท่านจะรู้เรารู้เขารู้แจ้งถึงใจ ถึงจะรู้ว่าสร้างความดีไปใช้หนี้เขา ท่านจะไม่น้อยเนื้อตัวใจขาดมาให้เหตุผลอย่างนี้

อาดมากลับมาก็นำแม่อุ่นเรือนเข้าเฝ้าสมเด็จพระสังฆราช พระองค์ก็นึกถึงบุญคุณ ว่า เออ! เคยทำสำหรับกับข้าวนะหนูเอ๋ยเอาละสมเด็จพระสังฆราชจะประสาทพรอีกครั้ง จะเสด็จไปในงานเธอ และตั้งชื่อร้านให้ใหม่ เดิมชื่อร้านวรทัศน์ สมเด็จพระสังฆราชตั้งให้ใหม่ชื่อรวีอาภาพรณ

เอาละลูกเอ๋ย สมเด็จพระสังฆราชจะให้พรแล้วก็สร้างบ้านใหม่ชื่อที่ได้หมดเลย แล้วไปสร้างที่สระแก้วอีก ๔-๕ ห้อง เดียวนี้อยู่สบาย ในที่สุดสมเด็จพระสังฆราชเสด็จเปิดร้านให้ด้วยพระองค์เอง พร้อมพระวัตรราชบพิตร และนิมนต์พระที่ลพบุรีผสมไม่ต้องขอทางการ ท่านบอกว่าไปส่วนตัวนะลูกเอ๋ย

เลยร่ายกันขึ้นมามีเงินมีทอง เขาจะไม่ลืมพระคุณคนอย่างนี้ มีงานเขาก็มาช่วย คนที่มีปัญญาทางวิปัสสนา แต่งตัวก็สวย จิตใจก็รยนะ มันสวย มันรวย มันดี มีปัญญา คนที่มีธรรมะไม่จนนะไม่จนแน่ ๆ

สมเด็จพระสังฆราชเสด็จเปิดแล้ว อาดมาก็ไปช่วยงาน จึงบอกอุ่นเรือนว่า ใครมาช่วยทำบุญเอาถวายสมเด็จพระสังฆราชสร้างโรงพยาบาล ได้สองแสนกว่าบาท แล้วยังถวายเครื่องไฟฟ้า ตู้เย็น อะไรใช้ได้ถวายหมด

สมเด็จพระสังฆราชเสด็จมาที่นี่ ๕ ครั้ง อาดมารวมกันถวายเงินทุกครั้ง เข้าโรงพยาบาลได้ล้านเศษ ชื่นใจ เงินไหลมาเอง เทวดาโปรดปรานเพราะมีสัจจะมีความจริง ร้อนถึงเทวดาร้อนถึงพระอินทร์ ส่งทิพยเนตรช่วยเรา ไม่ต้องใครอื่นช่วยได้ ถ้าท่านทั้งหลายเจริญกรรมฐานได้แผ่เมตตาต่อโศลกกรรม ท่านจะมีโม่งช่วยท่าน โม่งดำ คือวิญญาณที่วไปช่วยท่านโม่งแดง เชื่อชาติของบิดามารดา กรรมดีที่ทำต่อบิดามารดาช่วยได้คือ โม่งแดง โม่งขาว คือบุญกุศลบริสุทธิ์ใจช่วยได้นะท่านจะเป็นพระเอกนางเอกในเรื่องละครชีวิตจนตาย ขอฝากไว้เท่านี้เป็นหลักปฏิบัติด้วย

คนไม่ลืมพระคุณคน อาดมาขอฝากนี้ ใจอาดมาจะให้ใครเป็นหมั้นเป็นแสน จะไม่จดจะไม่จำ เพราะไม่หวังผลตอบแทน ถ้าหวังผลตอบแทนจะเสียใจเปล่า ๆ โยมเลี้ยงลูกเอาบุญเถอะ อย่าหวังผลตอบแทนนะ จะเสียใจทุกราย รักคนนี้มากนั้นแหละจะชั่ว ใจเกลียดคนนี้ มาจะต้องไปตายไปอยู่กับคนที่เราเกลียดเขา ขอฝากไว้เป็นก้านัลใจดีกำหนดจดจำเป็นข้อคิดในวันนี้ด้วย โดนกับอาดมามาแล้ว ยิ่งเกลียดยิ่งเข้าใกล้ยิ่งรักยิ่งห่างไกล

เกลียดให้แผ่เมตตา อย่าไปเกลียดเขา แล้วความเกลียดหายไปความเมตตาจะเข้ามาแทนที่ ความรักจะเกิดมีในนี้ ใจอุ่นเรือนเกลียดอาดมานะ เลยมาช่วยเอง สามิเลยไม่มา นี้กฎแห่งกรรมนะอย่าลืม อาดมาให้ใครจะไม่จดไม่จำ ไม่หวังผลตอบแทน แต่บุญกุศลจะช่วยเราเอง ร้อนถึงพระอินทร์แต่ใครให้หน้าชาแม้แต่ด้วยเดี๋ยว จะไม่ลืมพระคุณเขาเลยและเราก็เจริญรุ่งเรืองมาจนบัดนี้

ขอสรุปใจความว่า ผู้เจริญกรรมฐานจะเกิดอานิสงส์ ๕ ประการดังนี้

๑. มีธรรมะ

๒. สุขภาพดี จิตใจสบาย

๓. การงานเจริญ

๔. การเงินดี

๕. การสังคมดีมาก

ได้เหตุผล ๕ ประการ สรุปสั้น ๆ ถ้าคนไหนไม่มีวิปัสสนา ไม่มีศีลธรรม รับรองสุขภาพจิตเสีย พลุ่พล่านนี้ก็จะพูดอะไร ไม่มีหูรอด ถ้าคนไหนมีศีลธรรมจากกรรมฐาน แนบสนิทคิดในหัวใจแล้ว จึง สุขภาพจิตดีมาก โรคภัยก็จะน้อยลง จะไม่มีโรคกายโรคใจ เบียดเบียนบีฑาแต่ประการใด

ถ้ารับราชการ การงานจะเจริญการเงินก็จะดีงาม การสังคมไปไหนมีคนนับหน้าถือตา มีคนรัก ด้วยไมตรีอันดียิ่ง นี่แหละ อุ่่นเรือนที่มาช่วยเราเพราะอย่างนี้ นะ เคียวนี้ ลูกของเขตีทุกคนเลย แล้วขายดิบ ขายดี จนคนร่ำลือว่า ร้านนี้ ทำไมขายดีนั้ก็ขายถูกนี้มันต้องขายดี ของดีเอามาขายให้มันถูกลงไป อย่าไปรีด นาทาเร้นกัน ขายดิบขายดีด้วยอหฺยาศัยไมตรีของพ่อค้าแม่ค้า มีนางกวักประจำใจคือธรรมะมีผลดลภาวะนา ไปไหนมีคนรักนับหน้าถือตา ตลอดที่เจ้านายฉีระดับนายพล บอกอุ่่นเรือนคำเดียวว่ามีงาน ทหารมาแล้ว ทหารเรียกแม่หมดเลย นี่ซิคนมีธรรมะ

หลวงพ่ให้พร

อาตมาขออนุโมทนาในส่วนกุศลของท่านทั้งหลายของคุณแม่(ดร.สิริ กรินชัย) ท่านวิทยากร และยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ให้คิดเตือนใจนั้นเป็นโอวาท เพราะโอวาท เป็นเรื่องธรรมดา พ่อแม่ต้องให้โอวาทลูก ครูอาจารย์ต้องให้โอวาทลูกศิษย์ โอวาทคือพรอันสำคัญ จงทำดี ให้กับพร พรจะให้ดีมีปัญญา ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปองงามไปพลุลย์ใน พระพุทธศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายมีพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ นำผลเกิดสรรพมมงคลในกุศลครอบคร้วของท่าน

ขอให้ครอบครัวของท่านมีความสุข มีความเจริญยิ่ง ๆ ขอให้บิดามารดาของท่านมีความสุข ญู่ย่าตายายสนุกในการรักลูกหลานประเมินผลได้ด้วยรักสมั้ครสมานสามัคคี เป็อภิชาติบุตร อย่างที่คุณ โยมทองคำ กล่าว พาพ่อแม่มานี่ชื่นใจ นี่แหละเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ไม่ใช่ตอบแทนพ่อแม่โดยไร้เหตุผล พ่อ ชอบเหล้าก็เอาเหล้าให้ดื่ม พ่อชอบการพนันก็เอาพ่อไปเล่นการพนันไม่ใช่วิสัยที่พระพุทธเจ้าสอน ลูกที่ดี ต้องนำพ่อแม่มาบำเพ็ญศึลบำเพ็ญทานและภาวนา จนเป็นลูกที่ดี ต้องตอบแทนด้วยความถูกต้อง ให้พ่อแม่ ไปสวรรค์นิพพานนี้หายากเหลือเกิน

ขออนุญกุศลคลบันดาล ให้ทุกท่านจงประสบแต่ความสุขสันต์นิรันดร ขอจงเจริญด้วยจตุรพิช ทรัพย์๔ ประการ มีอายุขอให้ยืนนาน วัฒน โฉ ขอผิวพรรณผ่องใส สุขัง พอให้สุขภาพกายอนามั้ทุกท่าน โปรดได้ใจดี โรคภัยไข้เจ็บมีก็โปรดหาย สิ่งทั้งหลายที่คิดไว้ ณ บัดนี้และจะคิดต่อไปโอกาสหน้า จงสำเร็จ เผด็จผล สมเจตจำนงความมุ่งมาดปรารถนาทุก ๆ ท่าน เทอญ

บุญบันดาล

พระครูภาวนาวิสุทธิ ๑ มี.ก. ๓๔

เพชรตาแมว

จะเล่าเรื่องบุญบันดาล ขกตัวอย่างเรื่องจริง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ นายพุก ฤกษ์เกษม ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี อยากได้เพชรตาแมว คุณนายเป็นอิสลาม ไม่เคยสวดมนต์ซื้อเสี้ยม ท่านเจ้าเมืองพุก นำรถแทรกเตอร์มาช่วยพัฒนาวัด และเป็นรถคันแรกของจังหวัดสิงห์บุรีสมัยเก่านั้นที่วัดมีกอไผ่เยอะ ท่านก็นำรถมาไถกอไผ่ให้ ไสกอหนามพุงค้อ ท่านเจ้าเมืองชอบเครื่องรางของขลัง มาบอกว่า “หลวงพ่อครับ ผมขอเพชรตาแมว ผมอยากได้จัง” อาตมาบอกว่า “ท่านเจ้าเมือง อาตมาจะเอาเพชรที่ไหนได้เล่า อาตมาก็ไม่มีเพชรตาแมว แต่เอาละ ลองอธิษฐานดู ไปสวดมนต์ เจริญกรรมฐาน ถ้าท่านมีบุญวาสนาก็จะได้เอง”

ทำไปทำมา ท่านเจ้าเมืองก็สวดมนต์เดินจงกรม นั่งกรรมฐาน เจริญวิปัสสนา ยังเอารถมาช่วยพัฒนาหลังวัดตอนนั้นคุณไชยรัตน์ ดารามาศ เป็นผู้ตรวจราชการ ก็มาดูแลรถที่มาทำความสะอาดหลังวัดให้ พอท่านเจ้าเมืองสวดมนต์ได้เจริญกรรมฐานได้ ก็มาบอกอาตมา แหม! เพชรตาแมว นึกว่าอยู่ที่ไหน ปรากฏว่าอยู่ข้างวัดนี่เอง มีโยมซึ่งวัดคนหนึ่ง ชื่อปุ่น เป็นญาติกับโยมผู้ชายของอาตมา อาตมาเรียกว่าลุง เป็นตาของท่านปลัดประสิทธิ์ รองเจ้าอาวาส เคยไปเมืองลับแลที่วัดชิป่า ไปเลี้ยงควายแล้วหายไผ่ วันตอนนั้นอายุ ๘๖ ปี พออายุ ๘๐ ปีก็ตาย ลุงปุ่นมีเพชรตาแมว

ตอนเช้าท่านเจ้าเมืองมาบอกว่า “หลวงพ่อครับ ผมเอารถมาช่วยหลวงพ่อนะ ช่วยโน่น ช่วยนี้ ทำอะไรก็ได้ ต้องทดสอบ รถทางราชการเขาให้มา เป็นรถแทรกเตอร์คันเล็ก ๆ” “ผมสวดพาหุงมหากา-ได้ ๑๐๘ จบแล้วนะ” อาตมาก็นึกว่าจะไปหาที่ไหนให้ นะพอท่านเจ้าเมืองกลับไป อาตมาก็สวดมนต์ไหว้พระ นั่งกรรมฐาน แผ่เมตตา นึกถึงเจ้าเมืองพุก เขามาช่วยเรานะ ช่วยวัดวาให้ดีขึ้น แล้วเขาก็นั่งกรรมฐาน ขอเทพเจ้าบันดาลด้วยเถิด ถ้าเป็นบุญของเขา เป็นสมบัติของเขา พออายุ ๓ โมง ลุงปุ่น นึกอ้อไม่สึกเข้ามาแล้ว ยันหน้า ยันหลัง เคยไปได้ของดีมาจากเมืองลับแล เดียวนี้ยังอยู่ที่อาตมเมืองลับแลก็คือเมืองสวรรค์ นรกที่มันลับแล มองไม่เห็น เป็นภาพซ้อนลุงปุ่น นมาหาแล้วบอกว่าผมจะมาคุยกับท่านสักหน่อย มีผ้าจี้ริ้วห่อของมาห่อใหญ่ แล้วก็เปิดให้ดูบอกว่าของเหล่านี้ ได้มาจากเมืองลับแล ส่วนสิ่งนี้ผมถวายท่านส่วนตัว

อาตมาถามว่า “อะไรหรือ” ลุงปุ่นตอบว่า “เพชรตาแมว” โอ้โฮ! อาตมาพูดไม่ออกเลย ซ้อคเลย อะไรเป็นอย่างนี้ บุญบันดาลได้จริง ตื่นเต้น วิงเวียนไปพักหนึ่ง ตอนนั้นลุงอายุ ๘๖ ปี

ลุงก็บอกว่า “ผมใกล้ตายแล้ว ผมฝันไป ๓ คืนแล้ว ผมมีลูกหลายคน มันแย่งกัน เพชรตาแมวของผม นี่หายไปตั้งปีนะท่าน ผมมาจากเมืองลับแลที่วัดชิป่า พอกลับมาที่ฝันโน้นฝันนี้ มีแมวมาหา มาแล้วก็ตายอยู่ ๗ วันก็ไม่เน่า ตอนดึก ๆ มันร้องแป้ว ๆ ที่คอควาย ก็เดินไปดู นึกแปลกใจว่า เอ๊ะ! แมวทำไมร้องได้ตายไปแล้วนี่นา พอนึกถึงไปเมืองลับแลได้ ก็ไปแกะตา พอตาหลุดแมวเหม็นนำทันทีเลย ก็เก็บไว้ พอตีผ้า

ห่อไม่มี ก็เอาผ้าโจงกระเบนเก่า ๆ ของภรรยา ซึ่งขาดแล้วมาห่อเพชรตาแมว เก็บไว้ อยู่ต่อมาก็จะอวดลูก
แล้วจะได้แบ่งให้ลูก ๆ พอแก้ห่อออกมา ไม่มีเพชรตาแมวเลย มีแต่ผ้าถุงที่ห่อไว้”

ต่อมาอีกประมาณปีหนึ่ง เพชรตาแมวกลับคืนมาอยู่ที่พานงูชาพระ ก็จำได้เลยใช้ผ้าห่อใหม่
และก็นำมาให้อาตมาในวันนั้น และอีกสองปีก่อนที่ได้มาจากเมืองลับแลอาตมาก็รักษาไว้ อาตมาก็ตื่นตื่นดี
ใจรดเจ้าเมืองยังอยู่ว่คืนนี้ท่านรอกคนขับรถทำอะไรให้เสร็จแล้วก็ทานข้าวด้วย

พอเจ้าเมืองมาหา อาตมาก็ส่งให้กับมือเจ้าเมืองนี้ ๓ ตำรวจเลย มือสั้น นมด คุณนายก็มาด้วย
บุญดลบันดาลได้จริง แต่ผู้นั้นต้องเจริญกรรมฐาน ถ้าหากว่าอดีตชาติเคยเป็นของเขา ต้องได้แน่ ๆ ไม่
ผิดหวังหรอก อธิษฐานนะ เขาเรียกตั้งปณิธานในใจ คือการอธิษฐานเหมือนโยมตั้งว่า จะนั่ง ๑ ชั่วโมง ถ้า
ไม่ได้ ๑ ชั่วโมงอย่าเลิก เสียอธิษฐาน ปณิธานในใจเสียละก็สัจจะหมดไป จะอธิษฐานอะไรไม่ขึ้น ขอฝากไว้
ด้วยนะ อธิษฐานไม่ขึ้น ทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น

อาตมาลองถามແຫ່ວວ່າ “ลุง เอามาให้อาตมาไว้ทำไม” ลุงก็บอกว่า “ท่านเอ๊ย ลูกหลายคน
มันแย่งกัน ผมเห็นว่าท่านมีประโยชน์ในวันหน้า ท่านยังหนุ่มอยู่ ผมก็๕๖ แล้วนี่กว่าว่คืนนี้ต้องเจริญ เพราะ
คนเมืองลับแลมันบอกผม” “คนเมืองลับแลมาเข้าฝันก่อนที่จะได้เพชรตาแมว บอกว่าท่านจะเจริญ และ
ท่านจดไว้ละ จะเจริญอย่างไร ผมก็แก่แล้ว ไม่ช้าผมก็ตาย” นี่เล่าเหตุการณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ผ่านมาแล้ว

หลวงพ่อกุญแจ

พระภิกษุวิสุทธวิมล ๑ มี.ก. ๓๔

นี่บุญคุณบันดาลได้จริง แต่ต้องนั่งกรรมฐาน ถ้าไม่นั่งกรรมฐานไม่มีทาง ต้องได้ด้วยการไปซื้อ
มา แต่บุญกรรมฐานไม่ต้องซื้อ ไม่ต้องหามาเอง ในที่สุด เจ้าเมืองก็นำไปทำแหวนใส่ มีความเจริญเรื่อยมา
และเป็นคนมีศีลธรรม และนั่งเจริญกรรมฐาน ลูกสาวเรียนหนังสือได้สำเร็จแพทย์ คนโน้นก็สำเร็จคนนี้ก็
สำเร็จ เห็นจะเป็นด้วยอำนาจบุญกุศล เห็นจะเป็นด้วยอำนาจบุญกุศลและก็มีความสุขความเจริญสืบมา อยู่
มาไม่นานคุณนายอยากได้ขึ้นมาสืบอีกแล้วมาที่วัดเอง ไม่ได้บอกเจ้าเมือง ให้เรือข้ามมาส่งอาตมาถาม “*เฮ้!
คุณนายมาอย่างไร*” คุณนายก็บอกว่า “*ฉันก็อยากได้บ้างสิ*” “*เฮ้! อยากได้บ้างต้องทำบุญนะ ต้องตั้ง
บาตรทุกวันนะ ต้องสวดมนต์บทนั้นให้ได้นะ ลองทำดูซิถ้าเป็นบุญของคุณนายคงจะได้นะ และต้องนั่ง
กรรมฐานด้วยนะ*”

คุณนายเป็นคนอิสลาม รับรองทำไม่ได้ คุณนายบอกว่า “*ข้าฉันไม่ดี ข้าเป็ เคนเข่ง ๆ*” อาตมา
บอก “*ข้าเป็ก็ตั้งเดินจงกรม ไม่อย่างงั้นไม่ได้*” นี่ความอยากได้อันนี้ ก็ทำให้เจริญกรรมฐานเป็นขั้นบัน
ไม่ใช่ศรัทธา นะ ไม่ได้มีศรัทธาหรอก อยากได้เพชรตาแมวมากกว่า อยากได้มาก ข้าเป็ก็ตั้งเดินอาตมาให้
คุณนายเดินจงกรม นั่งกรรมฐาน สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ให้เท่าอายุเกิน ๑ จบ แล้วสวดพาหุงมหา
คาฯ

คุณนายก็มีสติจะเกิดศรัทธา เดินจงกรม นั่งกรรมฐาน ได้ดีกว่าสามีอีก ใส่บาตรทุกวัน และมีคุณ
แม่อิสลามอยู่ที่อยุธยา บ้านคลองตะเคียน มีเรือขายเครื่องเทศสมัยเก่า ก็พลอยอนุโมทนาด้วย และก็นำบุญตัด
บาตร อิสลามก็ตัดบาตรสืบมา คุณนายก็สวดมนต์เสมอ ทำไปทำมานึกว่าเพชรตาแมวอยู่ที่ไหนหรือ
ปรากฏว่าอยู่ข้างวัด ชลชนนีเอง เขาจะให้ลูกกรี ก็มีลูกหลายคนอาตมาไปขอเช่าบอกว่าให้หมื่นหนึ่งเอาไปเลย
เขาบอกว่าไม่ได้ แสนหนึ่งก็ไม่ให้ท่าน

อาตมาก็คิดว่าไม่ได้ก็ไม่มีเป็นไร ถ้าเป็นของคุณนายก็ต้องไป อันนี้แหละได้พบมาแล้ว พออยู่มา
ได้หน่อยหนึ่ง คุณนายก็มาวัด มานั่งกรรมฐาน แต่มาด้วยศรัทธาแล้วคราวนี้ ที่แรกไม่ศรัทธาเข้าจึงไม่ให้
เช่า จำไว้อย่างหนึ่งนี่เป็นเทคนิคต้องทำด้วยศรัทธา

ถ้าทำโดยเสียไม่ได้ อยากได้เป็นกิเลสถ้าทำด้วยศรัทธา ทำด้วยความปิติยินดี ทำด้วยบุญกุศล
ของตนเองนี่ไม่ใช่กิเลส มันถึงจะได้ พอถึงคราวได้เป็นอย่างไร สองสามีภรรยาปรึกษากันและวันนั้นทำ
ขนมปลาทูไปเช่า หาบแกงมาเลี้ยงพระ มากัน ๑ คน สมัยนั้นพระที่วัดมีไม่เกษ ๕ องค์

เมื่อพระฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็พากันมาหาอาตมาที่กุฏิ มีดอกไม้ รูปเทียน มา
เรียบร้อย มาบอกว่า “*ท่านครับ ผมเอาเพชรตาแมวมาถวาย*” อาตมาก็ตกใจ ขอซื้อหมื่นหนึ่ง เขาบอกว่า
แสนหนึ่งก็ยังไมขายให้ นี่ถวายฟรี นี่คือ บุญคุณบันดาลจากกรรมฐานนะ มันเป็นของคุณนายเขา ผลสุดท้าย
เจ้าเมืองสามีภรรยาได้ไปทิ้งคูเลยในเวลาถัดมาก็ย้ายจากสิงห์บุรี ไปหยุดที่ปลายทางที่ปลดเกษียณ บัดนี้
ถึงแก่กรรมหมดแล้ว อาตมาไปงานศพทั้ง ๒ คน ศพเจ้าเมืองไม่ได้เผา มอบให้แก่โรงพยาบาลศิริราชให้
หมอสึกษาต่อไป

ตอนหลังคุณนายเสงี่ยม ผู้เป็นศรีภรรยา ก็ตาย พอตายแล้ว อาตมาไปสืบถามลูกว่า เพชรดาแมว อยู่ที่ไหน ไม่มีใครได้เลขนะ หายไปเลย แสดงว่าลูกไม่มีบุญนะ หายไปเลยก็เรียกรวมตอนที่คุณนายเสงี่ยมตาย ไม่มีใครได้ทั้งลูกหลาน ไม่ทราบว่าย้ายไปอยู่อย่างไรอยู่แต่แหวน เขาก็นำมาให้อาตมาดู ไม่มีหัว อาจจะ เป็นโจรกรรม หรือใครลักไปก็จะเป็นได้ ไม่นั่นนอนหรือหายไปเองด้วยบุญกุศลของเขาไม่มีอย่างใดก็ไม่ทราบ อันนี้เป็นที่ค้นเคาะลำบากขอฝากพี่น้องไว้ด้วย บุญคุณล้นศาลได้จริงนะ แต่ต้องนั่งกรรมฐาน หลวงพ่อเสกเงิน

บุญบันดาลได้จริงขอให้ตั้งสัจจะเมื่อเร็ว ๆ นี้ อาตมาไปที่จังหวัดปราจีนบุรี ไปงานฉลองพระพุทธบาท มีการแสดงของนักเรียนรำถวายพระพุทธบาท มีปี่พาทย์นาฏศิลป์ลพบุรีและของกรมศิลปากรผสมรำเป็นชุด ชุดภาคเหนือ ชุดภาคกลาง ชุดภาคอีสาน ชุดภาคใต้ รำแต่ละภาคไม่เหมือนกัน

มีพระสงฆ์ไปในงาน ๒,๕๐๐ รูป ไม่มีใครให้รางวัลเลย เจ้าของท้องที่ก็ไม่คิดจะให้กำลังใจเด็กที่รำ อาตมาก็ไม่ได้เตรียมของไป พวงมาลัยก็ไม่มี ถามเจ้าเมือง(นายประมวล รุจนเสรี) ว่ามีรางวัลแจกเด็กไหม ท่านก็บอกว่า หลวงพ่อไม่ต้อง แต่ละอำเภอเขาเอามากัน เสา อาตมาว่าต้องนะ ต้องให้กำลังใจเด็กเด็กกำลังเรียนหนังสือ เป็นเด็ก ๆ กำลังเรียนหนังสือจะได้มีกำลังใจ เครื่องแต่งตัวก็ราคาตั้งหลายมาร้องรำทำเพลง ก็ควรให้กำลังใจเขาบ้าง

โยมเอ๊ย อาตมามีแค่ ๑,๐๐๐ บาท คนตั้ง ๔๐ คน แจกคนละ ๑๐๐ บาท ต้องใช้เงินทั้งหมด ๔,๐๐๐ บาท ท่านเจ้าคุณเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรี ถามว่าหลวงพ่อดอมวันสตางค์พอหรือ อาตมาบอก “ขอยืมหลวงพ่อน้อยได้ไหม” ท่านบอกว่า “ขอยืมทำไม จะไปให้รางวัลทำไม”

ถ้ายังงั้นก็เลิกพูดกันก็เห็นในยามของท่านมีนี่ เมื่อตะกี้เขามาถวายท่านตั้งเยอะ อาตมาก็แจกคนละ ๑๐๐ บาท ชุดหนึ่งก็ ๕ คน หมดไปแล้ว ๕๐๐ บาท แล้วชุดที่สองออกมา ๖ คน คนละ ๑๐๐ ก็ต้องใช้อีก ๖๐๐ บาท เงินไม่มี ๑,๐๐๐ เดียวก็ไม่พอแล้ว ชุดหลังเงินไม่พอ อาตมาก็นับๆๆ นับเท่าไรก็ไม่พอ ถามท่านเจ้าคุณอีกองค์หนึ่ง มีดั่งคำไหนขอยืมหน่อย ท่านตอบว่า “อยู่ที่เด็ก” ไม่เป็นไร เดียวจะแก้ปัญหา ก็คิดว่าถ้าไม่มีก็ให้แจกเด็กส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ ก็คงจะแก้เป็นประเภทสอง

แต่อย่าเลยบอกพระอินทร์เทวดาว่าบุญกุศลมีจริงโปรดได้ทั้งเงินมา ณ บัดนี้ พระอินทร์บอกไม่ได้! ถ้าถึงมากคนอื่นก็เก็บหมดซิท่านไม่ทันไปเก็บหรือ เอ! เอาอย่างไรล่ะ พระอินทร์หาหนทางให้ อาตมาหน่อยซิ นี่เรื่องจริงนะ เราก็นับๆๆ ไม่มีใครมองเลย มีผู้กำกับ พต.อ.วิจิต กับคุณนายสุวคนธ์ สังข์สุวรรณ เคยเป็นอาจารย์สอนที่จังหวัดสิงห์บุรี แล้วย้ายไปสอนที่จังหวัดปราจีนบุรีสามีเป็นผู้กำกับเขาก็มองดูเรา เขาก็มองดูเขา ก็พูดกันทางสายตา สายตาเขามองดูเราว่า สตางค์ไม่พอหรือ คาพูดได้ไหม ขนาดเจ้าเมืองปลัดจังหวัดครองผู้ว่า อดีตรัฐมนตรีก็นั่งเป็นแถว นุ่งขาวห่มด ผู้กำกับก็นุ่งขาวคุณนายสุวคนธ์ก็นุ่งขาว อาตมาก็เห็นหนอๆ คุณนายก็ควักๆๆ มา เอาซองใส่หนอม้วนหนอ อ้อมมาข้างหลังหนอ แล้วอาตมาก็เตรียมรับหนอ อยู่ข้างหลัง

พระที่นั่งอยู่ด้วยกัน ไม่มีใครรู้เลยไม่มีกรรมฐาน มัวเห็นหนอที่เขารำ อาตมาก็รับหนอ กำไว้หนอ นี่เป็นใหม่ บุญคุณล้นศาลได้ ใครไม่เชื่อไม่ว่ากันนะ อาตมาก็เอาเงินมานับๆ พอนับเสร็จแล้วได้

๕,๐๐๐ บาท ไม่มีใบละ ๕๐๐ เลย เขารู้ว่าเราให้คนละ ๑๐๐ เขาอุตดำห้ควักแล้วควักอีกใบละ๕๐๐ ที่นั่น
ไม่ต้องยากในการให้ บุญคุณบันดาลได้อย่างนี้และเขาไม่มีพุดอะไรกับเราพอมถึง เขาพูดว่า “แหม! หลวง
พ่อเก่งจัง เตรียมผ้ารับทันพอดี” มีมานอยู่ข้างหลัง และพระก็นั่งอยู่ข้างหน้าเขเป็นแถว ไม่ได้มองข้างหลัง

คุณนายเดินอ้อมไปท้ายแถว แล้วย้อนมาอาตมาก็ไม่ได้หันไปดู แต่เตรียมผ้ากราบคลี่ออกไป
รับหลังมาน พอรับเสร็จก็พับ มีเทคนิคนิดหน่อย พระไม่รู้เลย ฝ่ายเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรีบอกหลวง
พ่อวัดอัมพวันเงินพอหรือ ผมก็ลองเสกคุณะหลวงพ่อนงนินมันขาดมีมาพันเดียวอาตมาก็จับผ้ารับมาท่านก็
มองใหญ่ “ผมจะเสกเงินนะซิ ขออ้อมหลวงพ่อไม่ให้”

เขาก็มองจัง อีกองค์หนึ่งบอกว่า “หลวงพ่อใช้คาถาบทไหนล่ะ”

“เฮ! จะมาเรียนคาถาหน้าธารกำนัลไม่ได้”

อาตมาก็เป่าพริ้ม ทำเป็นหล่นร้อง โอ้ โสกันใหญ่ มาอย่างไรเล่านะ พลเจกเลย ยังเหลือ ๑,๐๐๐
บาท ขอให้ศรัทธาจริง ๆ เอะเงินงอกได้จริง ๆ หรือว่าจะเสกเงินได้ถูก สำคัญจะทำหรือไม่ทำ ถ้าเสียคาย
เงินหมดเลย ไม่ได้แน่ ๆ

ภาคธรรมปฏิบัติ

การกำหนดจิต

พระครูภาวนาวิสุทธิ

วันนี้จะอธิบายถึงเรื่องการกำหนดจิต สारวมสติสังวรระวัง ในการเจริญสติปัฏฐานสี่ ตามหลักพระพุทธเจ้าสอน สูตรการสอนของพระพุทธเจ้าไม่ยาก แต่จุดมุ่งหมายของการทำสติให้เกิดผลานิสงส์ที่จะพึงได้จากตัวเองผู้กระทำจะเป็นพระสงฆ์หรือคหบดีก็ตาม จะเป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่อยู่ในวัยไหนก็ตามไม่สำคัญเท่ากับที่ว่า สะสม สारวมสังวรระวังสติตัวนี้เป็นตัวสำคัญ สारวมตรงไหนตั้งสติไว้อย่างไร เช่น การกำหนดพองหนอ..ยุบหนอ.. นั้น จุดมุ่งหมายเพื่อหลุมหลุมหัวใจเอาสติเป็นหลัก หลุมหลุมหัวใจที่เราหายใจเข้าออกนั้น เป็นหลุมหลุมหัวใจตามระบบของคนที่ส่วนใหญ่นั้นทำกันไม่ค่อยได้ มีสัปปิยา การที่จะเท่ากันนั้น ยากมาก เพราะอารมณ์คนไม่เหมือนกัน

จิตใจของคนแตกต่างกันด้วยกฎแห่งกรรม จากการกระทำของตน ระบบหลุมหลุมหัวใจนั้นเป็นระบบอารมณ์ของชีวิต ถ้าเราไม่มีหลุมหลุมหัวใจ เราจะอยู่กันไม่ได้ ตามปกติแล้วเราก็หายใจเข้าหายใจออกอยู่เป็นประจำ แต่ที่พระพุทธเจ้าสอนว่า รูปธรรม นามธรรมนั้น ต้องการที่จะให้เราเอาสติไปกำหนดจิตโดยควบคุมจิต เรียกว่า ตัวกำหนด ที่กำหนด โกรธหนอ กำหนด เห็นหนอ กำหนด เสียดหนอตรงนี้ ผู้ปฏิบัติขาดไป

จุดมุ่งหมายที่เราเข้ามาเข้ากรรมฐานเจริญกุศลภาวนานั้น ต้องการจะฝึกฝนอบรมตน และเป็นการสอนตัวเอง ตัวกำหนดเป็นตัวบอกให้เราทราบถึงจิต ที่เรามีความคิด มีความพิจารณาของตน แต่เราขาดสติไปนั่นเอง ท่านทั้งหลายอาจจะไม่เข้าใจ อาจจะคิดว่า เรารู้แล้วไซ้ แต่เป็นการรู้ที่ไม่มีสติ ตัวสตินี้เป็นตัวธรรมะ ตัวธรรมะ คือ ตัวรู้ รู้เหตุผล ขอเจริญพรว่า เหตุเกิดขึ้น ผลจะตั้งเกิดตาม เหตุดีผลก็ดี เหตุไม่ดีผลก็ไม่ดี อยู่ตรงนี้ เมื่อเรามีสติครบ ได้สะสมกำหนดไว้ ถ้าอารมณ์ไม่ดีเกิดขึ้น มันจะวูบไปแล้วหายวับ เรียกว่า เกิดดับ อารมณ์ดีจะเข้ามาแทนที่

ถ้าผู้ไม่ได้ฝึกไว้ อารมณ์จะค้างค้ำงมือเกิดขึ้นมันจะตั้งอยู่ยาวนาน อารมณ์จะค้างอยู่ในจิตใจ มันแฝงไว้ในใจให้ครุ่นคิด แฝงให้เราเศร้าหมอง ตัวนี้แหละเป็นตัวกิเลส เป็นเหตุทำลายเราโดยไม่รู้ตัว ผู้ปฏิบัติไม่เข้าใจ ถึงบอกให้ทำซ้ำ ๆ ให้กำหนดซ้ำ ๆ ผู้ปฏิบัติจะรู้ว่าอารมณ์ค้างมาอย่างไร

การกำหนดให้ได้ปัจจุบัน หมายความว่าอะไร หมายความว่า กำหนด **ทันเวลา ต่อเหตุผล** เช่นยกตัวอย่างว่า ขว...ย่าง...หนอ... กำหนดทันเรียกว่าปัจจุบัน ถ้าเรากำหนดควา... แต่ทำก้าวไปเสียแล้ว เราบอกซ้ำทำก้าวไปเสียอีกแล้ว อย่างนี้ไม่ได้ปัจจุบัน เมื่อกำหนดไม่ได้ปัจจุบัน ความสාරวมระวังก็ไม่เกิด มันก็พลาด เกิดความประมาท อยู่ตรงนี้อีกประการหนึ่ง จึงต้องกำหนดให้ได้ปัจจุบัน **ทำอะไรทำให้ซ้ำ** ท่านจะเห็นรูปนาม ท่านจะแยกกรุปนาม ท่านจะเห็นความเกิดขึ้นของจิต ของท่านเอง ท่านที่มีอารมณ์ร้อนเกิดขึ้น มันจะค้างสะสมไว้ในใจ มีแต่เคียดแค้นมีแต่ริษยา ผูกพยาบาท มีแต่การจ้องแค้นในจิตของตน มิใช่คนอื่นมาทำให้ ตรงนี้สำคัญมาก ไม่ใช่ว่ามานั่งกรรมฐาน๗ วันแล้วไซ้ได้ บางคนมาถามอาตมาว่าหลวงพ่อกำทำกี่วันถึงจะสำเร็จ? แหม! อาตมาทำมา ๔๐ กว่าปีแล้ว ยังไม่สำเร็จ ไม่มีสำเร็จ

แต่เรามีความหวังตั้งใจว่าเราปฏิบัติธรรมนั้นเหมือนน้ำซึมบ่อทรายแล้วค่อย ๆ กลืนสะสมอยู่ในจิตของเรา และจิตของเราก็จะรู้ได้ว่าเราคลายไปได้มากแล้วจิตใจเราร่มเย็นไปได้มาก และจิตเข้าถึงความเป็นปกติของจิตได้มาก จิตใจไม่คลอนแคลน จิตไม่เหลวไหล จิตก็ไปได้ตรงด้วยทางสายเอกนี้

ตรงนี้ นักปฏิบัติไม่เข้าใจไม่ใช่ว่านั่งแล้วครูอาจารย์จะไปถามว่ามีจิตใหม่ ปวดเมื่อยมากไหม ไม่ต้องกล่าวตรงนี้ที่จะเน้นกันมากคือ เน้นให้ได้ปัจจุบันสำหรับพองหนอ ยุบหนอ เพราะตรงนี้เป็นจุดสำคัญมาก ถ้าทำได้คล่องแคล่วในจุดมุ่งหมายอันนี้รับรองอย่างอื่นก็กำหนดได้ พอได้ยินเสียง สติมีมา พอได้เห็น สติก็มีบอก เห็นอะไรไม่ต้องไปक्रमันตอนว่ากำหนดอะไร แต่วิธีปฏิบัติมันต้องฝึกให้มันได้ และทำให้ได้ด้วย

ส่วนมากคนที่กลับไปแล้ว มาบอกว่า หลวงพ่อ ฉันกลุ่มใจมีแต่เรื่องราวก็แสดงว่าท่านทำกรรมฐานไม่ได้ ไม่ได้กำหนด พอถามโยมว่า กลุ่มเรื่องอะไรกำหนดบ้างหรือเปล่า ปรากฏว่าเปล่าเลย ทิ้งไปเสียนานแล้ว ตรงนี้ ท่านจะแก้ไม่ได้ท่านจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ท่านจะปรับปรุงไม่ได้ ท่านจะไปหาใครมาช่วยเราเล่า หמדโอกาสที่จะช่วยตัวเองได้ การที่จะช่วยตัวเองได้ต้องมีตัวกำหนด มีระบบเกิดขึ้นในจิตของตน จึงต้องปฏิบัติให้ได้ปัจจุบัน ข้อนี้ต้องเน้นส่วนใหญ่โยมทำไม่ได้ ที่ทำไม่ได้ ไม่หมายความว่าโยมไม่ได้อะไรได้ แต่โยมไม่ได้กำหนดเอาตัวกำหนดไปทิ้งเสีย อย่างนี้เป็นต้น ถ้าหากว่าสันตติ ติดต่อกันไป ชวนะจิต ขึ้นสูรับอารมณ์ได้ไว ก็ทำมาจากซ้ำ

ถ้าจิตเราประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ ได้กำหนดไว้คุ้นเคย พอได้ยินเสียงบีบ ตอบได้ทันทีว่าเสียงอันนี้เป็นอย่างไรไม่ต้องรอกคิด ไม่ต้องรอปรึกษาใคร เสียงที่เขากล่าววาทามาให้เราฟังและเป็นเชิงปรึกษา เราจะตอบได้ทันทีว่าที่พูดมานี้ไม่มีความสำเร็จหรือที่พูดมานี้ก็ทำไม่ได้ด้วยสติที่เราสะสมไว้มันจะบอกออกมาชัดเจน

ถ้าฝึกไปเรื่อย ๆ ยิ่งแก้ยิ่งดีฝึกไว้มันแก้มาก มันก็ดีมาก มีพระเถระอายุได้ ๕๐ กว่าปี อายุ ๑๐๒ ปี ท่านยังจำความหมายไว้ชัดเจน และมีสติดีมาก เพราะฝึกไว้มาก สะสมไว้มาคั้งป็นรัตตัญญูรู้กาลเวลาได้มากมาย มันอยู่ตรงนี้ บางคนบอกแก้แล้วฝึกไม่ได้ ต้องได้ ถ้าพยายามและทำเสมอ เช่นกำหนดพองหนอ ยุบหนอ นอนแล้วให้กำหนดนักปฏิบัติไม่ค่อยทำ บอกว่าเพื่อย เหนื่อย อ่อนใจ ถ้าโยมอยู่ด้วยสมาธิกับจิต อยู่ด้วยสติแล้ว วันนี้เพื่อยมาก พรุ่งนี้คงไปไม่ไหว ถึงเวลานั้นจะออกเดินได้ไหว ถึงเวลานั้นก็พูดได้ถึงเวลาที่แบกหามได้ นี้อยู่ตรงนี้

ไม่ใช่ว่าเพื่อยมาก วันนี้ไม่ต้องสวดมนต์ แล้วไม่ต้องพร่ำภาวนาไม่ต้องตั้งสติ นอนเลย อย่างนี้ก็ไปไม่ได้ ถ้าเราฝึกตั้งสติไว้ทุกอิริยาบถ วันนี้รู้สึกเพื่อยมาก รู้สึกไม่สบายคิดว่าพรุ่งนี้ จะไปงานไม่ได้ พอถึงเวลากระฉับกระเฉงทันที เพราะมันถึงเวลาที่เคยทำ ถึงเวลาที่เคยพูด ถึงเวลาที่เคยแบกหาม ถึงเวลาที่เคยเขียนหนังสือ มันต้องเขียนแน่ ๆ ถึงเวลาก็ไปได้อย่างนี้ แล้วไม่เพื่อยด้วยนะ คิดว่าไปไม่ไหวแล้ว แต่แล้วกระฉับกระเฉง สะสมหน่วยกิตใช้สติกำหนดไว้ มันก็ออกมาช่วยเราคือ พลังจิตเรียกว่าสมาธิภาวนาที่เรา

รวมไว้ มันก็จะไปได้อีก จุดนี้ นักปฏิบัติไม่ทราบนักปฏิบัติไม่เข้าใจ จะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้าก็ตามถ้าปฏิบัติ โดยต่อเนื่องจะเป็นสมณะ โยมฆราวาสเป็นสมณะได้ไหม? ได้!

สมณะ แปลว่าความสงบ สงบกาย สงบวาจา สงบเสงี่ยม เจียมตน มีหิริ โอตตัปปะ มีความละเอียด เกรงกลัวต่อบาปทุจริต ผิดศีลธรรม มันจะบอกออกมาโดยอัตโนมัติและจะสำรวจอินทรีย์หน้าที่การงานที่เราสำรวจไว้แต่เดิมที่มา คือตัวสติ นี่คือพองหนอ ยุบหนอ บางทีสมาธิดี เผลอ ขาดสติ มันจะวูบลงไป สิริระจะ โขกลงไป และจะกระสับกระส่าย โยคคลอน โยกลงไปทางโน้น โยกลงไปทางนี้ เป็นเพราะสมาธิ ขาดสติ สติไม่มี มันจึงวูบลงไป กำหนดไม่ทัน ไม่ทันปัจจุบัน

การกำหนดไม่ทัน วิธีแก้ทำอย่างไรกำหนดรู้หนอ รู้หนอ ถ้ามันวูบลงไปต้องกำหนด ไม่อย่างนั้น นิสัยเคยชินทำให้พลาดทำให้ประมาท เคยตัว ทุกอย่างต้องรู้ ทำอย่างไรจะรู้ได้ มันเป็นอดีตไปแล้ว มันล่วงเลยไปแล้ว ทำอย่างไรจะย้อนไปกำหนด ย้อนกำหนดไม่ได้หรอก จะบอกให้ ต้องรู้หนอรู้หนอ รู้หนอ กำหนดรู้หนอ เอาจิตปักที่ลิ้นปี ถ้ากำหนดแต่ปากเฉย ๆ โยมไม่รู้จริงเป็นการรู้อย่างที่เขารู้กันทุกคน รู้ไม่พิเศษ รู้ไม่เป็นความจริง ถ้าปักให้ลึกถึงลิ้นปี รู้หนอ รู้หนอ โยมจะไม่พลาดอีกต่อไป ถึงวูบไปต้องจับได้ วูบลงไปตอนพองหรือยุบ เวลาบวบลงไปต้องจับให้ได้นะ บางทีบวบไป ครุจะถามว่าบวบตอนไหน โยมก็บอกไม่ถูก ไม่ทราบจับไม่ได้ ก็แสดงว่า โยมไม่มีสติ ถ้าสติดีนะมันจะรู้ว่าบวบตอนพองหรือตอนยุบ

ตรงนี้ นักปฏิบัติที่นิ่งเมื่อตะลึงกันหลายคน แต่บวบมี ๒ วิธี วิธีหนึ่งคือหลับ มันง่วงงี้ก็บวบลงไป วิธีนี้ไม่ต้องสอบอารมณ์ อีกวิธีหนึ่งบวบด้วยสมาธิ เช่นพองหนอ ยุบหนอ ได้จังหวะใหม่ ถ้าได้ทำไป มันก็เพลิน มันก็เผลอ มันก็พลาด มันก็เกิดความประมาทวูบทันที เผลอมันเอาเราเลยนะ วูบลงไปเลยนะจับไม่ได้ด้วย ถ้าจับไม่ได้วิธีการปฏิบัติทำอย่างไร ผู้ปฏิบัติต้องกำหนดตั้งตัวตรงหยุดพองยุบ หายใจยาว ๆ หายใจยาว ๆ ลงไปแล้วเอาจิตปักที่ลิ้นปี กำหนดว่า รู้หนอ ๆ ๆ ๆ วันนี่ เป็นการเตรียมตัว เป็นการป้องกันที่มันจะเกิดบวบในโอกาสหน้าอีกครั้งหนึ่งพอเรากำหนดพองหนอยุบหนอ มันจะบวบ ชักเพลินละ ตอนที่เพลินจะเกิดความเผลอ ที่จะเผลอเกิดจากอะไร ผู้ปฏิบัติไม่รู้ เวลาจะเผลอ มันจะเพลินก่อน ทำเพลินให้จิตลึมหือหมดสติ มันลึมหือแล้วจะเผลอ วูบลงไปนี่มาจากไหน ผู้ปฏิบัติโปรดทราบมาจากความเพลิน กำหนดเพลินหนอ เพลินไปเพลินมาวูบไม่รู้ตัว แล้วก็ไม่ทราบด้วยว่าบวบตอนพองหรือตอนยุบถามแล้วตอบไม่ได้แม้แต่รายเดียวก็แสดงว่าสติไม่พอ สมาธิมันมากเกินไปสติ ยังจืดเป็นต้น จึงกำหนดแก้วรู้หนอ รู้หนอ ห้ารู้ ยี่สิบรู้ กำหนดไป พอกำหนดตัวตรงรู้หนอ สติดีแล้ว ก็เตรียมทำต่อไป กำหนดพองหนอยุบหนอต่อไป

พอกำหนดพองหนอ ยุบหนอต่อไปอีก มันชักเพลินอีกแล้ว หมายถึงสมาธิดีนะ กำหนดคล่องแคล่ว สมาธิดีแล้ว มันจะเพลินกำหนดชักใจลอย จิตออกไปก็ไม่รู้ จิตออกไปไหนก็ไม่ทราบ เพราะขาดสติควบคุม ตรงนี้ นักปฏิบัติต้องเป็นทุกคน ขอฝากไว้จิตออกตอนไหน รู้ไหม ไม่ทราบค่ะทุกราย

ถ้าสติโยมดี มันจะออกตรงไหนละ จิตจะออกจากที่เรากำหนด มันจะออกไปข้างนอกออกไป คิดถึงบ้าน ถึงเพื่อน ถึงแฟน ออกไปคิดถึงลูก ถึงบ้านช่องของตน มันจะออกตรงไหนนะ ถ้าจิตหายไม่รู้นะ มันออกไปเสียนานแล้ว จิตหนึ่งก็บอกว่า พองหนอยุบหนอ อีกจิตหนึ่งไปคิดถึงบ้านนานแล้ว อายากจะถาม โยมว่า ออกไปตอนไหน ออกไปทางหลังบ้าน หรือดินทำไม่ทราบนี่ตรงนี้สำคัญมาก

ไม่ใช่กำหนดเพลิน ๆ แล้ว ก็กำหนดเรื่อยไป จนกว่าจะหมดชั่วโงมจะ ไม่ใช่อย่างนี้ นะ โยมจะไม่ได้อะไรเลย ขอฝากไว้อย่างนี้ ไม่ได้ทำง่ายและไม่ได้ทำยาก แต่ตั้งหนาคให้ได้ปัจจุบัน คอยระวังมาก กำหนดเพ่งมากก็ไม่ดีนะ ตึงไป แล้วจิตมันจะเครียด มันจะขึ้น สมอของมันจะปวดหัวพอปวดหัวแล้วแก้ยาก ต้องหายใจยาว ๆ แก้วปวดหัวคลายเครียดนะ

ถ้าโยมเครียดเพราะทำงาน หรือปฏิบัติเครียด เกิดมีนศิริระ เกิดปวดลูกตาโยมหนึ่งเคย ๆ อย่าพองยุบแล้วก็หายใจยาว ๆ สักพักหนึ่งเดียวหายปวดศีรษะ หายปวดลูกตาทันที นี่มันเกิดจากเครียดนะ เกิดจากเกร็งด้วย ตัวกำหนด ทำให้เมื่อปวดทั่ว สกนธ์กายก็ทำให้ขาเกร็ง ทำให้แขนเกร็ง และมันจะขึ้นประสาท ทำให้มีนศิริระและลงไปปลายเท้าทำให้ขาแขน ขาก้าวไม่ออก นี่เป็นลักษณะของกรรมฐานทั้งสิ้น

แต่วิธีปฏิบัติต้องกำหนดให้ได้กำหนดรู้หนอให้ได้ สมมติว่ากำหนด พอง...หนอ...ยุบ...หนอ...พอง...หนอ...ยุบ...หนอ... ไปเรื่อย ๆ ถ้าเพลินเมื่อใด มันจะออกตอนผลอที่จะเพลิน จิตจะแวบออกไปเลยนะ โยมจะไม่รู้ตัวนะ ตรงนี้ ทำแล้วก็เพลินกำหนดไป พองหนอ ยุบหนอ จิตก็อยู่ที่พองหนอยุบหนอ อีกจิตหนึ่งออกไปเสียแล้ว ออกไปคิดถึงเพื่อน ออกไปคิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ แล้วคิดถึงเรื่องที่คุณเมื่อเย็นนี้ คิดถึงที่เรา นั่งนิทานกัน มันจะออกไปรับรู้ตรงนั้น ตรงนี้ นักปฏิบัติไม่ค่อยรู้ จับไม่ได้เพราะเหตุใด

ขอตอบให้โยมฟังว่าขณะที่กำหนดนั้น มันจะเพลินและมันจะผลอและมันจะแวบออกไปตอนผลอ จิตจะออกตอนผลอจำไว้ เวลาเพลินต้องตั้งสติให้มัน กำหนดให้ดีเดี๋ยวจะรู้ได้ว่า จิตนี้ ออกแล้ว กำลังจะขยับแล้ว จะขยับตัวไปคิดเรื่องนั้น จะขยับตัวไปคิดเรื่องนี้เรื่องจิตที่ละเอียด

ถ้ากำหนดบ่อย ๆ ครั้งจะรู้ได้เองว่าจิตจะออกตอนไหนไปคิดที่ไหนอย่างไร พอขยับตัวหน่อยเราก็กำหนดทันที รู้หนอ อ้อ รู้ตัวแล้ว จิตมันจะไม่ออกไป จะบอกเราในขณะที่พองหนอ ยุบหนอว่า อ้อ อารมณ์เสียแล้ว หมายความว่าเสียอารมณ์ที่เราไปคุยกัน จึงได้เน้นผู้ปฏิบัติอยู่ในห้องกรรมฐานอย่าคุยกันอยู่ตรงนี้นะ

ถ้าโยมคุยกันจนเพื่อน จนเสียอารมณ์ แล้วมานั่งอารมณ์ที่นี้ คุยนี้ จะมาโผล่ที่พองหนอ ยุบหนอ พอไปกำหนดมันเข้าจิตมันก็จะเลื่อนออกไป เหมือนเรากดของอยู่ในถ้วยในโถ กดไปมันก็จะล้นขึ้นมา นี่มันได้ก็ฉันทัน เพราะฉะนั้นอย่าคุยมาก

กำหนดแล้วก็สำรวม สังวร ระวัง คือตั้งสติไว้อย่างเดียว มันเป็นการสำรวมสัมปชัญญะ แปลว่าสังวร บวกกันเป็นตัวระวังสตินี้มันก็ขึ้น แล้วก็จับจุดที่จิตถูกต้อง และจิตจะออกไปคิดอะไรก็รู้ตัว เราจะได้กำหนดทันปัจจุบัน ที่เรียกว่าปัจจุบัน นะ โยมไม่เข้าใจกันเยอะ

โยมปฏิบัติให้ทันปัจจุบัน ปัจจุบันอะไร ไม่รู้จริง ๆ นะ นี้อธิบายให้เข้าใจแล้ว อธิบายอย่างละเอียดแล้ว จึงได้เน้นในข้อนี้การกำหนดพองหนอ ยุบหนอ ถ้าหากว่ากำหนดพองเป็นยุบ ยุบเป็นพอง พองหนอยังไม่หนอ ยุบลงไปยังไม่หนอ พองออกมาอีกแล้ว อย่างนี้ไม่มีสมาธิ ยังรวมสติไม่ติด แต่ต้องหัดฝึกพองหนอ ยุบหนอ ให้ได้จังหวะเสียก่อน การฝึกพองหนอ เขามือคลำคู่มือที่ท้อง หายใจให้ยาว ๆ ฟันก่อนที่แรกเราหายใจไม่ถูกระบบของมัน หายใจตามอารมณ์ที่เคยหายใจตั้งแต่เป็นเด็กและเราต้องฝึนหายใจให้ยาว ๆ

เดี๋ยวมันจะคล่องแคล่วทีเดียว พอคล่องแคล่วได้ปัจจุบันแล้วสบายมาก จิตมันจะออกไปตรงไหนมันก็จะบอกเราเอง

เวลาจิตจะออกไปคิดอะไร ขอยืนยันว่าโยมทุกคนคงจะไม่รู้ว่าออกเมื่อไรขณะรับประทาน อาหาร ดูแกงก็อร่อย ดูขนมก็อร่อย เคี้ยวไปเคี้ยวมา จิตหนึ่งไปคิด โน่นอีกจิตหนึ่งคิดถึงความหลังที่ผ่านมา จิตหนึ่งคิดเมื่ออยู่เป็นเด็ก ๆ จิตหนึ่งคิดเมื่อตอนอยู่โรงเรียน จิตหนึ่งคิดไปกับเพื่อนที่โน่นนี่ขณะ รับประทานอาหารเป็นอย่างนั้นนะ แต่เราตำรวมรับประทานอาหารเคี้ยวให้ละเอียด จิตมันจะอยู่ที่พื้นที่เคี้ยว แล้วก็กลืนลงไป รับประทานโรกภัยไข้เจ็บที่มีมันจะหายได้เหมือนกันในเมื่อเคี้ยวมีสติ

จึงบอกว่า รับประทานอาหารช้า ๆ ถ่ายอุจจาระปัสสาวะก็ช้า มีสติไว้ รับประทานโยมไม่ค่อยเป็น โรคจิตสติดวงถ้าได้ ไม่ค่อยเป็นโรคจิตดวงทวาร มีสติกำหนดเหมือนยารักษาโรคไปในตัวด้วย สติตัวนี้เป็นตัวควบคุม เป็นตัวตั้ง ตัวตีป็นตัวมีเงินมีทอง คนไร้สติขาดเหตุผล คนไร้เงิน ไร้ทอง ไร้ความเป็นอยู่ของชีวิตนี้ อยู่ตรงที่ไร้สตินี้ และจิตจะออก โยมตามอาตมาพูดด้วย จริงไหมว่ากำหนดพองหนออุบหนอเพลินไป จิตมันคิดเสียเมื่อไรก็ไม่รู้ คิดไปตั้งนานแล้วบางทีที่ชั่ว โยมคิดข้างนอกที่นั่น

จิตมี ๑๒๑ ดวง ๑๒๑ กระแสอารมณ์ อารมณ์หนึ่งก็พองหนออุบหนอ อารมณ์หนึ่งอยู่หลังบ้าน อารมณ์หนึ่งก็คิดเสียใจ อารมณ์หนึ่งก็คิดดีใจได้เงินได้ทอง มันหลายอารมณ์มารวมกันขณะกำหนดผลยกก็เกิดความฟุ้งซ่าน เมื่อเกิดฟุ้งซ่านแล้วการกำหนดก็ไม่ได้ดีดี เทวิธีปฏิบัตินี้ ให้เอาปัจจุบัน คือ กำหนดพร้อม ๆ กัน ได้จังหวะดีก็กำหนดไปเรื่อยๆ คอยระวังอีกวันหนึ่งเพลินผลอจิตแฉบ จิตมันจะหนีเราตอนผลอ เหมือนเราเป็นจิต เขามียามคุมเรา มีผู้คุมเรา มีนายตรวจดูตั่ง ๔ คน แล้วเราจะหนีเขาไป เราก็หนีตอนผลอนะ ถ้าเขาผลอเราก็แฉบ หนีไปเลย อย่างนี้เป็นต้น นี่ก็เช่นเดียวกัน เวลากำหนดนี้มันเพลินกำลังกำหนดพองหนออุบหนอ จิตหนึ่งก็ไปคิดอะไรนานาประการแต่ห้ามไม่ให้คิดไม่ได้ เป็นธรรมชาติของจิต ต้องคอยสำรวมต้องคอยกำหนดปัจจุบัน

ถ้าโยมทำช้า ๆ ชาก ๆ สัก ๗ วันแล้วนั้น จะรู้ว่าจิตมันละเอียดจิตมันจะออกไปตรงไหน มันจะยับยั้งตัวให้เรารู้ มันไวยิ่งกว่าเครื่องบินแต่เราสติมากกว่า ดูแลมากเหมือนเครื่องคอมพิวเตอร์ เหมือนเรดาร์ เรดาร์คือสติจะจับทุกจุดแล้วมันจะควบคุมไว้ได้ต่อภายหลังนี้แหละรู้สึกท่ายาก โยมอย่าท้อแท้ นะ คิดว่าเรามาทำคงไม่ได้ มันฟุ้งซ่านจัง มันคิดถึงเรื่องแต่กันคิดถึงเรื่องอะไรหลาย ๆ เรื่อง อย่าไปท้อแท้ ก็กำหนดไปเรื่อยๆ เพราะเป็นธรรมชาติ

ในเมื่อโยมนอนหลับปุ๋ยไปมันจะเลิกคิด เป็นธรรมชาติของจิตถ้าลืมตาขึ้นเมื่อใครตัวเมื่อใด มันจะต้องคิด แต่จะคิดเรื่องอะไรแล้วแต่โยมของใครของมัน ผากความนึกคิดไว้ก่อนนอน

ยกตัวอย่าง โยมกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องต่าง ๆ แล้วนอนหลับไป ถ้าสติขาดไปนะ จะฝันไป ฝันถึงเรื่องนั้น นำมาตรงกันข้ามไปเรื่องเป็นราวไปได้ แล้วก็เป็นเรื่องไม่จริง เป็นความฝันไปแต่ความฝันนั้น ไม่ใช่เรื่องจริง เป็นเรื่องของอารมณ์ที่ผากคิดไว้แล้วทำให้ฝัน ถ้าหากว่าญาณดี สมาธิดี สติดี ถ้าฝันต้องเรื่องจริง ฝันว่าคนนั้นเขาจะต้องตาย แล้วก็ตายจริง นั่นคือสังขรณ์จิตผากความฝันไว้ในสมาธิ แล้วก็ฝันออกมา รับประทานเรื่องจริงต้องตายแน่ ๆ ไม่แปรฝัน นี่เคยสังเกตมาโยมโปรดทราบไว้ด้วย

เพราะฉะนั้น การกำหนดจิต จึงมีประโยชน์ในปัจจุบันนี้ นี่มาพูดปัจจุบันกัน ขว้างหนอ ซ้ายข้างหนอ จิตก็ช่างไปตามเท้า โยมอย่าไปหลับตาเดิน อย่าไปมองที่อื่น บางคนเดินจงกรม เอาตาไป มองที่ไหนก็ไม่ทราบ วิธีฝึกต้องเอาสายตาเป็นสมาธิ เอาไปเพ่งที่ปลายเท้าว่ามันก้าวอย่างไร มันอยู่อย่างไร ถ้าทำชำนาญแล้วไม่ต้องไปตั้งอย่างนั้น

เราก้าวเท้าไปที่ไหน สติตามไปที่นั่น มันจะเกิดชำนาญการขึ้นมา ไม่จำเป็นต้องดูเท้าแล้ว เรา จะสั่งไปเอาของหรือวิ่งเร็วอย่างไร สติมันจะควบคุมอินทรีย์หน้าที่การงานเราไป จะล้มแล้ว ๆ ๆ ต้องเดิน ตะรางนี้ ต้องถีบตรงนี้ ต้องก้าวตรงนั้น ฮังกระโดดตรงนั้น มันจะบอกเป็นขั้นตอน มีประโยชน์มาก

เมื่อสติดี สมาธิดีแล้ว จิตจะขยับตัว จะเปลว จะพลาด มันจะขยับออก เราก็บอก อ้อ! จะไป หรือนี้ รู้หนอทันทีเลย และจิตมันจะคุ้นกันกับสติ มันจะควบคุมไว้ได้ดี สมาธิก็จะเกิดขึ้นตอนนั้นแหละจิตก็ จะดีขึ้น ต้องอาศัยฝึกบ่อย ๆ อาศัยทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ กันบ่อย ๆ แล้วมันจะรู้เรื่องดีขึ้น แค่งงหนอ ยุบหนอ มี หลายร้อยแปดพันประการเรื่องในตัวเราเดี๋ยวเรื่องนั้น โสฬส เดี่ยวเรื่องนี้ โสฬส คุณะทำวันนี้ อย่างหนึ่งพรุ่งนี้ เปลี่ยนอีกแล้ว แล้วตอนเย็นวันนี้ อีกเรื่องหนึ่ง กลางคืนดึก ๆ ๕ ทำอีกซิ คนละเรื่องกัน มันไม่ใช่ซ้ำ เรื่อง เก่า แล้วบางทีเรื่องใหม่มาอีกแล้ว บางคนก็ฟุ้งซ่านเป็นกฎแห่งกรรมที่เราทำไว้ มันจะบอกได้ว่า ความว้าว ยังไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก ฟุ้งซ่านไม่พัก

เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดฟุ้งซ่านนั้น โยมต้องเรียนเข้านั่ง ยกตัวอย่างขณะนี้ ไม่มีเวลาเลย ไม่มีจิต ออกเลย นั่งสบายไม่มีอะไรมารบกวนเลย โยม คิดว่าดีไหม?

อาตมาจะตอบให้โยมฟัง แสดงว่าโยมไม่ได้อะไร ไม่ได้ศึกษาอะไร ครูไม่มาสอน เดี่ยวถ้านั่งพัก ฟุ้งซ่านครูฟุ้งซ่านมาสอน ต้องกำหนด ต้องเรียนมาฟุ้งซ่านแบบไหน เป็นอย่างไรกำหนดไว้จะรู้ได้เอง นั้นเป็นประสบการณ์ของชีวิต แล้วกำหนดพองหนอ ยุบหนอเดี๋ยวปวดเมื่อยเต็มที มันเป็นเวทนาอย่างซึ่งใจ ทนไม่ไหวเหมือนเข็มมาแทง ร้อนแทบจะทนไม่ไหว อย่างนี้เป็นต้น

ตายให้ตาย ต้องเรียนว่ามันเป็นอย่างไร การเรียนคือการฝึกเป็นการศึกษา ปัญหาชีวิตอยู่ตรงนี้ และเราก็ค่อยเรียนไป ตายให้ตาย โอ๊ย! ปวดเหลือเกิน ทำไมเขานั่งกันไม่ปวด เราปวดมาก ต้องศึกษาเรียกว่า ครูมาสอน เราก็ต้องเรียน อ้อ! เวทนาเป็นอย่างนี้แหละหนอ เกิดขึ้น แปรปรวน แล้วดับไปไม่มีอะไรอยู่ในที่ นั้น แล้วมันก็เคลื่อนย้าย โยกกลอนมันเป็นการสัมผัสสปริงแต่งในสังขาร มันก็ปวดเมื่อยเป็นธรรมดาแต่เราก็ ต้องเรียน ต้องศึกษาว่ามันปวดขนาดไหน จะได้ว่าปวดก็เปอร์เซ็นต์ ในเมื่อเราเจ็บป่วย โอ้อ! เราผ่านแล้ว เรื่องเล็กเหมือนเราสอบมัธยม๓ ได้ เขาออกข้อสอบตามเดิมความรู้มัธยม๓ เราเรียนจบแล้ว ก็รู้อย่างนั้นแหละ นี่จุดมุ่งหมายของการเรียนเวทนา เป็นการศึกษาจบ

บางคนพอปวดหนอหน่อยเล็กเลย! แสดงว่าเรียนไม่จบเพราะว่าเวทนาเกิดขึ้นเมื่อใด กำหนด ไม่ได้ ก็แสดงว่าสอบตก อยู่ตรงนี้ บางทีกำหนดพองหนอ ยุบหนอเดี๋ยวร้องไห้ เดี่ยวก็น้ำลายไหล เดี่ยวก็ น้ำมูกไหล บางคนรู้สึกว่ามีตัวอะไรไต่หน้าตอมโน่น ตอมนี่ คั่นโน่น คั่นนี่ต้องรู้ ไม่ใช่คั่นจริง ไม่ใช่ตัว ไรไต่ แต่มันเป็นเรื่องศิลปะต่าง ๆ ที่มันเกิดขึ้น ในร่างกายสังขารและสัมผัสก็กำหนดไป

หนักเข้าตัวไรที่ตอมันนั้นก็หายไปมันจะไม่กลับมาตอมอีก อย่างอื่นก็เกิดขึ้น **เทพีกิเลส**ของเรานั้น **แลษนมืออยู่ในร่างกายสังขารทั้งหมด** นี่เป็นการเรียนปีนการศึกษา เป็นการหาความรู้ในตัวเอง

มีเรื่องเสียใจเกิดขึ้น คู่เสียใจมาสอน ต้องเรียน เสียใจหนอ ๆ นี้ครู! อ้อ! เสียใจเรื่องนี้ เราก็ดูสาวหาเหตุไป สติก็บอกมาว่า เสียใจเรื่องนั้น เสียใจเรื่องสามี เสียใจเรื่องภรรยา เสียใจเรื่องพ่อแม่เสียใจเรื่องเพื่อนหักหลัง เสียใจเรื่องที่เราต้องพลาดทำเสียที่เขาเสียใจที่เราประมาทพลาดลั้งไป มันจะออกมาในรูปแบบนี้ เราก็ดูเรียนต่อไป เสียใจหนอ ๆ อ้อ! ทราบแล้ว ต่อไปเราจะไม่เสียใจอย่างนั้นอีก มีสติครบ เราจะป้องกันสำรวมระวังไว้อีกมันจะไม่เกิดขึ้นอีกในอนาคตเช่นนั้น นี่ตรงนี้สำคัญ

สำคัญผู้ปฏิบัติไม่เข้าใจอย่างนี้ ในเวลาดีก็ตามที่โยมไม่ได้เข้าปฏิบัติ กลับไปบ้านเกิดเหตุใดขึ้นมา ต้องสาวหาเหตุด้วยการกำหนดจิตให้ได้ปัจจุบัน ขณะนี้เกิดเจอเพื่อนหักหลัง เกิดเสียใจ เดินกลับบ้านคอดก ต้องกำหนดก่อนที่จะกลับบ้าน กำหนดสิ่งที่เสียในเหตุเกิดที่ **ไหนต้องปฏิบัติที่นั่น** อย่างนี้ โยมจะหายได้ทันเวลาในปัจจุบันนั้น

จะไม่เก็บไว้ในจิตใจให้คลั่งเคลิ้มเพื่อคลั่งและเศร้าหมองใจ ทำให้เราต้องฝากความเสียใจ ทำให้เศร้าใจ ทำให้ร่างกาย สังขารเสื่อม ทำให้อายุสั้น และทำให้โรคภัยไข้เจ็บเทิมฮึก มาในร่างกายสังขาร ทำให้เราเกิดความป่วยอาพาธต่อไป นี่มันอยู่ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ

การปฏิบัติธรรมจึงมีประโยชน์อย่างนี้ ส่วนใหญ่เท่าที่เอาตมาสังเกตโยมทุกคน ปฏิบัติไม่ได้ปัจจุบันนะ แต่ต้องพยายามต่อไปให้ได้ปัจจุบัน อย่าเป็นอดีต อย่าให้เป็นอนาคต อดีตมันก็ผ่านไปมันก็ไม่กลับคืนอีก อนาคตก็ยังไม่ถึง อย่าดันเดาเอาเป็นเช่นนั้น อย่าจับมัน มันให้มันตายจะเสียใจภายหลัง อย่าดันเดาเอาคิดว่าเป็นไปตามอารมณ์ของเรา คิดว่ามันต้องสำเร็จ คิดว่ามันจะไม่สำเร็จ อย่าไปคิด

พระพุทธเจ้าทรงสอนนักสอนหนา การเจริญสติปัญญาอันดี จุดมุ่งหมายต้องการ **ปัจจุบันธรรม** เมื่อได้ปัจจุบันแล้ว รับรองอย่างอื่นจะไม่เกิดขึ้น ความหายนะจะไม่มาเข้าสู่จิตอีกต่อไปมันจะเกิดขึ้นสำหรับปัจจุบัน สำหรับผู้ทำนั้น พองหนอ ยุบหนอ บางทีคือไม่พองไม่ยุบทุกอย่าง บางทีกำหนดไปที่ท้องก็ไม่พอง ไม่ยุบ แต่ปากก็ว่าพองหนอ ยุบหนอ จิตมันก็ไม่ไป มันก็ตื้อชะ วิธีแก้ทำอย่างไร **หยุดพองยุบแล้วหายใจยาว ๆ กำหนดรู้หนอ ๆ รู้ปัจจุบัน** เดียวกำหนดพองยุบชัดเจน ถ้าไม่เห็นอีกกำหนดใหม่ไม่เห็นอีกทำอย่างไร มีแก้ข้อที่สอง โยมต้องลุกออกจากที่นั่ง เดินจงกรมใหม่เดินจงกรมพอสมควรแล้ว

รับรองพองยุบเห็นชัด ถ้าไม่เดินได้ไหว ได้ แต่พลังจิตจะน้อยไป เดินสำรวมเข้าไปพลังจิตจะเด่นดีกว่าเวลานั่งจะได้เร็วขึ้นจะไวขึ้น ถ้าโยมขำไม่ดี เดินไม่ได้ ก็มีวิธี ทำได้๒ อย่าง นั่งทำกับนอนทำ ถ้าขาตึงนะ โปรดกรุณาเดินหน่อย เดินจงกรมทำให้มีสมาธิดี และการเดินจงกรมนี้ทำให้เราสร้างความเพียรได้ดีในจิต สามารถจะมีพลังจิตในการเดินทางไกลได้ดี โดยไม่เหนื่อยยาก มันจะบอกออกมาในรูปแบบนั้น สามารถจะทำความเพียรได้สำเร็จทุกประการ การเดินจงกรมบอกอย่างนี้ชัด และช่วยให้อาหารย่อยง่าย และลมเดินสะดวกในร่างกายสังขาร อาพาธมีอยู่ก็ **น้อยสมาธิที่ได้จากการเดินจงกรมตั้งอยู่ได้นานกว่านั่ง** จึงต้องให้เดินก่อนเสมอ ถ้าเดินก่อนแล้วมานั่ง โยมจะคล่องแคล่ว การปวดเมื่อยจะน้อยลงถ้า **ไม่เดินเลย นั่งตะพึดอีกอึดก็นั่ง** ขี้เกียจเดินจงกรมรับรองได้ผลน้อยนะ หรืออาจจะไม่ได้ผลเลยก็ได้ มันจะเข้าไป ถ้าเราเดิน

คล่องแคล่ว เดินสัก ๑ ชั่วโมง แหม เมื่อยจังมันก็เป็นธรรมดา กำหนดไป กำหนดไปเดินต่อไปภายหลังจะ
ไม่เมื่อยอีก มันจะค่อย ๆ ดีขึ้น เวลานั่ง พอนั่งแล้วจะคล่องแคล่วสมาธิได้ผนวกไว้กับการเดินจงกรมแล้วมา
นั่ง มันจะเกิดได้ทันเวลาและได้ปัจจุบันนี้

ในการนั่งต่อจากการเดินที่ผ่านมา สมาธิก็เพิ่มผลผลิต ตั้งอยู่ได้นานทำให้เราเห็นพองหนอยุบ
หนอ ได้คล่องแคล่วดี แล้วเพิ่มญาณวิเศษได้ถูกต้อง ด้วยการเดินจงกรมทุกครั้ง

โยมบางคนบอก เดินจงกรมลำบาก นั่งเลยเถาะ นั่งแหละโยมจะไม่ได้อะไรเลย ได้น้อยที่สุด
แต่ก็ยังดีกว่าไม่ทำเสียเลยนอนดีกว่า ใช่แล้ว นอนก็กำหนด พองหนอ ยุบหนอ บางคนนั่งไม่ถนัด ขาไม่ค
นอนก็ได้ นอนกำหนดไป บางคนไม่กำหนด นอนก็หลับไป ก็ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น นี้อยู่ตรงนี้เพราะฉะนั้น
การกำหนดนี้ต้องปัจจุบันข้อเดียว อธิบายข้อเดียวให้โยมฟัง

ถ้าจิตจะออก สติดีเข้า ขยับบีบกำหนดทันที รู้หนอเลย ถ้ากำหนดพองหนอ ยุบหนออยู่ ให้
หยุด แล้วกำหนดรู้หนอ จิตจะออกแล้ว มันจะขยับแล้ว มันจะเพลिन จิตมันจะออกตอนผลอ้าผลอวบไป
เลย แวบโดยไม่รู้ตัว ที่โบราณท่านบอกว่าจิตไวกว่าเครื่องบิน ถูกต้อง มันไวเหลือเกิน มันลิ่งแท้ ๆ เหมือน
ไก่เปรียวที่ขึงสุมฉะนั้น มันก็เกาะสุมอยู่ชั่วคราว ในไม่ช้ามันก็เชื่องลงเหมือนปฏิบัติอย่างนี้

ทำจิตเชื่องจึงต้องผูก ถ้าไม่ผูกมันก็ปล่านไปปล่านมากี่ชีวิต ตัวผูกคือเชือกนั้น ได้แก่
สติสัมปชัญญะ ตัวกำหนด ให้ลิ่งมันอยู่แต่ลิ่งก็อยู่ไม่ได้มันเผลอไปทางโน้น แต่ก็ดึงเข้าไว้ ต้องดึงเข้าไว้
เชือกมันยาวเท่าไร ลิ่งมันก็ไปแค่เชือก ถ้าเชือกสั้นเท่าไร ลิ่งก็อยู่ล้น ๆ และกำหนดไป เชือกยาวทำให้ล้น
ต่อไปลิ่งคือจิตมันจะไม่ออกไปคิดยาว ไม่ออกไปเพ่นพ่านยาว ก็ออกไปใกล้ ๆ ตัว ทำให้เรารู้ได้ง่าย สติคือ
เชือกมันจึงผูกถึงคือจิตไวอยู่ได้

ถ้าเราพลาดจากสติตัวเดียวแล้วรับรองว่าสมาธิก็พลาดไปด้วย ทำอะไรก็ไม่มียึด ทำอะไรก็
ไม่ดีขึ้น อยู่ตรงนี้เป็นจุดสำคัญ ฉะนั้นพองหนอยุบหนอ ไม่ต้องไปถามนิमितและถามว่าเวทนากำหนดหาย
ไหม? ไหม? ไม่มีทางหาย มีแต่ทางเพิ่ม อาจารย์จะลองว่า กำหนดหายไหมโยม ปวดหนอ หายไหม?
ไอ้โฮ ยิ่งกำหนดยิ่งปวดใหญ่ถูกแล้ว ยิ่งกำหนด อุปาทานยิ่งยึดมากเท่าไร ยิ่งปวดมากเท่านั้น

แต่ก็เป็นการศึกษาเป็นการเรียนเวทนา ทำให้เรารู้เวทนาว่ามีอำนาจถึงขนาดนี้ ปวดทั่วสทกนซ์
กาย ยิ่งกว่าเอาเข็มมาแทงกระดูก ปวดถึงขนาดนั้นเอาละตายให้ตาย พอถึงสุดขีดของมัน มันจะเกิดขึ้น
ตั้งอยู่ดับไป เวทนาจึงจะซาหายไป อุปาทานที่เป็นจุดของสมถะมันก็จะพราว จะไม่ไปยึดอีก อุปาทานไม่ยึด
มันก็แยก รูปแยกนามได้ตอนนั้น เรียกว่า รูปนามขั้น ๕ เป็นอารมณ์ อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ

นักปฏิบัติธรรมไม่เข้าใจมาก นี่แหละจิตมันออกอย่างไรก็ไม่กำหนด กำหนดแต่พองหนอ ยุบ
หนอ จิตก็ไปคิดเลพลาดพาด ปากก็พองหนอยุบหนอ อย่างนั้น เสกไม่ได้อะไรเกิดขึ้น ต้องมีวิธีแก้

วิธีปฏิบัติ ต้องทำให้มันถูกเค้าเงื่อนเพื่อเตือนสติ เตือนใจ ให้เราได้และทำให้เรากันเคยกับจิต
โดยลิ่งแวดล้อมของสติ ก็ล้อมวงมันไว้ได้ หนักเข้าเชื่องลงเหมือนเลี้ยงไก่เปรียวฉะนั้น ฝนเมื่อเชื่องลงแล้วก็
ปล่อยสุมได้ ปล่อยออกจากกรงขัง แล้วไก่อก็ไม่ไปไหน มันก็เชื่อง เหมือนจิตเราก็คงเช่นเดียวกัน ต้องฝึก ต้อง
ปฏิบัติ ถ้าจบแล้วต้องกำหนดคนะรู้หนอ ๆ รับรองได้เลยว่า มันจะไม่จบอีก มันจะจบน้อยลงไป บางทีก็โยก

ตัว โยกไปทางโน้น โยกไปทางนี้ ปัดผสมกัน ทำให้ตัวโคลงและโยกทำให้ตัวเบา กำหนดค้อน ๆ ๆ ถ้ามัน โยกมาก ไปกำหนดไม่หาย ปักจิตตรงได้สะดวก ๒ นิ้ว ปักให้ต่ำ เดี่ยวหายทันที นี่วิธีแก้ มันมีวิธีแก้ทุก อิริยาบถ ไม่ใช่จะทำส่งเดชไป มันก็มีวิธีแก้เช่นนั้น

รูปหรือ กำหนดไม่ทันก็กำหนดค้อนหรือ ต่อไปถ้ารูปอีกมันจะรู้แล้ว บางครั้งสมาธิแรงขาดสติ มันรูปลงไป สิริระโยกกระดานก็มี โยกโดยไม่รู้ตัว โยกแรงด้วย แล้วเราก็กำหนดค้อนหรือ ให้นาน ๆ ร้อยครั้ง พันครั้ง เดี่ยวเกิดต่อไปจะไม่รูป

เดี๋ยวจะเกิดจิตดับ เกิดขึ้น ดับรูป เกิดสมาธิญาณทัศนวิสุทธิ มันก็เกิดขึ้น บางครั้งมันก็กำหนด ได้คล่องแคล่ว บางครั้งก็กำหนดได้ไม่พองยุบ มันก็เกิดญาณเป็นขั้นตอน แล้วพองยุบมันคือ เดี่ยวก็คล่อง เดี่ยวก็ไม่คล่อง อย่าเข้าใจว่าทำไม่ได้ มันเป็นตามญาณของมัน ตามสมาธิของมันมันจะต้องเป็นอย่างนั้น แหะหละ

บางครั้งเมื่อคืนนี้เรากำหนดคล่องแคล่วดี มากินนี้ กำหนดคือ มันยากไปหมกตำหนัดมันอัดอัด นั้นแหละมีสมาธิอันหนึ่ง มันมีอุปสรรค มันก็เป็นไปตามขั้น ตอน ตามบันไดของมัทธาที่ต้องกำหนด ต้อง สิ้นกำหนดทีเดียว ต้องตั้งสติให้ดี อย่าเลิกนะพอถึงตอนคิโยมไปเลิกเสียหมดแล้วนี่ตรงนี้สำคัญ ต้องสังเกต เพราะโยมขาดการกำหนด อยาตนะ ธาตุอินทรีย์ ไม่ได้กำหนดเลย ต้องเก็บเล็กผสมน้อยเข้ามานะ

ถ้ากำหนดทาง หู ตา จมูก ลิ้น กาย ในได้เมื่อใด พองยุบจะชัดขึ้น มา จิตจะกำหนดได้ คล่องแคล่วขึ้น ตั้งสติได้ไวมาก จิตจะเพ่นพ่านไปทางไหน ก็จะจับจิตได้ถูกต้อง มันจะเชื่องลงทำอะไรก็ มั่นคง เรียกว่าสมาธิ ทำให้เรามั่นต่อเหตุการณ์เหล่านั้น ทำอะไรก็สำเร็จผลดีผลทุกประการ ตรงนี้เป็น จุดสำคัญ

เพราะฉะนั้นการปฏิบัติกรรมฐานจึงมีประโยชน์ประจำชีวิตของโยม ทำให้โยมรู้จักค่าของ ชีวิต อีกประการหนึ่งขอให้หมั่นทำนะ นั่งเก้าอี้ก็ได้ ถ้าเราไปทำงานราชการ หรือที่ร้านก็มีที่นั่งสมาธิ เรานั่งชัชของที่นั่งบนเก้าอี้ ลมหายใจเข้าออกเป็นประจำอยู่แล้วที่ใช้สติอดเข้าไปอย่างนั้น รู้ว่าลมหายใจเข้า ออกช้าหรือไว ลึ้นหรือยาว ตั้งสติตามไปจนคุ้นเคย เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป แล้วจิตก็เกิดปัญญา จะทำงานก็สด ชื่น จะค้าขายก็มีปัญญา ทำอะไรก็ขายดิบขายดี อยู่ตรงนี้เหมือนกัน นี่อารมณ์ดี มันอยู่ตรงนี้ มิใช่ว่าต้องเสก คาถาเลย

ถ้าระบบเลือดลมเดินดี และอารมณ์ก็ดีด้วย ทำอะไรก็ดีไปหมด ทำอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง อยู่ ตรงนี้เหมือนกัน ถ้าหากว่าระบบเลือดลมไม่ดี ระบบจิตมันก็เสียไปด้วย และเราขาดสติสัมปชัญญะด้วย อารมณ์ก็ร้าย จะทำอะไรก็เสียหาย หุนหันพลันแล่นเสมอมา ตัวนี้ตัวขาดปัญญาในเมื่อ ไม่มีปัญญาเช่นนี้แล้ว ทำอะไรก็เสียข้าวเสียของ ไม่นึกถึงวันข้างหน้าข้างหลัง มันก็เกิดขึ้น

ในเมื่อเรามีสติสัมปชัญญะดีแล้ว จะรู้วันข้างหน้าข้างหลัง รู้สิ่งที่มีประโยชน์อย่าง ๒ สิ่งที่จะ เกิดขึ้นปัจจุบันจะแก้ไขมันอย่างไร มีประโยชน์ในชีวิตประจำวัน มากพอฝากญาติโยมไว้ในวันนี้

วันนี้ก็ชี้แจงพอสมควร ให้โยมได้เข้าใจขั้นต้นสำหรับการปฏิบัติ เติบงกรรมให้ช้าที่สุด ถ้า หัวใจ ขนบขณะเดินให้หยุด หยุดกำหนด อย่าขึ้นเดิน ขณะเดินจิตคิดก็กำหนดหยุดยืนอยู่ กำหนดให้จิตกลับมา

ให้ปกติก่อน แล้วค่อยเดินต่อไป แล้วต่อไปโอกาสข้างหน้า โยมจะไม่มีความคิดจะเร่ออกไปอย่างนั้นถึงจะมีมันก็น้อยลงไป จิตที่ ฟุ้งออกก็น้อยลง น้อยลง จะดีขึ้น ดีขึ้น ภาวนาพัฒนาจิตที่ดีขึ้น จากการทำงานด้วยกรรมฐาน โยมจะมีความเจริญรุ่งเรือง จิตใจสบายและกิจการค้า กิจการงานที่มี เราจะแก้ไข ปรับปรุง เปลี่ยนแปลงริเริ่มตลอดเวลา และเกิดดับ เกิดที่ดีก็ดับไปพอสมควรไว้ในใจเกิดไม่ดิ้นรนก็ดับแล้วก็ขยายถ่างออกไป ความเสียหายนั้นมันก็จะไม่เอามาไว้ในจิตใจสิ่งที่ดีเป็นเหตุผลก็เอาไว้ในใจ สิ่งที่เกิดเป็นเหตุที่ไม่ดีเราถ่างมันออกไปด้วยการกำหนดจิต

มีสติดีมากเท่าไร ความชั่วในตัวเราก็เอาออกไปมากเท่านั้น ถ้าสติไม่ดีความชั่ววอจะปนอยู่ในจิตใจของเรา มันมีทั้งดี ทั้งชั่ว มีทั้งผิด ทั้งถูกในตัวเราครบ ถ้าเรามีสติครบแล้ว ความชั่วร้ายมันจะออกไปโดยอัตโนมัติมันจะไม่อยู่ในจิตใจของเราเลยและจิตใจของเราก็สบาย ทำอะไรก็มีศักดิ์ศรี มีมิ่งมงคล อยู่ในชีวิตของตน คือผลของงานนั้น ๆ นี่แหละการปฏิบัติจึงมีประโยชน์

ประการที่สอง ปฏิบัติได้แล้วออกจากกรรมฐาน โยมจิตว่าง จะแผ่ไปให้ใครก็แผ่ไปแผ่ไปให้ลูกอยู่เย็นเป็นสุข แผ่ให้บิดามารดา จงเกิดเจริญสุข เมื่อเกิดมีสุขในพฤติกรรมของเราอย่างไร พ่อแม่เราก็มีความสุขอย่างนั้น

ถ้าเราขาดความสบาย มีความทุกข์ แผ่ตอนนั้นไปให้ใคร แผ่ให้ลูกลูกก็ทุกข์ด้วยอากาศความทุกข์ไปให้ลูกเสียแล้ว แผ่ตอนไม่สบายใจ ตอนเศร้าใจ หมองใจ คิดถึงแม่แล้วก็แผ่ออกไปรับรองไม่ได้ผลนะ เอาของไม่ดีไปให้แม่ของเรา

ถ้าแม่ของเราเจริญกรรมฐานอยู่ท่านจะไม่รับรู้ เพราะปิดประตู ไม่รับ นี่จุดหมายสำคัญของการทำกรรมฐานเบื้องต้น ขอให้ญาติโยม ตั้งใจอยู่ในจุดนี้เวลากำหนด อย่าไปเคร่ง อย่างเป็นเกร็ง หายใจสบาย ๆ อย่าปักหลักในที่นั่งพองนอน ยุบหนอ เราก็กำหนดหายใจยาว ๆ แล้วตั้งสติไว้เท่านั้น เอาสติวางไว้ที่ท้องลมหายใจเข้าออกขณะนอน โยมจะจับตอนที่หลับว่าเราจะวูบไปตอนไหน สติจะตื่นขึ้นมาจะชื่นใจ จะไม่เพื่อยแต่ประการใด และจิตใจจะชุ่มชื่นในขณะที่นอนนั้น ลมหายใจเข้าออกก็อากาศดีในตัวเรา เลือดลมเวียนวนในตัวเราดีขึ้นลุกขึ้นมา จะไม่เวียนศีรษะ จะไม่วูบไม่ล้มแน่ ๆ อยู่ตรงนี้นะ เราจะพรวดพราดลูกเลยก็ได้ เพราะสติรวมไว้ตอนหลับ

ถ้าหากว่าไม่รวมไว้ตอนหลับ เลือดลมไม่ดีแล้ว ตื่นต้องระว้าร้องนั่งก่อน แล้วค่อยลุกขึ้นขึ้น มิฉะนั้น โยมจะล้มไปเป็นอัมพาต นี่เป็นเรื่องหลักหัวใจยังสูบฉีดขึ้นสมองยังไม่ครบ ลูกไปจะหน้ามืด ความดันต่ำ แล้วจะล้มหน้ามืดลง ไปส่วนใหญ่จะเป็นอัมพาต อันนี้ พระพุทธเจ้าทรงสอนในสติปัฏฐานะ ดังที่กล่าวมาแล้ว

สุดท้ายนี้ขออนุโมทนาขอให้โยมกำหนดให้ได้ปัจจุบัน เราจะได้เป็นสมณะผู้สงวนสำรวมกาย วาจา และจิตก็มั่นอยู่ต่อการทำงานที่ทำ ทำอะไรก็สายน่ารัก นี่ก็คือสติ สุกติเป็นที่หวังได้ โภคสมบัติที่เนื่องเนื่องทรัพย์สินเงินทองก็หลังไหลมาในตัวเองและตัวเองก็ปลูกสร้างด้วยความดีคือธรรมะ มีปัญญา ของดีอยู่ที่จิตใจ จิตใจดีจะได้ของใช้ดี จิตใจเลวจะได้ของเลวใช้ จิตใจสับสนจะได้ของปนกันมาใช้ขอฝากไว้ที่

ทางสายเอก

พระครูภาวนาวิสุทธิ ๖ พ.ศ. ๓๔

การปฏิบัติเราใช้ **สติปัญญา** ทางสายเอกของพระพุทธเจ้า อาตมาปฏิบัติมาทุกอย่าง เช่น มโนมยิทธิ เราก็ไม่รู้หลักการปฏิบัติมาแต่ต้นเดิมที่ถือยากมีอภินิหารของมโนมยิทธิให้เกิด อภินิหารของจิต ให้เกิดฤทธิเดชานุภาพ เรียกมโนมยิทธิ ยังไม่เข้าใจลึกซึ้ง อาตมาก็ปฏิบัติมโนมยิทธิมาก่อน แล้วก็ไปเรียน **ไสยศาสตร์** เวทย์มนต์พระคาถาทุกหมู่เหล่าแล้ว ยังเรียนวิชา **ธรรมกาย** กับ หลวงพ่อสด วัดปากน้ำ เมื่อสมัย พ.ศ. ๒๔๕๓ สมัยเรือแดง เรือเขียว ฝึกพระธรรมกาย ๖ เดือนเต็ม และก็ได้ ธรรมกายสมควรแก่การปฏิบัติจากนั้นยังไปเรียนต่อฟ่งกสิณ ดินน้ำ ลมไฟ เป็นต้น เอาโน่นมาประสม เอานี้ มาประสม เรียนไสยศาสตร์ วิชาการทางเวทย์มนต์ ต่อมาจึงได้มีโอกาสพบ พระอินป่า ที่อยู่เลขขอนแก่น ไป จึงได้ของแท้ มีไช้ของเทียม ดังที่กล่าวมา ท่านก็ถามว่า

“คุณบวชใหม่ เป็นภิกษุ นวกะสอบนักธรรมตรีได้ไหม?”

“ได้ครับ”

“สติปัญญาที่อยู่ในนักธรรมตรีบทนั้น คุณทำได้หรือ”

“ได้ครับ พระเดชพระคุณหลวงพ่อ”

“ทำได้ จะถามมั่งนะ”

ถามเราก็ทำไม่ได้ เราตอนนั้นได้วิชาการ ไม่ใช่ทำได้ ทำได้ต้องลงมือทำในสติปัญญาที่ทาน ว่าอย่างนี้

กายนุปัสสนาสติปัญญา

ข้อที่ ๑ วิชาการจะบอกว่า กายสักแต่กายน ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขา เรียกว่ากายนุปัสสนาสติปัญญา

กายนุปัสสนาสติปัญญา

เวทนานุปัสสนาสติปัญญา

ข้อที่ ๒ เวทนาที่สักว่าเวทนา ไม่มีตัวตน สัตว์ บุคคล เราเขา เรียกว่า เวทนานุปัสสนาสติปัญญา เป็นหลักวิชาการ

จิตตานุปัสสนาสติปัญญา

ข้อที่ ๓ จิตสักว่าแต่จิต ธรรมดาเราพิจารณาไม่มีตัวตน คือคลำไม่ได้ ธรรมชาติของจิตต้องคิด อ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เป็นเวลานาน เหมือนเทพบันทึกเสียง ไม่มีตัวตนจะคลำได้แต่ประการใดยังไม่ทราบว่าจะอยู่ตรงไหนแล้วจะคลำได้อย่างไร นี่คือวิชาการ

ธรรมานุปัสสนาสติปัญญา

ข้อที่ ๔ ธรรมสักว่าแต่ธรรม ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เราเขาอีก เรียกว่า ธรรมานุปัสสนาสติปัญญา แต่เราก็ไม่รู้ว่าจะอะไร

ธรรมานุสัสนาสติปัญญา หมายถึงธรรมที่เราทำแล้วเป็นกุศลหรืออกุศล จิตถูกต้องเป็นธรรม ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง หรือเป็นการถูกใจ เป็นกิเลสเป็นอกุศลหรืออาจจะเป็นกุศลกรรมก็ได้ แล้วแต่ถูกต้องหรือถูกใจอยู่ในธรรมานุสัสนาสติปัญญาเชิงปฏิบัติการ นักปฏิบัติธรรมต้องท่องข้อนี้ให้ได้

พูดง่าย ๆ เรียกว่าเราเรียน **สันโดษ** กัน ไม่ใช่เรียน **อันดับ**เราก็ปานฉะนี้แล้ว งานการก็เยอะ จะต้องมานั่งเรียนนักธรรมตรีกันอยู่ได้ หรือเรียนนักธรรมโท ภาวนา ๒ ก็เรียนไม่ได้ จะมาเรียนนักธรรมเอก วิปัสสนาอยู่ตรงไหน เรียนมากมายหลายประการ ธรรมวินิจฉัย วินิจฉัยธรรม และวินัยวินิจฉัยเราก็ไม่สามารถจะมาเรียนตามอันดับขั้นตอนนี้ได้ เราจะมาเรียนบาลีแปลหนังสือกันก็เห็นจะทำไม่ได้แน่นอน เรามานั่งปฏิบัติธรรมะตามคำสอนของพระพุทธเจ้านี้ ก็เรียกว่า **สันโดษ** เรียนเชิงปฏิบัติการทั้งหมดอยู่ในพระไตรปิฎกทั้งหมดที่เราปฏิบัตินี้

ทำไมเรียกว่าทั้งหมดท่านทั้งหลายฟังแก่นแท้พระพุทธศาสนาว่าแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ พระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก พระอภิธรรมปิฎก ตั้งแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์เต็มตู้เลข ๕ เล่ม หรืออีกนัยหนึ่ง ๘๐ เล่ม เราก็เรียนไม่ได้ให้จบครบครันทันเวลาของอายุเราจะท่องบ่นจำ ทรงแตรปิฎก ก็คงไม่ทันกับอายุที่จะต้องตายนี้เรียกว่า **ความรู้** เป็นต้นฉบับเรียก **คันถะธูระ** แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ แก่นแท้พระพุทธศาสนาเชิงสันโดษ ก็ย่อใจความจากแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ เหลือไตรสิกขาสาม เป็นปฏิบัติการอยู่ ณ บัดนี้ จะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้าหรือเป็นฆราวาสก็ตาม ต้องเข้าใจในจุดนี้คือ ไตรสิกขา มีอยู่ ๓ ประการคือ ศีล สมาธิ ปัญญา **ศีล** เราก็ได้ความว่า **ปกติ** เราทำความเป็นปกติคือ **กรรมฐาน** เป็นตัว **ทำให้จิตเป็นปกติ** กรรมฐานทำอย่างไรจิตจึงเกิดปกติ ก็มีสติสัมปชัญญะกำหนดจิตให้มีสติ ตรงนี้เป็นหลักนักปฏิบัติต้องจำข้อนี้ให้ได้

คนที่มึสติละนะ ต้องคนปกติ คือมีการกำหนดจิตให้มีสติสัมปชัญญะ ศีลคือมารยาท จะเกิดเป็นผลงานของจิตของเรา มีระบบ มีระเบียบมีแบบมีแปลน มีแผนผังขึ้น คนเราก็กู้ภาวะอย่างนี้จึงจะปกติได้ ญาติโยมผู้ใคร่ธรรมต้องท่องสติปัญญาสี่ให้ได้ว่ามีอะไรบ้าง ภายจะขึ้น จะเดิน จะนั่ง จะเหยียดซ้ายแลขวา จะนอนจะนั่งเหมือนบ้านหมอด ต้องมีสติเป็นตัวกำหนดจิตให้มีความเป็นปกติในด้านกาย อย่างนี้แล้ว กายสักแต่ว่ากายไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา เป็นกายนอก

แต่เรามีสติอยู่ที่จิต ภายนั้นก็เกิดขึ้นเป็นกายทิพย์ เป็นทิพย์อำนาจของจิต มีกายทิพย์อยู่ด้านใน ภายจะเคลื่อนไหวจะคู้หรือจะเหยียดแขนขาที่มีมารยาท มีความเป็นปกตินี้เรียกว่า กายทิพย์

มีทิพย์ คือจิตมีสติสัมปชัญญะ สติมันจะบอกจิตว่าเคลื่อนไหวอย่างไร เราจะวางท่าวางที่ให้มีปัญญาตรงไหน ให้มีมารยาทเป็นศีลประการใด คนนั้นจะมีสติเกิดความเป็นปกติของคนสมบูรณ์แบบเรียกว่าคุณสมบัติมนุษย์ มันเกิดขึ้น โดยอย่างนี้

เราก็กำหนดยื่นหนอ ยื่นหนอ ห้าครั้ง ยื่นนี้ ทุกคนไม่เข้าใจขานุสัสนาสติปัญญาข้อนี้ สำคัญมาก ก่อนที่จะนั่งกำหนดจิต ใช้สติปัญญาสี่ต้องเดินก่อน คือเดินจงกรม ทำไมต้องเดินก่อนเพราะเดินนี้มีภาวะดีกว่านั่ง มันรวมจิตได้ดีกว่านั่ง จึงต้องเดินเคลื่อนไหวอิริยาบถ ให้เข้าสู่ปรารภของการมีสติดีที่สุดด้วยการเดิน

คนโบราณเดินไปไกลาเดินไปทำไร่ วันละหลายกิโลเมตร จะเห็นได้ว่าสุขภาพจิตที่ดีขึ้น การเดินก็ไม่เหนื่อยอ่อนใจแต่ประการใด มีสมาธิดีด้วย ร่างกายจะเคลื่อนไหวและไพเราะจะย่อยง่าย ความเป็นภาวะปกติที่ดีขึ้น อาหารก็ย่อยง่าย น้ำดีก็ล้นกรองได้ดี น้ำดีก็ล้นกรองได้ดีด้วย อาหารก็น้อยลง มีความอดทนสูง เดินทางไกลได้ดีมาก จึงต้องเดินจงกรมก่อน แล้วจึงนั่งสมาธิ จิตสมาธิจะรวบรวมไว้ได้ดีกว่านั่งเก็บไว้ได้นานกว่านั่ง จึงต้องเดินก่อนนั่งเสมอ มีเหตุผลดังนี้

นักปฏิบัติต้องจำข้อนี้ก่อนแล้วจึงมาพัฒนาจิตในสติปัฏฐานสี่ เรียกว่า ทางสายเอก ทำไมเรียกว่าทางสายเอก เพราะทางเดินมีหลายทาง ทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ แต่ทางบกเดินเท่านี้ก็ยังมีหลายทาง เดินทางมีขวากหนาม เดินทางทुरกันดาร เดินทางเรียบ ถ้าไม่มีทางเดินจะไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างไร เดินทางมีขวากหนาม เดินทางทुरกันดาร เดินทางเรียบ ถ้าไม่มีทางเดินจะไปถึงจุดหมายได้อย่างไร

ถ้าเราเหยียบหนามเข้าไปในป่าดงพงไพร พระองค์จึงบอกเดินทางสายเอก ข้อนี้สำคัญมาตามาปฏิบัติมาทุกอย่างแล้ว ก็มาสรุปได้ข้อนี้เองคือ สติสัมปชัญญะ อย่าลืมว่าใครลึกลับ ลึกลับ ลึกลับ สติสัมปชัญญะ ข้อปฏิบัติสรุปเหลือ ๒ คือ แก่นแท้พระพุทธศาสนา คือ สติสัมปชัญญะ ไม่ลดละภวานา มีสติเข้าไว้ทุกอิริยาบถ มีสัมปชัญญะรู้ตัวรู้ทั่ว รู้นอก รู้ใน รู้ตาข้างขึ้นมาดู เอาตราชูขึ้นมาชี้

รู้อย่างนี้จึงจะเรียกว่ารู้ตัว รู้ทั่ว รู้การแก้ปัญหา เหลือ ๒ ประการคือ แก่นแท้ คือธรรมะ อยู่ตรงนี้แน่ ๆ ไม่ใช่อยู่ที่อื่น แล้วก็ทำได้ รู้ตัว รู้ทั่ว รู้นอก รู้ใน รู้จิตใจขงมา รู้จิตใจของคนอื่นได้ มันก็ออกในรูปแบบเหลือหนึ่ง คือความไม่ประมาทซึ่งเป็นหลักพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าบอกว่า ทำอะไรอย่าทำให้เป็นเหตุแห่งความประมาท จะตายได้ จะเสียตาย จะขาดเหตุขาดผล ขาดต้นขาดปลายอย่างนี้เป็นต้น อยู่ตรงนี้นะ นี่หลักแก่นแท้พระพุทธศาสนาที่ได้มาจากทางสายเอก ก็จะจับจุดได้ว่า เอกตรงไหน เอกที่เดินทางสายเอเชีย ไม่มีหนาม รยยนต์ของท่านจะไม่ชอกช้ำ ถ้าท่านเดินสายจตุวาก็เดินโกลกเขลามีหนาม มีหลุม มีบ่อ ท่านจะเลือกเดินอย่างไร นี่เหตุผลของทางสายเอก จึงเลือกเดินทางสายเอก ทางสายเอก ทางบกก็แห้งตลอด ทางน้ำก็เรือแล่นได้เส ไม่มีหาคไม่มีตอ ก็เรียกว่าทางสายเอก

แต่เดินทางสายเอกหรือทางอะไรก็ตาม ถ้าท่านขาดสติ สัมปชัญญะ มีความประมาทอยู่ในจิตใจของท่าน ท่านก็ไม่พบหลักพระพุทธศาสนาในตัวท่าน ธรรมฐานอยู่ตรงไหน ไม่ใช่พุทธโธนะ ตั้งสติไว้มือสอง เท้าสอง สมองหนึ่ง เป็นที่พึ่ง เหยียบทั้งเบรค เหยียบคัลช มีชัยก็ยว ควบคุมก็ว่องไว จิตใจก็ดีด้วย นี่ทางสายเอกอยู่ตรงนี้

บางคนไม่เอา ตาคู หูฟัง ปากไม่นั่ง คนที่มีความรู้ ขาดสติ ไม่มีทางสายเอก เอาปากไปก่อน พูดล่ำมปาก ขาดสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่หรือ

พระพุทธเจ้าบอกทางสายเอกตรงนี้ เจริญปฏิบัติ การ ตัวสตินี้สำคัญมาก และมีสัมปชัญญะอยู่ในตัวเองขึ้นมา จะเกิดความคิดออกมา คือปัญญาไม่ประมาท จะออกกรดต้องดูน้ำมันเกียร์ น้ำมันเครื่อง รถถูกล้อคูดยางให้เรียบร้อย ความไม่ประมาทอยู่ตรงนี้คือสติ นี่ทางสายเอกอยู่ตรงนี้ รถนี้สอนเราเองนะ ๗ ผากไว้

ท่านเจริญกรรมฐานได้ จะเกิดปัญญา เกิดความรู้เหตุผล ข้อเท็จจริงในการแก้ไข คือ
ศีลธรรม ท่านจะมี สุขภาพจิตดีมาก สุขภาพจิตท่านจะอดทนต่องานและมีขันติความอดทนตลอดไป

นอกเหนือจากนั้น การงานท่านจะดีขึ้น ในเมื่อการงานดีขึ้นแล้ว การเงินก็ตามมาเลย การเงิน
ตามมาแล้ว การสังคมตามมามีด้วย เข้ากับเด็กก็ได้ เข้ากับผู้ใหญ่ก็ได้ เข้ากับพระสงฆ์พราหมณ์อาจารย์ เข้า
กับผู้บังคับบัญชาก็ได้ เหตุผลทางสายเอกอยู่ตรงนี้ สรุปรูปทางสายเอก จะไม่หลงจะไม่ลืม จะไม่ประมาทใน
ชีวิต จะไม่มีทางสายอื่นที่จะเสียหาย ถึงจะเสียหายบ้างก็น้อยลงไป จะลืมอะไรก็น้อยที่สุด คนเราที่ทะเลาะ
กัน พูดยาไม่เข้าใจกัน ก็เพราะไม่มีทางสายเอก

ถ้าเรามีทางสายเอก เราจะไม่ไปทะเลาะกับใครไม่ต้องไปขัดคอใคร เรารู้ว่าเรามีทางจิตวา
เราทางสายเอกต้องเลี้ยงหนี ไปเสียทำอะไรทำไมนะ เอาพิมพ์เสนไปแลกกับเกลือทำไม

ตัวเราเป็นตัวสำคัญ คิดว่าเราเป็นคนสำคัญผู้หนึ่งไม่ได้ หรือ ถ้าท่านทั้งหลายมีทางสายเอก
แล้ว จะรู้ว่าตัวท่านมีความสำคัญมาก จะเป็นหน้าที่การโรงหรือจะเป็นหัวหน้าฝ่าย หรือทำงานราชการ
หรือทำงานรัฐวิสาหกิจ หรือจะทำงานธุรกิจส่วนตัวก็ตาม ท่านจะรู้ตัวว่าท่านเป็นคนสำคัญคนหนึ่งในโลก
ท่านจะรู้ตัวได้เช่นนี้คือทางสายเอก

ถ้าท่านไม่มีทางสายเอกท่านจะไม่รู้ตัวอย่างนี้ นะ มักจะน้อยเนื้อต่ำใจเสมอ เห็นว่าตัวเองไม่มี
ความสำคัญอะไรเลย ก็ทำอะไรไม่ได้ ไม่มีทางสายเอก ท่านก็ต้องเดินบุกป่าฝ่าดง หลงไพรเห็นได้ชัดไหม

เหมือนเราเกิดมาทุกคนพี่น้องเอ๊ย กำลังยืนอยู่ที่กลางป่าด้วยกันทุกคน เห็นอะไรข้างหน้าใหม่
มันมีดแปดด้าน ทุกคนนะ ไม่มีอะไรเลย เตรียมอาวุธไว้เถิดท่านทั้งหลาย

เข้าถ่อนเตรียมพร้า เข้าป่าเตรียมมีด คืออาวุธ เราทั้งหลายต้องเตรียมอาวุธคือปัญญา
“ปัญญาวุธ” คือตัวสติปัญญาอันดี ที่เราปฏิบัติอยู่นี้ เตรียมอาวุธติดตัวท่านไป เมื่อมีขวากหนามและอุปสรรค
ใด ๆ นำอาวุธคือปัญญาที่เก็บไว้ในจิตใจของท่านมาแก้ไขได้ทันที ไม่ต้องพกปืน ไม่ต้องพกมีด พกปืนไว้
ให้เขายิงเราตาย ท่านทั้งหลายเอ๊ย ไม่ต้องไปซื้อปืนมากริชยาทรัพย์ ปกป้องรักษาทรัพย์สมบัติหรือ
รับรองถ้าเรามีบุญวาสนา ขโมยไม่มาเล่นงานเราหรอก โจรก็ไม่มาปล้นด้วย

แต่ถ้าท่านมีอภินันทนาการติดตัวท่านมา ๖๐% เตรียมปืนก็ไม่ไหว รับรองท่านต้องโดนปล้น
ท่านต้องโดนจี้ โดนไฟไหม้บ้านแน่ ๆ นอกเหนือจากการเจริญกุศลภาวนา แก้ไขปัญหาแล้ว **จงแผ่เมตตาให้
เจ้ากรรมนายเวร** หนักจะกลายเป็นเบา

บางคนบ้านจะต้องถูกไฟไหม้แต่แล้วเพียงแต่ขโมยลักของไปเท่านั้น ทั้งนี้เพราะเรามีการแผ่
เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร แผ่เมตตาไม่ได้ เจ้ากรรมติดตามต่อไป และบุญก็ไม่สร้างกุศลก็ไม่ทำ รับรอง
ท่านไฟไหม้บ้านแน่ ๆ นี้เหตุผล มันมีมาแล้วหลายเรื่อง **ชี้ตามาจับได้เป็นกฎแห่งกรรม**

ขอฝากพี่น้องไว้ ทางสายเอกอยู่ตรงนี้นะ ทั้งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ ก็หาความปลอดภัย
ไม่ได้ รีบเตรียมหาอาวุธติดตัวท่านไปให้ได้ คือปัญญารอบรู้ในกองการสังขาร แก้ไขปัญหาได้ เอาไปเถิด
ท่านจะประเสริฐในอนาคต

เดี๋ยวลูกก็จะบอกว่า ขึ้นรถไฟก็ต้องตรวจ ไปรดคันนี้มันก็ต้องคว่ำ นี่ทางสายเอกสายเอก อยู่ทีจิตนี่คือ กรรมฐาน ที่ปฏิบัติได้ รับรองจะได้เลี้ยงทางได้ถูกต้อง ว่ารถจะชนกันตอนนี้ เราจะได้เลี้ยง ทางไปอย่างนั้น ไม่จำเป็นต้องคนช่วยได้นะ ผียังช่วยได้ อาตมาเคยประสบมา

วิญญานกัตถุญญ

ท.เลียงพิบูลย์ ตอนสมัยอายุ๑๖ ปี ท่านยังหนุ่มอยู่ มาคุยกับอาตมาเสมอ บอกว่า“หลวงพ่อกับ รมเองประสบมา ผมไม่เชื่อกฎแห่งกรรมเลยนะ ไม่เชื่อผี ไม่เชื่อปีศาจราชทูตแต่ผมเจริญกุศลภาวนา แล้ว พอจะเชื่อกฎแห่งกรรมบ้าง ผิช่วยได้” สมัยก่อนนานมาแล้ว ประมาณ

๓๗-๓๘ ปี มีเด็กสาวคนหนึ่งเรียนธรรมศาสตร์ ผิดหวังเรื่องแฟน เรื่องสอบ เดินทางโดยรถไฟไปพักที่ ลำพูนกินยาตายในห้องโรงแรม เขียนหนังสือบอกไว้ พ่อแม่ทราบก็มารับศพลูกไปบำเพ็ญกุศล

เขาบอกว่าจะกระโดดตรงถ้ำขุนตาล พวกกรรมมาดิงไว้ทัน เลยมาพักที่โรงแรม กินยาพิษ ด้วย อำนาจจิตเป็นอกุศล ต้องเป็นอสุรกายตรงนั้น

ตัวอย่าง เช่นค่ายบางระจันนี่ รบทัพจับศึกตาย ต้องเป็นอสุรกายร้ายมาก เคียวนี้เล็กคุณแล้ว ถวายพระราชกุศลไปแล้วสร้างวัดขึ้นมา สร้างค่ายบางระจัน พวกนั้นก็ไปหมดแล้ว ไม่มีการดู ไม่มี การเขียน เหมือนเมื่อก่อนมา บางคนไม่มีความเข้าใจเรื่องนี้

ท.เลียงพิบูลย์เล่าว่า “ผมไปทำธุรกิจทางภาคเหนือ ก็ถามหาห้องพักในโรงแรม” บ๊วยบอก ว่า “ลุงพักห้องนี้ใหม่ ไม่เอาตังค์” ท.เลียงพิบูลย์ ก็ถามว่า “ห้องไม่ดี ไม่มีที่นอนหรือยังงัย

เขาบอกว่า “เหมือนกันหมด มีของบริการเหมือนกันหมด แต่ไม่เอาตังค์” และก็ไม่บอกว่า ะไร

ท.เลียงพิบูลย์ เป็นผู้มึปัญญา ก็คิดว่าเฮ ถ้าจะผิด นึกไว้ในใจ แล้วบอกว่า“ตกลงลุงพัก ห้องนี้จะให้เท่าราคาเลย” ท.เลียงพิบูลย์ก็ไปพัก คุสะอาดสะอาดอันดี เข้าพักสวดมนต์ไว้พระเสร็จแล้วก็นอน ดี ๑ ออกมาแล้ว แต่ ท.เลียงพิบูลย์มีกรรมฐานสูง ไม่กลัว ลูกนั่งไฟไฟยังสว่าง ก็นั่งดูเฉย ๆ กำหนดแผ่ เมตตาพระกรรมฐาน แผ่เมตตาไป ย่อลงไป เป็นสาวสวยยกมือไหว้ เห็นไหมนี่อำนาจกรรมฐานทางสาย เอก

เขาร้องให้แล้วบอกว่า “คุณน้ำคะหนุมมาอยู่ห้องนี้นานแล้ว”

ท.เลียงพิบูลย์ก็ถามว่า “เออ! หนูเป็นใคร”

“หนูมากินยาตายที่ห้องนี้ ถ้วยยังอยู่ได้คุณเรียง เขาไม่เก็บ”

“มีเหตุผลประการใด เล่าให้น้ำฟังซิ” เขาบอกว่า เรียนธรรมศาสตร์ผิดหวังเรื่องแฟน

เรื่องแฟน ๆ นี่เล่าให้เด็กผู้หญิงฟังกันบ้างนะ อย่าสนใจเลยนะ ไปรักเขาข้างเดียวทำไม สอน เด็ก ๆ ไว้บ้างนะ

ท.เลียงพิบูลย์ก็บอกว่า “หนูทำอะไรเช่นนั้น”

“หนูผิดไปแล้ว แก่ไม่ได้เสียแล้ว หนูจะกระโดดรถไฟที่อำเภอศาล แต่การ์ดรถเขามาถึงไว้ได้ เพราะมีตาแป๊ะแก่งั่งอยู่ตรงนั้น เขาไปบอกการ์ดรถว่า เด็กคนนี้จะโดดให้รถไฟทับ การ์ดรถเลยรีบปิดประตู ให้นั่ง เคี้ยวจะเสียชื้อรถไฟเลยคุมตัวไปลงสถานี ตามตัวที่ตีไว้จนได้”

แล้วบอกต่อไปว่า “ใครมาพักที่นี่ หนูก็ออกมาอย่างนี้ ออกมาช่วยถวายเป็นสังฆทาน แล้วแม่เมตตาให้หน่อย แต่ไม่มีใครแม่ได้เลย หนูขอกราบเท้าคุณน้ำ กรุณาช่วยหนูด้วย หนูขอขอบพระคุณ”

ท.เลียงพิบูลย์ บอกว่า “จะให้ น้ำช่วยอย่างไร” เขาบอกว่า “ถ้าหากคุณน้ำนั่งกรรมฐาน แม่เมตตาและถวายเป็นสังฆทานให้หนูแล้ว หนูจะไปจากที่นี่ได้” เวลาภิกษุตาย เกิดโทสะเป็นอสุรกาย ไม่ใช่เปรตนะ

อย่างนี้ไม่ใช่เปรตคูร้าย เหมือนคนที่ถูกรถชนตายคูร้าย ทะเลาะกันมารถชนตาย เผาถนนเลย คูร้ายเป็นอสุรกายเช่นนี้ ไม่ใช่รถชนตายเป็นคนไม่ดี โคนฆ่าตายเป็นคนไม่ดี ไม่ใช่ โปรดทำความเข้าใจทุกคน อย่าเข้าใจผิด แต่แล้วไม่มีใครแม่เมตตาได้ มาพักก็ไม่รู้จักทำบุญกัน

อุทิศส่วนกุศลด้วยการเจริญกรรมฐานดีที่สุด ไม่ต้องเอาดวงแก้วไปถวายพระก็ยิ่งได้ ขอให้สวดมนต์พุทธรุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา เสร็จแล้วสวดมนต์อะไรก็ได้แล้วเจริญกุศล ใช้สติปัญญา ๔ ใช้ทางสายเอกขึ้นมา แล้วรวมทุนบุญกุศลแม่ให้คนนั้น ให้เปรตชน ให้อสุรกาย ให้มีความสุขความเจริญดังที่กล่าวมาจะนั้น ได้ผลแน่

ท.เลียงพิบูลย์ บอกว่า “เอาละ หลาน น้ำจะช่วยจัดการให้”

เขาขอกราบเท้าเลย และบอกว่า “ขอบพระคุณ คุณน้ำมาก” “หนูจะได้ไปจากที่นี่เสีย” ท.เลียงพิบูลย์บอกว่า พอกราบเท้าเสร็จแล้ว ขอบพระคุณแล้วนั่งยิ้ม รูปค่อย ๆ จางหายไป

ท.เลียงพิบูลย์ ก็ตั้งสติไม่เขสลับ นึกกรรมฐานไม่มีกลัว มีสติมีทางสายเอกไม่กลัวใคร กล้าทำความดี จึงได้เรียกว่ากรรมฐานทางสายเอก ไม่กล้าทำความดี กลัวคนโน้น กลัวคนนี้ ไม่ใช่ทางสายเอกนะ เป็นทางสายจั่ว

หลังจากนั้น ท.เลียงพิบูลย์ก็เริ่มสวดมนต์ รูปเทียนก็ไม่มี ก่อนสวดก็เข้าไปอาบน้้ำใหม่ อาบน้้ำให้สะอาด เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว มีเสื้อขาวอยู่๗ ตัว กางเกงขาว๑ ตัว ติดกระเป๋าไป ก็เอาเสื้อขาว กางเกงขาวมานุ่ง

เริ่มสวดมนต์ทำวัตร แล้วสวดพุทธรุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เรียบร้อย แล้วนั่งเจริญกรรมฐาน ประมาณ ๑๕ นาที ขอแม่เมตตาให้เด็กสาวคนนี้ นึกให้ห็นมโนภาพออกมา แล้วบอกว่าขอหนูจงมีความสุขความเจริญ ขอเจ้าจงไปสู่สุคติเถิด ด้วยอำนาจกรรมฐานเป็นได้ทันที ชั่วพริบตาเดียว

พอดี ๕ ท.เลียงพิบูลย์ ก็อาบน้้ำแต่งตัวใหม่ เปลี่ยนชุดขาวออกเดินลงจากโรงแรม พวกโรงแรมถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง ท.เลียงพิบูลย์ บอกว่าไม่เห็นเป็นอะไร แต่ไม่เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง แล้วก็เดินทางไปตลาด ไปซื้อปิ่นโต๒ ถาด ใส่อาหารคว๑ ถาด หวาน ๑ ถาด เข้าไปในวัด ไปบอกหลวงวรวงศ์ หนึ่งบอกว่า จะถวายเป็นสังฆทานอุทิศให้คนตาย แต่ก็ไม่ได้บอกว่าเป็นใคร พระท่านรับสังฆทาน รับศีลเสร็จ

สังฆทานต้องรับศีล จำไว้นะ ต้องรับศีลด้วย ไม่ใช่ประเคนแล้วเป็นสังฆทาน เคี้ยวนี้
สังฆทานเวียนกันอีกหรือ ต้องใช้ของจริงซี ใช้เงินผัดประเภทได้หรือ รับราชการก็ถูกถอดนะ ใช้เงินผัด
ประเภทได้หรือ โกหกนะ เขาบอกให้ใช้ตรงนี้ กลับไปใช้ตรงโน้น ไม่ใช่เงินวัด เราขออ้อมก่อนไซ้ยังวัด
นี่ไม่เป็นไร นี่เงินสร้างส้วม เขาจะซื้อขัน ขออ้อมไปก่อน แต่พรงนี้ นำมาให้ได้ เอมามาแทนเสียไม่มีปัญหา
แต่ราชการไม่ได้นะ ถ้าใครฟ้องถูกถอดเลยนะ ทางกรเขาหาว่าใช้เงินผัดประเภท เอาออกเลย
จะเป็นซี ๙- ซี๘ ก็ตาม แค่ว่าเข้าบ้านทางราชการ ตัวเองไม่ได้เข้า แต่อยู่กับเพื่อน เพื่อนไม่เอาเงิน แล้ว
ทำบุญชื่อว่าเข้าเพื่อน พรรคพวกจับได้ ขนาคจะย้ายไปเป็นอธิบดี ยังโดนออกเลย ไม่ได้โกนนะ แต่ต้องออก
ตามกฎหมายกำหนดไว้ นี่ไม่มีทางสายเอกอีกเช่นเดียวกัน

เช้านั้น ทเลียงพิบูลย์ถวายสังฆทานเสร็จแล้ว กลางคืนอยู่อีกคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นถึงจะไปเชียงใหม่
ต่อไป ดี ๑ ออกมาอีกแล้ว แต่งตัวสวย มีผ้าขาว กราบไหว้ ทเลียงพิบูลย์ อย่างสวยงาม กล่าวว่

“หนูมาขอกราบขอบพระคุณและขอกราบลา หนูจะไปแล้ว มีทางไปแล้ว หนูก็ทำบุญวาสนา
มามากแต่ต้องไปปรับกรรมในป่าอีกชั่วคราว หนูซาบซึ่งน้ำใจมากที่คุณน้ำช่วยหนู ออกมาจากนรกในวันนี้”

กรรมฐานนี้แผ่ได้เลย ถ้ามีญาติพี่น้องมาตัวตาย มีทางเดียวที่จะแผ่เมตตาให้คือ กรรมฐาน
ถ้าทำบุญให้ไม่ถึง ผูกคอตาย ยิ่งตัวตาย ทำบุญให้ไม่ถึง มีตำราอยู่ที่หลายราย

ขอฝากพี่น้องที่มากกรรมฐานที่นี้ ทุกคน โปรดจำทางสายเอกไว้ให้ได้ มันเอกจริง ๆ ไม่มีจิตวา
ไม่มีชั้นตรีเลย ตรงไปตรงมาแน่ ๆ พระพุทธองค์สอนไว้ชัดเจน

เด็กสาวคนนั้นก็บอกว่า “หนูจะไม่ลืมพระคุณ หนูจะตามช่วยคุณน้ำต่อไป” ท.เลียงพิบูลย์
บอกว่า ไม่ต้องหรอก น้ำจะไปเรื่องธุรกิจการค้าที่เชียงใหม่ นี่เห็นไหมนี่ ไม่หวังผลตอบแทน คนทางสาย
เอกไม่หวังผลตอบแทนกับใครนะ ทำอะไรฟรี ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย

เลียงลูกอย่าหวังผลตอบแทนจากลูกนะ ถ้าหวังผลตอบแทนจากลูกจะเสียใจ รักลูกคนนี้มาก
เอาใจใส่มาก ไม่ได้พึ่ง จะเสียใจ แต่ลูกที่เกลียด กลับมาอาศัยได้ ดังที่ล่าวนี้ นี่เหตุผลกฎแห่งกรรมฝากไว้
ในวันนี้ วันนี้ วันพระ

ต่อจากนั้น ทเลียงพิบูลย์ ก็เดินทางไปเชียงใหม่ ทำธุรกิจเสร็จแล้ว ไปตีตัวรถยนต์ผ่านทาง
อำเภอเงิน ทางยังไม่ดี สมัยก่อนนี้ต้องผ่านเขา ดีตัวตอนเย็น ๆ รถออกพรงขึ้นจากเชียงใหม่ไปกรุงเทพฯ
ตอนนั้นมิดแดง หลังคาต่ำ ๆ รถบัสยังไม่

พอกกลางคืน ดี ๑ ออกมาอีกแล้ว สวยกว่าเก่าอีก ทเลียงพิบูลย์ จำไม่ได้บอกตรงนี้มีอีกแล้ว
หรือนี้ เฮ้อ! สวยกว่าเก่านี้สวยจริง ๆ และถามว่า

“หนูมาทำไมอีกล่ะ”

“หนูจะมาช่วยคุณน้ำ”

“ช่วยอะไร ไม่ต้องช่วยจ้ะ”

“ไม่ใช่ค่ะ เชื่อหนูหน่อยได้ไหมคะ พรงนี้อย่าไป”

“อ้าว! ดีตัวแล้ว”

“นี่คุณนำไปดูหน้าโซเฟอร์ ถ้ามีแผลเป็นตรงนี้ใส่หมวก อย่าไปนะ หนูต้องรีบไปแล้ว หนูขอกราบลา คุณน้ำเชื่อหนูนะค่ะ” เลยกกราบแล้วก็หายวับไปกับตา

ท.เลียงพิบูลย์ ก็ไปคืนตัว ฝึมาบอกจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าหน้าที่ก็ไม่ยอมรับคืน เขาบอกว่า คืนไม่ได้เสียที่นั่น ท.เลียงพิบูลย์ก็รู้สึกงุนงง กลับมาที่โรงแรม ตอนบ่ายได้ข่าวแล้ว รถไฟตกเขาที่อำเภอเถินลงไปเลย ตายหมด ๔๐ ศพ คนที่มีแผลเป็นตายคาที่ โซเฟอร์ถูกอัดกระเด็น ไม่ได้ชนกับใครตรงเขาเอง มีคนเขารู้สึกกันและมาบอกว่า “คุณน้ำครับ รถที่คุณน้ำจะไปนะ กว่าไปแล้วตาย ๔๐ ศพ เหลือบ้างก็กระเด้งกระแวงไป” เลย ท.เลียงพิบูลย์ กลับมาโรงแรมแต่งตัวใหม่ นุ่งชุดขาวสวดมนต์นึกในใจว่า แหม! หนูเอ๊ย ถ้าน้ำไม่เชื่อ คงเหลือแต่กระดูกแล้ว และสวดมนต์ให้เด็กคนนั้นนที

ขอฝากไว้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหล

จะนั่น ยืนหนอให้ได้ ยืนหนอฯ ครั้งนี้ ยืนเอามือโพล่หลัง จับมือไว้ ถ้ามีอะไรขึ้นสูงก็ได้อ่า ทำไม่ถึงเอาไว้ข้างหลัง คนหนึ่งเป็นโรคปอด คนหนึ่งเป็นโรคหืด เป็นโรคหัวใจ เอามือไว้ข้างหนึ่งเดินไปนาน ๆ รัศหน้าอก เลยหายใจไม่ออก เป็นลมหวิวไป

เอาไว้ข้างหลัง มือขวาจับมือซ้าย เดินไปมันจะปวดหัวไหล่ ปวดก็ให้กำหนด มันจะกดกระเบนเหน็บ จะไม่เป็นโรคใด ไม่ใช่เดิน ๑๐ นาทีนะเดินเป็นชั่วโมงซิแล้วถึงจะรู้ หลังจะไม่งอด้วย มีประโยชน์ด้วย บริหารลมหายใจได้ดีด้วย ขอฝากไว้ ผู้ทำกรรมฐานโปรดทำตามนี้

เอามือมาข้างหน้าบ้างได้ไหม ก็เป็นบางครั้ง หนัก ๆ ก็เอาลงไปให้ตรงกับกระเบนเหน็บ ส่วนมากเราจะปวดสันหลังกัน ถ้าโยมผู้ชายปวดหลังมาก ๆ นะ อย่าลืมโรคไตมาแล้ว กษัยไตพิการ ยิ่งอันนี้ ปัสสาวะมาก ๆ เข้า ไม่ช้าเป็นโรคไตนะ โรคไตไม่หายนะ ร้ายกว่ามะเร็งอีก โรคไตวายล้างไตไม่พัก มันยังไม่มีทางหาย โรคมะเร็งยังมีทางหายกว่านะ ขอฝากไว้ด้วยอย่างนี้อีกประการหนึ่ง

ยืนตั้งสติไว้ให้ดี ยืน... ถึงสะดือ หยุด ถอนหายใจพับ รวมสติอยู่กับจิต หนอ...ลงไปที่ปลายเท้าให้ได้ ทำให้มันได้จังหวะและสสารรวมปลายเท้าด้วย การยืนหลับตา ต้องการให้สติอยู่กับจิตให้ได้ ถ้าเราไม่ถอนหายใจ กว่าที่จะถึงเท้า ถอนหายใจแย้ สะดือเป็นจุดสำคัญ

ขอให้ทำตามนี้ อย่าไปนอกคอกหลับตา ยืนหนอฯ ครั้ง คุณโนภาพของเรา ถ้าสติตามจิตได้ทันแล้วจะคล่องแคล่ว ถ้าสติตามจิตไม่ทันจะติดขัด หายใจพอดี ยืน...ถอนหายใจแล้ว หนอ..... อย่าเอาจิตไว้ที่จมูก อย่าเอาจิตไว้ที่ลมหายใจ ต้องอยู่ตรงสะดือนี้ ถอนหายใจแล้ว หนอ.....ถึงปลายเท้าพอดีเลย

หลับตาใหม่ ตั้งสติตามจิต จากปลายเท้าถึงสะดือ หยุดหนอ...ถึงกระหม่อมพอดี แล้วกำหนดขึ้น.....หยุดดูซิ สติจะตามจิตทันไหม ถ้าตามทันจะคล่องว่องไวขึ้น และมีปัญญาขึ้น ส่วนมากกว่าแต่ปาก จิตมันไม่ถึง สติตามไม่ได้ ไม่ได้ผล จะไม่พบทางสายเอกนะ

พอครบ ๕ ครั้งแล้ว ลืมตาดูปลายเท้า ขว... ยกนิดเดียว ย่าง...หนอ อย่าเพิ่งอยากเดิน ทำหายบาย ๆ ไปหาละเอียด ไม่ใช่อยากเดิน อยากนั่ง แต่ก็ถูก ใหม่ๆ ให้ทำอย่างนี้ก่อน จากหายบายไปหา

ละเอียด จากง่ายไปหายาก ไม่ใช่ยากที่สุด กำหนดหมดทุกอย่าง แล้วไปหาง่ายๆ มันจะมากไป เอา
แบบนี้ไปใช้

อาตมาสอนมาตั้งแต่อยู่วัดพรหมบุรีหลายปีแล้ว ตั้งแต่แม่ส้มยังเป็นสาวๆ นั่งผลสมาบัติได้
๔๐ กว่าชั่วโมง มีคู่กับแม่ส้มคือ หมอชลอ นั่งได้๔ ชั่วโมง รู้เวลาตาย ว่าต้องไปตายที่กาญจนบุรี
ต้องโดนฆ่าตายที่น้ำตกเอราวัณ สิริสวัสดิ์ กาญจนบุรี เป็นเวลานานมาแล้ว

เพราะเมื่ออดีตชาติ หมอชลอไปฆ่าเขาตายขณะแม่ลูกอ่อนบนกระดานไฟ บ้านแตกสาแหรก
ขาดหมดเลย ไม่มีเหลือเลย หมอชลอรำลึกเหตุการณ์ในอดีตได้ว่าเป็นลูกมอญที่ราชบุรี มีพี่น้อง๒ คน มา
ชาตินี้ก็๒ คน แต่ต้องพากันไปตายตรงนั้น ที่พาไปปล้นเขา เมื่อเป็นลูกมอญอยู่ราชบุรี อาชีพขายโอ่ง

เป็นมอญแล้วมาเกิดเป็นไทยได้ ไทยเราก็ก็น่าไปเกิดเป็นฝรั่งได้ เรืออากาศโทอเมริกาโดนยิงตายที่
ตาคลี ไปเกิดเป็นพม่า เลยก่อนแม่ไป๑๖ กิโลเมตร ยังอยู่เดี๋ยวนี้ นายสิบโท ตายตอนสงครามโลกครั้งที่
สอง อเมริกาฆ่าทิ้งบอมบ์ที่ตาคลี สมัยทหารพันแข็ง ใส่หมวกกะโล่ มาเกิดใหม่เป็นนักศึกษาที่วิทยาลัยครู
นครสวรรค์ เดี่ยวนี้ได้ตัดอกเตอร์แล้ว เขาเคยฝึกสติปัฏฐานที่มาจากสายเอกต้องรู้อย่างนี้

ขอฝากพี่น้องไว้ จะไปห้องนี้ เดินจงกรมไว้ อย่าเที่ยวเดินแซ่หมม มานั่งกรรมฐานอย่าไป
เดินเที่ยวที่ริมแม่น้ำ เดินไปห้องสมุด อย่าไป เวลาที่มีค่าเหลือเกินเอาของดีไปให้ได้ มีประโยชน์มาก เวลา
จะกลับนึกหน่อย จึงไปเดินดูตรงนั้นตรงนี้

ห้ามไปกุฏิพระนะ จะไปกุฏิพระองค์ไหน องค์นี้ไม่ได้ พระมีหน้าที่อะไรใหม่ในห้อง
กรรมฐาน มีหน้าที่ไปช่วยซ่อมแซมให้ไม่เป็นไร ถ้าจะไปคุยสอนกรรมฐานตามโน้นตามนี้ ตามกุฏิพระ
ไม่ได้ ขอฝากหลักกติกากของวัดไว้ด้วย อย่าทำนะ อาตมานั่งอยู่ที่รู้ โยมฝ่าฝืนก็ตามใจนะ โยมจะไม่ขลัง
เพราะพูดไม่จริง ทุกสิ่งที่เรารับปฏิญาณตนต่อหน้าพระสงฆ์องค์เจ้าจะต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

เดินจงกรม เดินๆ ไปได้จังหวะแล้วก็นั่ง เดิน๒ ชั่วโมง ต้องนั่ง ๑ ชั่วโมง เดิน๑๐ นาที
ต้องนั่ง๑๐ นาที แล้วนอนไม่ใช่ห้ามนอนนะ นอกหงายลงไป แล้วกำหนดพองหนอยุบหนอ เอามือจับ
ท้องคูชิ หายใจเข้าป็นอย่างไร หายใจออกเป็นอย่างไร หายใจยาวๆ ก่อนสักพักหนึ่ง แล้วเอามือคลำท้อง
คู นี้สำคัญผู้ฝึกใหม่

หายใจเข้าพอง.....หนอ ให้ได้จังหวะ บางที่ไม่เข้าใจ พอง....สุดพองแล้ว จะลงหนอได้
อย่างไร ก็ยุบเลย ยุบยังไม่ทันหนออีกพองอีกแล้ว จึงไม่ได้จังหวะอย่างนี้ ต้องคนละครั้ง คนละครั้งไม่ได้
คนละเลี้ยว

เอาพองยุบเสียเลี้ยวหนึ่งหนอ๑ เลี้ยวได้แล้ว พองหนอยาวๆ สุดลมหายใจ ก็เหมือนกันกับอา
นาปานสติ หายใจออกท้องยุบ พอยุบแล้วหนอ...ยาวๆ พองยุบ....ไม่ลงหนอ มันก็พอง มันจึงไม่ได้
จังหวะ อยู่ตรงนี้ ต้องเอาไปให้ได้นะ

บางคนมาถามว่า ดิฉันญาณชั้นเท่าไรแล้ว ญาณอะไร พองยุบยังทำไม่ได้ เดินจงกรมยังทำ
ไม่ได้ จะเอาญาณอะไร เดินจงกรมขวาเป็นซ้าย ซ้ายเป็นขวานี้ยังทำไม่ได้ แล้วจะได้ญาณอย่างไร

นี่เดินช้าๆ เพื่อไว เสียเพื่อได้ เสียเวลาให้ได้บุญ เดินให้ช้าที่สุด เพื่อไวเร็วทันใจ ถูกต้อง เป็นธรรมชาติทำอะไรคล่องแคล่วว่องไว

ถ้าเราทำช้าได้ มันมีสติดี มันฝึกคิดได้อ่าน ได้ไตร่ตรอง ได้โยนิโสมนสิการ ถูกต้องทันเวลาที่คิด เพราะเดินช้าคิดอะไรช้าๆ ไว้ก่อน อย่าใจเร็วด่วนได้มีใครดี จะเอาดีไม่ได้ คิดไม่ทัน ท่านจะเสียผลงานของท่าน

เดินช้าเพื่อต้องการฝึก พอฝึกได้เรียบร้อยดีแล้วจะวิ่งไปทางไหน ไปทำงานสติจะบอกเลยว่าก้าวไปทางไหน โคดตรงไหน เดี่ยวจะต้องรับอย่างไร นี่ทางสายเอกอยู่ตรงนี้ ช้าเพื่อไว เสียเพื่อได้ เสียเวลาเพื่อได้บุญกุศลอย่างนี้ เสียเงินไปต้องลงทุนการค้า เพื่อได้กำไรที่เขาทำการค้าไป มีไหมค้าขายไม่ต้องลงทุน ไม่ต้องใช้สตางค์ มาดไม่ต้องมีทุน ไม่ต้องมีบุญกุศล

ขอเจริญพรว่า ท่านทั้งหลายที่มานี้ มีบุญทุกคน ถ้าไม่มีบุญวาสนา ไม่มีทางมา คนที่ไร้บุญวาสนา เอาช้างไปจุดไปลาก ไม่มีทางมา จนชีวิตหาไม่ พยายามเดินจงกรมหน่อย เรื่องเก่าอย่ามาคิดกัน อย่าปรารถนาเรื่องนั้น เรื่องสามี เรื่องครอบครัว เรื่องทุกข์ยาก อย่าเอามาคิดตรงนี้ กำหนดอิริยาบถ ต้องกำหนดเรื่อย ๆ เก็บเข้าไว้ เวลาทุกข์มันจะออกมาเอง

มีทุกข์ตรงไหนกำหนดคิดหนอ ๆ ฐึหนอ ๆ มันจะออกมาเอง เดี่ยวโยม จะบอกว่ามานั่งไม่เห็นได้ปัญญา มันจะได้อะไรละ มันสะสมหน่วยกิต สะสมบุญกุศลไว้ที่ใจ ถึงเวลามีทุกข์มันจะออกมาแก้ทันที นี้อยู่ตรงนี้ ขอฝากไว้

ไม่ใช่พระที่บวชทุกคนก็มีบุญนะ คนละเรื่องกันมันอยู่ที่ตัวปฏิบัติ ไม่ใช่ฆ้องเหลืองห่มเหลือง อย่างอาตมามีบุญถึงได้บวชนะ อย่างโยมที่มาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จักว่าเป็นนักบวชนะ เพราะอยู่ในขอบเขตของนักบวชด้วย บวชกาย บวชวาจา บวชใจ บวชนอก บวชใน บวชจิตใจเป็นพระ ทำจิตใจให้ประเสริฐ

นักปฏิบัติไม่ต้องไปดูพระ พระองค์นั้นเป็นอย่างนี้ พระองค์นี้เป็นอย่างนั้น อย่าวิัจชนะ วิัจยตัวเองเกิด พระองค์อื่นช่างท่านประไรเล่า ท่านเป็นอะไรก็ช่างซี ดิช่างสงฆ์ เรื่องของท่าน

ท่านจะไปเลือกวัดทำบุญทำไมกัน พบพระก็ตักบาตรไปเถอะ เจอเณรองค์ไหนก็ตักบาตรไป ดิชั่วอย่างไรเราก็ได้บุญอยู่แล้ว แต่เรื่องของท่านที่ทำบาป มันคนละเรื่องกัน คนละทางสายเอก นี้แปลการปฏิบัติธรรมจึงมีประโยชน์

มีอะไรที่กำหนด ตำรวม สัจจรร ด้วย เวลาโยมกลับจากนั่งกรรมฐาน เอาไปใช้ด้วย เอาไปแก้ปัญหา เสียขุ่นเขาตำเรา เสียคดีเราเหลือเกินนี้ แหม! บังคับเราเหลือเกิน ก็ตั้งสติไว้ที่หู นี่วิธีแก้ที่ นั่งกรรมฐาน เป็นการแก้ปัญหา

แต่เราไปทิ้งเสีย พอกลับแล้ว เลิกกำหนดเลย ทิ้งเลยท่านจะได้อะไร ท่านเดินสายจัตวาตามเดิม จะพบป่าเขาลำเนาไพร พบขวากหนามคืออุปสรรค ตลอดทาง ไม่เกิดประโยชน์นะ

พอได้ยินเสียงเขาคำเขาว่า ตั้งสติเลย เสียงหนอต้องเอาอย่างนี้แกเสียงหนอ ๆ ๆ รับรอง เสียงที่หูเราจะดับวูบลงไป เสียงกับหูคนละอัน แล้วจะไม่เก็บเสียงที่เขาเอาไว้ในจิตใจให้เราเศร้าหมอง
ทำไม

อาตมาขอพูด “มิ่งค่าใครวะ” พูดภาษาอย่างภาษาไทยให้ฟัง มิ่งค่าใคร “กูค่ามิ่ง” “ดีแล้ว! นึกว่าค่ากู” “ค่ามิ่งหรือเอาไป” นี่เห็นชัดแล้ว แล้วจะไปโกรธเขาอีกหรือ ทางสายเอกอยู่ตรงนี้

ก็ขอให้เอาไปแก้ไขปัญหาในงานใครจะว่าอย่างไรตั้งสติไว้อย่างเดียว เราจะทำงานในฝ่ายไหน แผนกอะไรก็ตามสำคัญอยู่ที่ตัวเรา ชีวิตคืองานบันไดความสุข มีกรรมฐานสายเอกแล้ว จงทำงานให้สนุก มีความสุขกับการทำงาน **นี้กรรมฐานทางสายเอก** งานเราจะเดินด้วย

ไม่ใช่ทำงานด้วยการถอดอก ถอดใจ งานจะเดินได้อย่างไร ไปโทษคนโน้นเขาว่า คนนี้เขาเสียคดี ตอบทันทีเลิกกัน อย่าไปสนใจกับคนอื่น สนใจกับตัวเองเถิด

ขอฝากรายการกรรมฐานไว้ สอนแล้วก็เอาไปใช้ กลับไปบ้านแล้วก็เอาไปกำหนด ใครค่าใครว่ากันนั่งกำหนดไปเรื่อย ๆ ตั้งสติ เดี่ยวก็ดีมีปัญญา พวกที่ว่าค่าเรามันก็กลับไปหาเขาเอง เขาไม่รำคาญก็แล้วไป เราอย่าไปรับเข้ามาไว้ในจิต

ทวาร ๖ เป็นประตูสำคัญ ประตูรับโจรเข้าบ้าน ปิดประตูเสียมิได้หรือ อย่าให้โจรเข้ามาในห้องนอน คึ้นจิต ถ้าถึงห้องนอน ท่านจะเสียท่าเขาแน่ ๆ เป็นขี้ข้าเขาตลอดไป เป็นขี้ข้ากิเลส เป็นขี้ข้าในการทำงาน แล้วเสียใจตลอดกาล

จงใช้ทางเดินสายเอกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โกรธก็กำหนดโกรธหนอ อย่ายไปโกรธใครต่อไป สติมันจะบอกว่า จะไปโกรธเขาทำไม เสียเวลาทำงาน เสียสมองมาก ทำให้สมองเครียด ทำให้ตัวเราเสียดต่อเหตุการณ์ ดังที่กล่าวแล้วเช่นเดียวกัน

ฉะนั้นท่านอย่าให้เสียเวลามาเปล่ามีเวลาจำกัดนะไปไหนให้เดินเป็นแถว กำหนดไปเรื่อย ๆ อย่ายให้เวลาผ่านไปโดยไร้เหตุ กำหนดไปเรื่อย ๆ ไปห้องน้ำ ถ่ายอุจจาระปัสสาวะ กำหนด ตั้งสติให้เขยทานอาหารก็กำหนดเขียวให้ละเอียด ตั้งสติไว้ รับรองท่านได้ผล

อาตมาไม่สอนให้โยมทำบุญอย่างโน้นอย่างนั้น แต่สอน**ให้เอาบุญมาใส่ไว้ในใจ** ให้เกิดความสุข มีความสนุกอยู่ในบ้านของตน สามภรรยารักกันอย่างดี รักพี่รักน้องประคองไว้ รักงานในหน้าที่ รับผิดชอบ รับรองท่านจะรวมมหาศาล

บางคนก็มีศรัทธามาก แต่ไม่มีความเพียร มันก็เป็นไปไม่ได้ มีศรัทธามากต้องมีความเพียรมากด้วย ต้องเพียรตั้งสติไว้ให้มากที่สุด มีวิริยะ อุตสาหะ ตั้งสติสมาธิ จับจุดงานกรรมฐาน ยั้งงานในกรรมฐาน ปัญญาจะเกิดขึ้นในพลະ๕ ประการ ดังกล่าวแล้ว

ขอความเจริญรุ่งเรืองจงเป็นของท่านนักกรรมฐาน และขอทุกท่านจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด จงสมความปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนาม ขอเจริญพร

ทานน้ำใจ

พระครูภาวนาวิสุทธิ ๖ พ.ศ. ๓๔

อาร์มกถา

ญาติโยมได้มาบำเพ็ญทาน โดยเสียสละเวลา เสียสละกิจการงานของท่านมาบำเพ็ญกุศลในวันธรรมสวนะ นี่เป็นทานอันสำคัญที่ทำได้ยาก นี่แหละท่านอันนี้ ไม่มีใครทราบ ไม่มีใครตัดปลิโพธได้ ไม่มีใครตัดกังวลได้ จึงมาได้ อ้าวว่าที่บ้านอยู่สูงทำให้ยุ่ง สามิทำให้ยุ่ง ภรรยาทำให้ยุ่ง เลยเสียสละทานนี้ไม่ได้ จึงหมดโอกาสที่จะมาสร้างความคิดให้กับตัวเอง

บางคนบอกว่ารอให้รวยก่อนแล้วถึงจะมาปฏิบัติสร้างความคิดท่านจะรอรวยเมื่อไร สร้างความคิดนี้ระรวยแน่ ๆ สร้างกุศล เจริญกรรมฐานรวยแน่ ๆ รวยทรัพย์ รวยคุณสมบัติ รวยชื่อเสียง รวยความรัก มีแต่เมตตาปรานีกัน เมตตาอุปลัมภ์โลกให้โลกอยู่เย็นเป็นสุขคนเราเสียสละทานข้อนี้ไม่ได้เข้าใจทานของพระพุทธเจ้าผิด เข้าใจว่าทานคือ เอาสตางค์ออกมาทำบุญเอาสตางค์ใส่บาตรพระ นั่นเป็นทานประเภทสอง ข้อนี้ โปรดฟังเอาตมาไปคิดกัน

ท่านสาธุชนทั้งหลายโปรดคิดโดยที่หัวหน้าข้อนี้ไม่มีใครคิดเลยนะ ผิดวันประเพณีรุ่ง คนมาวัดอัมพวันผิดทั้งนั้น เอาตมาบอก

“โยมมาเถอะนะ ตัดกังวลมา มาเจริญกรรมฐานสัก ๗ วัน ๑๕ วัน”

“โอย! ไม่มีเวลา”

สร้างความคิดไม่มีเวลา แต่สร้างความคิดชั่วมีเวลามากมาย สร้างหนี้สิน สร้างหนี้ บุญคุณมีเวลามาก แต่จะใช้หนี้ไม่มีเวลาเลยหรือ?

การมาเจริญกรรมฐานเป็นการใช้หนี้กรรมที่เราทำไว้เมื่อชาติก่อน เป็นการอโหสิกรรมและเป็นการใช้บุญคุณคนตั้งแต่ครั้งอดีตมา จะรำลึกถึงบุญการใส่ตะหนักถึงบุญคุณคนขึ้นมา นี่ข้อนี้อย่าฝัดนับว่าเป็นโชคดีของท่านสาธุชนในวันนี้คือวันขึ้น๑๕ ค่ำ เดือน ๕ โชคดีอย่างไรหรือ โชคดีที่ท่านเสียสละทางบ้านมาได้ ตัดปลิโพธกังวล ไม่ต้องห่วงลูกห่วงหลาน ห่วงครอบครัวแต่ประการใดนี้แหละช่วยตัวเองแล้ว ช่วยตัวเองได้หมั่นเปอร์เซ็นต์

ข้อแรกได้มี**ทานน้ำใจ** เสียสละเวลามีค่ามาก อยู่ที่บ้านก็ต้องประกอบอาชีพการงานแต่เอาเวลาประกอบอาชีพการงานได้เงินได้ทอง**ทรัพย์ภายนอก** เอามาเป็น**ทรัพย์ภายใน** เสียสละมาสร้างบุญ สร้างกุศล เป็นประเภทหนึ่ง เป็นการหาที่พึ่งให้แก่ตัวเองหากุศลให้แก่ตัวเอง นี่แหละ**บุญประเภทหนึ่ง** เป็น**ทานน้ำใจ** ทานสำหรับผู้มีบุญวาสนาเท่านั้น

คนที่ไร้บุญขาดวาสนาจะมาได้แน่ จะทิ้งบ้านมาได้ ตัดปลิโพธกังวลไม่ได้ มีแต่่วนวายในบ้านของคน แก้ปัญหาไม่ได้เลย คน

อาภัพวาสนา คนอับเฉาอับจน จึงมาสร้างกุศลกับเขาไม่ได้ คนที่มาสร้างบุญสร้างกุศล มาเจริญวิปัสสนากรรมฐานเป็นการสร้างตัวเอง เป็นการพึ่งตัวเองและเป็นการช่วยเหลือจิตใจตนเองได้เกิดผลองงามไพบุลย์ ทำให้จิตชื่นบานทำให้จิตใจหรรษาในกุศลบุญของตนนี้แหละท่านสาธุชน วันนี้ โชคดีของท่านปีนวันของ

ท่านแล้ว วันพรุ่งนี้ไม่ว่าจะเป็นของท่านหรือเปล่าท่านอาจจะตายคืนนี้ก็ได้ เดือนนี้เป็นของท่านแล้ว เดือนหน้ามิใช่ ปีนี้เป็นปีของท่านแล้ว ปีหน้ามิใช่

ไม่ใช่ว่าคนอื่นทำให้เราได้พ่อแม่ก็ช่วยเราได้เท่านี้เอง จะช่วยเอาบุญมายึดเหนี่ยวให้ก็คงไม่ได้ เพราะพ่อแม่ก็อยากให้คุณมีความสุข แต่คุณมีความสุข ไหนเลยพ่อแม่จะช่วยคุณให้ถึงเหตุดับทุกข์ ให้เกิดความสุขได้ เพราะฉะนั้นเราท่านทั้งหลายต้องช่วยตัวเอง

ช่วยตัวเองอย่างไร? ช่วยตัวเองก็มาเจริญกุศล สร้างบุญไว้ในใจสร้างจิตใจให้สบาย ทำใจให้เป็นสุข ปราศจากทุกข์ ทำใจให้ผ่องแผ้ว ทำใจให้บริสุทธิ์จริงนี้ ซึ่งท่านช่วยตัวเองท่านได้เองท่านจะเกิดความสุข มีความสนุกในการทำงาน ในครอบครัวของตน ท่านจะมีความสุข ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาทกัน ระหว่างสามีภรรยา แล้วลูกก็จะดีมีปัญญาทุกคน นี้แหละพระพุทธเจ้าทรงแนะนำไว้อย่างนี้

เรามาสร้างบุญไว้ในใจด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน แล้วท่านจะเรียบร้อยเอง ท่านจะเป็นผู้ดีเต็มขั้น ภูมิกุศลส่งผลให้ท่านเป็นสุข ในอนาคต เป็นการช่วยตัวเอง เป็นการพึ่งตัวเอง **อิตตาหิ อิตตโน นาโถ** โดยแท้

การมาสร้างบุญกุศลเช่นนี้ นะเพื่อต้องการมาฝึกให้อุดทน ต้องการจะมาเพิ่มบารมีของตน สร้างกุศลไว้ในใจแล้วกุศลจะช่วยรับรองรวยทุกคน รับรองรวยนี้ ำจิตใจรวยแล้ว อย่างอื่นก็รวยตามมา ทำอะไรก็งอกงาม ทำนาก็ได้ข้าว ทำขายก็ได้กำไรรับราชการก็มีตำแหน่ง คนนี้จะมีเงินไหลนองทลไหลมานี้แหละท่านเบื้องต้นที่ท่านเสียสละมาเป็นทานอันสำคัญที่ใครเสียสละได้ยากถ้าพ่อแม่เจริญวิปัสสนา รับรองลูกจะเป็นคนดีมีปัญญา จะไม่ว่านอนสอนยาก ลูกจะไม่หัวคือหัวรั้น แต่ประการใดนี้แหละต้องสร้างบุญประเภทหนึ่งเอาไว้ในใจ แล้วก็ปฏิบัติกรรมฐานอย่างนี้การปฏิบัติไม่ใช่มาเล่นกันนะ อย่าให้เวลาหมดไปโดยใช่เหตุ เป็นที่น่าเสียดายมาก

สติปัฏฐานสี่

การเจริญกรรมฐาน แปลว่าการกระทำให้จิตเกาะอยู่ที่ความดีอย่างทำงานในหน้าที่ ตำแหน่งที่เขาดั่งไว้รับผิดชอบตัวเองที่จะต้องดำเนินชีวิตด้วยความถูกต้อง นี่คือการกรรมฐาน ทางสายเอกคือ สติปัฏฐาน ๔

๑. **กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน** กายจะยืน กายจะเดิน กายจะนั่ง กายจะนอน จะพักผ่อนอันใด มีสติควบคุมจิต ต้องกำหนดกำหนดกายยืน กำหนดกายนั่ง กำหนดกายนอน กำหนดตายที่จะเอนลงไป

กำหนด แปลว่า **ตั้งสติ** กำหนด แปลว่า **ความรู้ของชีวิต อันมีสติควบคุมความรู้** ได้แก่ตัวสัมปชัญญะ รู้ตัวว่าทำอะไรอยู่ รู้ตัวว่าดำเนินวิถีชีวิตอย่างนี้ ถูกต้องหรือไม่มีความเดือดร้อนหรือมีความสุข ทำไปแล้วจะเกิดความเจริญงอกงามในจิตใจของตนหรือไม่จะรู้ได้จากการเจริญสติปัฏฐานสี่

กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน ต้องกำหนดทุกอิริยาบถจะก้าวเหยียดแข้งแลขวาไปที่ไหนกำหนด ตั้งสติไว้ มือจะหยิบจะคว้า จะเหยียด จะเหยียดขาก็ต้องตั้งสติไว้ให้เป็นปัจจุบัน เราจะได้มีสติปัญญา ตรงนี้เป็นจุดของกรรมฐาน

๒. เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอมีสติดีแล้วก็ดูเวทนาต่อไป เวทนามี ๓ อย่าง สุข ทุกข์ อุเบกขา สุขนี้มันเจ็บปวดด้วยความทุกข์ หากความสุขที่แน่นอน ไม่ได้ ดีใจก็เป็นความสุข ชอบใจก็เป็นความสุข สนุกในการคิด สนุกในการทำ ก็เรียกว่าความสุขแต่พระพุทธเจ้าสอนให้กำหนดว่า สุขหนอ ดีใจหนอ ที่ลึ้นปี หายใจยาว ๆ แล้วความสุขจะกลายเป็นความทุกข์ให้เรามองเห็นได้ง่ายดาย

อย่าไปหลงความสุข เพราะถ้ามีความสุขแล้วจะแก้ไขปัญหาไม่ได้จะต้องวางตัวเป็นกลาง มีสติสัมปชัญญะควบคุมจิตใจไว้เสมอ ทำอะไรจะได้ปลงตกท่านจะได้ไม่เสียใจตลอดกาล

ข้อนี้หนักปฏิบัติต้องกำหนด คือ ความเสียใจ ทุกข์ใจเกิดขึ้นแล้วก็กำหนดว่า เสียใจหนอ เสียใจหนอ เสียใจหนอ เดี่ยวปัญญาจะออกมาบอกว่า **แก้ได้** ควรจะต้องทำอย่างนี้ แก้ความเสียใจอย่างนี้อย่าฝากฝั่ง ความเสียใจเศร้าหมองใจไว้ต่อไปเลย ท่านจะมีความสุขท่านจะมีแต่ความทุกข์มาให้ลูกหลาน จะหาความสำราญในชีวิตและครอบครัวไม่ได้ตรงนี้น่าจะกำหนด

กำหนดความสุขความทุกข์ สุขกาย สุขใจ ทุกข์กาย ทุกข์ใจปวดเมื่อยทั่วสภณร่างกายก็กำหนดปวดหนอ ๆ ๆ ๆ ถ้านักปฏิบัติไม่กำหนดเวทนา ก็แปลว่าไม่ได้อะไรคิดด้วยเลย

ต้องกำหนด ต้องเจริญความอดทนเป็นการศึกษาหาความรู้ในการปวด มันปวดรวดร้าวทั่วสภณร่างกาย ก็กำหนดเพราะมันมีรูปให้เห็น เป็นสังขารปรุงแต่งจิต ทำให้เกิดข้อคิด ทำให้เกิดคัมพปวด รวดร้าว ทั่วสภณร่างกาย ก็ตั้งอกตั้งใจกำหนด ตั้งสติกำหนดปวดหนอ เมื่อยหนอ เป็นศัพท์ให้เราารู้ความเมื่อย ความปวดเพิ่มขึ้น ทำให้เราเกิดความอดทนฝึกฝนจิตใจให้เข้มแข็งต่อเหตุการณ์ในชีวิตในปัจจุบันนี้

ไม่ใช่พูดกันสังเดช หนอ ๆ แหน ๆ ไปดั่งที่โยมเข้าใจกัน ต้องกำหนด ปวดหนอ กำหนดได้ไหม ถ้าได้พบของจริง กำหนดไม่ได้ ปล่อยให้เลยไปก็จะพบของปลอม

พอเมื่อยหนอยก้เลิกแล้ว ไม่มีขันติความอดทน รับรองอีกหมื่นปีก็ไม่ได้ผลเพราะไม่ได้ศึกษาความจริงของชีวิตแต่ประการใดความจริงของชีวิตอยู่ตรงนี้ ตั้งใจกำหนดไป มันมีความสุขทุกข์กาย ทุกข์ใจ สุขกาย สุขใจ ต้องกำหนดที่ลึ้นปี ปวดเมื่อยต้นคอ ปวดเมื่อยขา เอาจิตปักลงไปตั้งสติไว้ว่าง ๆ ส่วนมมไม่อยากจะทำกัน ไม่อยากจะกำหนดกันแล้วมันจะได้ผลประการใด

ไม่สุขไม่ทุกข์ ใจมันลอยมันออกไปนอกประเด็นนี้ เห็นคนเป็นสองคนไปเลย ใจลอย ใจเหม่อมอง แล้วขาดสติไป ผู้ปฏิบัติก็ต้องกำหนดว่า **รู้หนอ รู้หนอ ที่ลึ้นปี**

ตั้งสติอารมณ์ กำหนดให้ดีซึ่งจะได้รู้จริง รู้ถึงที่มีประโยชน์ สิ่งที่มีโทษก็ตัดมันออกไป ให้มันดับลงไปเอาความดีมายัดเยียดไว้ในจิตใจ มันก็เป็นกุศลได้ผลงานในภาคปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง **อุเบกขา เวทนา ไม่สุข ไม่ทุกข์** ต้องตั้งสติไว้ทุกอริยาบทเป็นการกำหนดจิตให้มีสติทุกอริยาบทอย่างนี้ เป็นต้น

๓. จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน จิตเป็นธรรมชาติต้องคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เป็นเวลานาน เหมือนเทพบันทึกลีเสียง ไม่มีตัวตนให้กล่าว มันบอกกันยากในเรื่องจิต เราต้องตั้งสติ

จิตเกิดที่ไหน มันก็เกิดที่อายตนะธาตุ อินทรีย์พูดเป็นภาษาไทยให้ง่ายเข้าตาเห็นรูปเกิดจิตที่ตา หูได้ยินเสียงเกิดจิตที่หู จมูกได้กลิ่นเกิดจิตที่จมูก ลิ้นรับรสเปรี้ยวหวานมันเค็มเกิดจิตที่ลิ้นในปากที่รับ

รสอาหารนั้น เราจะเห็นชัด กายร้อนหนาวอ่อนแอแข็ง นั่งลงไปต้องกำหนด มันอยู่ที่กายและจิตเป็นธรรมชาติ
อย่างนี้ กล่าวไม่ได้ ไม่มีตัวตนแต่ประการใดมันเป็นนามที่เราจะต้องตั้งสติให้เป็น**นามธรรม**

ในเมื่อเรามีสติสัมปชัญญะดีร่วมกับจิตแล้ว เรียกว่า นามธรรมมีกิจกรรมดีเพิ่มขึ้น รูปก็คงเป็น
รูป ผันแปรกลับกลอกหลอกวงได้ สีแดงกลายเป็นสีดำมันก็เป็นกิจกรรมของชีวิตเช่นเดียวกัน จะต้องตั้ง
สติสำรวจทางตาไปไหนอย่าเหลียวหน้าเหลียวหลังเหมือนลิงค่าง บ้างชะนี้ จะต้องกำหนด จะต้องตั้งสติทุก
อิริยาบถ นักปฏิบัติธรรมจะได้ผล ไม่ใช่ไปคุยกันในเรื่องนอกประเด็นอะไรประโยชน์ในการปฏิบัติ

จิตพุ่งเข้าจิตมีนิเวศน์ มีถิ่นมีทระเข้าครอบงำ ทำอย่างไร ก็กำหนดรู้หนอที่ลิ้นปี่วงหนอ ๆ
ๆๆ กำหนด ๑๐ ครั้ง ๒๐ ครั้ง ๓๐ ครั้ง ๕๐ ครั้ง เคี้ยวหายใจวงแน ๆ มันจะไม่่วงต่อไป นอกเสียจากเราจะไม่
อดทน จะเลิกล้มมันเสีย ถ้าเลิกล้มไปแล้วไม่ได้อะไรนะ เสียเวลามีค่ามาปฏิบัติธรรมไม่เกิดผลดีแต่ประการ
ใด ข้อนี้ เป็นข้อสำคัญต้องกำหนด

นักปฏิบัติดีแต่คุยกันแต่พูด ไปนั่งจับกลุ่มคุยกัน ขอบิณฑบาตตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น ๒๒ คน
ต่างว่าเอาเลนนะ ถ้าชอบแต่คุยกัน จะได้แต่บาปกรรมนะได้แต่อารมณ์ไม่ดีเอามาไว้ในใจ จะพุ่งชานเหลือดี
เอาดีบมิได้ มันอยู่ตรงนี้อีกประการหนึ่ง อย่าไปคุยกัน อย่าไปท้าวความหลัง ไม่สมควรคิดอย่ามารื้อฟื้น
เรื่องของคนอื่นอย่านำมาคิด กิจที่ชอบทำ เอาปัจจุบันเท่านั้น เอนาคตอย่าจับให้มันคั้นให้ตาย จะผิดหวัง
เสียใจตลอดชีวิต นักปฏิบัติต้องใส่ใจข้อนี้

ขอให้เชื่อหลักที่พระพุทธเจ้าสอนทางสายเอกนี้ ว่าทำให้เรามีความคิดทำให้เรามีปัญญา ทำให้
เรารู้การแก้ปัญหา ทำให้รู้ปัญหา

ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันแล้วดับวูบลงไป ข้อนี้ เป็นข้อสำคัญ

จิตมันคอยเที่ยวออกไปก็คิดหนอ กำหนดไว้ จิตมันไปพุ่งชานที่ไหนก็กำหนด กำหนดที่ลิ้นปี่
เพราะไม่มีสติสัมปชัญญะควบคุมจิต จิตจึงได้เลพลาดพาด ออกไปเป็นลมเพลมพัดแล้วปีศาจสิงในจิตใจ ก็
หลายเป็นอบายมุข อบายภูมิ

จิตทุกคนชอบโกรธ ชอบเกลียด ชอบอยากได้ จิตชอบมีโมหะ ไม่อยากขึ้นกับใคร ไม่ต้องการ
พึ่งใคร ต้องการตัวเป็นใหญ่ต้องการตัวเป็นคนดีเท่านั้นเอง ไม่ยอมช่วยใคร และไม่ยอมอยากพึ่งเรื่องของ
ใคร อย่างนี้เรียกว่า โมหะ

ความหลงเกิดขึ้นในตัวตนบุคคลใดบุคคลนั้น ไร้ความหมายเลย ไม่มีมีความหมายอันใด หมด
ราคาคณ คนที่มีราคานั้นเขาก็ดีค่าเขาได้ด้วยเวลา มีประโยชน์ เวลา มีประโยชน์มากที่สุดในชีวิตอย่าให้
เสียเวลา ไม่มีอะไรเหลืออยู่ในจิตใจ ข้อนี้ เป็นข้อสำคัญ

๔. ธรรมานุปัสสนาสติปัญญา นักปฏิบัติต้องท่องให้ได้มี๕ ข้อเรียกว่าทางสายเอก เดินทาง
โดยสายเอกทำงานธุรกิจได้ทุกประการ จะทำนาก็ดี ทำสวนก็ดี ได้ทุกสาขา

ขอให้สติ มีสัมปชัญญะรู้เหตุการณ์ที่มันเกิดขึ้นในปัจจุบันของตมึงจะเป็นการสร้างกุศลได้
ถูกต้องคนที่เจริญกรรมฐานมันคงไม่เป็นคนจน ไร้บรองไม่จนเต็ม มีเงินไม่ขาดกระเป๋า คนที่จนจืดจางใจ

จนสติปัญญา ไม่เจริญกรรมฐาน เงินขาดกระเป๋าทุกวัน และล้มละลายไปในที่สุดขอฝากญาติโยมไว้คิดในวันนี้

เสียใจ ก็ กำหนดให้หายเสียใจ อย่าปล่อยความเสียใจตกค้างไว้ในใจ ทำให้เสียเวลาตลอดกาลเวลา ตายตอนนั้น ไปนรกไม่ได้ไปสวรรค์หรือจะบอกให้ตายด้วยอำนาจโทสะ ก็ไปนรก เป็นอสุรกายไป ตายด้วยอำนาจโลภะ อยากได้เขาข้างเดียว เสียไม่เอาด้วยตายเป็นเปรต ปากเท่ารูเข็ม เปรตต้องไปขทานเขากิน นี่อำนาจโลภะอยากได้ตายเป็นเปรต

ตายจากเปรตมาเกิดเป็นคนก็เป็นคนขทาน และต้องหาเช่ากินค่า หาก่ากินเช่า หาเช่ากินค่า ต้องเร่ร่อนเหมือนนกขมิ้นเหลืองอ่อนเกิดมาเป็นลูกขทานอีกไม่มีทางประกอบอาชีพการงานให้ร่ำรวยกับเขาได้ บางคนก็หาที่พึ่งไม่ได้เลย

สำคัญอยู่ที่การกำหนด

การเจริญกรรมฐานขอให้ญาติโยมกำหนดจิต นตฺธิ สันติปรํ สุขํ สุขยิ่งกว่าความสงบไม่มีแล้ว อย่าไปวุ่นวายกันนะและใครว่าอะไรหนึ่ง **อย่าไปโต้ตอบ** อย่าไปประกอบกรรมร้าย

จงสร้างแต่กรรมดีให้มีปัญญา ยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกันด้วยจิตใจเบิกบานด้วยน้ำใสใจจริงทุกสิ่งเกิดขึ้นด้วยความจริงในจิตใจ คือ กรรมฐานบ้านยังสถาปปรกจิตใจยังลามกอยู่ยังไม่สะอาดจิตใจไม่ปราศจากมลทิน จิตมีแต่เศร้าหมองใจและเศร้าใจ ไหนเลยจะไปสวรรค์ได้ มันอยู่ที่คุณธรรม มันอยู่ที่คุณสมบัติตรงนี้ ไม่ใช่อยู่อย่างอื่น อย่าไปเข้าใจผิด

การเดินจงกรม ขอบอกครูอาจารย์ไว้ด้วยเดินให้มีระเบียบ ยืนหนอ ๕ ครั้ง ยืนอย่างไร? **ยืนตั้งสติไว้ที่ศีรษะกระหม่อม ตรงกระหม่อมอ่อนลงไปเอาสติตามจิตให้ท่าน** อย่าไปหลง ถึงสะดือแล้ว หายใจยาว ๆ หนอลงไป นี่ได้จังหวะ มันได้จังหวะมันถึงจะมีระเบียบเหมือนเขียนหนังสือต้องมีจังหวะการเว้นวรรค จึงจะมีสติปัญญาของตนเอง

“ยืน...ถึงสะดือ หยุดถอนหายใจ หนอ...ถึงปลายเท้า”

ตั้งสติตามจิต ไม่ใช่แค่ปาก ต้องเอาจิตว่า เอาจิตกำหนด ไม่อย่างนั้น ๒ วันก็ไม่ได้ผลจะเป็นใครก็ตามที่สอนได้ผล จะรู้ผลงานว่าขยัน คนนั้นจะไม่เกียจคร้านแต่ประการใด งานมีไม่พัก เป็นคนรายนะ คนจนนี้ขี้เกียจ ไม่อยากทำอะไรเลย ไปกลัวว่าอะไรก็เล็ก เป็นคนจับจืดเป็นคนหมดอาลัยตายอยากแล้ว มันจะรวยได้อย่างไร?

ยืน...หนอ ถึงปลายเท้า ตำรวมจากปลายเท้าขึ้นมา ยืน...ขึ้นมาถึงสะดือ จุดศูนย์กลางของปัญญา หายใจยาวแล้วหนอ...พอดีถึงกระหม่อม แล้วก็สรุปรวจากกระหม่อมลงไปปลายเท้า เช่นเดียวกัน ทำได้แล้วก็มีตา

ตอนทำยืนหนอนี้ หมายความว่า ท่านต้องหลับตาคุมโนภาพ คุ้งร่างกายสังขาร ท่านยืนแบบไปหน เอามือไปหลังกอดที่กระเบนเหน็บ หลังท่านจะไม่งอแล้วก็ไม่ทำให้ปอดเสื่อมอย่าเอามือไปหลังข้างหน้ามาก ๆ จะทำให้ปอดเสื่อม เดินจงกรมเป็นชั่ว โมงปอดจะขยายไม่ได้ นี่เอาตามคิดเองนะ แต่ก็ไม่ได้

ห้ามห rokok แต่บอกให้ฟัง ถ้าเป็นโรคปอด โรคหืดหอบ โรคไซนัส จะหายใจไม่ออกนะ และปอดไม่ขยาย
ขอฝากไว้

พอยืนหนอ ๕ ครั้งแล้ว ลืมตาดูปลายเท้าขวา...ขยับขึ้นมาหน่อย ย่าง..หนอ...อย่าเอาตาไป
มองบนยอดไม้ อย่าหลับตาเดินจงกรม
ไม่ได้ผลอย่ามาว่าอาตมาไม่ได้ว่าสอนไม่ได้ผล เพราะโยมทำไม่ได้ผลที่สอนให้ไม่เอา ไปเอาของใครมาก็ไม่
รู้

ขวา...ย่าง...หนอ เหมือนอย่างเดินธรรมดา ไม่ใช่ยกขาเหมือนโจนเล่นเป็นละครไปได้ แถมเอา
เท้ามาต่อกันอีก บางคนขวาเป็นพุท ก้าวเป็นโร เขียบพุทโรลงไปเท้า ไปประณามพระพุทธเจ้าไว้ที่เท้า
มันเป็นบาปนะ อย่าทำเลย อาตมาทำมาตั้ง ๕๐ ปีแล้วรู้ว่าบาป

เลยก็กำหนด ขวา...สติระลึกก่อนย่าง...คือตัวสัมปชัญญะ ลงหนอ พอดี ซ้าย...มันก็ยกขึ้นไป
นิดเดียว แล้วก็ย่างออกไป ครูบาอาจารย์สอนให้ดูกะ สอนให้ได้จังหวะ ไม่ใช่ต่างคนต่างทำเอาตามเรื่อง
แล้วอยู่ในห้องไม่ออกมาจะไม่ได้ผลนะ

เดินจงกรมอย่างดีให้ ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ได้ผลทุกวัน ใหม่ ๆ หัดไปก็ปฏิบัติแค่อย่างละ
๓๐ นาทีไปก่อน เดิน ๓๐ นาที นั่ง ๓๐ นาที เป็นหนึ่งชั่วโมง ต่อไปก็เดิน ๑ ชั่วโมง นั่งให้ได้อีก ๑ ชั่วโมง
ได้ผลแน่ ๆ ต้องสู้ซิ

สร้างบารมีต้องเอาอย่างพระพุทธเจ้า ที่เปล่งวาจาว่า “ข้าพเจ้ายอมตายบนหญ้ากู่สะ เลือดเนื้อ
จะเหือดแห้งเป็นอย่างไร ข้าพเจ้ายอมตาย” ได้ผลมาอย่างนี้

ขอฝากท่านสาธุชนไว้ด้วย ขณะเดินจงกรมมีเวทนา หยุดเดินอย่าเดินต่อ กำหนดเวทนาให้ได้
ก่อน รู้ ศึกษาเวทนาได้ก็เดินจงกรมต่อไป เดินจงกรมต่อไปเกิดคิด จิตออกนอกประเด็นไปก็ หยุด กำหนด
คิดหนอ ให้ได้ก่อน พอกำหนดคิดได้ก็เดินต่อไป

ปวดต้นคอ ก็หงายคอขึ้นมาปวดหนอ ปวดหนอ หยุด ทำทีละอย่าง อย่าทำหลายอย่างผสมกัน
จะไม่ได้ผลเดินเสร็จแล้วก็มาย่อตัวนั่งสมาธิตามระเบียบ อย่าไปทำงานอื่นน้อย ๆ เดินจงกรมแล้วไปพัก
ก่อนแล้วจึงจะมานั่ง **ก็ไม่ได้ผล เพราะไม่ติดต่อกัน**

จงปฏิบัติให้ติดต่อกันคือเดินแล้วต้องนั่งเลย หายใจยาว ๆ มือขวาทับมือซ้าย นั่งตัวตรง ๘๐
องศา แล้วหายใจยาว ๆ หายใจเข้ายาว หายใจออกยาว เพราะคนที่มึนทึบหายใจสั้น คนมีโมโหร้ายหายใจสั้น
หุนหันพลันแล่นไม่ดีเลย หายใจช้า ๆ ไว้คือหายใจเข้ายาว หายใจออกยาว หายใจเข้าที่ท้องพอง หายใจออก
ที่ท้องยุบ พอง เราก็บอก พองเสียส่วนหนึ่ง หนอเสียสามส่วน ได้ผล ยุบแล้วหนอยาว ๆ บางคน พองยังไม่
ทันหนอ มันก็ยุบแล้ว ยุบยังไม่ทันหนอ มันก็พองขึ้นมาอีกแล้วหาปากว่าไม่ได้นะ **ต้องเอาจิตว่า** โดยมีสติ
ควบคุมจิต

โยมจะคล่องแคล่วว่องไวทีเดียว ทำอะไรก็มีระเบียบเรียบร้อยอย่างนี้ นี่แหละเหตุผลในการ
เดินจงกรมและการนั่ง ขณะนั่งเกิดเวทนา หยุดพองยุบ ปวดหนอเอามาใช้ก่อน ศึกษาแต่ละข้อ ๆ ไปพอ
ปวดหายแล้วกำหนดพองหนอยุบหนอต่อไป กำหนดพองหนอยุบหนอ ถ้าเกิดมีถิ่นมิทระง่วงเหงาหาวนอน

เข้าครอบงำ ก็กำหนด **วงหนอ** ซึมก็กำหนด **ซึมหนอ** ๆ บัดนี้เราซึมแล้ว **ปัญญาจะ**ได้เกิด เรียนแต่ละอย่าง ๆ ไป ครุมาสอนทุกวิชา อารมณ์ต่าง ๆ เป็นครุ เวทนาเป็นครุ คิดมากก็เป็นครุ ต้องเรียนจบครบครุทุกประการ เสียใจก็เป็นครุ ดีใจก็เป็นครุมาสอน ต้องเรียนให้ได้

ตัวปฏิบัติเป็นการเรียน เรียนให้รู้ดูให้เห็นเป็นพยานหลักฐาน จากการทำกรรมฐานอย่างนี้ และขอร้องอย่าคุยกันนะ เดินไปส้วมก็เดินจงกรมไปเพื่อไม่ให้เสียเวลา เดินไปอาบน้ำก็เดินจงกรมเดินไปที่ลานสวดมนต์ก็เดินจงกรม กราบพระเรียบร้อยแล้วเดินจงกรมกลับห้องพักเท่าที่สังเกตมาไม่มีใครทำตามเลย

นักปฏิบัติธรรมจะเป็นพระสงฆ์องค์เณรหรือจะเป็นฆราวาสต้องทำตามนี้ ถ้าไม่ได้แบบนี้ อาตมาถือว่าไม่ได้ผล ทำเป็นบาปเปล่า ๆ ทำกรรมฐานก็ต้องสำรวมจิตสงบ เรียกว่า **สมณะ** ทำอะไรก็สงบ กายสงบวาจาสงบใจเป็นสมาธิภาวนา จะพูดจาพาทีกี่เป็นภายิตที่นำฟัง และจิตใจมั่นต่อคุณพระศรีรัตนตรัย

ที่โยมรับกรรมฐานแล้วจำเป็นต้อง **สวดพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ** เนื่องจากอะไร? เพื่อต้องการให้โยมมีคุณประโยชน์ในตน เอาพระพุทเจ้ามาประทับอยู่ในใจเอาพระธรรมเจ้ามาเป็นตัวปฏิบัติ เอาพระสงฆ์เจ้ามาเป็นผลงานของชีวิตประกอบกิจสมปรารถนา

โปรดตัดปลิวโพทกังวล จะเดินไปห้องพักเดินไปทางไหน อย่าไปเดินเร็ว เดินช้า ๆ **ช้าเพื่อ** **ไวยเสีย** **เพื่อ**ได้ มันจะได้เพิ่มกำลังขึ้น เพิ่มบารมีขึ้น เดินมาจากอาบน้ำ ก็กำหนด **เคลียว** **ช้าย** **แล** **ชวาก็** **กำหนด** กำหนดทุกอิริยาบถรับรอง ๗ วันโยมได้ผลแน่

อวสานถา

ขอให้สงบเสงี่ยมเจียมตน ตั้งสติสัมปชัญญะสวายน่ารัก คือสติมาแล้ว ท่านจะมีสมาธิโดยจับงานอย่างที่งานในหน้าที่ด้วยการ กำหนดขั้น ๕ รูปนามเป็นอารมณ์ ปัญญาที่ออกมาแก้ปัญหา สร้างชีวิตให้เกิดขึ้น มีปัญญาดี จะทำอะไรก็จะมั่งมีศรีสุขต่อไปขอสรุปใจความดังนี้ โยมเป็นผู้มีบุญตบตีเสวยเวลา มาสร้างบุญกุศลให้แก่ตัวเองได้ โยมถึงธรรมะ คือสมาธิภาวนาแล้ว มีทั้งศีลสมาธิ ปัญญาแล้ว โยมก็มี ทานสูง สามารถ เสียสละความชั่วออกจากตัวได้ สามารถจะ **สละ** **ทริฐิ** อันเป็นทุนเดิม คือ **สันดาน** ออกจากตัวได้ทันที จะไม่มีอัมปรัยัญญไรต่อไปนี่คือบุญกุศลที่เป็นทานที่จะกำจัดความชั่ว ออกจากตัวได้

ขอความสุขสวัสดีจงมีแก่ผู้ปฏิบัติธรรมขอทุกท่านจงจงอกงามไปบุญลย์ในกิจพระศาสนา คำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยทั่วหน้ากัน

ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

สิ่งที่จะนำความสุขมาให้

ยิ่งกว่าสมาธิเป็นไม่มี

น. สมชาติปโร อตฺถิ อสุมี โลกเ ปรมหิ จ
(โพธิสัตว์) สิลวิมังสชาดก ๒๓/๑๔๔

.....

ผู้มีปัญญาเจริญสมณะและวิปัสสนาแล้ว

ย่อมบรรลุพระนิพพาน

นิพพานเมวชณฺมุ ิ สปญฺญา

(โพธิสัตว์) อาทิตตชาดก ๒๓/๒๔๒

ภาคผลงาน

ท่านสร้างวัด พัฒนา ประชาชน
รับคน เข้าฝึก กรรมฐาน
ทั้งนักเรียน นักศึกษา ข้าราชการ
ขยายงาน มิได้หยุด รุดหน้าไกล

แต่ละรุ่น แต่ละรอบ เข้าอบรม
ต่างชื่นชม เหมือนมี ชีวิตใหม่
ได้รู้ธรรม จึ้งรู้ทาง ที่จะไป
รู้ทุกข์ภัย รู้ส กฏแห่งกรรม

ท่านได้ให้ สิ่งที่มีค่าสุด
ที่มนุษย์ ควรได้ ไม่ตกต่ำ
ปฏิบัติ วิปัสสนา คุณค่าล้ำ
เพื่อจะนำ ชีวิตตน พันอบาย

ท่านทุ่มเท พลัง ทั้งชีวิต
มีเมตตา ต่อศิษย์ ทั่วทั้งหลาย
ช่วยดับทุกข์ ดับร้อน ช่วยผ่อนคลาย
ยอมเหนื่อยกาย เหนื่อยใจ ไม่เว้นวัน

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติประกาศยกย่องเชิดชูเกียรติ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

ว่า เป็นผู้ มีผลงานดีเด่นทางด้านวัฒนธรรม

สาขาการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ประจำปี ๒๕๓๓

ได้เข้ารับพระราชทานโล่จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ณ ศาลาดุสิตาลัย พระตำหนักสวนจิตรลดาฯ กรุงเทพมหานคร

เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๔

คำประกาศเกียรติคุณ
พระภิกษุวิสุทธินุญ
(จรัญฐิตมโม)
ผู้มีผลงานดีเด่นทางด้านวัฒนธรรม
สาขาการพัฒนาคุณภาพชีวิต

พระภิกษุวิสุทธินุญ (จรัญฐิตมโม) ชาวจังหวัดสิงห์บุรี เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๖ ปัจจุบันอายุ ๖๒ ปี เป็นพระที่มีความสามารถนำเอาวิปัสสนากรรมฐานมาเป็นหลักการพัฒนาสังคมอย่างได้ผล มีความแตกฉานทางประวัติศาสตร์ มีศิลปะการใช้ภาษาไทยอย่างดียิ่ง เป็นนักโบราณคดีที่ชาญฉลาด สามารถอนุรักษ์จารีตประเพณีอันดีงามไว้ได้ และมีศิลปะในการประยุกต์ของเก่าให้ผสมกลมกลืนกับหลักพุทธศาสตร์ เป็นแนวทางในการพัฒนาวัดและคน มีคุณสมบัติเฉพาะตัว คือ เป็นนักเทศน์ที่สามารถโน้มน้าวจิตใจของคนที่ไม่เคยสนใจเรื่องพุทธศาสนาให้กลับใจมาเลื่อมใสศรัทธาพระพุทธรูปศาสนาด้วยสำเนียงคล่องแคล่ว มีสำนวนคมคาย ชัดเจน และ ฟังเข้าใจง่าย เหมือนกำหนดรู้วาระจิต จะเน้นหนักในเรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งเป็นสาระสำคัญยิ่งของพระพุทธรูปศาสนาตลอดมา

พระภิกษุวิสุทธินุญ (จรัญฐิตมโม) จึงได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติ เป็นผู้มีผลงานดีเด่นทางด้านวัฒนธรรม สาขาการพัฒนาคุณภาพชีวิต

พิธีเปิดป้าย

“ ศาลาสุธรรมภavana “

และป้าย

“ ศูนย์พัฒนาจิตใจ
กำลังพลกองทัพบก “

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๓๓

คำกล่าวรายงาน

ของ

นายปรีดี ตันติพงศ์

ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี

เรียน ท่านผู้บัญชาการทหารบก ประธานพิธีที่เคารพอย่างสูง

ในนามคณะสงฆ์วัดอัมพวัน คณะศิษยานุศิษย์หลวงพ่อบุญเจ้าคุณพระภิกษุวิสุทธิคุณ และพ่อดำ ประชาชนชาวจังหวัดสิงห์บุรีที่ปวงรู้สึกร่วมกันเป็นเกียรติอย่างสูงที่ท่านผู้บัญชาการทหารบก ได้กรุณามาเป็นประธานพิธีเปิดป้าย “ศาลาสุธรรมภavana” และป้าย “ศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบก” ของวัดอัมพวัน ในศุภวาระดิถีอันเป็นสิริมงคลอย่างยิ่งนี้

เนื่องจากวัดอัมพวัน ได้เปิดเป็นสถานที่ฝึกอบรมวิปัสสนากรรมฐานแก่ข้าราชการทหาร ข้าราชการพลเรือน ครูอาจารย์ และนักเรียน ตลอดจนพุทธศาสนิกชนทั่วไป มาแล้วเป็นเวลานานและได้ดำเนินการมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ปรากฏว่ามีผู้มาขอเข้ารับการฝึกอบรมเพิ่มขึ้น ครั้งละเป็นจำนวนมากจนหอประชุมภavana-กรศรีทิพา ซึ่งใช้เป็นสถานที่ฝึกอบรมมีคนได้ประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ คน คับแคบไม่เพียงพอที่จะรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้อย่างทั่วถึง ครั้นมาถึงปีพุทธศักราช ๒๕๓๑ คณะสงฆ์, กรรมการวัดและคณะศิษยานุศิษย์ได้พิจารณาเห็นว่าเพื่อสนองความต้องการของผู้ที่จะขอเข้ารับการฝึกอบรม และอำนวยความสะดวกในด้านสถานที่อบรม และที่พักให้เพียงพอสมควร อดอนศาลาการเปรียญหลังเก่าของวัด ซึ่งชำรุดทรุดโทรมไปตามสภาพแล้วสร้างศาลาหลังใหม่ขึ้นแทนจึงได้ทำการรีดอดอนศาลาการเปรียญหลังเก่าและได้ดำเนินการวางศิลาฤกษ์ศาลาหลังใหม่ เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๑ โดย พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ ผู้บัญชาการทหารบก และรักษาการผู้บัญชาการทหารสูงสุดในสมัยนั้น ได้มอบให้ พลโทสมคิด จงพยุหะ เจ้ากรมยุทธการทหาร สมัยนั้น เป็นผู้แทนผู้บัญชาการทหารบก มาเป็นประธานพิธีวางศิลาฤกษ์ ทางวัดได้ดำเนินการก่อสร้างศาลาหลังนี้ มาโดยลำดับ โดยมีคุณบุญถิ่น และ มจ.ว.คุณหญิงพรรณเรือง อธิการเป็นต้นศรัทธาบริจาคเงินอุปถัมภ์ในการก่อสร้างเบื้องต้นเป็นเงิน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท นอกนั้นได้รับความอุปถัมภ์จากพุทธศาสนิกชนผู้มีจิตศรัทธาทั่วไป และบัดนี้ การก่อสร้างได้เสร็จสิ้นลงแล้วด้วยความเรียบร้อยมีมูลค่าก่อสร้างเป็นเงิน ๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมทั้งจะทำการเปิดใช้เป็นสถานที่ฝึกอบรมได้ศาลาหลังนี้ มีชื่อว่า “ศาลาสุธรรมภavana” เป็นศาลาอเนกประสงค์ จำนวน ๒ ชั้น ยาว ๕๐ เมตร กว้าง ๒๐ เมตร ชั้นบนใช้

เป็นสถานที่ฝึกอบรม จุคนได้ประมาณ ๑,๐๐๐ คน ชี้ นล่างใช้เป็นสถานที่พักของผู้ เข้ารับการฝึกอบรมจุคน ได้ประมาณ ๒๐๐ คน ได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์เป็นอเนกประสงค์ ดังนี้ คือ

๑. เพื่อเป็นสถานที่บำเพ็ญกุศลของพุทธศาสนิกชนทุกวันธรรมสวนะตลอดปี
๒. เพื่อเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมอบรมวิปัสสนากรรมฐาน สำหรับนักเรียน นิสิต นักศึกษา ข้าราชการ พลเรือน ตำรวจ ทหาร และประชาชนทั่วไป
๓. เพื่อเป็นสถานที่ประชุมอบรมหรือสัมมนาของพระสังฆาธิการทั่วประเทศ
๔. เพื่อเป็นสถานที่ฝึกอบรมพระนวกะของจังหวัดสิงห์บุรี ในเทศกาลเข้าพรรษาของทุกปี
๕. เพื่อเป็นถาวรวัตถุส่งเสริมความมั่นคงของพระพุทธศาสนาให้สถิตสถาพรสืบไป

อนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ กองทัพบกได้ประกาศตั้ง “ศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพล กองทัพบก” ขึ้นโดยกำหนดให้วัดอัมพวันเป็นที่ตั้งของศูนย์ฯ ซึ่งขณะนี้ ทางวัดได้ดำเนินการจัดทำศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบก เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

บัดนี้ ได้เวลาอันเป็นมหามงคลอุดมฤกษ์แล้ว ผมขอเรียนเชิญท่านประธานพิธีได้ประกอบพิธีมงคล เปิดป้าย “ศาลาสุธรรมภาวนา” และป้าย “ศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบก” และกล่าวปราศรัยกับ พุทธศาสนิกชนผู้มาร่วมพิธีต่อไป

คำปราศรัยของ
พลเอก สุจินดา คราประยูร
ผู้บัญชาการทหารบก

ขอนมัสการ พระคุณเจ้าที่เคารพ ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี และท่านสาธุชนผู้มีเกียรติ
ทั้งหลาย

กระผมขอพูดจากใจจริงต่อท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ณ ที่นี้ ว่า รู้สึกเป็นเกียรติและรู้สึกชื่นชม ใน
ความเจริญก้าวหน้าอย่างไม่หยุดยั้งของวัดอัมพวันแห่งนี้ โดยการนำของท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิ
คุณ ซึ่งเป็นพระเถระที่เปรียบเหมือนเพชรเม็ดงามประดับวงการคณะสงฆ์ไทยในยุคปัจจุบันรูป
หนึ่ง ท่านมีปณิธานในการทำงานเพื่อประโยชน์สุขของมหาชนด้วยความเสียสละอย่างสูงยิ่ง จนเป็นผลให้
วัดอัมพวันแห่งนี้ ได้รับการยกย่องจากทางราชการให้เป็นวัด-พัฒนาตัวอย่าง” เพราะได้ประสบผลสำเร็จ
ในหลักการพัฒนาวัด๕ ประการคือ

๑. ศาสนวัตถุ มีเสนาสนะที่สร้างขึ้น อย่างเป็นระเบียบ
๒. ศาสนบริหาร มีกิจกรรมอบรมพระสังฆาธิการและพระนวกะภิกษุทั่วไปในทุกพรรษา
๓. ศาสนบุคคล บุคลากรของวัดมีระเบียบวินัย
๔. ศาสนธรรม เป็นสำนักวิปัสสนากรรมฐานที่ได้มาตรฐาน
๕. ศาสนพิธี เป็นค่ายฝึกอบรมมารยาทไทย และระเบียบศาสนพิธีภาคปฏิบัติ แก่นักเรียน นิสิต

นักศึกษา และประชาชนทั่วไปอย่างต่อเนื่อง

ในฐานะที่ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ได้บำเพ็ญประโยชน์แก่สังคม โดยนำหลักธรรม คือ
วิปัสสนากรรมฐานมาเป็นแนวทางในการอบรมสั่งสอน นักเรียน นิสิต นักศึกษา ข้าราชการ และประชาชน
ทั่วไป จนประสบผลดีอย่างยิ่งในด้านการพัฒนาจริยธรรม อันเป็นการสร้างสรรค์ความมั่นคงของชาติทาง
สังคม ซึ่งเป็นที่ประจักษ์อยู่แล้ว

กองทัพบก ได้รับความร่วมมือจากพระคุณท่านด้วยดี ในการพัฒนาจริยธรรมของกำลังพลใน
กองทัพ ตั้งแต่ปี๒๕๒๕ ต่อเนื่องมาจนปัจจุบันนี้ โดยจัดทำเป็นโครงการถาวร หมุนเวียนกำลังพลทุก
ระดับชั้น เข้ามาปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐาน และพระคุณท่านได้ให้ความอนุเคราะห์ทั้งด้านอาหาร ที่พัก
อาศัย และทำการอบรมสั่งสอนด้วยความเสียสละเป็นผลดีตลอดมา เพื่อเป็นการประกาศเกียรติคุณ
ของผู้บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและเพื่อยกย่องผู้เสียสละต่อส่วนรวมให้เป็นแบบอย่างต่อไป
ฉะนั้น เมื่อปี ๒๕๓๑ กองทัพบกจึงได้เสนอเรื่องต่อกรมศาสนาได้พิจารณาขอพระราชทานเลื่อน
สมณศักดิ์ขึ้นเป็นพระราชาคณะเป็นกรณีพิเศษ และก็ได้รับการพิจารณาด้วยดีจากหน่วยงานที่
เกี่ยวข้อง และยิ่งกว่านั้น กองทัพบกได้ประกาศตั้ง “ศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบก” ขึ้น โดย
กำหนดให้วัดอัมพวันแห่งนี้ เป็นที่ตั้งของศูนย์ฯ นับว่าเป็นการประสานความสามัคคีที่ ฝ่ายพุทธจักรและ
ฝ่ายอาณาจักร เพื่อเป็นการสร้างสรรค์ความมั่นคงของชาติที่น่าอนุโมทนาอย่างยิ่ง

กองทัพบก ตระหนักดีว่า วัดเป็นสถาบันหนึ่งซึ่งมีบทบาทพิเศษในด้านการส่งเสริมศีล-ธรรม ด้านการส่งเสริมพัฒนาสังคมและความมั่นคงของชาติตลอดมาในประวัติศาสตร์ของชาติไทย

กระผมจึงรู้สึกเป็นเกียรติ และรู้สึกชื่นชมยินดีเป็นพิเศษ ที่มีโอกาสมาเป็นประธานในพิธีเปิดป้าย “ศาลาสุธรรมภavana” และป้าย “ศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบก” ในวันนี้

ในที่สุดนี้ กระผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตลอดจนจนบารมีธรรมอันสูงส่งของพระคุณเจ้าท่านเจ้าคุณพระภavanaวิสุทธิคุณ ได้โปรดดลบันดาลประทานพรให้ท่านทั้งหลายที่มาร่วมพิธีในครั้งนี้ ทุกท่าน มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งทั้งเพียบพูนด้วยสติปัญญา สามารถดำเนินงานมหากุศลสร้างเสริมบุคคลให้มีคุณภาพ ให้บรรลุผลสำเร็จโดยเร็ว สมดังเจตจำนงที่ได้ตั้งใจไว้แล้วทุกประการ

บัดนี้ ได้เวลามหามงคลอุดมฤกษ์แล้ว กระผมขอเปิดป้ายศาลาสุธรรมภavana และป้ายศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังกองทัพบก เพื่ออำนวยความสะดวกและความสุขแก่พุทธศาสนิกชนทุกฝ่ายต่อไป

สัมโมทนิยกถา ของ พระภวนาวิสุทธิคุณ

วันนี้ อาตมาารู้สึกซาบซึ้งใจ ปลื้มใจ ที่ท่านผู้บัญชาการทหารบก กรุณาเดินทางมาเปิดศาลาสุธรรมภวนา และเปิดศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบกณ วัดอัมพวันซึ่งความจริงได้ดำเนินการพัฒนาจิตใจมานานแล้ว

อาตมาทรงรักพัฒนาจิตใจนักเรียนนายร้อย จปร. มาหลายปีๆ ละ ๗ รุ่น ขอเจริญพรว่า มิได้อบรมให้เขาไปสวรรค์ นิพพานหรอก แต่มุ่งอบรมแนะแนวให้เขานำธรรมะไปใช้ในชีวิตประจำวันของเขาให้เขาเดินทางไปให้ถูกกฎจรรยาของชีวิต ให้นำความรู้และความดีไปสู่งาน ไปสร้างฐานชีวิต ปลูกเขาให้ตื่น เสกเขาให้เป็นงาน มุ่งอบรมให้เขาเป็นทหารของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน แล้วจึงไปเป็นทหารขององค์พระราชา

ข้าราชการของกองทัพบก ทั้งนายสิบ จ่า และนายทหารทั้งหญิงทั้งชาย อาตมาก็ปลูกเขาให้ตื่นทำงานให้สะอาด มีความรู้สู่งาน มีฐานะดี ใจซื่อ มือสะอาด เชียบขาด เป็นธรรม ต้องการให้พี่น้องทหารทุกคนสะอาดกาย สบายใจ สะอาดใจ เจริญสุข ปราศจากทุกข์ได้จริง อาตมาให้คติกับเขาว่า **“บ้านไหนสะอาด นักปราชญ์มาเกิด บ้านไหนสกปรก สัตว์นรกมาเกิด”**

พระพุทธเจ้าสอนให้พัฒนาจิตใจคนใดดีแล้วจะไม่เบียดเบียนคนอื่นด้วย จะไม่ทำอะไรให้ตัวเองเดือดร้อนด้วย จะรักการศึกษาหาวิชาความรู้ใส่ตัวแล้วจะรุ่งเรือง คนเราเลือกเกิดไม่ได้แต่เลือกเป็นดีก็เตอร์ได้

หลักคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันก็คือ ที่กินต้องสะอาด ที่ถ่ายต้องสะอาด กินของร้อน ต้องนอนในมุ้ง ต้องฟุ้งในส้วม สวมรองเท้า ยืนลุก ยืนรับ ยืนค่านับผู้ บังคับบัญชา แสดงอุฏฐฐานะต่อท่านผู้ใหญ่ อย่างนิงดูตาย ต้องกราบเบญจางคประดิษฐ์ให้เป็น ให้สมเป็นชาวพุทธ คำสอนดังกล่าวมีมาในพระไตรปิฎกทั้งสิ้น

เพื่อให้การพัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบกได้ประสบความสำเร็จด้วยดี อาตมาจึงต้องสร้างศาลาสุธรรมภวนาหลังนี้ ขึ้นมา ใช้เวลา ๒ ปี หมดไป ๑๑ ล้าน ไม่ต้องคอยให้ราชการมาช่วย อาตมาช่วยตัวเอง อุตตา หิ อุตตะโนนาโถ ตนต้องช่วยตัวเอง อธิบายง่ายๆ ก็ว่า ออกจากท้องแม่ ถึงแม่เอานมยัดใส่ปากแล้ว ถ้าลูกไม่ดูดก็ตาย ก็ต้องช่วยตัวเองนี่คือเหตุผล

ด้านประชาชนรอบๆ วัด และที่มาจากที่อื่น อาตมาก็ปลูกเขาให้ตื่น เสกเขาให้เป็นงาน โดยเริ่มพัฒนาจิตก่อนพอจิตดีแล้วก็รักการเรียน สำเร็จปริญญาตรี โท เต็มบ้าน แยกย้ายกันไปทำงานที่อื่นหมด ถึงช่างที่มาสร้างศาลาหลังนี้ ขอเจริญพรว่า เป็นคนบ้านนี้ ทำพินิน ทั้งช่างอีก ช่างเชื่อม ช่างประปา ช่างอะไร มีครบ ร้อยกว่าคนไม่ต้องไปจ้างคนกรุงเทพฯ

เรื่องที่ดินสะอาด ที่ถ่ายสะดวก อาตมาถือว่าเป็นเรื่องบริการที่สำคัญของวัดอัมพวัน ขณะนี้ มีห้องน้ำ ห้องส้วมจะครบ ๓๐๐ แล้ว นักเรียนนายร้อยและผู้มาอบรมไม่ต้องเข้าคิว นี่คืองานปิดทองหลังพระ ห้องน้ำ ห้องส้วมไครนับของอาตมาไม่ครบ ต้องขาดไป ๒ ห้องเพราะ ๒ ห้องนี้ นอยู่ที่เมรุ ไม่มีใครกล้าไปนับ

ขอเจริญพรท่านผู้บัญชาการทหารบก อาตมาพยายามสร้างเครื่องอุปโภคบริโภคในการอบรมให้ครบ วัดอัมพวันมีหอสมุด มีบรรณารักษ์ประจำ มีตำรับตำราทั้งทางโลกและธรรม ขณะนี้ หมดเงินไปแล้ว ๓-๔ ล้านบาท

จากการที่วัดอัมพวัน เป็นศูนย์พัฒนาจิตใจกำลังพลกองทัพบกมาเป็นเวลาหลายปีนั้น มีผลดีแก่กองทัพบกบางประการ ดังที่ท่านแม่ทัพภาคที่ ๓ ซึ่งย้ายไปเป็นพลเอกแล้วนั้น ท่านรายงานให้ทราบในที่ประชุมว่า

หลวงพ่อบรรพ เมื่อก่อนเราเอาลูกปืนไปให้พี่ชายแดน เราให้สิบมันให้ยี่สิบ เราให้ยี่สิบมันให้เราร้อย เดียวนี้เราเปลี่ยนเป็นเอาคุณธรรมไปให้ เอาโรงเรียนไปให้ เอาเด็กไปเรียนหนังสือ เอาถนนไปให้ เอาไฟไปให้ แม่หม้ายที่ไหนไม่มีครอบครัวก็ช่วยหาสามีให้ ด้วยธรรมวิธีแบบนี้เขานับถือนิยมทหาร กลับมาเป็นมิตรกับทหาร ถึงกับเรียกทหารเป็นพ่อก็มี อาตมาได้ฟังก็ปลื้มใจ ที่คุณธรรมจากวัดจากศาสนาได้ไปช่วยสร้างความร่วมมือให้แก่ประเทศชาติและประชาชนอย่างดียิ่ง

ขอเจริญพรท่านผู้บังคับบัญชาการทหารบก จากผลงานที่อาตมาบรรณงค์พัฒนาจิตใจทหาร เป็นเหตุให้เกิดวิสัยทัศน์ของวัดอัมพวันฟู งขจรไปกว้างไกล ทหารกลายเป็นแร่ตั้งดูประชาชน ข้าราชการ และสถาบันการศึกษาให้หันเข้ามาพัฒนาจิตใจที่วัดอัมพวันอย่างมากหลาย มหาวิทยาลัยทั้ง ๓๖ ธรรมศาสตร์ ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรเทคโนโลยี ตลอดจนถึงวิทยาลัยครู ๓๖ แห่งมาหมด

หน่วยที่สำคัญที่สุด น่าจะเป็น วปอ. รุ่น ๓๒ ซึ่งมีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรี คือ คุณ **ประมวล รุจนเสรี** ร่วมมาด้วย เมื่อมาเยี่ยมดูงานการพระศาสนาที่วัดอัมพวันกลับไปแล้ว ท่านผู้ว่า ประมวลก็ไปจัดโครงการ “การพัฒนาจิตใจสู่ทศพิธราชธรรม” ให้เข้ากับแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง ท่านได้นำข้าราชการจังหวัดปราจีนบุรี มาพัฒนาจิตใจด้วยการปฏิบัติธรรมตามหลักสติปัฏฐาน ๔ ที่วัดอัมพวันนี้ นี่เดือนธันวาคมก็จะมาอีกกลุ่มหนึ่งผ่านไปแล้ว รุ่น อาตมาต้องขออนุโมทนากับข้าราชการจังหวัดปราจีนบุรี ๑,๘๐๐ คน ซึ่งมีเจ้าเมืองนำมาเข้ารับการพัฒนาจิตใจ นำอนุโมทนาอย่างยิ่ง

ขณะนี้ อาตมากำลังสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม เป็นตึก ๔ ชั้น ขึ้นอีกหลังหนึ่ง ประมาณว่าจะใช้เงิน ๕ ล้านบาท จะปลูกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงานทั่วประเทศไทย ต้นเหตุก็คือกรมการศาสนา

กระทรวงศึกษาธิการ ขอตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูพระเพื่อสอนวิชาครูแก่พระที่เป็นครูสอนพระปริยัติธรรมแก่วัดต่างๆ ทั่วประเทศ ที่วัดอัมพวันนี้ อาตมายินดีจะสู้กับงานสร้างคนไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

อาตมาขออนุโมทนา และขออำนวยการพรให้ท่านผู้บังคับบัญชาการทหารบกและท่านผู้ ทรงเกียรติทุกท่าน จงมีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ขอจงมีอายุยืนนาน วรรณ ขอให้ผิวพรรณผ่องใส สุขขัง ขอให้สุขภาพกาย

อนามัยดี ทุกท่านโปรดได้ใจดี โรคภัยไข้เจ็บมี ก็ขอให้หาย สิ่งทั้งหลายที่คิดไว้ และจะคิดต่อไปในโอกาส
หน้า ขอให้ประสบความสำเร็จผลสมเจตน์งานความมุ่งหมาย ทุกท่านเทอญฯ

หลวงพ่อกับอเมริกา

ปัจจุบันนี้ มีวัดไทยเกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวนมากมายประมาณ ๓๐-๔๐ วัด เฉพาะวัดไทยในลอสแอนเจลิสมีการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยในวันเสาร์อาทิตย์แก่นักเรียนประมาณ ๕๐๐ คน โดยมีคณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จัดส่งครูอาสาไปช่วยสอน ๕๙ คน และมีกรรมการศึกษานอกโรงเรียนไปจัดสอบเทียบความให้ พระธรรมราชานุวัตร วัดพระเชตุพนฯ กรุงเทพมหานครและประธานกรรมการวัดไทยลอสแอนเจลิส ได้มีลิขิตลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๓๔ ให้กรรมการศาสนาพิจารณาเจ้าหน้าทีผู้รับผิดชอบ เรื่องการจัดการศึกษาพระปริยัติธรรม เดินทางไปศึกษาข้อมูลความเป็นไปได้ในการที่จะเข้าไปเสริมกำลังและความร่วมมือกับวัดต่างๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกาในการจัดการศึกษาและเพิ่มความรู้อะไรพระปริยัติธรรมอย่างมีระบบ

กรรมการศาสนาจึงได้จัดคณะผู้แทนกรรมการศาสนา เดินทางไปศึกษาข้อมูล ประกอบด้วย

นายดุขฎี	วงศ์ศศิธร	รองอธิบดีกรรมการศาสนา
นายวัฒนา	ปราถนวิทยา	ผู้อำนวยการกองแผนงาน
นายมานพ	พลไพรินทร์	หัวหน้าฝ่ายบริหารการศึกษาของพระสงฆ์
นายอำนาจ	บัวศิริ	นักวิชาการศาสนา

และได้อาราธนาพระสงฆ์ที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งมหาเถรสมาคมมีมติอนุมัติให้พระภิกษุ ๓ รูป เดินทางไปสหรัฐอเมริกาครั้งนี้ คือ

๑. พระธรรมราชานุวัตร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร เจ้าคณะภาค ๓ และประธานกรรมการวัดไทยลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นประธานที่ปรึกษาของคณะ

๒. พระภาวนาวิสุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี และเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี เป็นที่ปรึกษาฝ่ายปฏิบัติธรรม

๓. พระมหาเกษม สญญโต ป.ธ.๙ วัดราชาธิวาส เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เลขานุการแม่กองธรรมสนามหลวง เป็นที่ปรึกษาฝ่ายการศึกษาพระปริยัติธรรม

หลวงพ่อกับท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณได้ออกเดินทางไปพร้อมกับคณะ จากท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ซึ่งมีศิษยานุศิษย์จำนวนมากมายที่บังเอิญทราบข่าว พวกกันไปส่งที่ห้องวีไอพี เมื่อวันที่เสาร์ที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๔ และกลับถึงประเทศไทยเมื่อวันที่ ๒๓ เดือนเดียวกันเพื่อให้ทันบำเพ็ญกิจของพระศาสนาก่อนเข้าพรรษาที่สำคัญคือ เป็นพระอุปัชฌาย์ให้แก่กุลบุตรที่มานุ่งขาวห่มขาวถือศีลรอกการอุปสมบทที่วัดอัมพวัน เป็นจำนวนประมาณ ๔๐ รูป

หลวงพ่อกับได้มีโอกาสไปดูงานพระศาสนา วัดไทยในอเมริกาในช่วงระยะเวลาอันสั้น หลายแห่ง อาทิ นครลอสแอนเจลิส : วัดไทย

นครซานฟรานซิสโก : วัดพุทธานุสรณ์ วัดมงคลรัตนาราม

นครซิดคาโก : วัดธัมมาราม วัดพุทธธรรม ฯลฯ

หลวงพ่อดีพบพุทธศาสนิกชนทั้งชาวไทยและชาวอเมริกันที่ทราบข่าวต่างพากันไปรอต้อนรับ
เลี้ยงภัตตาหาร ฯลฯ หลายคนโทรศัพท์ข้ามรัฐปรารถนาจะได้ไปกราบหลวงพ่อดี ถ้ามปัญหา พิษกรรม ฯลฯ

ถ้าท่านไม่มีโอกาสไปวัดอัมพวันก็คงต้องอดใจคอยอ่านข้อคิด สาระรายละเอียดที่ได้จากการ
เดินทางครั้งนี้ ในกฎแห่งกรรมกรรมปฏิบัติ เล่มต่อไป

ผู้จัดทำ

การพัฒนาจิตเข้าสู่ ทศพิธราชธรรม

นายประมวล รุจนเสรี*

๑. จังหวัดปราจีนบุรีได้พิจารณาเห็นว่า อุดมการณ์แผ่นดินธรรมแผ่นดินทองเป็นอุดมการณ์พัฒนาประเทศที่มีกำเนิดมาจาก พระราชปณิธาน ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช มหาราช ที่ทรงมีพระบรมราชโองการว่า **“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขของมหาชนชาวสยาม”**

การพัฒนาประเทศตามอุดมการณ์นี้ จัดต้องอาศัยข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นกำลังสำคัญ

๒. ข้าราชการของไทยมีประวัติความเป็นมา มีวิวัฒนาการของตนเองที่ยาวนานยิ่งกว่าข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในประเทศชาติตะวันตกบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ข้าราชการไทยจึงมีค่านิยม แนวความคิด ความเชื่อ และวิธีปฏิบัติงานของตนเองเป็นเอกลักษณ์โดยเฉพาะความพยายามที่จะให้ ข้าราชการไทยปฏิบัติราชการให้สมกับเป็น **“ผู้รับใช้ประชาชน”** ตามปรัชญาแนวความคิดของประเทศทางตะวันตก จึงเป็นสิ่งขัดแย้งกับความรู้สึกลึกซึ้งและค่านิยมดั้งเดิมของข้าราชการไทย ความพยายามเช่นนั้น ย่อมไม่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด

๓. จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่สามารถศึกษาค้นคว้าได้ ยืนยันว่ากว่า ๗๐๐ ปีมาแล้ว ที่ผู้ชายไทยทุกคนต้องมีหน้าที่ปฏิบัติราชการถวายต่อพระเจ้าแผ่นดินเริ่มตั้งแต่อายุ ๔ ปี ต้องเป็นไพร่สมอายุ ๒๐-๖๐ ปี ต้องเป็นไพร่หลวง ถ้าเป็นไพร่หลวงไม่ได้ ก็ต้องส่งส่วยเป็นไพร่ส่วยหรือต้องเสีย **“ค่าราชการ”** หรือ **“เสียค่ารัชชูปการ”** ชายใดมีบุตรชายมารับราชการแทนจำนวน ๓ คน ก็สามารถพ้นหน้าที่ราชการไปก่อนอายุ ๖๐ ปีได้

การรับราชการของชายไทยดังกล่าว พระเจ้าแผ่นดินจะเป็นผู้พระราชทาน **“ยศ”**, **“บรรดาศักดิ์”**, **“ราชทินนาม”** และ **“ศักดินา”** ให้ มอบหมายให้ข้าราชการเหล่านั้น ปฏิบัติหน้าที่ต่างพระเนตร พระกรรณ แทนพระองค์ได้ทำให้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวผูกพันในความรู้สึกลึกซึ้งของข้าราชการไทยมาจนถึงปัจจุบันว่า ตนเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ราชการต่างพระเนตรพระกรรณของพระเจ้าอยู่หัว

ความรู้สึกลึกซึ้งผูกพันของข้าราชการทุกหมู่เหล่าที่มีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์จะเห็นได้ชัดจากการที่มีข้อกำหนดให้การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนระดับ ๑๐-๑๑ หรือการแต่งตั้ง นายทหารระดับนายพล จะต้อง มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ การมีพระราชพิธีประดับยศนายพลของทหาร ตำรวจ การเข้าเฝ้าถวายตัวของเอกอัครราชทูตไทยที่จะไปประจำต่างประเทศครั้งแรก การเข้าเฝ้าถวายสัตย์ปฏิญาณของคณะรัฐมนตรีก่อนรับหน้าที่ สิ่งเหล่านี้ ล้วนแต่เป็นเครื่องยืนยัน

สถานภาพ ความเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่การงานต่างพระเนตร พระกรรณ ของพระเจ้าอยู่หัวโดยตรง

๔. เมื่อข้าราชการไทยมีความรู้สึกที่ตนเองเป็นผู้ ปฏิบัติราชการต่างพระเนตร พระกรรณ ของพระเจ้าอยู่หัว ก็จำเป็นจะต้องช่วยกันทำให้ข้าราชการไทยทั้งหลายได้พิจารณาถึงวัตรปฏิบัติของพระเจ้าอยู่หัวที่

ทรงประพฤติปฏิบัติกันมา โดยเฉพาะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช องค์ปัจจุบัน ที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระองค์เองตามหลัก “ทศพิธราชธรรม” อย่างสม่ำเสมอจริงจัง ข้าราชการไทยก็จำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักทศพิธราชธรรมเป็นการเจริญรอยตามเบื้องพระยุคลบาทกันอย่างเต็มที่ จึงจะทำให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข มีความมั่นคงเจริญก้าวหน้า ประชาชนมีความชื่นใจในการปฏิบัติงานของ ข้าราชการ

๕. วิธีการที่จะให้ข้าราชการปฏิบัติตามหลัก “ทศพิธราชธรรม” ไม่สามารถกระทำได้เพียงการ พิมพ์หนังสือแจกจ่ายหรือการโฆษณาอุดมการณ์แผ่นดินธรรม-แผ่นดินทอง ตรงกันข้ามรัฐบาลน่าจะ ได้ ทุ่มเทกำลังงบประมาณฝึกฝนอบรมข้าราชการทุกหมู่เหล่าให้มีความรู้ ความเข้าใจในหลักทศพิธราชธรรม มีการฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังโดยเฉพาะการฝึกฝนในระยะเริ่มแรกแล้วส่งเสริมให้มีการปฏิบัติต่อไปโดย ตลอดเวลาแห่งความเป็นข้าราชการของแต่ละบุคคล

๖. สิ่งที่จะต้องทำความรู้ความเข้าใจในเบื้องต้นแก่ข้าราชการทั้งหลายทั้งปวงก็คือ ธรรมชาติอัน เป็นองค์ประกอบของมนุษย์ ๑, ความถูกต้องดีงามตามหลักทศพิธราชธรรม ๑, และธรรมชาติที่ครอบงำความประพฤติปฏิบัติของมนุษย์อีก ๑

๖.๑ ธรรมชาติอันเป็นองค์ประกอบของมนุษย์นี้ พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่ามี ประการ คือ **รูป กับ นาม หรือ กาย กับ ใจ**

รูป ก็คือร่างกาย ที่ประกอบไปด้วย ผม ขน หนัง ฟัน กระดูก เนื้อ อวัยวะต่างๆ ที่ต้องอาศัยอาหาร เข้าไปบำรุงเลี้ยง ร่างการ เป็นสิ่งมีรูปพรรณสัณฐานจับต้องได้

นาม ก็คือความรู้สึกทุกข-สุข ไม่ทุกข ไม่สุข ความจำได้หมายรู้ ความปรุงแต่ง ความรับรู้ หรือที่ เรียกกันว่า ใจ หรือความรู้สึกนึกคิด ที่ทุกคนมีอยู่แต่ไม่มีรูปพรรณสัณฐาน นามก็มีอาหารคอยหล่อเลี้ยง เช่นเดียวกับร่างกาย เรียกว่า ผัสสาหาร หรือการสัมผัสผัสกระทบทช ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจมีขึ้น จึงจะทำให้ เกิดความรู้สึกนึกคิดต่างๆ

ทั้งรูปและนาม รวมกันเข้ามีธาตุรู้หรือวิญญาณธาตุเป็นอาหารคอยหล่อเลี้ยงให้รูปและนามเจริญ ขึ้นอีกชั้น หนึ่งหากไม่มีวิญญาณธาตุ ทั้งรูปและนามก็ต้องแตกดับ ร่างกายก็ดำรงอยู่ไม่ได้ตัววิญญาณธาตุ หรือธาตุรู้จึงมีความสำคัญที่มนุษย์จะต้องคอยบำรุงรักษาไม่ใช่บำรุงรักษาแต่ร่างกาย รูปร่างลักษณะแต่ ประการเดียว

การเลือกข้าวปลาอาหารมาบำรุงร่างกายมีความสำคัญต่อรูป

การเลือกการสัมผัสกระทบทช ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ มีความสำคัญต่อนาม

การพัฒนาธาตุรู้หรือวิญญาณธาตุ มีความสำคัญต่อชีวิตของเราเป็นอย่างยิ่ง

๖.๒ หลักทศพิธราชธรรม เป็นหลักการพัฒนาความประพฤติปฏิบัติของผู้ปกครองบ้านเมือง และ ข้าราชการที่จะนำมาซึ่งความร่มเย็นเป็นสุข ความชื่นใจของประชาชนที่จะได้รับจากข้าราชการทั้งหลาย เป้าหมายของทศพิธราชธรรมอยู่ที่การประพฤติปฏิบัติที่เรียกว่า “ความถูกต้องดีงาม” หรือ “อวิโรธนะ”

“ความถูกต้องดีงาม” ตามหลักทศพิธราชธรรม คือการประพฤติปฏิบัติที่อุดมไปด้วยการให้ (ทาน) ๑, การรักษา กาย วาจา ให้ปราศจากโทษ (ศีล) ๑, การบริจาคเสียสละ (บริจาคตะ) ๑, ความซื่อตรง (อาชชวะ) ๑, ความอ่อนโยน (มัททวะ) ๑, ความเพียรเพิกกิเลส (ตบะ) ๑, ความไม่โกรธ (อักโกธะ) ๑, ความไม่เบียดเบียน (อวิหิงสา) ๑, และความอดทน (ขันติ) ๑

การฝึกอบรมกาย วาจา ใจ ของข้าราชการเข้าสู่ความถูกต้องดีงามมีบันไดมีขั้น ขั้นตอนของการฝึกฝนอบรมตามลำดับ จะเลือกกรรมบางประการมาฝึกมาอบรม ก็จักไม่เกิดกาชอเนื่องกับไม่เป็นองค์แห่งความถูกต้องดีงามที่สมบูรณ์

๖.๓ ก่อนที่ข้าราชการจะฝึกฝนตนเองให้เข้าสู่ความถูกต้องดีงามตามหลักทศพิธราชธรรมที่กล่าวมา มีความจำเป็นจะต้องให้ข้าราชการได้ทราบสภาวะธรรมบางประการที่มีอิทธิพลครอบงำเหนือความประพฤติปฏิบัติของตนเอง สภาวะธรรมเหล่านั้น ได้แก่ **แกจิต ทัฐิ กัลยาณมิตร และโยนิโสมนสิการ**

ก. **จิต** พระพุทธองค์ทรงแสดงความสำคัญยิ่งใหญ่ของจิตไว้ว่า “**ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นหัวหน้า สำเร็จได้ด้วยใจ ถ้าบุคคลใดมีใจชั่วแล้ว พุดอยู่ก็ทำตาม ทำอยู่ก็ทำตาม เพราะความชั่วนั้นทุกขย่อมตามบุคคลนั้นไป ดุจล้อหมุนตามรอยเท้าแห่งโคที่นำแอกไปอยู่จะนั้น**

“ธรรมทั้งหลายที่ใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นหัวหน้าสำเร็จได้ด้วยใจ ถ้าบุคคลใดมีใจดีแล้ว พุดอยู่ก็ทำตาม ทำอยู่ก็ทำตาม เพราะความดีนั้น สุขย่อมตามบุคคลนั้นไป ดุจเงาติดตามจะนั้น”

พระพุทธองค์ชี้ให้เห็นว่า จิตใจมีความสำคัญต่อขมประพฤติปฏิบัติของมนุษย์ ใจดีย่อมนำความประพฤติปฏิบัติดี ใจชั่วย่อมนำความประพฤติปฏิบัติชั่ว ทั้งนี้ ก็ด้วยเหตุผลที่ว่า ใจเป็นนาย กายเป็นบงคกระทำอะไรต้องระมัดระวังที่ใจ

ธรรมชาติของจิตใจแต่ตั้งเดิมของมนุษย์ทุกคนมีความเลื่อมประภัสสร แจ่มสว่าง ความเป็นผู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แต่มีอุปกิเลส เครื่องเศร้าหมอง๑๖ ประการ มาครอบคลุมจิตใจไว้ **อุปกิเลส ๑๖ ประการ** ได้แก่ ความเพ่งเล็งสิ่งใดเป็นที่ชอบใจ ความปองร้ายเขา ความโกรธ ความผูกโกรธ ความลบหลู่คุณท่าน ความตีตนเสมอยกตนเทียบเท่า ความริษยา ความตระหนี่ ความมารยาเจ้าเล่ห์ ความโอ้อวด ความหัวดี อความแข่งดี ความถือตัว ความดูหมิ่นท่าน ความมัวเมาในลาภยศสรรเสริญ สุข ความเลินเล่อ

การพัฒนาจิต ก็คือ การลอกกิเลส ตัณหา อุปาทานให้ออกจากจิตใจ ซึ่งจะต้องอาศัย **ปัญญา** เป็นเครื่องมือ

ข. **ทัฐิ หรือความคิดเห็น**

ความคิดเห็น หรือ ทัฐิ คือสภาพธรรมที่บุคคลแต่ละคนกำหนดขึ้น ตามความพอใจ ความชอบใจ ลัทธิ อธิษาศัย ความประสงค์ ด้วยการสมาทานเอา ถือเอายึดเอา ยึดถือ ถือมั่นตัดใจ น้อมใจ ซึ่งยากที่บุคคลจะสละละทิ้ง หรือก้าวล่วงไปได้โดยง่าย บุคคลมีความคิดเห็นอย่างใดก็จะปฏิบัติไปตามนั้น เสมือนตาข่ายที่ครอบคลุมให้บุคคลแต่ละคนปฏิบัติไปภายใต้กรอบความคิดเห็นนั้น ทำให้คนบางคนประพฤติปฏิบัติบางอย่างไม่ประพฤติปฏิบัติบางอย่าง ตามอำนาจแห่งความเห็นหรือทัฐิ

พระพุทธเจ้าทรงแสดงให้เห็นผลแห่งความคิดไว้ถึง ๑๘ ประการ คือ

๑. ทำให้เกิดความเห็นผิด
๒. ทำให้เกิดความเห็นรกฐัญ
๓. ทำให้เกิดความเห็นกันดาร
๔. ทำให้เกิดความเห็นเสี้ยนนาม
๕. ทำให้เกิดความเห็นวิบัติ
๖. ทำให้เกิดสังโยชน์
๗. ทำให้เกิดเป็นลูกศร (พุ่งเข้าหาตนเองหรือผู้อื่น)
๘. ทำให้เป็นสมภพ (มีการเกิดอื่นๆ ตามมา)
๙. ทำให้เป็นเครื่องกังวล
๑๐. ทำให้เป็นเครื่องผูกพัน
๑๑. ทำให้เป็นแหวน (กักขังตัวเอง)
๑๒. ทำให้เกิดเป็นอนุสัย (กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในสันดาน)
๑๓. ทำให้เกิดความเดือดร้อน
๑๔. ทำให้เกิดความเร่าร้อน
๑๕. ทำให้เกิดเป็นเครื่องร้อยรัด
๑๖. ทำให้เกิดความยึดมั่น
๑๗. ทำให้เกิดการถือในสิ่งที่ผิด
๑๘. ทำให้เกิดการลูบคลำ (เอาใจใส่ระดับประคองไว้ไม่สลัดทิ้ง)

ด้วยเหตุนี้ จึงต้องให้ข้าราชการพยายามละความเห็นผิด ปรับความคิดเห็นของตนเองเสมอๆ ให้เข้าสู่ความเห็นชอบ ความเห็นถูก ละความเห็นวิบัติ หมั่นสร้างความเห็นสมบัติ

ค. กัลยาณมิตร

ข้าราชการทุกคนมีมิตร หรือมีเพื่อน เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตจะอยู่กับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่พี่น้อง การมีเพื่อนที่ดีเป็นกัลยาณมิตรก็ย่อมจะนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติที่ดี การคบเพื่อนชั่วก็นำไปสู่ความชั่วดังคำกล่าวที่ว่า “คบคนพาลพาลไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล” พระพุทธเจ้าทรงเป็นยอดกัลยาณมิตร บิดา มารดา ครู อาจารย์ มิตรผู้ทรงปัญญาสามารถให้คำแนะนำที่ถูกต้อง เป็นกัลยาณมิตร การคบสัตบุรุษคนดีก็เป็นหลักประกันได้ประการหนึ่ง

พระพุทธองค์ทรงรับสั่งว่า “กัลยาณมิตร และโยนิโสมนสิการนี้ ย่อมเป็นเบ้า อดัมของสัมมาปฏิบัติทุกอย่าง ไม่ว่าจะป็นสมาริ ไม่ว่าจะป็นปัญญา หรือคฺมุไปไดถึงศีลทั้ทั้งหมด ย่อมอาศัยมีกัลยาณมิตรและโยนิโสมนสิการมาตั้งแตเบ้า อดัมเหมือนอย่างอรุณเป็นเบ้า อดัมของวัน กัลยาณมิตรและ

โยนิโสมนสิการก็เปรียบเหมือนเป็นอรุณเป็นเบ็ ้องต้นของวัน กัลยาณมิตรและโยนิโสมนสิการก็เปรียบเหมือนอย่างอรุณเป็นเบ็ ้องต้นของความสว่าง ขงสัมมาปฏิบัติคุณงามความดีทั้งสิ้น อันนับว่าเป็นความสว่าง...”

ง. โยนิโสมนสิการ

คือการใส่ใจโดยแยบคาย ด้วยการนำเอาธรรมอย่างใดอย่างหนึ่งมาใส่ใจไว้ในใจ ด้วยการตั้งใจฟัง ตั้งใจพิจารณาเหตุผล กำหนดข้อพึงปฏิบัติ ข้อพึงละเว้นการปฏิบัติ จัดลำดับข้อพึงปฏิบัติไว้ก่อนกำหนดลงมือปฏิบัติ ดูผลการปฏิบัติ ทบทวนการปฏิบัติ ผลแห่งการกระทำไว้ในใจโดยแยบคายหรือโยนิโสมนสิการ จะทำให้จิตใจของบุคคลมีความเจริญใน โขชฌงค์ ๗ ซึ่งเป็นองค์แห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ดังนี้

“ธรรมทั้งหลายเป็นที่ตั้งแห่งสติสัมโพชฌงค์มีอยู่การกระทำให้มากซึ่งโยนิโสมนสิการในธรรมเหล่านั้น เป็นอาหารให้สติสัมโพชฌงค์ที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญเต็มที่

“ธรรมทั้งหลายเป็นกุศลและอกุศล ที่มีโทษและไม่มีโทษ ที่เลวและประณีต ที่เป็นส่วนข้างดำและข้างขาว มีอยู่ การกระทำให้มากซึ่งโยนิโสมนสิการในธรรมเหล่านั้น เป็นอาหารให้ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์ที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญเต็มที่

“ความริเริ่ม ความพยายาม ความบากบั่นมีอยู่การกระทำให้มากซึ่งโยนิโสมนสิการในธรรมเหล่านั้น เป็นอาหารให้วิริยสัมโพชฌงค์ที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญเต็มที่

“ธรรมทั้งหลายเป็นที่ตั้งแห่งปีติสัมโพชฌงค์มีอยู่การกระทำให้มากซึ่งโยนิโสมนสิการในธรรมเหล่านั้น เป็นอาหารให้ปีติสัมโพชฌงค์ที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญเต็มที่

“ความสงบกาย ความสงบจิตมีอยู่ การกระทำให้มากซึ่งโยนิโสมนสิการในความสงบนั้น เป็นอาหารให้ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญเต็มที่

“สมาธินิมิต อัมพยัคคินิมิต (นิมิตแห่งจิตอันมีอารมณ์ไม่พุง ่งชานมีอยู่ การกระทำให้มากซึ่งโยนิโสมนสิการในนิมิตนั้น เป็นอาหารให้สมาธิสัมโพชฌงค์ที่ยังไม่เกิด หรือที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญเต็มที่”

“ธรรมทั้งหลายเป็นที่ตั้งแห่งอุเบกขาสัมโพชฌงค์มีอยู่การกระทำให้มากซึ่งโยนิโสมนสิการในธรรมเหล่านั้น เป็นอาหารให้อุเบกขาสัมโพชฌงค์ที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญเต็มที่

๗. เมื่อได้ทำความรู้ ความเข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ องค์ประกอบของความถูกต้องดีงามตามหลักทศพิธราชธรรม และสภาวะธรรมที่มีอิทธิพลเหนือความประพฤติปฏิบัติของข้าราชการแล้วจะต้องฝึกรบม ฝึกปฏิบัติ หาหนทางให้ข้าราชการได้มีสติปัญญาเห็นคุณธรรมต่างๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดด้วยการฝึกรบมสติภาวนา ตามหลักสติปัฏฐาน ๔

ความสำคัญของสติสัมปชัญญะ มีอยู่มากมาย ดังพระพุทธวจนะที่ว่า

“เมื่อ**สติสัมปชัญญะ**มีอยู่ หิริและโอตตปเปะชื่อว่ามีเหตุสมบุญ ย่อมมีแก่บุคคลผู้สมบุญด้วยสติ และสัมปชัญญะ

เมื่อ**หิริโอตตปเปะ**มีอยู่ อินทริยสังวรชื่อว่ามีเหตุสมบุญ ย่อมมีแก่บุคคลผู้สมบุญด้วยหิริและโอตตปเปะ

เมื่อ**อินทริยสังวร**มีอยู่ ศีลชื่อว่ามีเหตุสมบุญ ย่อมมีแก่บุคคลผู้สมบุญด้วยอินทริยสังวร

เมื่อ**ศีล**มีอยู่ สัมมาสมาธิชื่อว่ามีเหตุสมบุญ ย่อมมีแก่บุคคลผู้สมบุญด้วยศีล

เมื่อ**สัมมาสมาธิ**มีอยู่ ยถาภูตญาณทัสสนะชื่อว่ามีเหตุสมบุญ ย่อมมีแก่บุคคลผู้สมบุญด้วยสัมมาสมาธิ

เมื่อ**ยถาภูตญาณทัสสนะ**มีอยู่ นิพพิทาวีระกะชื่อว่ามีเหตุสมบุญ ย่อมมีแก่บุคคลผู้สมบุญด้วยยถาภูตญาณทัสสนะ

เมื่อ**นิพพิทาวีระกะ**มีอยู่ วิมุตติญาณทัสสนะชื่อว่ามีเหตุสมบุญ ย่อมมีแก่บุคคลด้วยนิพพิทา

เปรียบเสมือนต้นไม้ที่มีกิ่งและใบสมบุญ แม้กะเทาะของต้นไม้ นั้นย่อมสมบุญ แม้เปลือก แม้กระพี้ แม้แก่นไม้ของต้นไม้ นั้น ก็ย่อมบริบูรณ์ฉะนั้น

การมี**สติที่สมบูรณ์**นั้น สามารถฝึกขึ้นมาได้โดย**การเจริญกายนุสติปฏิฐานในกาย การเจริญเวทนานุสติปฏิฐานในเวทนา การเจริญจิตตานุสติปฏิฐานในจิต และการเจริญ-ธรรมานุสติปฏิฐานในธรรม**

๘. การจัดหลักสูตรการฝึกอบรมข้าราชการของจังหวัดปราจีนบุรีเพื่อพัฒนาจิตเข้าสู่**ทศพิธราชธรรมตามแนวทางที่กล่าวมา** ได้ดำเนินการมาแล้วถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๓๔ จำนวน ๑๑ รุ่น มีผู้ผ่านการฝึกอบรมประมาณ ๒,๐๐๐ คน ใช้**สถานที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี** เป็นที่ฝึกอบรมรุ่นละ ๔ วัน ๔ คืน มีหลวงพ่อดวงแก้วนาวิสุทฺธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวันเป็นประธานการฝึกอบรม ใช้เวลาฝึกอบรมดังนี้

ปฐมนิเทศ แนะนำการปฏิบัติและพิธีเปิด ๔.๕ ชั่วโมง

บรรยายเรื่องความถูกต้องดีงาม ๒.๕ ชั่วโมง

บรรยายเรื่องทศพิธราชธรรมสำหรับข้าราชการ ๔ ชั่วโมง

ฝึกสติปฏิฐาน และปฏิบัติธรรมอื่นๆ ๓๒ ชั่วโมง

สรุป-ให้สัจจะ-พิธีปิดการฝึกอบรม ๒.๕ ชั่วโมง

รวม ๔๙.๕ ชั่วโมง

ผลการฝึกอบรม ทำให้ข้าราชการจังหวัดปราจีนบุรี มีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติตน การพัฒนาตนเข้าสู่ความถูกต้องดีงามและมีข้าราชการจำนวนมากละเลิกอบายมุขต่างๆ โดยเด็ดขาด

วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา
กัณฑ์วัดอัมพวัน

ดร.จรินทร์ ชาติรุ่ง

เมื่อวันที่ ๑-๗ ธันวาคม ๒๕๑๖ ได้มีการเปิดค่ายอบรมพัฒนาจิตใจขึ้นที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จัดโดย**คุณสมพร เทพสิทธิ์า** ประธานสภาอุทกพิทักษ์สมาคมแห่งชาติ ผู้เข้ารับการอบรมเป็นนักศึกษาจากวิทยาลัยครูทั่วประเทศประมาณร้อยคนเศษ

ขณะนี้ ข้าพเจ้ารับราชการเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยครูนครปฐมได้มาเยี่ยมนักศึกษาที่เข้ารับการอบรม จึงได้มีโอกาสรู้จักกับ**หลวงพ่ोजรัญ** ตั้งแต่นั้น มา

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าได้ย้ายไปรับราชการอีกหลายแห่ง จนกระทั่งมาอยู่ที่วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๒ และได้รับทราบความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยากับวัดอัมพวัน จากบันทึกความทรงจำขอ**อาจารย์สมพร แมลงภู** และ**อาจารย์กรี สุดา เทียรทอง** ซึ่งเลื่อมใสและศรัทธาหลวงพ่อยิ่ง การที่วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาได้เข้าไปใกล้วัดอัมพวัน เกิดจากความศรัทธาเริ่มของ**ดร.กิ่งแก้ว อุตถากร** ซึ่งได้ย้ายจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มารับราชการที่วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาในปีการศึกษา ๒๕๒๒

ดร.กิ่งแก้ว อุตถากร เคยพบหลวงพ่ोजรัญเมื่อสมัยที่หลวงพ่อย้ายไปปักปรก ในงานมหาพุทธาภิเษกที่วัดใหญ่ชัยมงคล เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๖ แต่ไม่มีโอกาสได้สนทนากัน และทราบว่าหลวงพ่อย้ายไปปักปรกที่วัดอัมพวัน ในใจนี้ก็อยากจะทำความรู้จัก

ขณะเดียวกัน ที่วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาได้มีอาจารย์ท่านหนึ่งกำลังคิดจะทำกิจการโรงงานอิฐ ดร.กิ่งแก้ว อุตถากร นึกเป็นห่วงเกรงว่าจะไปไม่รอด และจะทำให้งานประจำเสียไปด้วย จึงนึกว่าจะมีพระองค์ใดหนอที่จะพูดกันรู้เรื่อง ทั้งทางโลกและทางธรรมควบคู่กันไป จะได้โปรดเพื่อนได้

พอดีได้เห็นหน้าปกหนังสือคนพ้นโลกฉบับเดือนกรกฎาคม ๒๕๒๓ ลงรูปหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน ก็คิดว่าพระองค์นี้แหละจะเป็นพระที่พูดกับคนทางโลกรู้เรื่อง จึงชวนเพื่อนอาจารย์ ๕ คน มากกราบหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวัน เมื่อมาถึงวัดได้พบหลวงพ่อยิ้มแย้ม แต่หลวงพ่อยังไม่ค่อยพูดเพราะจะไปเทศน์งานมหาชาติกลับมาแล้วค่อยคุยกัน

ขณะที่มากรออยู่จนเย็น ฝนก็ตกหนัก ในที่สุดท่านก็กลับมา และได้เมตตาตอบข้อซักถามของคณะอาจารย์ และได้เล่าเรื่องมักกะลีผล ซึ่งกำลังฮือฮาในสมัยนั้น นี้ให้ฟังด้วย เมื่อเวลาพอสมควรแล้ว ทางคณะได้ลากลับไป

หลังจากนั้น ดร.กิ่งแก้ว ก็พาอาจารย์ท่านอื่นๆ มากกราบหลวงพ่อยู่เสมอ ทุกครั้งที่มาพบหลวงพ่อยิ้มแย้มแต่ท่านจะมีจิตใจแจ่มใสเบิกบานกลับไป ปัญหาต่างๆ ที่พามาจากวิทยาลัยทั้งทางโลกและทางธรรม ได้ถูกหลวงพ่อยิ้มแย้มใจได้จนหมดสิ้น เหมือนกับว่าได้มารับพลังกลับไปสู่งานได้โดยไม่ย่อท้อ

ในวันพฤหัสบดีที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๒๔ ภาควิชาปรัชญาและศาสนาได้จัดให้มีการทำบุญเลี้ยงเพลพระที่วัดบรมพุทธาราม เป็นครั้งแรก วัดนี้ เป็นวัดที่อยู่ภายในบริเวณวิทยาลัยครู เป็นวัดเก่าแก่ สมเด็จพระเพทราชาทรงเป็นผู้สร้าง ในการทำบุญครั้งนี้ มีเงินเหลือ ๒,๔๐๑ บาท คณะกรรมการมี **ท่านอธิการเจ้าเจริญ เสกธีระ** เป็นประธานจึงดำริที่จะเก็บเงินนี้ ไว้เป็นทุน ในการสร้างพระประธานวัดบรมพุทธาราม ดร. กิ่งแก้ว จึงได้มานิมนต์หลวงพ่ोजรัญไปเป็นที่ปรึกษาในการสร้าง

ในวันอังคารที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๔ เวลา ๙.๐๐ น. หลวงพ่อได้มาอำนวยความสะดวก พิธีบวงสรวงดวงวิญญาณสมเด็จพระเพทราชาและผู้ศักดิ์สิทธิ์ ดิ่งแก้ว เป็นผู้กล่าวรายงานต่อ

ท่านอธิการโสภณ สุวรรณโรจน์ ประธานในพิธี โดยมี **อาจารย์โพธิ์ (ทองดี) เมืองทอง** บ้านอยู่โพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร เป็นผู้กล่าวคำบวงสรวง

เวลา ๑๑.๐๐ น. หลวงพ่อฉันเพลที่ภาควิชาปรัชญาและศาสนา สนทนาธรรม และได้บริจาคเงินสร้างพระประธานเป็นประเดิม ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อจากนั้น หลวงพ่อได้พาชมเมืองไปดูพระพุทธรูปที่วัดมงคลบพิตร และไปดูมิดตาบ ปากกว่า **หลวงพ่อดี๋ อมิตดาบกลับวัดในราคา ๕,๐๐๐ บาท ท่ามกลางความแปลกใจของผู้ที่ไปด้วย**

ในวันอังคารที่ ๖ เมษายน ๒๕๒๕ มีการทำบุญฉลองในการสร้างองค์พระประธาน มีการเลี้ยงเพลพระโดยนิมนต์หลวงพ่ोजรัญ มาเป็นประธานและพระลูกวัดอีก ๘ รูป

วันอังคารที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๒๖ เวลา ๘.๐๐ น. ได้มีพิธีเบิกพระเนตรพระประธานและประดิษฐานพระธาตุ ณ พระเกตุมาลา ดร.กิ่งแก้ว อธิการ อ่านคำกล่าวรายงานต่อท่านประธาน คือ **ผู้ว่าราชการจังหวัด ร.ต.กิตติ ประทุมแก้ว** ประธานได้จุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ และประธานประกอบพิธีเบิกพระเนตรพระประธานตลอดจนประดิษฐานพระธาตุ ณ พระเกตุมาลาเสร็จแล้วหลวงพ่อดี๋ของสมนาคุณแก่ผู้บริจาคเงินสร้างพระประธาน หลวงพ่อฉันเพลที่วิทยาลัย ส่วนพระลูกวัดนำไปขันโตไปขันที่วัด

ในวันพุธที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๗ ได้มีพิธีถวายสังฆทานแด่หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน ที่วัดบรมพุทธาราม ถวายภัตตาหารเพล และเลี้ยงแขกผู้มีเกียรติ หลวงพ่อมีความเมตตาอย่างสูงที่ช่วยเหลือการสร้างพระประธานจนแล้วเสร็จ เป็นการช่วยพัฒนาศูนัยรวมจิตใจของชาววิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ต่อจากนั้น นคณาจารย์ที่เคยมาวัดก็ยังคงมาอยู่เสมอ ได้มีโอกาสร่วมงานศาสนพิธีต่างๆ ที่วัดจัดขึ้น และได้มาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ในเวลาที่ว่างอยู่เป็นประจำ

ส่วนท่านที่มีความทุกข์ แก้ไขปัญหาไม่ได้ หลวงพ่อก็ให้คำแนะนำจนมองเห็นทางแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ ทำให้กิจการทุกอย่างสำเร็จลุล่วงด้วยดีจึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมชาววิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาจึงมีความสัมพันธ์กับวัดอัมพวันแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ในการพัฒนาจิตใจของนักศึกษานั้น ดตึงแก้ว อัครถาวร ได้เคยมาเป็นวิทยากรให้กับคณะ
นักศึกษาจาก มศว.บางเขน ที่มาอบรมปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวัน เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๒๔
และได้เห็นวิทยาลัยครูเทพสตรีนำนักศึกษามารับการอบรมพัฒนาจิตใจตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๕ แต่การอบรม
เน้นการบรรยายศาสนพิธี ส่วนการปฏิบัติมีน้อย จึงมีความคิดว่าจะพานักศึกษาวิทยาลัยครู
พระนครศรีอยุธยามารับการอบรมบ้าง **แต่จะเน้นการปฏิบัติ**

ในเดือนมีนาคม ๒๕๒๖ ได้พานักศึกษาชมรมพุทธศาสน์ ประมาณ ๓๐ คน มาปฏิบัติธรรมที่วัด
อัมพวันเป็นเวลา ๓ วัน โดยมี**คุณปัญญาพิน บำเรอจิต** เป็นผู้แนะนำการปฏิบัติ ส่วนพิธีการและศาสนพิธี
ต่างๆ นั้น ดตึงแก้ว เป็นผู้แนะนำเอง

ต่อจากนี้ ผู้บริหารวิทยาลัยได้เห็นถึงความสำคัญในการพัฒนาจิตใจของนักศึกษา จึงคิดจะนำ
นักศึกษามาพัฒนาจิตใจทุกคน โดยมีโครงการว่า ในปีการศึกษา ๒๕๒๖ นักศึกษาทุกคนทุกระดับชั้น จะ
ได้รับการพัฒนาจิตใจ ปีการศึกษาถัดไปก็จะจัดอบรมเฉพาะนักศึกษาเข้าใหม่ เนื่องจากนักศึกษามีเป็น
จำนวนมาก และสถานที่ของวัดรับได้จำนวนจำกัดครั้งละประมาณ ๒๐๐ คนเท่านั้น ทางวิทยาลัยจึงต้อง
แบ่งนักศึกษาไปอบรม ๒ วัด คือ วัดอัมพวัน และ วัดไทรงามธรรมธาราราม อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
การพานักศึกษามาอบรมที่วัดอัมพวันมีรายละเอียด ดังนี้

๑. **ปีการศึกษา ๒๕๒๖** ได้มีการอบรมผู้นำนักศึกษา เพื่อพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมของกลุ่ม
วิทยาลัยครูภาคกลาง เมื่อวันที่ ๘-๑๒ สิงหาคม ๒๕๒๖ ตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๒๖ ถึงเดือนมีนาคม
๒๕๒๗ ได้จัดอบรมนักศึกษาทั้งหมด ๑๘ รุ่นๆ ละ ๑๕๘-๒๐๒ คน รวมจำนวนทั้งหมด ๑๑,๖๒๐ คน

๒. **ปีการศึกษา ๒๕๒๗** จัดอบรมเฉพาะนักศึกษาเข้าใหม่ จำนวน ๔๐๐ คน แบ่งเป็น ๕ กลุ่มๆ ละ
๘๓-๘๘ คน

๓. **ปีการศึกษา ๒๕๒๘** จัดอบรมเฉพาะนักศึกษาเข้าใหม่ จำนวน ๔๓๑ คน แบ่งเป็น ๓ กลุ่มๆ ละ
๑๐๙-๒๑๒ คน

ในปีการศึกษา ๒๕๒๙ ได้มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารกิจการนักศึกษาใหม่ โครงการนี้ จึงได้ระงับไป
ใน**เดือนธันวาคม ๒๕๓๐** ชมรมพุทธศาสน์ ได้พานักศึกษาไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน เพื่อถวาย
พระราชกุศลต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระชนมายุครบ ๖๐ พรรษา

ปีการศึกษา ๒๕๓๑ คณะผู้บริหารกลุ่มวิทยาลัยครูภาคกลาง ได้มีมติให้นำนักศึกษาเข้าใหม่
ทั้งหมดประมาณ ๑,๐๐๐ คน ไปปฏิบัติธรรมที่วัดพระธรรมกาย อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี

ปีการศึกษา ๒๕๓๒ วิทยาลัยไม่ได้จัดอบรมนักศึกษา แต่ได้นิมนต์หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน มา
ให้ข้อคิดแก่คณาจารย์ในวันสัมมนาเปิดภาคเรียน ในปีการศึกษานี้ ข้าพเจ้าได้มารับตำแหน่งอธิการต่อจาก
ท่านอธิการ รศ.ธง รุญเจริญ และมีความเห็นว่าควรจัดอบรมพัฒนาจิตใจแก่นักศึกษาต่อไป

ปีการศึกษา ๒๕๓๓ จึงได้จัดอบรมนักศึกษาครูศาสตร์ ชั้น ที่ ๒ และนักศึกษาครูพยาบาลทุก
ระดับชั้น จำนวน ๒๕๐ คน เป็นเวลา ๓ วัน เมื่อวันที่ ๘-๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๓ ณ วัดอัมพวัน

และในปีการศึกษา ๒๕๓๔ ได้ขยายโครงการโดยจัดอบรมนักศึกษาเข้าใหม่ทุกคนวิชาประมาณ ๕๐๐ คน ในวันที่ ๗-๙ มิถุนายน ๒๕๓๔ โดยใช้หลักสูตรการอบรมและวิทยาการของวัดอัมพวัน

ในด้านการปฏิบัติธรรมของนักศึกษานั้น มุ่งหวังแต่เพียงว่าให้นักศึกษามีสติ มีความรู้ตัว มีความยั้งคิดก่อนที่จะทำอะไรลงไป จะได้รู้สึกรู้ว่าตนเป็นที่พึ่งของตนเองได้

ส่วนการปฏิบัติธรรมของนักศึกษาในช่วงปีพ.ศ.๒๕๒๖-๒๕๒๘ นั้น ได้สอบถามผู้ที่เกี่ยวข้อง ทราบว่าแรกๆ จะมีความรู้สึกต่อต้าน พอปฏิบัติธรรมไปครบ๓ วัน ความรู้สึกเปลี่ยนไปโดยเฉพาะเวลาที่หลวงพ่อบรรยายธรรม นักศึกษาจะไม่ง่วงเลยและสนใจถามปัญหาต่างๆ หลวงพ่อได้เมตตาตอบข้อถามจนนักศึกษาพอใจ และมีนักศึกษบางคนได้มาปฏิบัติธรรมด้วยตนเอง ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์ในภายหลัง

มีนักศึกษาคนหนึ่ง บ้านอยู่ขอนแก่นขณะปฏิบัติได้ปวดหัวเข่ามาก เขาก็กำหนดสู้กับความปวดตามที่หลวงพ่อบอก จนรำลึกกฎแห่งกรรมได้ว่าได้เคยหักขาปู ตอนที่เป็นเด็กได้ไปเก็บปูมาทำอาหารจับปูได้ก็หักขาไม่ให้มันเดิน เขาก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรอาการปวดก็หายไป

นักศึกษาคนนี้ ทางอาจารย์ไม่ได้ติดตามผล แต่หลวงพ่อนำมายกตัวอย่างอยู่เสมอว่าขณะนี้เรียนจบปริญญาเอกแล้ว และเป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น

หลวงพ่อบอกแผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล ติดตามผลงานของผู้ที่มาเข้ารับการอบรมอยู่เสมอ ทุกครั้งที่เข้ารับการอบรม ทุกคนจะต้องลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน เพื่อหลวงพ่จะได้ติดตามผลงานต่อไป บางคนไม่ยอมลงชื่อบางครั้งก็ลงชื่อคนอื่น กลัวว่าทางวัดจะแจกฎีกา

หลวงพ่อบอกว่า เมื่อ พ.ศ.๒๕๑๖ มีคนหนึ่งมาเข้ารับการอบรม แต่เวลาลงชื่อกลับไปลงชื่อคนข้างบ้านที่ไม่ถูกกันคิดว่าถ้าหลวงพ่อบอกแจกฎีกาจะได้ไปแจกบ้านนั้น

หลวงพ่อบอกก็ทราบ แต่ก็แผ่เมตตาไปตามชื่อที่อยู่ที่บ้านนั้น ปรากฏว่าบ้านนั้น ร่ำรวยมหาศาล ไม่เคยคิดจะมาวัดแต่ก็ทำให้มาพบหลวงพ่อบอกได้ ส่วนคนที่แกล้งลงชื่อผิดนั้น กลับจนลง ถูกภรรยา และบุตรบ่นว่าตลอดเวลา เขาก็สำนึกผิดได้ มาขอขมาโทษต่อหลวงพ่อบอก ท่านก็บอกว่า“ช่วยไม่ได้นะ คนไม่มีสัจจะออกตัณญ์ก็เป็นอย่างนี้แหละ”

หลวงพ่อบอก หรือพระภิกษุวิสุทฐิคุณ เป็นผู้ได้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา สามารถแสดงธรรมได้ซาบซึ้งตื้นใจแก่ผู้ฟังเข้าถึงจิตใจคน ทำหน้าที่ พระนักพัฒนา นักเทศน์ และวิปัสสนาจารย์ ท่านมีผลงานมากมายในแต่ละปี จนเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ ได้บรรยายธรรม อบรมบุคคลทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพ ทั้งผู้ที่มาเข้าวัดปฏิบัติธรรมที่หอประชุม วัดอัมพวัน และได้ไปบรรยายธรรมตามสถานที่ต่างๆ จนไม่รู้จำไม่ถ้วน ในปีหนึ่งๆ แทบจะไม่มียวันว่างยากที่จะนำมากล่าวได้หมดในที่นี้ จึงนับได้ว่าพระภิกษุวิสุทฐิคุณ ได้ทุ่มเทชีวิตในการพัฒนสังคมให้เจริญรุ่งเรืองและเป็นที่ยึดมั่นสำคัญแก่พุทธศาสนิกชนในท้องถิ่นทั้งใกล้ และไกลเป็นเวลาอันยาวนาน มิใช่แต่กับวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยาเท่านั้น

จากประวัติผลงานดังกล่าว ศูนย์วัฒนธรรม จังหวัดสิงห์บุรี จึงเสนอเพื่อขอให้ยกย่องเชิดชูเกียรติ
ท่านให้เป็นผู้มีผลงานดีเด่นทางด้านวัฒนธรรมสาขาการพัฒนาคูณภาพชีวิต สำหรับภาคกลางตอนบน ซึ่ง
ได้ทำการพิจารณาคัดเลือกกันที่ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งคณะกรรมการมีข้าพเจ้าเป็น
ประธานกรรมการ ข้าพเจ้ารู้จักและประทับใจท่านมากมาก่อนแล้ว จึงได้สนับสนุนอย่างเต็มที่ ในที่สุด
คณะกรรมการของภาคกลางตอนบนก็ลงมติให้ท่าน และได้เสนอไปยังสำนักงานคณะกรรมการ
วัฒนธรรมแห่งชาติและในที่สุดพระภาวนาวิสุทธิคุณ ก็ได้รับการยกย่องเป็นผู้มีผลงานดีเด่น
ทางด้านวัฒนธรรม สาขาการพัฒนาคูณภาพชีวิต ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๓ สมเจตนารมณ์ของ
ข้าพเจ้า

ณ โอกาสอันเป็นมงคลนี้ ข้าพเจ้าขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยจงดลบันดาลให้ท่านมีพลังกาย
พลังจิต ในอันที่จะช่วยพัฒนาคูณภาพชีวิตของประชาชนสืบต่อไปชั่วกาลนาน

สพช. กบวัดอัมพวัน

ประกาศ์ แสงดา

สพช. ย่อมาจากสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติมีฐานะเป็นกรม สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนสังกัด สพช. ก็คือโรงเรียนประจำบาลในสมัยก่อน ๑ ตุลาคม ๒๕๒๓ และโรงเรียนอนุบาลที่อยู่ตามหัวเมืองต่างๆ นับรวมกันได้ ๓๑,๓๙๔ โรงเรียน มีครูและบุคลากรประมาณ ๓.๔ แสนคน มีหน้าที่สำคัญในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศ ซึ่งมีนักเรียนในระบบประมาณ ๗๒ ล้านคน โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานและให้สามารถคงสภาพการอ่านออกเขียนได้คิดคำนวณได้ มีความสามารถประกอบอาชีพตามควรแก่วัย ดำรงตนเป็นพลเมืองดีในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

อย่างไรก็ดีมักจะได้พบเห็นข่าวทางสื่อมวลชนอยู่เสมอเกี่ยวกับการฆ่าประทุษร้ายต่อร่างกายและทรัพย์สิน ช่มชืดเด็กแล้วฆ่า ฆ่าตัวตาย ผู้มีหน้าที่โก่งกิน ซึ่งเป็นเครื่องชี้ อย่างหนึ่งว่าคนบางคนบางกลุ่มในสังคมกำลังเครียดหาทางออกไม่ได้ ไม่มีภูมิธรรมะมาคุ้มกัน ผลคือสังคมเดือนร้อน คุณตะวางเจริญ ดั่งนั้น การให้ภูมิธรรมะคุ้มกันตั้งแต่เด็กที่กำลังอยู่ในระบบโรงเรียนน่าจะเป็นการตัดไฟเสียแต่ต้นลม เพื่อจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี สังคมจะได้อยู่อย่างมีความสุข นั่นคือจะต้องพัฒนาในด้านคุณธรรมของนักเรียนให้สูงขึ้นนั่นเอง

แนวความคิดดังกล่าวนี้ ไม่ได้มีอยู่ในหัวใจ**ศาสตราจารย์นิรันดร์ บรรดาศักดิ์** มานานแล้ว เมื่อท่านได้รับการแต่งตั้งเป็น**ผู้อำนวยการกองพัฒนาบุคคล สพช** ซึ่งเป็นโอกาสอันดีที่จะได้ช่วยทำงานเรื่องนี้ ให้สำเร็จ โดยท่านเล็งที่จะ**พัฒนาครูเป็นเป้าหมายแรก** เพราะครูเหมือนแม่เหล็กที่จะเหนี่ยวนำลูกศิษย์ให้เหมือนหรือคล้ายครูได้ โดยเฉพาะการพัฒนาในเรื่องคุณธรรมนี้ จะต้องเริ่มที่การพัฒนาใจก่อน เมื่อใจจิตถูกเป็นสัมมาทิฐิ ก็คิดที่จะประกอบแต่กรรมดีไม่ยอมทำความชั่ว การพัฒนาใจโดยการปฏิบัติธรรมะก็เป็นวิธีที่ดีวิธีหนึ่งที่จะทำให้ผู้ปฏิบัติเห็นผลเร็ว เพราะธรรมะปฏิบัตินี้เป็นทางที่จะทำให้ใจสงบเยือกเย็นเป็นสุขยอมรับในแบบอย่างที่ดีได้ง่าย

ในระหว่างที่ท่านกำลังดำริที่จะทำในเรื่องดังกล่าว(ต้นปี พ.ศ.๒๕๓๓) พอได้รับคำแนะนำให้รู้จักกับ**คุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย** ซึ่ง**อาจารย์เสงี่ยม อัมภาราม** ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดแพร่ เป็นผู้แนะนำเพราะอาจารย์เสงี่ยมเคยปฏิบัติธรรมกับคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย และได้นำไปใช้กับ**ผู้ได้บังคับบัญชาได้ผลดีมาแล้ว** ทั้งได้ทราบว่า**คุณแม่มีะวัติการให้การอบรมวิปัสสนากรรมฐานมากกว่า ๔๕ ปี** ทั้งในและต่างประเทศ มีลูกศิษย์เป็นแสนๆ คน หลักสูตรของคุณแม่ใช้เวลาเพียง ๗ วัน ซึ่งไม่นาน ขณะนี้ ยังได้รับความสนใจจาก**อาจารย์เมือง-ชัย พาเจริญศักดิ์** ซึ่งเป็นศึกษานิเทศก์ สพช. ช่วยสนับสนุนให้มีการดำเนินการ จนกระทั่งได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการจากท่านเลขาธิการ สพช. ในขณะนั้น คือ**อาจารย์สมชัย วุฑฒิปรีชา**

เมื่อการดำเนินการได้รับการเปิดไฟเขียว ผู้เขียนได้รับมอบหมายให้ดำเนินการโครงการนี้ ซึ่งยังไม่เคยทราบว่าการอบรมของคุณแม่สิริ กรินชัย เป็นอย่างไร จึงอาสาสมัครไปเข้ารับอบรมครั้งแรกที่ หัวหิน จ.ประจวบฯ ยอมรับว่า **วิธีการสอนของคุณแม่เป็นหลักสูตรสำเร็จรูป เกิดผลดีต่อผู้ปฏิบัติมาก** ผู้เขียนเองสนใจธรรมะปฏิบัติมาตั้งแต่เด็กๆ แต่ก็ยังปฏิบัติไม่ได้ผลมาก แต่พอได้มาเข้าปฏิบัติกับคุณแม่ เหมือนกับเป็นการสรุปทบทวนที่เรียนมายาวนานให้เข้าใจ

ผู้เขียนมีความมั่นใจตั้งแต่ **นี้ มาคุณแม่นี่แหละจะเป็นที่พึ่งของคุณต่อไป** แต่ก็มีปัญหาอีกว่า จะจัดอบรมที่ไหนดีก็ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์เสงี่ยม อัมภาราม ว่า **วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี** เป็นสถานที่เหมาะสม และก็เป็นดังที่พูดจริงๆ ที่วัดมีศาลาปฏิบัติธรรม ศาลาพัก ศาลา รินน้ำ ้ำ ห้องน้ำ ้ำ สะดวกสบายทุกอย่าง เมื่อ สบขได้ไปกราบขอความเมตตาจาก **พระเดชพระคุณพระภิกษุวิสุทฺธิคุณ** ก็ได้รับความกรุณาจากพระคุณท่านด้วยดี เชื้อ อำนวยความสะดวกทุกอย่าง เวลาจัดฝึกอบรมก็จัดคนตลอดจนพระเณร มาให้การช่วยเหลือในด้านจัดที่พักอาหารให้ตลอดงาน นอกจากนี้ **หลวงพ่อยังได้เทศน์สอนผู้ปฏิบัติ (ลูกโยคี)** โดยเฉพาะเกี่ยวกับการเจริญสมณะและวิปัสสนากรรมฐาน หลวงพ่อได้ให้หลักและแนวทางการปฏิบัติจับใจผู้ฟังมากเมื่อกลับไปแล้วต่างก็ปรารถนา หลวงพ่ออยู่บ่อยๆ

สบข. ลงมือจัดรุ่นแรกเมื่อต้นเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ ซึ่งสำเร็จลงด้วยดี ผู้เข้ารับการอบรมต่างได้ ตีเม็ดำรัสพระธรรมอย่างลึกซึ้ง อันเป็นผลให้มีการจัดในรุ่นต่อๆ มา จนถึงขณะนี้ **รุ่นแล้ว มีผู้เข้ารับการอบรมรวม ๒,๐๐๐ คน** โดยได้ให้ผู้บริหาร เช่น ผอ.ปจ. ผช.ผอ.ปจ. ผอ.โรงเรียน ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ครูผู้สอนเข้าอบรมและยังมีประชาชนให้ความสนใจร่วมอบรมด้วยอีกส่วนหนึ่ง ผลสำเร็จครั้งนี้ เกิดจาก **หลวงพ่อจรัญ และคุณแม่สิริ กรินชัย** โดยแท้ หากไม่ได้ความเมตตาจากทั้งสองท่าน การอบรมอย่างนี้ จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย

ด้วยสายสัมพันธ์ดังกล่าว **สบข. กับวัดอัมพวัน** คงจะอยู่คู่กันทำความดีให้กับสังคมต่อไปนานเท่านาน

วัดอัมพวัน กับกรมการศาสนา

อำนาจ บัวศิริ

ความนำ

ถ้าจะสืบสาวเรื่องราวย้อนไปในอดีต เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างกรมการศาสนากับวัดอัมพวัน ก็คงจะพบว่าวัดอัมพวันมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นทางการกับกรมการศาสนาในปี๒๕๑๒ ซึ่งเป็นปีที่ทางกรมการศาสนาประกาศผลการคัดเลือก วัดอัมพวันเป็นวัดพัฒนาตัวอย่างประจำปี๒๕๑๒ อันเป็นช่วงที่กรมการศาสนามีนโยบายที่จะพัฒนาวัดในประเทศไทย ให้เป็นศูนย์กลางการพัฒนาของชุมชน แนวทางการปฏิบัติตามนโยบายในประเด็นแรก ก็คือส่งเสริมให้คำแนะนำแก่วัดต่างๆ ทำการพัฒนาทั้งทางด้านศาสนาวัตถุ ศาสนบุคคล ศาสนธรรม และ ศาสนสงเคราะห์ คือ พัฒนากฎีวิหาร ศาลาการเปรียญ โบสถ์และเสนาสนะต่างๆ ให้มีระเบียบ สะอาด เรียบร้อย และดูสวยงาม ส่งเสริมบุคคลภายในวัดอันได้แก่ พระภิกษุ สามเณร ศิษย์วัด และผู้อาศัยอยู่ในวัด ได้ศึกษาเล่าเรียนและอ่อนน้อมอย่างมีระเบียบวินัยส่งเสริมให้มีการศึกษาพระปริยัติธรรม เพื่อให้ศาสนาดำรงอยู่และเผยแผ่ออกไปให้กว้างขวางขึ้น ตลอดจนให้การสงเคราะห์แก่ชุมชนในด้านการเทศนาธรรม ให้การศึกษาทางธรรม ให้คำปรึกษาแก่ประชาชนในการใช้หลักธรรมดำเนินชีวิตและให้การสงเคราะห์ผู้ด้อยโอกาสในสังคม สำหรับการปฏิบัติตามนโยบายในประเด็นที่สองคือ การค้นหาคัดเลือกวัดที่มีการพัฒนาพร้อมอยู่แล้วทุกด้าน หรือมีการพัฒนาดีเด่นเป็นบางด้านยกให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่วัดอื่นๆ นำไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติตาม เพื่อพัฒนาวัดของตนเอง

วัดพัฒนาตัวอย่างของกรมการศาสนา

วัดอัมพวัน เป็นวัดที่อยู่ในกลุ่มการปฏิบัติตามนโยบายในประเด็นที่สองดังกล่าว เนื่องจากกรมการศาสนาทราบจากประวัติว่า วัดอัมพวัน แต่เดิมนั้นเป็นวัดที่เก่าแก่มาแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งชำรุดทรุดโทรมมาตามลำดับเวลา จนถึงปัจจุบันเมื่อปี๒๕๐๐ ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ ภารักษาการเจ้าอาวาส ก็ได้เริ่มบูรณะพัฒนาวัดนี้ เรื่อยมาตามลำดับ จากแต่เดิมมีโบสถ์เก่าแก่ หลัง และกุฏิเก่าๆ เพียง ๒-๓ หลัง จนมีกุฏิ เสนาสนะเครื่องใช้ครบครันสมบูรณ์ แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของการพัฒนา คือ การพัฒนาคน เริ่มตั้งแต่การพัฒนาอาชีพ ความเป็นอยู่ของคนรอบๆ วัดก่อน พร้อมนั้นเผยแพร่สอนปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแก่ญาติโยม ประชาชนทั่วไป เพื่อให้ผู้ปฏิบัติฝึกการมีสติ ฝึกความอดทน ฝึกให้รู้จักเรียนรู้ตัวเองจะได้เกิดปัญญา รู้จักพิจารณาแก้ปัญหาชีวิตที่เกิดด้วยตนเองและรู้จักนำหลักธรรมที่ท่านเจ้าอาวาสเทศนาสั่งสอนไปปฏิบัติในการครองตัวครองชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขได้

คุณความดีที่ท่านเจ้าอาวาสวัดอัมพวันได้กระทำมานี้ เอง กรมการศาสนาจึงได้พิจารณาคัดเลือก
ยกวัดอัมพวันเป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง เมื่อปี ๕๑๒ ต่อจากนั้น ฆราวาสศาสนาก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกับ
ทางวัดอัมพวันอีกคงปล่อยให้ทางวัดดำเนินการพัฒนาวัดต่อไปตามกาลเวลา และความวิริยะอุตสาหะของ
ท่านเจ้าอาวาสเรื่อยมา

ข้าราชการกรมการศาสนาเข้าปฏิบัติธรรม

จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ กรมการศาสนาเป็นนโยบายที่จะฝึกอบรมการพัฒนาคิดใจข้าราชการของ
กรมการศาสนา ด้วยการปฏิบัติธรรม ซึ่งงานการเจ้าหน้าที่ สำนักงานเลขานุการกรมการศาสนาเป็นเจ้าของ
เรื่องซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้จัดโครงการนี้ ขึ้นมาตามแผนพัฒนาจิตใจ ซึ่งมีระบุไว้ในแผนพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ ๕ ว่าด้วยเรื่องของการศึกษา กรมการศาสนาได้พยายามตระเวนหาสถานที่ที่
จะมีความเหมาะสมหลายแห่ง เพื่อจะดำเนินการตามโครงการ และได้ทราบว่าที่วัดอัมพวันนี้ มีความพร้อม
หลายประการ คือ ด้านที่พักอาศัย ด้านอาหารเลี้ยงดูผู้เข้าอบรม ด้านอาคารสถานที่และอื่นๆ นับว่ามีความ
พร้อมมากกว่าที่อื่นๆ อีกหลายแห่ง นอกจากนี้ ยังมีหน่วยงานหลายๆ แห่งได้มาอบรมการปฏิบัติธรรมที่วัด
อัมพวันกันมากมายเจ้าหน้าที่ของกรม จึงได้เดินทางมาติดต่อเพื่อดูสถานที่ และขอใช้สถานที่เพื่อจัดอบรม
ซึ่งทางหลวงพ่อพระ-

ครูภาวนาวิสสุทธิ ได้เมตตาอนุญาตให้มาอบรมที่วัดได้

เมื่อเขียนถึงเรื่องข้าราชการกรมการศาสนาต้องเข้าอบรมปฏิบัติธรรม ผู้อ่านหลายๆ ท่านอาจจะ
สงสัยว่าทำไมต้องมาอบรมปฏิบัติธรรมกันด้วยละ เพราะทำงานอยู่กรมการศาสนาได้อยู่ใกล้พระ
ทำงานกับพระ ต้องเป็นพวกมหาเปรียญคงต้องเป็นข้าราชการกลุ่มพิเศษ ที่ต้องต่างจากข้าราชการหน่วย
อื่นคงจะถือศีลใกล้ๆ กับพระหรือกระดียดไปทางพระอย่างแน่นอน ถ้าท่านคิดเช่นนั้น ก็ต้องขอโอกาสเรียน
ชี้แจงว่า

ข้าราชการกรมการศาสนา ก็คือข้าราชการพลเรือนเหมือนข้าราชการในหน่วยงานอื่นๆ เหมือนกัน
สอบเข้ารับราชการมาในระบบของสำนักงาน ก.พ. จึงไม่ได้แตกต่างจากข้าราชการที่อื่นๆ จะมีอยู่บาง
ตำแหน่งที่ต้องรับผู้ที่จบทางเปรียญธรรมมาเข้าทำงาน คือตำแหน่งอนุศาสนาจารย์ซึ่งก็มีผู้จบเปรียญธรรม
๙ ประโยค มารับราชการในกรมการศาสนา ไม่เกิน ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของข้าราชการทั้งหมด ดังนั้น มีความ
จำเป็นที่จะต้องให้ข้าราชการของกรมการศาสนาเข้ารับการฝึกอบรมปฏิบัติธรรมเหมือนกันกับข้าราชการ
หน่วยอื่นๆ ที่เห็นความสำคัญในการอบรมด้านนี้

ปัญหาและอุปสรรค

ในการเริ่มจัดโครงการอบรมฝึกปฏิบัติธรรมสำหรับข้าราชการกรมการศาสนานั้น มีปัญหาและ
อุปสรรคบางประการที่ควรกล่าวถึงบ้าง คือ

ด้านหลักสูตรการฝึกอบรม หลักสูตรการฝึกอบรมที่ทางวัดอัมพวันดำเนินการอยู่นี้ ไม่ว่าจะใช้เวลา ๓ วัน ๕ วัน ๗ วัน หรือมากกว่านี้ จะเน้นที่ให้ฝึกปฏิบัติกรรมฐานอย่างเข้มข้นแต่เพียงอย่างเดียว ไม่ต้องมีภาควิชาการหรือการบรรยายเรื่องอื่นๆ เข้ามาแทรก เนื่องจากจะทำให้เสียอารมณ์กรรมฐาน แต่ฝ่ายผู้จัดหลักสูตรทางกรมการศาสนาไม่เข้าใจ ยังจัดให้มีชั่วโมงบรรยายเรื่องต่างๆ สอดแทรกเข้ามามาก มีการปฏิบัติกรรมฐานจริงๆ วันละ ๒-๓ ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งเป็นการจัดอย่างไม่รู้จริง เพราะคิดตามทฤษฎีที่ว่า ไปว่าควรจะต้องจัดบรรยายกับปฏิบัติสลับกันไป ถ้าไม่เช่นนั้น ผู้เข้าอบรมจะเบื่อหน่าย และการนั่ง ยืน เดิน กำหนดมากเกินไปจะเกิดความเมื่อยขบไม่ได้มีความรู้ถึงเรื่องการเกิดอารมณ์กรรมฐานต่อเนื่อง

ดังนั้น หลักสูตรอบรม ๕ วันที่จัดขึ้น ในรุ่นที่ ๒ อาจจะทำให้ผู้เข้ารับการอบรมได้รับผลน้อยไปบ้าง ในการอบรมรุ่นหลังๆ ต่อมาจึงได้ปรับหลักสูตรให้มีการฝึกปฏิบัติมากขึ้น

ด้านความคิดเห็นขัดแย้งของผู้บริหารและผู้เข้ารับการอบรมของท่าน

มีผู้บริหารบางท่านไม่เห็นด้วยกับโครงการอบรมเช่นนี้ เพราะมองเห็นว่าการเอาข้าราชการมานั่งหลับตาภาวนาปฏิบัติจะไม่เกิดผลดีอะไรขึ้น มา และไม่มีเครื่องชี้ วัดว่าเป็นวิधिพัฒนาจิตใจที่ได้ผลและเริ่มทว่า จะเกิดผลดีแก่การปฏิบัติงานประจำในหน้าที่ได้อย่างไร

ผู้ไปจัดอบรมข้าราชการในหลักสูตรการปฏิบัติงานธุรการ หรืออบรมจัดคุณภาพงานตามระบบคิวซี ยังจะดีเสียกว่าอีก ทั้ง ข้าราชการที่ถูกจัดให้ไปเข้ารับการอบรมก็มีความไม่พอใจที่จะต้องไปอบรมอยู่ที่วัด ๕ วัน ข้าราชการก็รับประทานไม่ได้ ต้องไปนั่งอดทนอยู่น่าเบื่อหน่ายเป็นห้วงบ้านและห้วงคนทางบ้าน บางท่านก็อ้างว่าสุขภาพไม่ดีไปนั่งสมาธิไม่ได้ ไปอบรมอย่างนี้ ไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไรเลย ฯลฯ

ปัญหาอุปสรรคในเรื่องนี้ ไม่สามารถจะหาเหตุผลมาชี้แจงตอบได้ในขณะนี้ จะต้องให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงประโยชน์ที่เข้ารับการอบรมครั้งนี้

ด้านระบบราชการ

การนำข้าราชการไปอบรมนอกสถานที่นั้น ตามระเบียบราชการไม่สามารถจัดอบรมได้โดยพลการ ทางกรมต้นสังกัดต้องขอทำความตกลงไปยังกรมบัญชีกลาง เพื่อขออนุมัติความเห็นชอบเสียก่อน โดยต้องชี้แจงเหตุผลและความจำเป็นอย่างดีจึงจะได้เป็นการอนุญาต อีกทั้งงบประมาณที่จัดให้ทางด้านฝึกอบรมก็มีจำนวนจำกัด เบิกจ่ายตามระเบียบกระทรวงการคลัง ซึ่งมีข้อกำหนดมีข้อจำกัดมากมาย แต่ปัญหาด้านนี้สามารถแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ดีพอสมควร

ผลที่ได้รับจากการอบรม

กรมการศาสนาได้จัดข้าราชการเข้ามาอบรมได้ ๔ รุ่นด้วยกัน รุ่นละประมาณ ๔๐ คนยังไม่บรรลุเป้าหมายตามจำนวนข้าราชการที่มีอยู่ในกรมเนื่องจากมีปัญหาทางด้านความคิดขัดแย้งกันเกี่ยวกับ

โครงการนี้ หลายๆ ฝ่ายซึ่งจะไม่ขอกล่าวในที่นี้ แต่จะขอกล่าวถึงผลสำเร็จที่ได้รับจากโครงการอบรมนี้ ว่าจากการประเมินผลในภาพรวมโดยใช้แบบประเมินผลอย่างมีระบบพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมากกว่า ๙๕% มีความพอใจที่ได้มาอบรมตามโครงการและมากกว่า ๖๐% ที่บอกว่าจะนำหลักการปฏิบัติที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติต่อที่บ้าน มีจำนวนมากกว่า ๔๐% ที่เขียนในใบปวารณว่าจะเลิกทำความชั่วทำสิ่งที่ไม่ดีต่างๆ ตามที่ตนเองเคยปฏิบัติอยู่ มีบางคนทิ้งดเหล้าและบุหรี่ได้

ประการสำคัญที่มีหลักฐานยืนยันได้ในปัจจุบันนี้ คือ มีข้าราชการกรมการศาสนาหลายท่านที่หาโอกาสในวันหยุดราชการ หรือลาพักร้อนมาปฏิบัติธรรมอีกด้วย เรื่องนี้ เป็นข้อสรุปให้เห็นว่าโครงการอบรมที่จัดนี้ มีประโยชน์ต่อผู้เข้ารับการอบรม และมีผลสำเร็จในบางส่วน

แต่เป็นที่เสียดายว่า โครงการนี้ ไม่ได้รับการดำเนินการอีก ถ้าได้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องจะเกิดประโยชน์ต่อเป้าหมายบุคคลในโครงการทุกคน เพราะการฝึกปฏิบัติธรรมนั้น จะให้เห็นผลทันตาอย่างรวดเร็วในครั้งเดียวคงไม่ได้ ถ้าได้มีการจัด ำกระทำต่อเนื่องจะเกิดประโยชน์แก่ผู้ปฏิบัติคือข้าราชการของกรมอย่างแน่แท้ จึงอยากให้ผู้บริหารผู้รับผิดชอบเรื่องนี้ ไม่ว่าจะ เป็นของกรมการศาสนาหรือหน่วยงานอื่นๆ ได้พิจารณาสนับสนุนจัดดำเนินการในโครงการฝึกปฏิบัติธรรมให้แก่ข้าราชการในสังกัด เพื่อประโยชน์ต่อตัวข้าราชการเองและประโยชน์ต่อหน่วยงานทางราชการเป็นหลักเนื่องจากผู้ที่ได้ฝึกปฏิบัติธรรมที่ดีแล้ว จะทำให้ผู้ฝึกปฏิบัติมีความอดทนมีความระลึกถึงความรับผิดชอบต่อตัวเอง มีความเมตตากรุณาต่อผู้อยู่ใกล้ชิดและต่อสังคม คุณสมบัติเบื้องต้นเหล่านี้ จะเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับข้าราชการที่ทำงานให้แก่ราชการอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

โครงการฝึกหัดครูสอนพระปริยัติธรรม

ความเกี่ยวข้องระหว่างกรมการศานากับวัดอัมพวัน ยังไม่หมดสิ้น ไปตามโครงการฝึกปฏิบัติธรรมที่ระงับไปแล้ว เนื่องจากกรมการศานามีโครงการทางด้านการพัฒนาการศึกษาของคณะสงฆ์ ในการที่จะฝึกอบรมถวายความรู้ ด้านการฝึกหัดครู หรือด้านวิชาชีพครูให้แก่ครูสอนพระปริยัติธรรม ทั้งแผนกธรรมและแผนกบาลี เพราะเนื่องจากการเรียนการสอนของคณะสงฆ์ในอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ใช้ระบบพี่สอนน้อง คือพระภิกษุผู้ที่เรียนอยู่ชั้น สูงกว่าจะสอนวิชาทางธรรมและบาลีให้แก่พระภิกษุสามเณรที่เรียนอยู่ในชั้น นีที่ต่ำกว่า แต่เนื่องจากพระภิกษุผู้ สอนในระบบของพระไม่มีหลักสูตรวิชาครู ดังนั้น การถ่ายทอดวิชาการศึกษาของครูพระจึงมีปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เกิดขึ้น นอยู่เสมอทางกรมการศานาจึงได้จัดทำโครงการฝึกหัดครูสอนพระปริยัติธรรมขึ้น เพื่ออบรมถวายความรู้ ทางวิชาชีพครูให้แก่พระภิกษุที่เป็นครูสอนอยู่ในสำนักเรียน ในจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศและพิจารณาเห็นว่า วัดอัมพวันเป็นสถานที่แห่งหนึ่งที่มีความพร้อมหลายประการ เหมาะสำหรับจัดทำเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูสอนพระปริยัติธรรมได้จึงเริ่มทดลองจัดอบรมตามโครงการดังกล่าว สำหรับแผนกบาลีเป็นครั้งแรกในปี ๒๕๓๔ นี้ แต่โดยที่ห้องเรียนที่แยกเป็นสัดส่วนเฉพาะของทางวัดยังไม่มี จึงอาศัยห้องเรียนจากโรงเรียนประถมของวัดอัมพ

วันไปก่อน เนื่องจากมีพระเข้ารับการอบรมรุ่นแรกนี้ ถึง ๒๒๙ รูป ซึ่งต้องจัดแบ่งออกเป็น ๓ ห้องเรียน สำหรับที่พักของพระที่เข้ารับการอบรมและเรื่องการจัดภัตตาหารถวายพระ และเรื่องอุปกรณ์การเรียนการสอนต่างๆ มีความสะดวกดีมาก ไม่มีปัญหา

การสร้างโรงเรียนฝึกหัดครูสอนพระปริยัติธรรม

สืบเนื่องจากที่วัดอัมพวันยังไม่มีอาคารเรียนที่จัดห้องเรียนอย่างเป็นทางการ ศาสนา มีนโยบายที่จะขอให้วัดอัมพวันเป็นสถานที่จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูสอนพระปริยัติธรรมอย่างถาวร แต่งบประมาณของกรมการศาสนาในการจัดตั้งโรงเรียนดังกล่าวยังไม่ได้รับการพิจารณาให้มา ทางวัดอัมพวันโดยหลวงพ่อบุญพระภาวนาวิสุทธิคุณได้เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ จึงได้เมตตาอารีที่จะสร้างโรงเรียนฝึกหัดครูสอนพระปริยัติธรรมขนาด ๔ ชั้น ๒ หลัง เพื่อใช้เป็นสถานที่เรียนของพระภิกษุสามเณรที่จะเป็นครูสอนพระปริยัติธรรมต่อไป ซึ่งขณะนี้ (เม.ย. ๓๕) ได้เริ่มทำการก่อสร้างแล้วคาดว่าจะใช้เวลาสร้างประมาณ ๑ ปีให้เสร็จทันใช้ในปี ๒๕๓๕

ประโยชน์ที่จะได้จากอาคารหลังนี้ นอกจากจะเป็นสถานที่สำหรับอบรมตามโครงการฝึกหัดครูพระปริยัติธรรมแล้วยังจะใช้เป็นสถานที่ฝึกอบรมพระสังฆาธิการ สำหรับงานบริหาร งานปกครอง งานการศึกษา และงานอื่นๆ รวมทั้งเป็นสถานที่อบรมพระภิกษุสามเณรในเรื่องของการฝึกฝนการเป็นพระวิปัสสนาจารย์ที่มีคุณภาพ สำหรับนำหลักการปฏิบัติกรรมฐานสายตรงนี้ ไปใช้เผยแผ่อบรมพุทธศาสนิกชนต่อไป

สรุป

กรมการศาสนาได้อาศัยความเมตตาจากพระภาวนาวิสุทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ในการดำเนินงานทางด้านศาสนาของทางราชการหลายประการด้วยกัน และยังได้สร้างความสัมพันธ์ต่อเนื่องไปอีกนานเพื่อยังประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา

กระผมในนามขอเจ้าหน้าที่กรมการศาสนาคนหนึ่งขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อไว้เป็นอย่างสูงที่ได้เมตตาอนุเคราะห์ให้งานต่างๆ ของกรมการศาสนาในส่วนที่รับผิดชอบอยู่ได้สำเร็จลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพหลายโครงการ และงานในอนาคตที่จะต้องปฏิบัติให้สำเร็จด้วยดีต่อไป จึงขออารมณีสวามิเทวา ศิษย์ของหลวงพ่อบุญพระภาวนาวิสุทธิคุณซึ่งปฏิบัติธรรมด้วยดี เป็นกุศลส่งเสริมให้หลวงพ่อบุญพระภาวนาวิสุทธิคุณเป็นร่มโพธิ์ ร่มไทรที่พึ่งของวงศาทะพุทธศาสนาต่อไปอีกนานเท่านาน

**รายการสถาบันและคณะบุคคลเข้าอบรมและปฏิบัติธรรม
ณ หอประชุมภาวนา กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภาวนา
วัดอัมพวัน สิงห์บุรี**

พ.ศ. ๒๕๕๓

เดือน	วันที่	สถาบันและบุคคล	จำนวนคน
มกราคม	๒๔ ธ.ค. ๓๒- ๒ ม.ค. ๓๓	- นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี เข้ารับการอบรม ภาคปฏิบัติธรรม	๑๖๒ คน
	๓-๗	- หัวหน้างานกลุ่มวิทยาลัยอาชีวศึกษา ภาคตะวันออก ภาค กลางบางส่วน เขตการศึกษา ๖ และ ๑๒ เข้ารับการอบรม พัฒนาจิตใจและจริยธรรม	๑๑๓ คน
	๗	- คณะवरชัยจุดแสงธรรม คณะพุทธศรัทธาทำลาน คณะคุณ ณรงค์ จาคูเกตุ รวม ๓ คณะมาฟังบรรยายธรรม	๕๐๐ คน
	๑๒-๑๖	- คณะชมรมพุทธศาสตร์ วิทยาลัยครู๓ แห่ง เข้าประชุมภาคปฏิบัติธรรม ๑.วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก จำนวน ๖๙ คน ๒.วิทยาลัยครูเพชรบูรณ์ จำนวน ๖๙ คน ๓.วิทยาลัยครูกำแพงเพชร จำนวน ๕๕ คน	๒๐๖ คน
	๑๙-๒๑	- ภาควิชาจิตวิทยา สวทยานจิตวิทยาชุมชน คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เข้าอบรมพัฒนาจิตใจ	๑๐ คน
	๒๖-๒๘	- นักเรียนโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ ๔ พระนครศรีอยุธยา ระดับ ม.๕-ม.๖ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๘๑ คน
กุมภาพันธ์	๑-๘	- ผู้บริหารการศึกษาเสริมสร้างคุณธรรม โครงการปฏิบัติธรรม ของสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ ระดับ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และนิติกร สป.จ.เข้ารับการ อบรมปฏิบัติธรรม	๑๒๘ คน
	๑๗-๒๑	- พระสุเมธาธิปติ กรรมการมหาเถรสมาคม เจ้าคณะ กทม. จัด อบรมพระวิทยากร ตามหลักสูตรวิทยากรการศาสนากับความ มั่นคงของชาติ รุ่นที่ ๑๘/๒๕๓๓	๖๕ รูป
มีนาคม	๑๘	- คณะพุทธศรัทธาทำลาน สระบุรี-อยุธยา มาฟังบรรยายธรรม	๒๐๐ คน
	๒๑-๒๕	- คณะอาจารย์วิทยาลัยอาชีวศึกษา เขต ๑ และเขต ๕ กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมภาคปฏิบัติธรรม	๑๓๐ คน
	๒๕	- เจ้าคณะพระสังฆาธิการที่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน หลักสูตร ๗ วัน ๗ คืน รายการยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย รศ.วิชัย สุธีรชานนท์ นิมนต์มาศึกษา ณ วัดอัมพวัน ๑ วัน	๘๐ รูป

	๒๕ มี.ค. – ๒๑ เม.ย.	- ยูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จัด อบรมบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ระยะเวลา ๑ เดือน	๘๖ รูป
	๒๙-๓๐	- ข้าราชการระดับ ๖ กรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทย เข้าอบรม ศึกษาหลักสูตรเจ้าหน้าที่บริหารที่ดิน รุ่นที่๑ และปฏิบัติธรรม ให้เกิดคุณธรรม	๕๐ คน
เมษายน	๕-๗	- คณะครูอาจารย์ และนักการศึกษาโรงเรียนประจำ จังหวัด สิงห์บุรี เข้ารับการอบรมภาคปฏิบัติธรรม	๙๗ คน
	๒๑-๒๕	- พระสุเมธาธิบดี เจ้าคณะ กทม. กรรมการมหาเถรสมาคม เจ้า อาวาสวัดมหาธาตุ กทม. จัดอบรมพระวิทยากรตามหลักสูตร พระวิทยากรศาสนากับความมั่นคงของชาติรุ่นที่ ๑๙/๒๕๓๓	๖๕ รูป
	๒๓	- พระครูพรหมญาณวิกรม วัดศรีวัง นครสวรรค์ นำพระนักเผย แผ่ และนักพัฒนา ภาค ๑๐, ๑๑ และ ๑๒ มาฟังบรรยายธรรม	๖๐ รูป
		- อุบาสก อุบาสิกา วัดธรรมนิการ เพนมสาคาม จ.ฉะเชิงเทรา มาฟังบรรยายธรรม	๖๐ คน
	๒๖ เม.ย. – ๓ พ.ค.	- ยูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ฝึกอบรมวิปัสสนากรรมฐาน คุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย เป็น วิทยากร	๘๐๐ คน
	๒๘	- คณะวชิรย์จุดแสงธรรม กรุงเทพฯ คณะคุณตำรวจ ภูระย้า กรุงเทพฯ มาฟังบรรยายธรรม	๑๙๐ คน
- คณะพุทธศรัทธาพาลาน สระบุรี-อยุธยา นำโดยคุณชนะ สิริ ไพโรจน์ มาฟังบรรยายธรรม		๑๕๐ คน	
พฤษภาคม	๖-๙	- นักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมจริยธรรม	๑๖๐ คน
	๗-๙	- ข้าราชการเจ้าหน้าที่ และผู้รับสารสงเคราะห์ สถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ พระประแดง อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๕๐ คน
		- สถานแรกรับเด็กหญิงพญาไท ๒๖๖ ถ.พระราม๖ กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๗๐ คน
	๑๐-๑๖	- ข้าราชการทหารและครอบครัวทหารอากาศ กองบิน ๔ อ.ตาคลี จ.นครสวรรค์ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๐ คน
๑๓-๑๔	- พระโสภณปริยัติยาภรณ์ รองเจ้าคณะจังหวัดสงขลา พาคณะ เจ้าสำนักเรียนปริยัติธรรม และคณะครูมารับการถวายความรู้ ข้อมูลทางการศึกษา ได้แก่ การเผยแผ่และการพัฒนา การศึกษา	๑๓ รูป	

	๑๗-๑๙	- นักเรียนโรงเรียนบ้านแจ้งวิทยา อ.พหลมบุรี ระดับชั้น ม.๑ - ม.๓ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๙๐ คน
	๑๙	- นักเรียนมัธยมปีที่ ๑ โรงเรียนสิงห์บุรี มาแสดงตนเป็นพุทธมามกะ	๕๘๐ คน
	๒๕-๒๙	- นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี ระดับ ปวช.๑ ปวท.๑ ปวส.๑ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๑๘ คน
	๒๖	- พยาบาลของโรงพยาบาลพระมงกุฎ เข้าปฏิบัติธรรม ๒ คืน	๘ คน
		- บรรยายสรุปผลงานถวายความรู้ ปรีชาตินิเทศทั่วประเทศของรายการกรมการศาสนา นำโดยผู้อำนวยการวัฒนธรรม มาณพ พลไพรินทร์	๓๘๐ คน
มิถุนายน	๑-๓	- นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี ระดับ ปวช.๑ ปวท.๑ ปวส.๑ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๑๘๓ คน
	๗-๘	- นักศึกษาใหม่วิทยาลัยครูพระนคร เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม ในรายการปฐมนิเทศ	๒๕๘ คน
	๘-๑๐	- นักศึกษาใหม่วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม ในรายการปฐมนิเทศ	๑๖๒ คน
	๑๑-๑๔	- นักศึกษาใหม่วิทยาลัยครูเทพสตรี ลพบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม ในรายการปฐมนิเทศ	๖๕๐ คน
	๑๖-๑๗	- นักศึกษาใหม่วิทยาลัยครูพระนคร เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม ในรายการปฐมนิเทศ	๒๑๕ คน
	๒๒-๒๔	- นักเรียนมัธยมปีที่ ๖ โรงเรียนประจำจังหวัดสิงห์บุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๑๕ คน
กรกฎาคม	๒๙-๓๐ มิ.ย. - ๑ ก.ค.	- นักเรียนมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนสิงห์พานุ ประสานมิตรอุปถัมภ์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๑๖๘ คน
	๖-๘	- นักเรียนมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนศรีศักดิ์ สุวรรณวิทยา : บางระจัน จ.สิงห์บุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๑๐๕ คน
		- นักศึกษาปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยศิลปากร ถ.หน้าพระลาน ต.พระราชวัง อ.พระนคร กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๖๒ คน
	๘-๑๕	- ข้าราชการกรมปลัดสัตว์ รุ่นที่ ๕ เข้ารับการฝึกอบรมการใช้หลักธรรมในการพัฒนาจิตใจ	๑๑๒ คน
	๙-๑๘	- ข้าราชการกรมทหารราบที่ ๔ ค่ายจิระประวัติ จ.นครสวรรค์ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๗๓ คน
	๑๖-๒๐	- ข้าราชการหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ ลพบุรี เข้ารับการอบรมพัฒนาจิต และปฏิบัติกรรมฐาน	๗๘ คน
	๒๐-๒๒	- คณะผู้ปกครอง ครู และเยาวชน ศูนย์เยาวชนอ่อนนุช	๑๑๐ คน

		กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	
	๒๗-๒๙	- นักเรียนมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนท่าทุ่งวิททยาการ อ.ท่าทุ่ง จ.ลพบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๑๐ คน
สิงหาคม	๒๙ ก.ค. - ๔ ส.ค.	- อบรมพระภิกษุสงฆ์ โครงการสู่มหาสาวพัสดุ ต.บ้านแจ้ง ๗๐ รูป ต.บางน้ำเขียว๒๒ รูป ต.บ้านหม้อ ๑๔ รูป ต.โรงช้าง ๑๙ รูป ต.บางปะหัน อยุธยา วัดนาค ๑๓ รูป บางระจัน วัดน้อยนางหงส์ ๕ รูป วัดพระนอนจ๊กสี่ห้ ๖ รูป วัดศรัทธาภิรมย์ ม่วงหมู่ ๑ รูป วัดศิริพงษ์ธรรมนิมิต ต.ท่าแร่ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๒๔ รูป และวัดอัมพวัน ๑๕ รูป	๑๙๙ รูป
	๑๖	- พลโทธนพล บุญโญปัจฉิม ที่ปรึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร คุณชนะศักดิ์ ยุวบูรณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี นำนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร วปอ รุ่นที่ ๓๒ มาฟังปาฐกถาธรรม	๑๒๐ คน
	๑๗-๑๙	- นักเรียนมัธยมปีที่ ๖ โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๕๘ คน
		- ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการพระประแดง อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๖๘ คน
	๒๐-๒๖	- ข้าราชการกองทัพบก รุ่นที่ ๑/๒๕๓๓ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๒๐ คน
	๒๕	- คณะธรรมทัสน์ คุณดำรง ภูระยา คลองกุ่ม บางกะปิ กทม. มาฟังบรรยายธรรม	๘๐ คน
		- คณะธรรมยาตรา คณะพุทธศรัทธาทำลาน คณะกรุงเทพฯ มาฟังบรรยายธรรม	
๒๘-๓๐	- นายพิพัฒน์ วันที่ หัวหน้าการประถมศึกษา อ.พยุหะคีรี นำ คณะครูการประถมศึกษา อ.พยุหะคีรี จ.นครสวรรค์ เข้ารับการอบรมพัฒนาคุณภาพชีวิต	๖๐ คน	
กันยายน	๗-๙	- นักเรียนมัธยมปีที่ ๓ โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ อ.อยุธยา เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๐ คน
	๘	- นักศึกษาริฎฎาโท จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาฟังบรรยายธรรม	๓๐ คน
	๙	- คณะธรรมะร่มโพธิ์ วัดโบสถ์ สามเสน ดุสิต กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมธรรมบรรยาย	๖๘๐ คน
	๑๑	- นักบริหารการศึกษาทั้งประถมศึกษาและมัธยมศึกษาและ คณะครูจังหวัดสิงห์บุรีเข้ารับการอบรมเรื่องการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมสำหรับครู ในการประชุมสัมมนา	๒๑๘ คน

		โครงการส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพและจริยธรรม	
	๑๔-๒๐	- นิติกรทั่วประเทศของสำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ เข้าร่วม การอบรมปฏิบัติธรรม	๑๘๖ คน
	๑๕-๑๖	- เปิดอบรมการใช้วิทยุสื่อสาร ของกระทรวงศึกษาธิการ นาย ทรงชัย เกตุสกุล นายเฉลิม สุขคุสมบัติ จัดรายการอบรม ผู้เข้า รับการอบรม ๖ จังหวัด	๑,๑๘๐ คน
ตุลาคม	๑-๕	- ข้าราชการจังหวัดปราจีนบุรี รุ่นที่ ๑ ระดับหัวหน้าส่วน ราชการในเขตจังหวัด นายอำเภอทุกอำเภอเข้ารับการอบรม ปฏิบัติธรรมโครงการทศพิธราชธรรม	๑๕๐ คน
	๖-๑๓	- คณะพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จากหลายจังหวัด เข้ารับการอบรมภาคปฏิบัติธรรมวิปัสสนา กรรมฐาน พ.อ.ปาน จันทรานุช อุปนายก จัดรายการ	๙๐ คน
	๑๐	- มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ วิทยาเขตหนองคาย วัดศรีสะเกษ อ.เมือง จ.หนองคาย พา คณะอาจารย์มาดูงานและฟังบรรยายธรรม	๒๕ รูป
	๑๒-๑๔	- นักเรียนมัธยมโรงเรียนราชวินิต กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรม ปฏิบัติธรรม	๗๙ คน
	๑๕-๑๗	- นักเรียนมัธยม ๔ โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ เขตทอง จ.พระนครศรีอยุธยา เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๗ คน
	๒๘	- คณะอาจารย์และนิสิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนคร เหนือ มาฟังบรรยายธรรม	๒๕๐ คน
	พฤศจิกายน	๒-๔	- สถานสงเคราะห์คนพิการพระประแดง ต.ตลาด อ.พระ ประแดง จ.สมุทรปราการ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม
๑๒-๑๖		- ข้าราชการจังหวัดปราจีนบุรี รุ่นที่ ๒ เข้ารับการอบรมตาม โครงการทศพิธราชธรรม	๑๖๕ คน
๑๘		- นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์(นิด้า) มาฟัง ธรรมบรรยายเรื่องการพัฒนาการศึกษา	๑๒๐ คน
๒๔		- นักเรียนโรงเรียนไชยฉิมพลีวิทยาคม เขตภาษีเจริญ กรุงเทพฯ มาฟังธรรมบรรยาย	๙๐ คน
		- นักศึกษาชมรมพุทธศาสน์ วิทยาลัยครุฑนครปฐม มาฟังธรรม บรรยาย	๓๑ คน
	๒๘	- ทายกทายิกา วัดโคกสมานคุณ หาดใหญ่ จ.สงขลา มาฟัง ธรรม	๕๘ คน
ธันวาคม	๒๘ พ.ย. - ๕	- คณะยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์	๓๑๙ คน

ธ.ค.	ร่วมกับ พล.ต.ต.เจิง คุปตะวาทีน และคุณปริชญ์จางวัฒนา จัดรายการวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อถวายพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	
๔-๕	- นักศึกษาวิทยาลัยเกษตรพลนิชยกการพระนคร กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม เทิดพระเกียรติ ๕ ธันวาคมหาราช	๗๔ คน
๗-๑๐	- นักศึกษาวิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ ธ.	๕๑ คน
	อิสรภาพ เขตธนบุรี กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมภาคปฏิบัติธรรม	
	- นักเรียนชั้น น.๖ โรงเรียนบ้านแพรกประชาสรรค์ อ.บ้านแพรก จ.อยุธยา รุ่นที่ ๕ เข้ารับการอบรมภาคปฏิบัติธรรม	๓๔ คน
๑๖	- นักเรียนชั้น น.๑ และ ม.๖ โรงเรียนหินกองวิทยาคม อ.หนองแค จ.สระบุรี มาฟังธรรมบรรยาย	๑๗๐ คน
๑๗-๒๑	- ข้าราชการจังหวัดปราจีนบุรี รุ่นที่ ๓ เข้ารับการอบรมตามโครงการสติปัญญา ๔ ทศพิชราชธรรม แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง	๑๗๒ คน
๒๔	- พระอธิการนิวัติ วัดมหาโลก พาพระสงฆ์วิทยากร ๔๙ จังหวัด มาทัศนศึกษาวัดอัมพวัน และฟังธรรมบรรยาย	๒๕๐ รูป
๒๕ ธ.ค. ๓๓ - ๑ ม.ค. ๓๔	- กองพัฒนาบุคคล สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ จัดรายการอบรมภาคปฏิบัติธรรม แก่คณะครูอาจารย์ทั่วประเทศ	๕๐๐ คน
๒๙	- คณะพุทธศรัทธาท่าลาน สระบุรี-อยุธยา พาคณะมาฟังธรรมปีใหม่ ๒๕๓๔	๒๕๐ คน
๓๐	- นักเรียนโรงเรียนบ้านหมี่วิทยา มาฟังธรรมบรรยายเนื่องในวันขึ้นปีใหม่ ๒๕๓๔	๑๐๐ คน

สถิติผู้ใช้หอประชุมอเนกประสงค์ภาวนา-กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภาวนา
 เพื่อการศึกษาอบรมและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
 วัดอัมพวัน ต.พรมบุรี อ.พรมบุรี จ.สิงห์บุรี
 ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๒๕ - ๒๕๓๓

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/ นิสิต นักศึกษา	ครูอาจารย์	ข้าราชการ พลเรือน	ทหาร	ตำรวจ	พระภิกษุ สามเณร	กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	คนงาน เจ้าหน้าที่	รวมจำนวน คณะ	รวมจำนวน คน
๒๕๒๕	๑,๔๑๖	๓,๖๔๔	๓๘๒	-	๑๒๐	-	๒๕๐	-	-	๒๘	๕,๘๑๒
๒๕๒๖	๑,๒๖๓	๓,๗๖๙	๓๑๐	-	๗๓๑	๑๒๐	๔๓๙	-	-	๔๓	๖,๖๓๒
๒๕๒๗	๕,๑๐๔	๓,๑๐๓	๓๒๓	๖๐	๑๔๘	-	๓๖๑	-	-	๗๐	๙,๐๙๙
๒๕๒๘	๓,๒๖๔	๒,๗๕๕	๖๓๘	๔๓๓	๔๗๖	-	๔๓๘	-	-	๖๕	๘,๐๐๙
๒๕๒๙	๓,๕๔๓	๑,๙๘๔	๕๖๓	๓๔๒	๑,๓๐๘	-	๘๖๑	-	-	๖๘	๘,๖๐๑
๒๕๓๐	๓,๒๒๕	๒,๑๕๒	๖๔๗	๔๘๘	๗๓๗	๘๐	๖๕๕	๓๓๖	๑๖๖	๗๑	๘,๔๘๖
๒๕๓๑	๒,๔๙๔	๓,๖๐๒	๓๙๑	๔๐๔	๑,๙๘๘	-	๔๕๕	-	๕๕	๖๘	๙,๓๘๙
๒๕๓๒	๑,๖๖๓	๔,๒๕๘	๒๔๓	๒๐๔	๑,๕๗๒	-	๔๗๔	-	๑๓๕	๖๑	๘,๕๔๙
๒๕๓๓	๔,๕๒๔	๕,๗๙๘	๒,๘๒๗	๘๕๕	๕๒๙	-	๑,๒๒๓	-	๙๕	๘๗	๑๔,๘๕๑
รวม	๒๖,๔๙๖	๓๐,๐๖๕	๖,๓๒๔	๒,๗๘๖	๗,๖๐๙	๒๐๐	๕,๑๕๖	๓๓๖	๔๕๑	๕๖๑	๗๙,๔๒๓

หมายเหตุ ทั้งนี้ไม่นับรวมกับจำนวนผู้ใช้ในด้านพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งมีเป็นจำนวนมาก

สถิติผู้เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์
ตั้งแต่ ๑ มกราคม – ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๓

เดือน	ชาย		หญิง			ซี	รวม
	เด็ก	ผู้ใหญ่	เด็ก	น.ส.	นาง		
มกราคม	-	๖	-	๑๐	๑๘	-	๓๔
กุมภาพันธ์	-	๖	-	๑๕	๘	๒	๓๑
มีนาคม	๑	๑๑	๑	๒๒	๑๘	-	๕๓
เมษายน	๒	๒๖	๕	๓๙	๔๖	-	๑๑๘
พฤษภาคม	-	๑๙	๒	๔๔	๓๐	-	๙๕
มิถุนายน	-	๘	-	๑๓	๑๗	-	๓๘
กรกฎาคม	-	๑๕	-	๒๐	๒๗	-	๖๒
สิงหาคม	-	๑๑	-	๒๖	๓๕	-	๗๒
กันยายน	๑	๒๓	-	๑๕	๒๙	-	๖๘
ตุลาคม	๗	๑๖	๔	๓๗	๓๗	-	๑๐๑
พฤศจิกายน	-	๒๐	-	๑๓	๒๙	๓	๖๕
ธันวาคม	๘	๓๗	๙	๖๖	๗๔	๒	๑๙๖
รวม	๑๙	๑๙๘	๒๑	๓๒๐	๓๖๘	๗	๙๓๓

หมายเหตุ สถิติไม่นับรวมแม่ชีที่จำพรรษาที่วัดอัมพวัน

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
ณ สำนักปฏิบัติฝ่ายคฤหัสถ์
วัดอัมพวัน ต.พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๒๗ - ๒๕๓๓

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/นิสิต นักศึกษา	ข้าราชการพล เรือน	ทหาร	แม่ชี	รวม จำนวนคน
๒๕๒๗	๒๐๙	๔๒	๘๘	๕	๒๔	๓๖๘
๒๕๒๘	๒๕๔	๕๘	๑๒๘	๘	๑๓	๔๖๑
๒๕๒๙	๓๐๒	๕๑	๑๑๘	๑๖	๒	๔๘๙
๒๕๓๐	๓๔๙	๔๖	๑๒๘	๑๖	๘	๕๔๗
๒๕๓๑	๒๙๖	๙๑	๑๙๐	๑๗	๒	๕๙๖
๒๕๓๒	๓๙๗	๖๖	๑๘๘	๒๓	๖	๖๘๐
๒๕๓๓	๕๓๗	๑๓๐	๒๓๑	๒๘	๗	๙๓๓
รวม	๒,๓๔๔	๔๘๔	๑,๐๗๑	๑๑๓	๖๒	๔,๐๗๔

หมายเหตุ สถิตินี้ ไม่นับรวมแม่ชีจำพรรษาที่วัดอัมพวัน
ผู้เข้าฝึกปฏิบัติมาเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อย